

Roman

Knjigoteka
ELIZABETH
HAYNES
U NAJMRAČNIJEM
KUTU

"Napeta knjiga koja vas potiče na razmišljanje
i od koje vam se ledi krv u žilama."

SHOTSMAG

-Knjigoteka-

ELIZABETH HAYNES

**U NAJMRAČNIJEM
KUTU**

S engleskoga prevela:
SVETLANA GRUBIĆ SAMARŽIJA

 Mozaik knjiga

-Knjižoteka-

O autorici

Elizabeth Haynes odrasla je u Sussexu. Radi kao kriminalistička analitičarka u policiji i živi u Kentu sa suprugom i sinom. U najmračnijem kutu njezin je prvi roman.

KAZNENI SUD U LANCASTERU

Državno odvjetništvo protiv Brightmana

Srijeda, 11. svibnja 2005.

Jutarnja rasprava

Sudac Nolan

GOSPODIN MACLEAN: Molim vas da navedete svoje puno ime i prezime.

GOSPODIN BRIGHTMAN: Lee Anthony Brighthman.

GOSPODIN MACLEAN: Hvala. Dakle, gospodine Brightmane, vi ste bili u vezi s gospođicom Bailey, zar ne?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Da.

GOSPODIN MACLEAN: Koliko dugo?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Upoznali smo se krajem listopada 2003. Viđali smo se do sredine lipnja prošle godine.

GOSPODIN MACLEAN: Kako ste se upoznali?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Preko posla. Ja sam radio na jednoj operaciji i tako sam je upoznao.

GOSPODIN MACLEAN: I onda ste započeli vezu?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Da.

GOSPODIN MACLEAN: Rekli ste da je veza okončana u lipnju. Je li to bila zajednička odluka?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Stvari nisu štimale neko vrijeme. Catherine je bila jako ljubomorna dok sam ja radio. Bila je uvjerena da je varam.

GOSPODIN MACLEAN: A jeste lije varali?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Nisam. Zbog prirode posla nekad sam danima odsutan od kuće i nikome, pa čak ni djevojci, ne smijem reći gdje sam ni kada ću se vratiti.

GOSPODIN MACLEAN: Jeste li se svađali s gospođicom Bailey zbog vašeg izbivanja iz kuće?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Da. Provjeravala mi je mobitel misleći da će naći poruke od drugih žena, zahtijevala je da joj kažem gdje sam i s kim bio. Kad sam se vratio kući s posla, samo sam htio sve zaboraviti i malo se opustiti. Ali imao sam osjećaj da je to nemoguće.

GOSPODIN MACLEAN: I onda ste okončali tu vezu?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Ne. Ponekad smo se svađali, ali volio sam je. Znao sam da ima emocionalnih problema. Kad bi me napala, uvijek sam si govorio da nije ona kriva.

GOSPODIN MACLEAN: Što mislite pod "emocionalnim problemima"?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Pa, rekla mi je da je prije patila od anksioznosti. S vremenom sam to sve više primjećivao. Izlazila je s prijateljicama i opijala se ili se pak opijala kod kuće, a kad bih ja došao, počela bi se svađati sa mnom i napadati me.

GOSPODIN MACLEAN: Htio bih vas još nešto pitati u vezi s emocionalnim problemima. Jeste li tijekom veze primijetili da bi si gospođica Bailey mogla nauditi kad je bila uznemirena?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Nisam. Njezine su mi prijateljice rekly da se prije ranjavala nožem.

GOSPODIN LEWIS: Prigovor. Svjedoka se nije pitalo za mišljenje prijateljica gospođice Bailey.

SUDAC NOLAN: Gospodine Brightmane, odgovarajte na pitanja koja su vam

postavljena. Hvala.

GOSPODIN MACLEAN: Gospodine Brightmane, spomenuli ste da vas je gospođica Bailey "napadala". Možete li objasniti što pod time mislite?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Vikala je, gurala me, šamarala, udarala rukama i nogama. To sam mislio.

GOSPODIN MACLEAN: Bila je nasilna prema vama?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Da. Pa, da. Bila je nasilna.

GOSPODIN MACLEAN: Što biste rekli, koliko se puta to dogodilo?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Ne znam. Nisam brojio.

GOSPODIN MACLEAN: A što ste vi činili kad bi vas ona "napala"?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Maknuo bih se. Dosta mi je toga na poslu, ne treba mi još kada dođem kući.

GOSPODIN MACLEAN: A jeste li vi ikada bili nasilni prema nj^oj?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Samo prošli put. Zaključala me u kući i negdje sakrila ključ.

Poludjela je. Radio sam najednom iznimno teškom slučaju i nešto u meni je puklo. Uzvratilo sam udarac. Bio je to prvi put da sam udario ženu.

GOSPODIN MACLEAN: Rekli ste "prošli put" - o kojem je datumu točno riječ?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Bilo je to u lipnju. Mislim da je bio 13. lipnja.

GOSPODIN MACLEAN: Možete li nam prepričati što se dogodilo toga dana?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Noć prije proveo sam u Catherininoj kući. Tog vikenda sam radio pa sam otišao na posao prije nego što se Catherine probudila. Kad sam se navečer vratio k njoj, bila je kod kuće i bilo je vidljivo da je pila. Optužila me da sam cijeli dan bio s drugom ženom - što sam od nje čuo mnogo puta. Trpio sam to neko vrijeme, ali nakon nekoliko sati bilo mi je dosta. Htio sam otići, ali ona je zaključala ulazna vrata. Neumorno je vrištala i psovala, udarala me rukama, grebla mi lice. Odgurnuo sam je, tek toliko da je maknem od sebe. Ona se potom ponovno bacila na mene pa sam je udario.

GOSPODIN MACLEAN: Kako ste je udarili, gospodine Brightmane? Je li to bio udarac šakom ili šamar?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Udario sam je stisnutom šakom.

GOSPODIN MACLEAN: Shvaćam. Što se potom dogodilo?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Nije prestala, vikala je sve jače i jače i ponovno me napala. Onda sam je opet udario. Vjerojatno je bilo malo jače. Pala je na leđa pa sam otišao provjeriti je li dobro, htio sam joj pomoći da ustane. Mislim da sam joj stao na ruku. Vrištala je, vikala na mene i bacila nešto. Bio je to ključ ulaznih vrata.

GOSPODIN MACLEAN: Što ste potom učinili?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Uzeo sam ključ, otključao ulazna vrata i otišao.

GOSPODIN MACLEAN: Koliko je bilo sati?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Bilo je negdje oko sedam i petnaest.

GOSPODIN MACLEAN: U kakvom je stanju bila kad ste odlazili?

GOSPODIN BRIGHTMAN: I dalje je vikala i vrištala.

GOSPODIN MACLEAN: Je li bila ozlijeđena, je li krvarila? GOSPODIN BRIGHTMAN: Moguće da je krvarila.

GOSPODIN MACLEAN: Možete li to pojasniti, gospodine Brightmane?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Imala je krvi na licu. Ne znam odakle. Ali nije bilo puno krvi.

GOSPODIN MACLEAN: Jeste li vi bili ozlijeđeni?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Imao sam nekoliko ogrebotina.

GOSPODIN MACLEAN: Jeste li smatrali da joj je bila potrebna liječnička pomoć?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Ne.

GOSPODIN MACLEAN: Iako je krvarila i zapomagala?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Ne sjećam se da je zapomagala. Dok sam odlazio, vikala je i psovala. Da joj je trebala liječnička pomoć, vjerujem daju je mogla sama zatražiti, bez moje pomoći.

GOSPODIN MACLEAN: Shvaćam. Dakle, nakon što ste otišli iz kuće u sedam i petnaest, jeste li ponovno vidjeli gospođicu Bailey?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Ne. Nisam je više vidio.

GOSPODIN MACLEAN: Jeste li je zvali telefonom?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Ne.

GOSPODIN MACLEAN: Gospodine Brightmane, molim vas da dobro razmislite prije nego što odgovorite na sljedeće pitanje. Što sada mislite o svemu što se dogodilo toga dana?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Duboko žalim zbog svega što se dogodilo. Volio sam Catherine. Zaprosio sam je. Nisam uopće znao da ima takvih emocionalnih problema i jako mi je žao što sam uzvratio. Da sam se barem još više potrudio da je smirim.

GOSPODIN MACLEAN: Zahvaljujem. Nemam više pitanja.

UNAKRSNO ISPITIVANJE

GOSPODIN LEWIS: Gospodine Brightmane, biste li svoju vezu s gospođicom Bailey opisali kao ozbiljnu?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Da, mislio sam da je ozbiljna.

GOSPODIN LEWIS: Shvaćate li da prema odredbama i uvjetima vašeg zaposlenja morate poslodavcu prijaviti promjene u privatnom životu, što se odnosi i na prijavu pojedinosti o vašim vezama?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Shvaćam.

GOSPODIN LEWIS: Unatoč tomu, nikoga s kim radite niste obavijestili o vezi s gospođicom Bailey, zar ne?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Mislio sam to učiniti kad Catherine pristane udati se za mene. Sigurnosna provjera bila mi je zakazana za kraj rujna, tada sam to svakako mislio spomenuti.

GOSPODIN LEWIS: Sada bih vas zamolio da obratite pozornost na dokaz WL/1 - koji se nalazi na četrnaestoj stranici dokaznih materijala - a to je izjava policajca Williama Laya. Policajac Lay uhitio vas je u utorak, 15. lipnja 2004. godine na vašoj kućnoj adresi. U svojoj izjavi on navodi da ste, kada vas je upitao za gospođicu Bailey, rekli ovo: "Ne znam o kome govorite." Je li to točno?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Ne sjećam se što sam točno rekao.

GOSPODIN LEWIS: Za tu ste ženu upravo rekli da ste je voljeli i da ste se namjeravali oženiti njome. Je li to točno?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Policajci Lay i Newman pojavili su mi se na vratima u šest ujutro. Radio sam tri noći prije toga i tek sam bio legao. Bio sam dezorijentiran.

GOSPODIN LEWIS: Jeste li kasnije toga dana, kad su vas ispitivali u policijskoj postaji u Lancasteru, izjavili ovo... ponovno citiram iz vaše izjave: "Ona je bila osoba koju sam istraživao. Kad sam odlazio, bila je dobro. Imala je neke emocionalne probleme, probleme s duševnim zdravljem."

GOSPODIN BRIGHTMAN: (.Nerazumljivo.)

SUDAC NOLAN: Gospodine Brightmane, možete li govoriti glasnije?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Da.

GOSPODIN LEWIS: Jeste li vodili istragu o gospođici Bailey?

GOSPODIN BRIGHTMAN: Ne.

GOSPODIN LEWIS: Nemam više pitanja.

SUDAC NOLAN: Zahvaljujem. U tom slučaju, dame i gospodo, napraviti ćemo stanku za ručak.

Četvrtak, 21. lipnja 2001.

Što se prikladnog dana za umiranje tiče, najduži dan u godini bio je posve dobar. Naomi Bennett otvorenih je očiju ležala na dnu jarka, dok joj je krv koja ju je održavala na životu cijele dvadeset četiri godine tekla po kršu od kamenja i opeke ispod nje.

Dok je naizmjenice gubila svijest i ponovno dolazila k sebi, razmišljala je o tome koliko je to sve ironično: kako će umrijeti sada - nakon što je toliko toga preživjela i mislila da je sloboda toliko blizu - od ruke jedinog muškarca koji ju je uistinu volio i koji je bio dobar prema njoj. Stajao je na rubu jarka iznad nje, a lice mu je bilo u sjeni dok je sunce sjalo kroz zeleno lišće i bacalo svijetle točkice po njemu i njegovoj kosi. Čekao je.

Krv joj je ispunila pluća pa se zakašljala, a iz usta su joj izlazili grimizni mjehurići.

Stajao je nepomično, jednom rukom oslonjen na lopatu, gledajući kako krv teče iz nje. Divio se toj prelijepoj boji - tekućem dragulju - i tome kako je čak u trenutku umiranja i dalje najljepša žena koju je ikada vidio.

Kada je krv počela sporije teći, okrenuo se i bacio pogled na zapuštenu pustopoljinu između završetka industrijske zone i početka njiva. Ovamo nitko nije dolazio, čak ni šetači pasa. Po izbrazdanoj zemlji bio je razbacan otpad koji se nakupljao desetljećima, korov je rastao iz praznih kabelaških metalica, iz zahrđalih bačvi curila je smeđa tekućina, a na kraju je, ispod dugačkog reda lipa, jarak dubine dva metra prljavu vodu odvodio u rijeku udaljenu kilometar i pol. Prošlo je nekoliko minuta.

Bila je mrtva.

Vjetar je puhao sve jače, a on je kroz krošnju drveta pogledao u oblake kako jure jedan za drugim.

Oslanjajući se na lopatu, oprezno se niz strminu spustio na dno jarka, a onda joj je bez oklijevanja zabio lopatu u lubanju. Prvi put lopata je grubo odskočila, a onda joj je još jednim tupim udarcem slomio kost koja joj se zabila u meso. Udario je opet i opet, zadihao se od napora koji je uložio da joj razbije zube, slomi kosti i od lica napravi sablastan prizor.

Nakon toga više nije bila njegova Naomi.

Ponovno je upotrijebio nož kako bi joj odrezao prste jedan po jedan, uklonio dlanove, sve dok nije ostalo ništa čime bje se moglo identificirati.

Na kraju je krvavom lopatom na nju nabacao krš, pijesak i smeće koje se nakupilo u jarku. Nije dobro obavio posao. Posvuda je bilo krvi.

Ali kad je završio - obrisavši suze koje su mu tekle niz obraze od onog trenutka kad je iznenađeno izgovorila njegovo ime, baš kad joj je prerezao grlo - iz tmurnog su neba pale prve kapi kiše.

Srijeda, 31. listopada 2007.

Erin je stajala na vratima gotovo jednu minutu; vidjela sam njezin odraz u mračnom prozoru. Nastavila sam pregledavati tablicu na zaslonu, pitajući se kako je moguće da je mrak bio i ujutro kad sam išla na posao i sada.

- Cathy?

Okrenula sam se. - Oprosti - rekla sam - zamislila sam se. Što je bilo?

Naslonila se na vrata, stavila ruku na bok, a dugačka crvenkastosmeđa kosa bila joj je skupljena u punđu. - Pitala sam hoćeš li uskoro biti gotova?

- Baš i ne. Zašto?

- Nemoj zaboraviti da je večeras Emilyna oproštajka. Dolaziš, zar ne? Ponovno sam se okrenula prema zaslonu. - Iskreno rečeno, nisam sigurna.

Moram ovo završiti. Samo ti idi. Pokušat ću doći kasnije ako uspijem.

- Dobro - napokon je rekla. Teatralno je otišla, iako se udaranje nogu nije moglo čuti zbog štikli koje je nosila.

Večeras ne, pomislila sam. Pogotovo ne večeras. Jedva da sam pristala na odlazak na prokletu božićnu zabavu, a kako bih onda mogla ići na proslavu nečijeg odlaska iz tvrtke, i to osobe koju jedva poznajem. Božićnu zabavu planiraju još od kolovoza. Ako se mene pita, kraj studenog je prerano za božićnu zabavu, ali svi su izabrali taj datum. I tada počinju zabave, a traju sve do Božića. No bila zabava prerano ili ne, morat ću ići na nju, inače će komentirati kako nisam "timski igrač", a ovaj posao mi je i te kako potreban.

Čim je posljednja osoba otišla iz ureda, zatvorila sam tablicu i isključila računalo.

Petak, 31. listopada 2003.

Petak navečer, Noć vještica - barovi u gradu bili su dupkom puni.

U Cheshire Armsu popila sam jabukovaču i votku i nekako uspjela izgubiti Claire, Louise i Sylviju, ali sam našla novu prijateljicu po imenu Kelly. Kelly i ja smo išle u istu školu, iako je se nisam sjećala. Ali nijednoj ni drugoj to nije smetalo. Kelly je bila odjevena kao vještica, samo što nije imala metlu, ali je imala prugaste narančaste tajice i crnu periku od najlona. Ja sam izgledala kao Sotonina mladenka - imala sam usku crvenu satensku haljinu i tamnocrvene svilene cipele koje su koštale više nego haljina. Već su me nekoliko puta pipkali.

Oko jedan sat većina ljudi uputila se na noćni autobus ili taksi, ili su pak iz središta grada teturali u hladnu noć. Kelly i ja krenule smo prema baru River, jer je to bio jedini lokal u koji bi nas mogli pustiti.

Tako će ti se posrećiti u toj haljini, Catherine - rekla je Kelly cvokoćući zubima.

Bogme se i nadam da hoće, s obzirom na to koliko me koštala.

Misliš da će unutra biti nešto pristojno? - upitala je, optimistično gledajući u kaotičan red.

Sumnjam. Uostalom, nisi li ti rekla da ti je dosta muškaraca?

Rekla sam da mi je dosta veza. To ne znači da mi je dosta seksa.

Bilo je jako hladno i počela je sipiti kišica, a vjetar je uskovitlao mirise večernjeg izlaska oko mene, zadižući mi haljinu. Čvršće sam stisnula jaknu i prekrižila ruke preko nje.

Krenule smo prema VIP ulazu. Sjećam se da sam se pitala je li to dobra ideja i ne bi li možda bilo bolje da odemo kući. Ali tada sam shvatila da su Kelly već pustili unutra pa sam krenula za njom. No put mi je prepriječila gromada u tamnosivom odijelu.

Podigla sam pogled i ugledala nevjerovatne plave oči i kratku plavu kosu. S takvom osobom se ne želiš prepirati.

Samo malo - čula sam kako netko govori i pogledala u redara. Nije bio toliko krupan kao druga dvojica, ali svejedno je bio viši od mene. Osmijeh mu je bio vrlo privlačan.

Bok - rekla sam. - Smijem li ući sa svojom prijateljicom? Zastao je na trenutak i gledao me tek malo dulje nego što je bilo prikladno. - Da - napokon je rekao. - Naravno. Samo...

Čekala sam da nastavi. - Samo što?

Pogledao je u druge redare koji su razgovarali s nekim tinejdžerima što su se silno trudili ući.

Samo na trenutak nisam mogao vjerovati da imam takvu sreću, to je sve. Nasmijala sam se. - Znači, nije bila baš dobra večer?

Slab sam na crvene haljine - rekao je.

Mislim da ti ova ne bi dobro pristajala.

Nasmijao se i maknuo baršunasto uže kako bi me pustio unutra. Osjetila sam kako me gleda dok sam ostavljala jaknu u garderobi pa sam se odvažila i pogledala prema vratima. Vidjela sam kako zuri u mene. Nasmiješila sam mu se i popela se stubama u bar.

Te sam večeri mislila samo na plesanje do iznemoglosti, na smješkanje i smijanje sa svojom novom najboljom prijateljicom, na plesanje u toj crvenoj haljini dok ne uhvatim nečiji pogled, bilo čiji, i ne pronađem kakav mračan kutak kluba gdje će me netko prisloniti uza zid i poševiti.

Četvrtak, 1. studenoga 2007.

Jutros mi je trebalo jako, jako dugo da izađem iz stana. Ne zbog hladnoće, iako se čini da je grijanju u stanu potrebna cijela vječnost da proradi, ni zbog mraka. Svaki dan se budim prije pet; u to je vrijeme mrak još od rujna.

Nije problem u ustajanju, problem je u izlasku iz stana. Nakon što se istuširam, odjenem i nešto pojedem, počinjem s procesom provjeravanja je li stan siguran prije nego što odem na posao. To je kao obrnuti proces od onoga navečer, ali još gori, jer znam da vrijeme radi protiv mene. Mogu provjeravati cijelu noć, ali ujutro moram ići na posao pa sam ograničena vremenom. Zastore u dnevnom boravku i blagovaonici moram ostaviti razmaknute na točno određenoj udaljenosti ili se ne mogu opet vratiti u stan. Na svakoj strani vrata od balkona nalazi se šesnaest staklenih ploča; zastori moraju biti razmaknuti tako da vidim samo osam ploča sa svake strane kad pogledam u stan s puteljka sa stražnje strane zgrade. Ako kroz druge ploče vidim samo mali dio blagovaonice ili ako zastori nisu ravni, moram se vratiti natrag u stan i početi iznova.

Postala sam dosta dobra u tome, samo što mi još uvijek treba mnogo vremena da ostavim sve kako valja. Što sam temeljitija, manja je vjerojatnost da ću na puteljku iza zgrade proklinjati svoju nemarnost i gledati na sat.

Vrata su poseban problem. U prošlom sam stanu - onom zagušljivom podrumu u Kilburnu - barem imala svoja ulazna vrata. Ovdje moram provjeravati i ponovno provjeravati vrata stana šest ili dvanaest puta, a onda još i zajednička ulazna vrata.

Stan u Kilburnu imao je ulazna vrata, ali sa stražnje strane nije bilo ničega - nije bilo stražnjeg izlaza, nije bilo prozora. Kao da sam živjela u spilji. Nisam imala izlaz u slučaju nužde, što znači da se ondje nikad nisam osjećala posve sigurnom. Ovdje je sve mnogo bolje: imam staklena vrata koja vode na mali balkon. Ispod balkona je krov šupe koju dijele svi stanari, iako ne znam koristi lije itko. Mogu izići kroz staklena vrata, skočiti na krov šupe, s kojega pak mogu skočiti na travu. Kroz vrt i vrata mogu pobjeći u prolaz iza. To sve mogu učiniti za manje od pola minute.

Ponekad se moram vratiti i provjeriti vrata stana. Ako je netko od drugih stanara samo zatvorio ulazna vrata, a nije ih zaključao, svakako se moram vratiti da provjerim vrata stana. Mogao je ući bilo tko.

Ovo je jutro, na primjer, bilo jedno od najgorih.

Ne samo da ulazna vrata nisu bila zaključana nego su čak bila malo odškrinuta. Kad sam ih htjela zatvoriti, neki muškarac u odijelu otvorio ih je prema meni, a ja sam poskočila. Iza njega je bio još jedan muškarac, mladi, visok, u trapericama i majici s kapuljačom. Imao je kratko ošišanu crnu kosu, umorne zelene oči i nije bio obrijan. Nasmiješio mi se, prošaptao "oprosti", što je pomoglo.

Odijela me i dalje uznemiruju. Pokušavala sam ne gledati u muškarca u odijelu, ali dok su se penjali, čula sam kako govori: - ... iz ovog stana su se upravo iselili stanari, morat ćete

se brzo useliti ako ga želite...

Znači, agent za posredovanje pri iznajmljivanju stanova.

Kineski studenti koji su živjeli na zadnjem katu sigurno su odlučili krenuti dalje. Više nisu bili studenti, diplomirali su ljetos - zabava koju su priredili trajala je cijelu noć, a ja sam ležala u krevetu u stanu ispod i osluškivala udaranje nogu po stubama.

Ulazna su vrata cijelu noć bila otključana. Zabarikadirala sam se postavivši stol na vrata stana, ali zbog buke sam cijelu noć bila budna i tjeskobna.

Gledala sam kako drugi muškarac ide gore za onim u odijelu.

Užasnila sam se kad se muškarac u trapericama okrenuo i ponovno mi se nasmiješio, ovaj put skrušeno, te podigao obrve kao da mu glas agenta već ide na živce. Osjetila sam kako se jako crvenim. Već se dugo s neznancem nisam gledala oči u oči.

Osluškivala sam kako se penju na zadnji kat, što znači da su prošli pokraj vrata mojega stana. Pogledala sam na sat - već je bilo osam i petnaest! Nisam mogla otići i ostaviti ih u zgradi.

Čvrsto sam zatvorila ulazna vrata, navukla zasun na gornjoj bravi i nekoliko puta protresla vrata da vidim je li sjeo na mjesto. Vrščima prstiju prešla sam preko ruba vratnice kako bih provjerila jesu li vrata čvrsto uglavljena. Šest puta sam okrenula okruglu kvaku, da budem sigurna da je ispravno zatvorena. Jedan, dva, tri, četiri, pet, šest. Potom ponovno vratnicu. Potom kvaku, šest puta. Jedan, dva, tri, četiri, pet, šest. Potom zasun. Jednom, drugi put. Potom vratnicu. I na kraju kvaku, šest puta.

Osjetila sam olakšanje koje me preplavljuje kad uspijem to ispravno učiniti.

Nakon toga sam otišla u stan, bijesna što ću zakasniti zbog ove dvojice kretena.

Neko sam vrijeme sjedila na rubu kreveta i gledala u strop, kao da ih mogu vidjeti kroz žbuku i grede. Sve sam vrijeme pokušala potisnuti poriv da ne krenem ponovno provjeravati prozore.

Usredotočila sam se na disanje, zažmirila sam i pokušala smiriti brze otkucaje srca. Neće se dugo zadržati, rekla sam samoj sebi. Samo razgledava. Neće se dugo zadržati. Sve je u redu. Stanje siguran. Ja sam sigurna. Ispravno sam to učinila.

Ulazna vrata su zaključana. Sve je u redu.

Povremeno bih se prestrašila nekog zvuka, iako se činilo da dolazi izdaleka.

Lupanje kuhinjskih elemenata? Možda. Što ako su otvorili prozor? Čula sam nejasno mumljanje, ali nisam mogla razaznati što govore. Pitala sam se koju cijenu traže za taj stan - možda bi bilo ljepše biti na većoj visini. Ali onda ne bih imala balkon. Iako volim biti izvan dohvata, izlaz u nuždi jednako mi je važan.

Pogledala sam na sat - bilo je gotovo petnaest do devet. Što, k vragu, rade gore? Pogriješila sam pogledavši u prozor spavaće sobe i onda sam ga, naravno, opet morala provjeriti. Onda je sve krenulo ispočetka - morala sam provjeriti vrata, a u trenutku kad sam sve već provjeravala drugi put i stajala na zahodskoj dasci, opipavajući rub prozora s mutnim staklom koji se čak ne može ni otvoriti, čula sam kako se vrata gore zatvaraju i korake kako silaze niz stube.

- ... barem je ovaj kvart siguran. Ne morate brinuti kad ostavite auto vani.

- Da, ali vjerojatno ću ići autobusom. Ili pak biciklom.
- Mislim da u vrtu postoji zajednička šupa... provjerit ću kad se vratimo u ured.
- Hvala. Ali vjerojatno ću ga ostaviti u hodniku.

U hodniku? Pobogu! Kao da već nije dovoljno neuredan. Ipak, onda bi možda još netko ustrajao u tome da ulazna vrata budu zaključana.

Završila sam s provjerom, a onda opet provjerila vrata stana. Nije bilo loše.

Čekala sam da me obuzme tjeskoba koja će me natjerati da opet provjeravam, ali sve je bilo u redu. Ispravno sam sve provjerila i to samo dva puta. U zgradi je bila tišina, što mi je pomoglo. Ali najbolje od svega, ovaj put su ulazna vrata bila čvrsto zatvorena, što znači da je muškarac u trapericama to ispravno učinio. Možda ipak neće biti tako loš stanar.

Već je bilo gotovo devet i trideset kad sam napokon stigla do podzemne željeznice.

Utorak, 11. studenoga 2003.

Kad sam ga drugi put vidjela, sjećanje mi je izbljedadjelo i morala sam ga nekoliko trenutaka promatrati. Slasne, senzualne usne, svakako izgleda poznato - netko s kime sam se žvalila u nekom baru?

- Ne sjećaš se - rekao je, očito razočaran. - Imala si crvenu haljinu. Stajao sam na vratima Rivera.

- Ah, da! Oprosti - rekla sam, odmahujući glavom kao da će mi to pomoći. - Samo... nisam te prepoznala bez onog odijela. - To mi je bilo opravdanje da ga odmjerim. Imao je kratke hlačiće, tenisice i crnu majicu bez rukava - savršeno za teretanu, ali potpuno drukčije od izdanja u kojem sam ga vidjela prošli put.

- Ha, ono baš i nije prikladno za teretanu.

- Da, nije.

Iznenada sam postala svjesna da i dalje buljim u njegova bedra te sam shvatila da nakon sat vremena u teretani sigurno izgledam užasno - povezana kosa s pramenovima zalijepljenim za rumene obraze, znojnan top. Prekrasno.

- Drago mi je da smo se ponovno sreli - rekao je, odmjerivši me u djeliću sekunde od grudi do nožnih prstiju i natrag.

Nisam bila sigurna je li njegovo ponašanje drsko ili nepristojno, ali na kraju se blago nasmiješio, što nije izgledalo pohotno, nego jako seksi.

- Da, i meni. Idem se istuširati.

- Naravno. Vidimo se uskoro. - Rekavši to, okrenuo se i potrčao stubama u teretanu, preskačući dvije odjednom.

Dok sam se tuširala, poželjela sam da sam ga srela kad sam išla u teretanu, a ne kad sam bila gotova. Onda bismo mogli normalno razgovarati, a ja ne bih izgledala tako grozno. Nekoliko sam trenutaka razmišljala o tome da ostanem u kafiću i pričekam da završi s vježbanjem - ali hoću li zbog toga izgledati lako? Ili previše očajno?

Ah, što da kažem? Prošlo je već dosta vremena otkako sam imala nekog.

Nekoliko posljednjih muškaraca koji su mi se svidjeli bili su samo za jednu noć, a ponekad sam bila previše pijana da bih se sjećala pojedinosti. Naravno, nema u tome ništa loše, samo sam uživala kad sam imala priliku. Bilo mi je dosta veza, uživala sam dok sam bila slobodna i sva ta sranja. Možda je došlo vrijeme da se smirim. Možda je došlo vrijeme da počnem razmišljati o budućnosti.

Dok sam se brisala u praznoj svlačionici, nešto mi je sinulo - pa da sam izgledala toliko grozno, ne bi me prepoznao. Prošli put kad me vidio nosila sam grimiznu crvenu haljinu, a kosa mi je padala na ramena. Danas sam bila odjevena u znojnu sportsku odjeću, nisam imala šminke na licu, a kosa mi je bila povezana - posve drukčije nego onda. A svejedno me prepoznao čim me vidio - vidjela sam to u njegovim očima.

I rekao je: - Hej, ti.

Onda nisam bila u Riveru, iako sam svaki tjedan išla van nekoliko puta. Prošli vikend sam išla posjetiti neke prijatelje u Škotsku - bio je to iscrpljujući vikend i nisam puno spavala, ali to me nije spriječilo da odem na piće poslije posla. U petak smo završili u Roadhouseu, novom baru koji je otvoren na Market Squareu. Vrvio je ljudima zbog sniženih cijena pića, a Sam i Claire su se pokupile s nekim likovima u prvih pola sata nakon što smo došle. Neko sam vrijeme plesala i pila, pila i plesala, sretna sama sa sobom, razgovarala s ljudima koje poznajem, vikala im na uho da me čuju. Bilo je i zgodnih muškaraca, ali nije bilo mnogo slobodnih. Oni koji su ostali bili su muškarci koje poznajem - ili zato što sam već izlazila s njima ili zato što su izlazili s nekom od mojih prijateljica.

Sad sam se veselila sljedećem vikendu. U petak navečer sam namjeravala izaći s Claire, Louise i njezinom sestrom Emmom, a nakon toga cijeli vikend je bio moj. Sa smiješkom na licu odšetala sam do auta, misleći na to kako bismo mogle otići u River.

Ponedjeljak, 5. studenoga 2007.

Kasnijim odlaskom s posla izbjegavam najgoru gužvu u podzemnoj. Kad sam se tek doselila ovamo, napravila sam veliku pogrešku vraćajući se po najvećoj gužvi pa se svakim danom panika pogoršavala. Morala sam promotriti previše lica, a sa svih strana su me gurala razna tijela. Bilo je puno mjesta za skrivanje, a nedovoljno prostora da pobjegnem. I zato kasno odlazim s posla, čime nadoknađujem jutarnje kašnjenje. Hodam stubama gore-dolje, šećem peronom sve dok se ne počnu zatvarati vrata - onda uskočim u vlak. Na taj sam način sigurna s kim putujem.

Večeras mi je bilo potrebno malo vremena da odlučim kojim ću putem ići kući.

Svaki dan idem drugim putem - nekad siđem na postaji prije ili poslije, onda hodam otprilike kilometar i pol pa idem autobusom ili pak natrag u podzemnu željeznicu.

Posljednji kilometar i pol obično prehadam i uvijek idem drugim putem. Prošlo je dvije godine otkako sam se doselila iz Lancastera, a već poznajem javni prijevoz u Londonu kao da sam ovdje rođena. Dugo traje i iscrpljuje me, ali nije da moram žuriti kući. A tako je i sigurnije.

Nakon što sam izišla iz autobusa kod Steward Gardensa, šetnju kući popratio je zvuk vatrometa, a miris paljevine raspršio se na hladnom, vlažnom zraku. Hodala sam niz High Street, zaobišavši park. Potom sam se vratila Ulicom Lorimer. Prošla sam kroz prolaz - mrzim taj prolaz, ali barem je dobro osvijetljen - i pokraj garaža. Pogledala sam preko zida - u blagovaonici je bilo upaljeno svjetlo, a zastori su bili navučeni dopola. Izbrojila sam šesnaest staklenih ploča, po osam na svakoj strani.

Ploče su zbog svjetla izgledale kao žuti pravokutnici oštih rubova na mjestima gdje su zastori ravno padali. Nije bilo drugog tračka svjetlosti. Nitko nije dirao zastore dok me nije bilo u stanu. To sam si neprestano ponavljala dok sam hodala. Stanje siguran, nitko nije bio unutra.

Na kraju prolaza oštro skretanje ulijevo i gotovo sam bila kod kuće - u Ulici Talbot. Pobijedila sam poriv da odšećem do kraja ulice barem jedanput prije nego što se vratim; večeras sam uspjela ući isprve. Okrenula sam se dok sam okretala ključ, koji sam držala otkako sam izišla iz autobusa. Ulazna vrata su se zaključala. Opipala sam rub vrata, provjerila da su čvrsto zatvorena, oprezna kako ne bih propustila kakvu izbočinu koja bi ukazala da vrata nisu dobro zatvorena. Provjerila sam šest puta, svaki put brojeći: jedan, dva, tri, četiri, pet, šest. Okrenula sam okruglu kvaku, šest puta.

Točno u tom trenutku gospođa Mackenzie otvorila je vrata svog stana u prizemlju, stana 1.

- Heeej, Cathy! Kako si?

- Dobro sam, hvala - rekla sam i nasmiješila se najljubaznije što sam mogla.

- A vi?

Kimnula je i nekoliko me trenutaka gledala nagnuvši glavu, što uvijek čini, a potom se vratila unutra. Čula sam kako joj je televizor pojačan na najjače kao i uvijek. Većernje vijesti. Radi to svake večeri. A nijednom me nije pitala što radim.

Vratila sam se provjeravanju, pitajući se radi li to namjerno, prekida li me znajući da ću morati početi ispočetka. Dobro sam dok god ne zaglavim. A i to se događa.

Dakle - vratnica, kvaka - učini to ispravno, Cathy. Nemoj zeznuti ili ćemo biti ovdje cijelu prokletu noć.

Napokon sam završila s provjerom ulaznih vrata. Popela sam se stubama.

Provjerila stubište. Potom sam osluškivala tišinu u zgradi, zvuk sirene nekoliko ulica dalje, televizor u stanu ispod. Ponovno vatromet, u daljini. Vrisak s ulice od kojeg mi je zastao dah, ali ubrzo nakon toga i glas muškarca, prijekoran smijeh žene.

Otključala sam vrata stana, ponovno pogledala stubište, potom zakoračila unutra, zatvorila vrata, zaključala ih. Dolje zasun, u sredini lanac, gore brava s ključem sjedne strane, a sa zasunom s druge strane. Osluškivala sam prislonjena na vrata, nije se čulo ništa. Pogledala sam kroz špijunku. Nema nikoga, samo stubište, odmorište, svjetlo. Prstima sam prošla preko vratnice, okrenula ručku na vratima šest puta na jednu stranu, potom šest puta na drugu stranu. Jedan, dva, tri, četiri, pet, šest. Zasuni su držali vrata čvrsto zatvorenima. Patentnu bravu okrenula sam šest puta. Svaki sam zasun šest puta otvorila i zatvorila i svaki put dršku na vratima okrenula šest puta. Kad sam završila s time, mogla sam početi s provjerom ostatka stana.

Prvo sam provjerila sve prozore i navukla zastore, sve istim redom. Najprije prozor koji gleda na ulicu. Sve je bilo zatvoreno. Potom sam opipala prozorski okvir. Nakon toga mogla sam navući zastore do kraja i skriti se od mraka koji je odavno pao. S ulice me nitko nije mogao vidjeti osim ako ne stanem jako blizu stakla. Provjerila sam rubove zastora da vidim zaklanjaju li u potpunosti prozor. Potom sam otišla do balkona, provjeriti staklena vrata. Ljeti gledam u vrt i provjeravam vanjski zid, ali u ovo doba godine vani je samo tmina. Provjerila sam zasune na vratima balkona, opipala rub vrata, okrenula ručku šest puta. Brava je bila ispravna, ručka je normalno klepetala. Potom sam navukla teške zastore, zaklanjajući tamu.

Kuhinja - prozori se ovdje ne mogu otvoriti, ali svejedno sam ih provjerila.

Spustila sam roletu. Nekoliko sam minuta stajala ispred ladice, zamišljajući što se nalazi unutra. Kad sam je otvorila, pogledala sam u plastičnu posudu: s lijeve strane bile su vilice, u sredini noževi, a s desne strane žlice. Zatvorila sam ladicu, a potom je ponovno otvorila da budem sigurna. Znači, noževi sigurno u sredini, vilice lijevo, žlice desno. Sigurno? Možda sam pogriješila. Ponovno sam otvorila ladicu da provjerim.

Ovaj put sve je bilo u redu.

Potom je na red došla kupaonica - prozor s mutnim staklom smješten je visoko i ni on se ne može otvoriti, ali stala sam na zahodsku dasku i svejedno provjerila rubove, kako bih se uvjerala da je čvrsto zatvoren, a onda spustila rolete. Sljedeća je bila spavaća soba. Tu su bili veliki prozori s pogledom na stražnji vrt, ali zastori su stajali navučeni kako sam ih i ostavila prije nego što sam jutros otišla na posao. U sobi je bio mrak. Skupila sam hrabrost i razmahnula zastore da provjerim velike prozore koji se otvaraju dizanjem. Kad sam uselila

ovamo, u ove sam prozore dala ugraditi dodatne brave pa sam svaku provjerila, okrećući ključ šest puta na jednu i šest puta na drugu stranu, kako bih se uvjerila da je sve sigurno. Potom sam navukla zastore, tako da se ne vidi ni djelić mračnoga prozora. Nakon toga sam upalila svjetiljku pokraj kreveta. Na trenutak sam sjela na rub kreveta, duboko disala, pokušavajući smiriti sve veću paniku. U 19 i 30 htjela sam gledati nešto na televiziji. Sat na noćnom ormariću pokazivao je 19 i 27.

Htjela sam ustati i gledati televiziju. Ali i dalje me obuzimao osjećaj panike, bez obzira na to što sam pokušala slušati što mi govori razum, bez obzira na to što sam si govorila da sam sve učinila, da sam sve provjerila, da se ni zbog čega ne trebam brinuti, da je stan siguran, da sam ja sigurna, da sam ponovno sigurna kod kuće.

Ali srce mi je i dalje ubrzano tuklo.

Uzdahnula sam, digla se i krenula prema ulaznim vratima početi ispočetka.

Ovo se ne smije nastaviti. Ovo traje već više od tri godine. To mora prestati, to mora prestati.

Ovaj put ponovno sam prošla cio proces provjere vrata dvanaest puta prije nego što sam krenula prema prozoru dnevne sobe.

Nedjelja, 16. studenoga 2003.

Na kraju, nismo se sreli u Riveru, nego ponovno u teretani.

U petak navečer vani je u stvari bilo jadno. Izašla sam nekoliko noći za redom i nisam se stigla oporaviti. Sad me sve sustiglo i bila sam umorna, neobjašnjivo jedna i uopće nisam imala volje ići u potragu za seksi vratarom. Popile smo tri pića u baru

Pitcher and Piano, još dva u Queen's Headu i tada mi je već bilo dosta. Kad sam rekla da idem kući, Sam me gledala kao da se šalim. U subotu sam se oporavljala, gledajući filmove na kauču.

U nedjelju ujutro probudila sam se u deset, osjećajući se obnovljeno po prvi put u nekoliko tjedana. Vani je sijalo sunce, zrak je bio svjež i miran, odličan dan za trčanje. Prvo ću trčati, onda otići kupiti zdravu hranu i rano leći.

Ali nakon nekoliko koraka na ledenom pločniku, odustala sam od tog nauma.

Umjesto toga, strpala sam nešto čiste odjeće u torbu i odvezla se osam kilometara do teretane.

Ovaj sam ga put prepoznala prije nego što me vidio. Stajao je kraj bazena i stavljao naočale. Ne zamarajući se time može li me vidjeti kroz stakleni prozor iza kojeg sam stajala i zadivljeno zurila u njega, gledala sam ga kako ulazi u vodu, odguruje se o zid bazena i s lakoćom započinje plivati kraul. Voda je bila gotovo mirna dok je klizio kroz nju. Gledala sam ga kako dvaput preplivava bazen, hipnotizirana tim ritmom, a onda se netko spotaknuo o moju torbu i uništio čaroliju.

U ormar u svlačionici spremila sam torbu, izvadila MP3 uređaj i pričvrstila ga na ruku. Dok sam išla prema teretani, uhvatila sam svoj odraz u ogledalu. Obrazi su mi bili rumeni, a od pogleda u očima naglo sam zastala. Moj Bože, pomislila sam ne skinuvši glupi osmijeh s lica, on je doista jako seksi.

Ponedjeljak, 12. studenoga 2007.

Večeras se nakon posla dogodilo nešto neuobičajeno.

Neuobičajeni događaji nikad nisu dobri. Ponekad, ako mi je dan dobar, pomislim na te događaje i samo se nasmiješim, ali kad se oni doista događaju, to nikad nije dobro. Onoga dana kad su pukle cijevi i kad je u stan morao doći vodoinstalater obuzeo me najveći napad panike ikad.

Još uvijek ne znam kako sam ga preživjela.

Pitam se kako će proći ova večer, jer trenutačno se osjećam dobro. Gotovo računam s tim da će me kasnije obuzeti napad panike, u trenutku kad sam najmanje spremna, ali trenutačno je sve u redu i osjećam se dobro.

Baš sam završila s jelom, kad se začulo kucanje na vratima.

Ukočila sam se, cijelo mi je tijelo bilo napeto. Mislim da nisam ni disala. Zvono se nije oglasilo, znači da je bio netko iz zgrade ili je netko opet ostavio otključana ulazna vrata. Što god bilo - čak i da mi život ovisi o tome, tijelo mi neće dopustiti da se pomaknem nijedan centimetar. Osjetila sam kako mi suze klize niz obraze.

Ponovno kucanje, malo jače. Nitko mi nikada nije kucao na vrata stana.

Jasno sam vidjela vrata s mjesta na kauču gdje sam sjedila. Zurila sam u njih i u špijunku. Svjetlo koje je inače iz hodnika svijetlilo kao mali znak, sada je bilo zaklonjeno figurom koja je stajala s druge strane vrata i samo sam vidjela okruglu mrlju tame. Toliko sam bila usredotočena na vrata da sam gotovo mogla razaznati njegovu ogromnu figuru kroz puno drvo. Nisam disala dok mi je srce ubrzano tuklo, a prsti počeli trnuti.

Potom sam čula korake kako odlaze gore, a ne dolje i kako se vrata stana na zadnjem katu otvaraju i zatvaraju.

Znači, to je bio on. Muškarac odozgora.

S prozora dnevne sobe nekoliko sam ga puta vidjela kako dolazi i odlazi. Jednom je ulazio u zgradu baš kad sam ja išla na posao. Primijetila sam da su ulazna vrata čvrsto zatvorena, zbog čega sam se osjećala bolje, iako sam ih, naravno, svejedno morala provjeravati. U hodniku se još uvijek nije pojavio bicikl niti sam ga vidjela u vrtu pa je možda ipak parkirao auto vani.

Činilo se da dolazi i odlazi u različito vrijeme. Gospođa Mackenzie bila je uvijek predvidljiva jer nikada nije izlazila ili barem ja to nisam primijetila. Na vratima stana 1 pojavila bi se gotovo svake večeri kad bih došla kući, pozdravila bi me i vratila se unutra. Odozdola se čuo zvuk njezina televizora. Drugima bi to možda išlo na živce, ali meni nije. Meni se to sviđalo.

A sada je gore gospodin Nepredvidljivi.

Pitala sam se što, pobogu, želi. Već je bilo gotovo devet - i nije baš prikladno vrijeme za posjet. Možda je trebao pomoć?

Nakon nekog vremena disanje se smirilo i vratilo u normalu, a ja sam se pitala trebam li možda otići gore i pokucati na njegova vrata. U glavi sam vodila razgovor:

Hej, jesi li ti kucao na moja vrata? Tuširala sam se...

Ne, to neće proći - kako sam mogla znati da je to bio on?

Opet sam čula kako mi se u mislima neželjeno pojavljuje mantra: Ovo nije normalno. Normalni ljudi ne razmišljaju na taj način.

Ma k vragu, što je uopće normalno?

Nedjelja, 16. studenoga 2003.

Znala sam gdje će biti i prije nego što sam ga vidjela.

Bio je u kafiću, čitao je The Times i izgledao elegantno u bijeloj košulji raskopčanoj na vratu, svježe istuširan.

Oklijevala sam, pitajući se je li pametno da ga pozdravim, ali u tom je trenutku podigao pogled s novina. Nije se odmah nasmiješio, samo me gledao i ja sam razmišljala što stoji iza tog pogleda. Imala sam osjećaj da je to početak, da je to prekretnica. Imala sam priliku otići, ali ostala sam. Sada dolazi obračunavanje.

Kad se nasmiješio, prešla sam predvorje teretane i došla do njega. - Bok - rekla sam, misleći kako je to loše zvučalo. - Vidjela sam te u bazenu.

- Znam - odgovorio je - i ja sam tebe vidio. - Sklopio je novine i pažljivo ih odložio na stol pokraj šalice kave. - Što ćeš popiti?

Činilo se da više nisam mogla otići. - Čaj, molim te.

Sjela sam kad je on ustao i smjestila se na stolicu preko puta njegove, a srce mi je ubrzano tuklo. Bez obzira na to što sam nakon tuširanja dugo vremena provela u svlačionici da se spremim u slučaju da on bude ovdje, nije bilo dovoljno.

Nakon nekoliko minuta vratio se s malim poslužavnikom s čajnikom, šalicom i malim vrčem mlijeka. - Ja sam Lee - rekao je i pružio mi ruku.

Pogledala sam u njegove izrazito plave oči. - Catherine - rekla sam. Ruka mu je bila topla, stisak čvrst, a nekoliko sati kasnije kad sam ležala u krevetu, još uvijek sam mogla osjetiti njegov miris, kako iščezava na mom dlanu.

Gotovo sam prasnula u smijeh zato što nisam znala što da kažem - inače je bilo teško ušutkati me. Htjela sam ga pitati je li uživao u plivanju, ali to je bilo besmisleno; htjela sam ga pitati je li slobodan, ali to je bilo previše izravno. Zanimalo me je li me čekao. Sve sam ga to htjela pitati, ali shvatila sam da već znam odgovore. Da, da i da.

- Pitao sam se kako se zoveš - napokon je rekao. - Pokušao sam pogoditi, ali nisam bio ni blizu.

- I, ako ne izgledam kao Catherine, kako onda izgledam?

Ni na trenutak me nije prestao gledati u oči. - Ne mogu se sjetiti sada. Sad kad znam da si Catherine, ništa više nije dovoljno dobro.

Snaga njegova pogleda bila je gotovo neugodna i ja sam se zacrvenjela zbog toga pa sam se usredotočila na točenje čaja. Uzela sam si vremena da ga promiješam, dodam malo mlijeka pa još malo, dok nije dobio pravu nijansu.

- I - rekao je, duboko udahnuvši - zar nisi dolazila u River otkako sam te zadnji put vidio ili samo nisam imao sreće pa te nisam ondje sreo?

- Ne, nisam dolazila. Bila sam zauzeta drugim stvarima.

- Razumijem. Obiteljske obveze?

Ispipavao je jesam li slobodna. - Prijateljske obveze. Nemam obitelj. Roditelji su mi umrli dok sam studirala, a nemam braće ni sestara.

Kimnuo je. - To je grozno. Moja cijela obitelj živi u Cornwallu.

- Ti si odande?

- Iz sela u blizini Penzancea. Odselio sam se čim sam imao priliku. Sela su ponekad tmurna mjesta, svi znaju sve o tebi.

Nastala je kratka stanka, a onda sam je ja prekinula: - Radiš li samo u Riveru?

Nasmiješio se i popio posljednji gutljaj kave. - Da, samo u Riveru, tri večeri tjedno. Uglavnom pomažem prijatelju. Hoćeš li kasnije izaći sa mnom na večeru?

Njegovo je pitanje došlo kao grom iz vedra neba. U očima mu se vidio tračak nervoze koji se nije mogao čuti u njegovu glasu.

Nasmiješila sam mu se i popila čaj.

- Hoću, vrlo rado.

Kad sam ustala i krenula, s njegovim telefonskim brojem u džepu jakne, osjetila sam da me prati pogledom sve do vrata. Kad sam se okrenula mahnuti mu, i dalje je gledao. Ali barem se uspio nasmiješiti.

Subota, 17. studenoga 2007.

Vikendi mi prolaze u zanimljivoj kombinaciji opuštenosti i stresa. Ponekad vikend prođe dobro, ponekad i ne. Neki datumi su dobri. Hranu mogu kupovati samo parnim danima. Ako 13. pada na vikend, onda ne mogu raditi ništa. Neparnim danima mogu vježbati, ali samo ako je oblačno ili ako pada kiša; ako je sunčano, onda ne mogu. Neparnim danima ne mogu kuhati, mogu samo jesti hladno ili ugrijano jelo.

Sve to radim zato da umirim mozak. Sve vrijeme, danju i noću, u mozgu mi se stvaraju slike onoga što mi se dogodilo ih onoga što bi mi se moglo dogoditi. Kao da stalno gledam film strave i nikako ne mogu postati imuna na tu jezu. Ako učinim sve ispravno, pravim redosljedom, ako sve provjerim kako treba, slijedim pravi ritam, onda se te slike na neko vrijeme prestanu stvarati. Ako mogu izići sigurna da je u stanu sve u redu, onda ću se nekoliko sati samo nejasno sjećati tog najgoreg osjećaja: imat ću osjećaj kao da nešto ne valja, ne znajući točno što. Puno češće se događa da se potrudim koliko mogu da sve provjerim i onda se, ako uopće iziđem iz stana, ostatak dana brinem jesam li sve ispravno učinila.

Tada je cijeli dan ispunjen slikama što bi me moglo dočekati kad se vratim kući. Ako ne izaberem drukčiji put kući svake večeri, onda će me netko pratiti. Shvaćate. Nije baš ugodno.

Što god to bilo, obuzelo me i ne odlazi. S vremena na vrijeme smislim neko novo pravilo. Prošli sam se tjedan uhvatila kako opet brojim korake, što nisam radila godinama. Bez toga sigurno mogu. Ali čini se da se više ne mogu kontrolirati. Sve mi je gore, a ne bolje.

Dakle, opet je bila subota i pala je na neparan dan, a menije nestalo kruha i čaja. Problem s čajem bio je velik, jer čaj spada u još jedno važno pravilo, osobito tijekom vikenda. Znam da ću, ako ne popijem čaj u osam, deset, četiri i osam, postati iznimno nervozna - i zbog toga što neću sve učiniti kako treba i vjerojatno zbog nedostatka kofeina. Pogledala sam u koš za smeće i ugledala kako vrećica čaja koju sam popila u 8 ujutro i koju sam tako glupo bacila prije nego što sam shvatila da je posljednja leži među korama krumpira i sinočnjim umakom pa sam na trenutak pomislila da je izvadim i ponovno upotrijebim. Ali ni to ne bi pomoglo.

Sama činjenica što sam bila toliko glupa da mi ponestane čaja bila je dovoljna da uzrokuje visok stupanj uznemirenosti. Samookrivljanje mi jako dobro ide. Ako odem van kupiti čaj, neću moći ispravno provjeriti stan zato što danas nije parni dan. Mogla bih otići kupiti čaj i vratiti se, ali u međuvremenu bi netko mogao provaliti i čekati me.

Dulje od sata mučno sam razmišljala što je gore od toga dvoga - koje je pravilo važnije? Kako bih izbacila slike iz glave, nekoliko sam puta provjerila stan i svaki put je nešto bilo krivo. Što sam više to radila, bila sam umornija. Ponekad tako zaglavim. I onda nakon nekog vremena više nisam fizički sposobna provjeravati.

A mali, mali glas razuma koji je pokušao nadglasati kakofoniju samookrivljanja vikao

je: Ovo nije normalno!

U petnaest do deset, dok sam skvrčena u kutu bila na rubu samouništenja, začulo se zatvaranje ulaznih vrata - i to ispravno - i nečiji koraci uz stube.

Prije nego što sam stigla razmisliti, vidjela sam izlaz iz ove situacije. Ako ne mogu kupiti čaj, možda ga mogu posuditi...

Netko je prošao pokraj mojih vrata i nastavio dalje prema gornjem katu. Malo sam pričekala, protrljala obraze da obrišem suze i provukla prste kroz kosu. Nisam imala vremena provjeriti stan. Ulazna vrata nisu bila otvorena; čula sam ga kako ih zatvara, sigurno sam to čula. Jednostavno ću morati otići.

Nakon što sam uzela ključ, zaključala stan samo jedanput i provjerila samo jedanput, popela sam se stubama i zastala ispred vrata njegova stana. Nikad prije nisam bila ovdje. Na odmorištu je bio prozor, ali nije bilo drugoga svjetla. Pogledala sam niz stube. Mogla sam vidjeti vrata svoga stana. Pokucala sam, oslušujući tišinu, a potom su se s druge strane začuli koraci.

Kad je otvorio vrata, malo sam se trznula. Sve je bilo tako glasno. Lijepo se nasmiješio. - Bok - rekao je. - Jesi li dobro?

- Jesam. Zanimalo me imaš li čaja. Koji bih mogla posuditi. Mislim, uzeti. Menije nestalo.

Radoznalo me pogledao. Toliko sam se trudila izgledati normalno da mi je sigurno iz svake pore izlazio očaj.

- Naravno - rekao je. - Uđi.

Vrata je ostavio otvorena i vratio se u stan, a ja sam stajala na ulazu i gledala ga u leđa. U normalnim okolnostima, radije bih umrla nego ušla za nekim neznancem u zatvoren prostor, ali ovo nisu bile normalne okolnosti. A ako mislim dobiti čaj do deset sati, onda ću to morati učiniti.

Na kraju dugačkog hodnika nalazila se kuhinja, koja je, koliko sam izračunala, bila točno iznad moje spavaće sobe. Nije ni čudo što sam bila budna kad su oni kineski studenti imali zabavu, pomislila sam. Na kuhinjskom stolu stajale su tri vrećice, a on je kopao po njima.

- Upravo sam kupio čaj... i meni ga je jučer ponestalo. Usput, ja sam Stuart.

Stuart Richardson. Upravo sam se uselio.

Pružio mi je ruku, ja sam je prihvatila, nasmijavši se najvedrije što sam mogla. - Drago mi je. Ja sam Cathy Bailey. Iz stana ispod.

- Drago mi je, Cathy - rekao je. - Vidio sam te onaj dan kad mi je agent pokazivao stan.

- Da. - Samo mi daj taj čaj, pomislila sam. Molim te, daj mi prokleti čaj. I prestani me tako gledati.

- Čuj - rekao je nakon malo oklijevanja - i meni bi godio čaj. Mogla bi ga ti skuhati dok ja pospremim ove stvari? Je li to u redu? Ili imaš drugog posla?

Dovedena pred gotov čin, nisam mogla priznati da nemam pametnijeg posla nego brinuti se gdje ću nabaviti vrećicu čaja, a osim toga, na satu je bilo tri minute do deset, što je značilo da neću popiti čaj na vrijeme ako ga ne pripravim sada.

Pa sam pristala. Na radnoj plohi pokraj sudopera pronašla sam različite šalice, uzela

dvije i isprala ih. Mlijeko je bilo u hladnjaku. U kuhalo sam natočila vodu, prokuhala je, napravila čaj, promiješala ga i dodavala mlijeko kapljicu po kapljicu dok čaj nije poprimio točno određenu nijansu, a Stuart je za to vrijeme spremao namirnice i brbljao o vremenu i o tome kako je dobro što je pronašao tako dobar stan samo nekoliko ulica dalje od sjeverne linije podzemne željeznice.

Prvi gutljaj vrelog čaja popila sam upravo u trenutku kad je velika kazaljka došla na dvanaest. Osjetila sam kako se opuštam; odmah sam osjetila olakšanje, iako sam pila čaj u stanu nekog neznanca, s muškarcem kojeg sam tek upoznala, a ni svoj stan nisam ostavila sigurnim.

Njegovu sam šalicu stavila na podmetač koji je bio na kuhinjskom stolu, a ručku šalice okrenula sam tako da bude točno pod kutom od devedeset stupnjeva u odnosu na rub stola, što nije bilo baš lagano jer je stol bio okrugao. Morala sam nekoliko puta pokušati prije nego što mi je uspjelo. Pogledao me i podigao obrvu, a ja sam se ovaj put uspjela nasmiješiti.

- Oprosti - rekla sam. - Samo sam malo... ovaj... Ne znam. Valjda mi treba šalica finog čaja.

Slegnuo je ramenima i nasmiješio mi se. - Nema problema. Užitek mi je što imam priliku da mi ga netko drugi skuha.

Nekoliko smo trenutaka sjedili za kuhinjskim stolom u ugodnoj tišini i pijuckali čaj. A onda: - Neku sam ti večer kucao na vrata. Vjerojatno si bila vani.

- Stvarno? - rekla sam. - Kad je to bilo?

Razmišljao je. - Mislim u ponedjeljak. Negdje oko pola osam- osam.

Ne, nego devet, pomislila sam. Pretvarala sam se da ništa ne znam. - Nisam ništa čula. Možda sam se tuširala ili tako nešto. Nadam se da nije bilo ništa hitno.

- Ne, nije, samo sam se htio predstaviti. I htio sam se ispričati ako ti smetam kad se vraćam kasno noću. Ponekad radim dokasna, nikad ne znam kad ću se vratiti.

- To je sigurno naporno - rekla sam.

Kimnuo je. - Navikneš se nakon nekog vremena. Ali uvijek imam osjećaj da su te stube jako glasne.

- Nisu - lagala sam. - Kad zaspim, više ništa ne čujem.

Na trenutak me promatrao kao da je znao da to nema veze s istinom, ali svejedno je to prihvatio. - No, ako ti ikad budem smetao, ispričavam se.

Htjela sam nešto reći, ali sam se zaustavila.

- Reci - rekao je.

- Problem je u vratima - rekla sam.

- U vratima?

- U ulaznim vratima. Brinem se ako ostanu otključana. Ponekad ljudi ulaze i izlaze i ostave ih otvorena.

- Ne brini se - rekao je - ja ih uvijek zatvorim.

- Osobito noću - naglasila sam.

- Da, osobito noću. Obećavam da ću ih zaključati svake noći. - To je zvučalo kao svečano obećanje i rekao je to ne nasmijavši se.

- Hvala - rekla sam. Popila sam čaj i ustala, ponovno svjesna svojega okruženja pa sam se htjela vratiti u stan.

- Izvoli - rekao je Stuart. Iz ladice je izvadio smotuljak s plastičnim vrećicama, jednu si je stavio na ruku kao rukavicu i iz kutije izvukao nekoliko vrećica čaja.

Preokrenuo je plastičnu vrećicu i zavrtio je na vrhu.

- Hvala - ponovno sam rekla i uzela vrećicu. - Kupit ću čaj sutra. - Na trenutak sam zastala, a onda sam samu sebe iznenadila kad sam rekla: - Ako ti ikad ponestane nečega... znaš. Pokucaj mi na vrata.

Nasmiješio se. - Hoću.

Pustio je da budem nekoliko koraka ispred njega dok sam hodala do vrata, dao mi je dovoljno prostora, a ja sam izišla. - Vidimo se uskoro - rekao je, a ja sam krenula dolje.

Nadam se, rekao je moj unutarnji glas.

I dogodilo se nešto nevjerojatno. Vratila sam se u stan, sjela pred televizor i sat i pol gledala film prije nego što sam shvatila da uopće nisam provjerila stan.

Zbog tog sam propusta stan provjeravala cijelo popodne i još nekoliko sati navečer.

Nedjelja, 16. studenoga 2003.

U jedanaest i trideset već sam bila zaljubljena. Dobro, možda zalučena. I možda malo omamljena nevjerojatno skupim crvenim vinom i čašom konjaka.

S Leejem sam se našla u središtu grada u osam, a kad je stigao, još je manje nalikovao na vratara, unatoč tome što je ponovno nosio odijelo. Bilo je prekrasno skrojeno, sako se samo malo napinjao na bicepsima, a ispod sakoa nosio je tamnu košulju. Njegova kratka plava kosa još je bila malo vlažna. Poljubio me u obraz i pružio mi ruku.

Dok smo čekali jelo, govorio je o sudbini. Uzeo mi je ruku i palcem nježno prešao preko nadlanice, objašnjavajući kako se moglo dogoditi da me uopće ne upozna, kako je vikend prije Noći vještica trebao biti zadnji koji je radio u Riveru, kako je pristao na dodatne dane samo da pomogne vlasniku, koji mu je dobar prijatelj.

- Moglo se dogoditi da te nikad ne upoznam - rekao je.

- E pa, upoznao si me - rekla sam - i evo nas ovdje. - Podigla sam čašu vina i nazdravila za budućnost, za ono što dolazi.

Mnogo kasnije izišli smo iz restorana i šetali na ledenom zraku. Kad smo došli do stajališta taksija u Ulici Penny, puhao je oštar vjetar. Lee je skinuo sako i zagrnio me. Bio je topao i mirisao je po njegovu parfemu. Gurnula sam ruke kroz rukave i na goljoj koži osjetila svilenu podstavu, njegovu toplinu - osjećala sam se malenom i sigurnom u tom sakou. Svejedno, zubi su mi cvokotali.

- Dođi, drhtiš - rekao je i privukao me k sebi, nježno mi trljajući leđa i ruke.

Svoju glavu, koja je bila teška od vina i previše kasnih izlazaka, stavila sam na njegovo rame. Mogla sam zauvijek ostati tako naslonjena na njega.

- Baš je udobno na tvome ramenu.

- To je dobro - rekao je. Zastao je, a onda dodao: - Htio bih naglasiti da izgledaš jako seksi u kratkoj crnoj haljini i mojemu sakou.

Podigla sam glavu, a njegov je poljubac bio nježan, kao i sve na njemu - njegove su usne samo okrnule moje. Stavio je ruku na moj obraz i držao je ondje; kosa mi je bila među njegovim prstima. Pokušala sam odgonetnuti njegov izraz lica, ali bio je mrak, a lice mu je bilo u sjeni.

U tom je trenutku stao taksi, a on mi je otvorio vrata.

- Queen's Road, molim vas - rekla sam.

Zatvorio je vrata za mnom, a ja sam spustila prozor. - Zar ti ne ideš?

Odmahnuo je glavom nasmiješivši se. - Moraš se naspavati. Sutra radiš. Vidimo se uskoro.

Prije nego što sam uspjela odgovoriti, taksi je krenuo.

Nisam znala jesam li samo bila posve zaljubljena u njega ili pomalo razočarana. Tek

kad sam došla kući, shvatila sam da još uvijek nosim njegov sako.

Srijeda, 21. studenoga 2007.

Poslije subote imala sam osjećaj da viđam Stuarta sve vrijeme. Kad sam išla na posao u ponedjeljak ujutro, i on je išao na posao. Izgledao je kao da se hitno mora obrijati i kao da mu je potrebno još nekoliko sati sna.

- Jutro, Cathy - rekao je kad me vidio.

- Bok - rekla sam. - Ideš na posao?

- Da - rekao je. - Imam osjećaj da sam tek došao, a u stvari sam spavao otkako sam se vratio.

Gledala sam ga kako mi bezvoljno maše, a potom zatvara vrata iza mene i provjerava ih. Na trenutak sam stajala pokraj vrata, čekajući da nestane iza ugla, a onda sam ih i sama provjerila. Bila su zatvorena. Sigurno su bila zatvorena. Provjerila sam ih ponovno.

U utorak sam čula kako se penje stubama u jedanaest i nešto. Čak su mu i koraci zvučali iscrpljeno. Pitala sam se što radi kad je toliko umoran.

Jutros je otvorio ulazna vrata upravo kad sam ja provjeravala vrata svojega stana. Čula sam kako se penje prema meni, ali nastavila sam provjeravati do zadnje minute; već sam kasnila.

- Dobro jutro - veselo je rekao. - Kako si danas? Izgledao je mnogo bolje.

- Ja sam dobro. A kako si ti? Zar ne ideš u pogrešnom smjeru?

Nasmiješio se. - Ja? Ne. Danas imam slobodan dan. Upravo sam bio u pekarnici kupiti peciva. - Podigao je vrećicu u slučaju da trebam dokaz gdje je bio. - Ljenčarit ću i puno jesti. Jesi li ti zajedno? - Na trenutak sam sigurno izgledala užasnuto, jer se nasmiješio i rekao: - Ali pretpostavljam da moraš na posao...

- Da - rekla sam, možda malo previše entuzijastično. - Možda drugi put. Ponovno se nasmiješio i nestašno mi namignuo. - Mogao bih te držati za riječ. - Pogledao je pokraj mene. - Je li s vratima sve u redu?

- S vratima?

- Ne zatvaraju se dobro?

Još uvijek sam držala ruku na kvaki. - Ah... Da. Samo... Ponekad zapnu, to je sve.

- Malo sam ih povukla.

Daj, samo idi, molim te, govorila sam u sebi, ali on to nije shvatio. Na kraju sam se morala pozdraviti i ostaviti vrata stana neprovjerena.

Iako je mala utjeha bila ta da, otkako se Stuart doselio, nijednom nisam našla ulazna vrata otključana.

Ponedjeljak, 17. studenoga 2003.

Cijeli sljedeći dan bila sam uzbuđena, ponovno proživljavajući najbolje trenutke od prošle noći i razbijajući glavu kad će nazvati - i hoće li uopće nazvati? I što ću mu reći ako nazove?

Na kraju, nazvao je tog poslijepodneva, upravo kad sam kretala s posla.

- Bok, ja sam. Kako ti je prošao dan?

- Pa, znaš... bila sam na poslu. Još uvijek imam tvoj sako. Malo se nasmijao. - Znam. Ne brini. Vratit ćeš mi ga kad se budemo vidjeli.

- A kad bi to moglo biti?

- Što prije - rekao je, a glas mu je iznenada postao ozbiljan. - Cijeli dan ne mogu prestati misliti na tebe.

Malo sam razmislila. - Za vikend?

Stanka s druge strane. - Ne mogu za vikend, radim. A osim toga, ne mogu čekati tako dugo. Može večeras?

Subota, 24. studenoga 2007.

Sinoć je bila božićna zabava.

Imam osjećaj kao da se nešto promijenilo u mojem životu. Nagore, naravno - i to baš kad sam se ovdje počela osjećati sigurnije. Ovoga jutra osjećam se nestabilno na nogama, ali to nema veze s alkoholom koji jesam ili nisam sinoć popila. Istini za volju, alkohol nisam pila više od godinu dana - mislim da ga trenutačno ne bih mogla podnijeti.

Ne: ovoga jutra tlo pod nogama mijе drukčije, kao da ću svaki čas propasti. Otkako sam ustala u četiri sata, stan provjeravam više-manje neprestano i stalno se moram pridržavati za zid. I dalje nisam zadovoljna. Mislim da ću za koji trenutak ponovno morati sve provjeriti.

Sinoć sam skupila svu svoju hrabrost i izišla van. Počela sam se rano spremati. Nekoć je spremanje za izlazak značilo tuširanje, barem pola sata biranja haljine i cipela, šminkanje i uređivanje frizure dok sam ispijala hladno bijelo vino i primala poruke od prijateljica i odgovarala na njih. Što ćeš obući večeras? Ne, obući plavu. Vidimo se poslije.

Sada spremanje za izlazak znači provjeravanje svega. Ponovno provjeravanje. I onda ponovno jer sam počela na puni sat ijednu minutu. Onda ponovno jer sam završila dvije minute prije nego što sam trebala. Od trenutka kad sam se jučer navečer vratila s posla pa sve dok nisam trebala poći van, neprestano sam provjeravala.

Bilo je deset do osam kad sam stigla do ulaznih vrata i to je bilo ogromno olakšanje.

Već sam propustila odlazak u bar, ali stići ću ih - možda sad već hodaju prema restoranu. Isprobavajući u mislima isprike koje ću reći zbog kašnjenja, ubrzala sam korak prema High Streetu te sam ugledala kako prema meni ide Stuart. Unatoč tome što je bio mrak i što sam bila umotana u dugački crni kaput i šal, i on je mene vidio.

- Bok, Cathy. Ideš u izlazak? - Nosio je tamnosmeđu jaknu i ispod nje prugasti šal. Iz usta mi je zbog hladnoće izlazila para.

Nisam htjela razgovarati s njim. Htjela sam samo kimnuti i neodređeno se nasmiješiti, ali on mi je prepriječio put. - Da - rekla sam. - Poslovna božićna zabava.

- Ah - rekao je, kimajući. - Ja to imam sljedeći tjedan. Možda se vidimo poslije; nalazim se s nekim prijateljima.

- To bi bilo lijepo - čula sam kako govorim, kao da sam na automatskom pilotu.

Ljubazno se nasmiješio. - Onda se vidimo poslije - rekao je i pustio me da prođem.

Osjetila sam kako me gleda dok odlazim. Nisam mogla odlučiti je li to dobro ili nije. Nekada je to bilo jako loše. U prošlih nekoliko godina stalno sam osjećala da me netko gleda i nikako se nisam mogla riješiti tog osjećaja. Ali ovaj put bilo je drukčije. Osjećala sam se sigurnom.

Nisam toliko zakasnila koliko sam mislila, jer je ekipa iz ureda još uvijek pila u baru po imenu Dixey's. U baru je vladala gužva iako je još uvijek bilo rano, a cure s posla već su bile

napola pijane, glasne, uzbuđene i oskudno odjevene. U svojim najelegantnijim crnim hlačama i sivoj svilenj košulji sigurno sam izgledala kao njihova pratilica, kao tetka usidjelica. Košulja je bila lijepoga kroja, ali nije ništa otkrivala. I nije bila baš vesela.

Caroline, direktorica financija, imala je potrebu praviti mi društvo gotovo cijele večeri. Možda je i ona imala osjećaj da se ne uklapa. Ona je bila udana, starija od mene nekoliko godina i imala je troje djece. Kosa joj je sijedjela, kao i moja, ali ona ju je pristojno obojila u čokoladno smeđu nijansu s crvenkastim pramenovima. Ja sam se jedino mogla natjerati da svoju šišam na kratko, i to prolazeći mučenje jednom mjesečno kod jedne frizerke - jedine koju sam pronašla da ništa ne priča dok me šiša.

Caroline me barem nije previše ispitivala. Bila je zadovoljna time što mi priča raznorazne stvari, a ja sam samo djelomično slušala. Ali Caroline nije bila tako plitka osoba. Nisam mislila da je sposobna samo za besmislene razgovore. Mislim da je znala koliko mi je teško u ovom okruženju, a da me pita kako sam ili jesam li dobro, mogla bih se slomiti.

Dakle, kad smo došli u restoran Thai Palače, ja sam sjela na kraj dugačkoga stola, a Caroline preko puta mene. Vjerojatno je mislila da se želim maknuti od buke, ali u stvari sam se užasavala biti zatočena na sredini dugačkoga stola, usred dupkom punog restorana. Na kraju stola, s mjesta najbližeg vratima gdje sam imala pogled na izlaz u nuždi, mogla sam vidjeti svakoga tko prolazi kroz vrata prije nego što mene netko vidi. Mogla sam se sakriti.

U međuvremenu, cure su bile glasnije nego što sam smatrala potrebnim te su se smijale nečemu što sigurno nije bilo smiješno. Mahale su svojim mršavim štrkljastim rukama, nosile ogromne naušnice i sve su imale ravnu svjetlucavu kosu. Ja nikad nisam bila takva - zar ne?

Robinje zacijelo uživao u sendviču između Lucy i Diane, točno preko puta zamamnog Alisonina dekoltea. Njegov me smijeh jako živcirao, a večeras je bio glasniji nego ikad. Bio mi je odvratan - imao je sjajno lice i gel u kosi, vlažne ruke i crvene, pune usne. Odisao je arogancijom koja je u stvari bila rezultat mnogobrojnih kompleksa. Ali nije se ustručavao mahati svojim novcem i znao je biti vrlo pažljiv.

Sve su ga cure voljele.

Pokušao je nešto i sa mnom, jedanput, i to nedugo nakon što sam počela raditi ovdje. Stjerao me u kut u prostoriji za fotokopiranje i pitao me hoću li ići na piće s njim nakon posla. Unatoč panici koja me obuzimala, uspjela sam se nasmiješiti i reći:

- Ne, hvala. - Nisam htjela ispasti previše hladna, ali to se očito dogodilo jer je sljedeće što sam čula bilo da sam lezbijka. To me nasmijalo. Vjerujem da su kratka kosa i nedostatak šminke pridonijeli širenju te glasine. A menije to odgovaralo - barem mi se nisu približavali napadni prodajni predstavnici.

Prije glavnog jela, ali nakon još jedne runde pića, pojavila se vreća tajnoga Djeda Božićnjaka i nepotrebno je reći da je Robin bio i više nego sretan preuzeti ulogu Djedice i naći se u središtu pozornosti.

Po izgledu njegova tijela dalo se naslutiti da je nekoć vježbao, ali da mu se vježbanje sada sastoji od lagane šetnje golf-terenom jednom ili dvaput tjedno. Ako se zanemare njegov glas i smijeh, možda bi se moglo reći da je zgodan. Caroline mi je tiho rekla da se vida s Amandom - jednom od prodajnih predstavnica - i da mu je brak u krizi. To me nije

iznenadilo.

To što se vida s Amandom nije ga spriječilo da flertuje, kako sam primijetila, te je pokušavao s obje cure, od kojih je jedna bila dovoljno mlada da mu bude kći.

Sramežljivo ga je gledala, a ja sam se pitala hoće li se kasnije zateći s njim u kakvoj hotelskoj sobi.

Moj dar od tajnoga Djeda Božićnjaka stajao je neotvoren na ubrusu ispred mene. Bio je prekrasno umotan, što je bio dobar znak. Na trenutak sam se zapitala je li mi netko kupio nešto prosto, što bi bilo prilično smiješno, ali po omotu se to nije moglo zaključiti. Jednostavno ću ga morati otvoriti.

Oko stola su se čuli uzvici i smijeh pomiješani sa zvukom trganja papira.

Caroline je netko darovao bocu crvenoga vina, što nije baš bilo originalno, ali ona je izgledala zadovoljno.

Čim sam otvorila dar, iz dubine duše sam požalila što sam to učinila.

Dobila sam lisice s ružičastim mekanim materijalom i crvenu potkošulju od satena.

Srce mi je ubrzano tuklo, ali iz pogrešnih razloga. Pogledala sam oko stola i na drugom kraju ugledala Erin kako me nestrpljivo gleda - sigurno mi je to ona darovala. Nasmiješila sam se najbolje što sam mogla, prošaptala "hvala", pažljivo zamotala dar natrag u papir pa ga stavila ispod stolice.

Ne znam koji je od tih dvaju predmeta pokrenuo ono što je uslijedilo. Crvena potkošulja od satena bila je prekrasna, kvalitetna i savršeno bi mi pristajala. Možda problem nije bio u tome, nego u - onom drugom.

- Jesi li dobro? - upitala je Caroline. Zarumenjela se, a jezik joj se pomalo počeo plesti. - Bijela si kao krpa.

Kimnula sam, ne mogavši govoriti.

Nakon nekoliko trenutaka, pobjegla sam u ženski WC, a dar od tajnoga Djeda Božićnjaka nemarno sam zatakla u torbicu. Gurnuvši vrata, primijetila sam da mi ruka drhti. Srećom, unutra nije bilo nikoga. Odmah sam ušla u kabinu i lagano naslonila ruke na vrata, pokušavajući disati, nastojeći smiriti se. Srce mi je toliko brzo udaralo da se čulo samo lupanje.

Izvukla sam dar iz torbe. S obzirom na to da je bio umotan, barem ga nisam morala dirati, a predmeti nisu dodirnuli moju torbicu, nego samo papir. I dalje držeći, podigla sam poklopac kante za smeće, a nos mi se naborao kad me iznenada zapuhnuo smrad. Gurnula sam dar unutra.

Olakšanje nije bilo veliko, ali je nastupilo istog trena. Uzela sam torbicu i pustila vodu, kad su se otvorila vrata i unutra su ušle tri mlade djevojke. Smijale su se i glasno pričale kako je neki tip po imenu Graham pravi gad. Oprala sam ruke dok su one bile na zahodu, dovikivale se i smijale. Ponovno sam ih oprala. Oprala sam ih i po treći put. Kad su sve tri istodobno pustile vodu i otključale vrata, ja sam obrisala ruke o papirnati ručnik i izišla.

Ostatak večere prošao je dobro. Kad je stigla hrana i kad sam imala što raditi, malo sam se smirila. Svi su bili sretni i zaokupljeni razgovorom, što je značilo da sam mogla promatrati ostale goste i gledati kroz prozor.

U High Streetu bila je gužva, skupine ljudi prolazile su pokraj prozora, na putu prema nekom baru ili restoranu. Većina je bila sretna i smijala se. Nakon nekog vremena shvatila sam da pogledom tražim Stuarta. To nije bilo dobro. Okrenula sam se natrag prema stolu i dala sve od sebe da se uključim u razgovor.

Kad je večera bila gotova, namjeravala sam se iskrasti i vratiti se kući što prije, ali to se baš i nije dogodilo.

- Dođi na piće - rekla je Caroline - hajde, samo na jedno. Idemo u Lloyd George. Nemoj me ostaviti samu s tom djecom.

- Uхватиła me pod ruku i odvušla od Ulice Talbot i od puta kući. Dopustila sam joj da me odvuče. Ne znam zašto. Dio mene htio se boriti protiv svih tih poriva. Željela sam se prisjetiti kako je to biti slobodan.

U Lloyd Georgeu bilo je toplo i za razliku od ostalih barova, ovaj nije bio posve pun. Ovo je mjesto nekoć bilo kazalište, a visoki stropovi i balkon na vrhu činili su ga vedrim i prostranim. Naručila sam sok od naranče te sam za šankom stajala s Caroline dok je ona klepetala o svom putu na Floridu i o tome kako je ondje gorivo bilo jako jeftino. Ugledala sam Stuarta prije nego što je on ugledao mene, ali tek netom prije - uhvatio me kako ga gledam te se, prije nego što sam uspjela skrenuti pogled, nasmiješio i rekao nešto tipu s kojim je bio pa došao do mene.

- Bok, Cathy - rekao je, nadglasavajući se s bukom - zabavljaš se večeras?

- Da - odgovorila sam - a ti?

Napravio je grimasu. - Sad je bolje otkako si ti došla. Umirao sam od dosade dok sam razgovarao s Ralphijem. - Bocom piva koju je držao pokazao je prema svom dotadašnjem društvu, prema nekom liku nalik na štrebera, koji je nosio naočale i šal ružne smeđe boje i koji se pretvarao da razgovara s nekim sa svoje desne strane.

- To je netko s tvog posla? - upitala sam.

Nasmijao se. - To mi je mlađi brat. - Gutnuo je pivo iz boce.

-Kako je na božićnoj zabavi?

- Nije loše. Već dugo nisam vani objedovala. - Baš je bilo glupo to reći, pomislila sam. Stvar je bila u tome što ja nisam bila ta preplašena osoba. Ja sam rado razgovarala s ljudima. Bila sam vedra, ljubazna, pričljiva. Uvijek mi je bilo teško šutjeti. Pitala sam se hoću li se ikad naviknuti na to.

Robinov prodoran smijeh začuo se glasnije od uobičajene buke, a Stuart ga je pogledao. - Je li on s tobom?

Kimnula sam, zakolutavši očima. - On je kreten - rekla sam.

Usljedila je stanka tijekom koje smo se oboje pitali što ćemo, pobogu, sada reći.

- I - napokon je rekao, naginjući glavu u smjeru Ulice Talbot - dugo živiš ovdje?

- Oko godinu dana.

Kimnuo je. - Sviđa mi se ta zgrada. Već se osjećam kao doma.

Shvatila sam da mu se smješkam. Gledao me svojim zelenim očima, u kojima sam vidjela onu dječaćku iskru; prošlo je puno vremena otkako sam upoznala nekoga s takvim entuzijazmom. - Dobro.

U toj buci čula sam kako netko viče: - Stu! - te smo se oboje okrenuli i ugledali Ralphija na vratima kako ga poziva. Stuart mu je mahnuo.

- Trebao bih poći - rekao je.

- Dobro.

- Vidimo se poslije? - pitao je.

Prije nekoliko godina automatski bih odgovorila da. Bila bih vani cijelu noć, išla bih iz jedne birtije u drugu, sastajala se s prijateljima, ostavila ih na jednome mjestu i onda ih opet srela na drugom, obilazila bih kafiće, klubove i barove bez ikakvih briga.

Vidimo se kasnije moglo je značiti samo to ili je pak moglo značiti da ćemo se ljubiti u nekoj veži, oteturati doma i ševiti se cijelu noć prije nego što se sutradan probudim sa strašnom glavoboljom i snažnom potrebom za povraćanjem.

- Ne znam - rekla sam. - Vjerojatno ću uskoro krenuti kući.

- Hoćeš da te pričekam? Otpratit ću te.

Iz njegova sam pogleda pokušala zaključiti misli li to uistinu, je li uistinu spreman samo me otpratiti kući da glavnog ulaza ili je pak mislio otpratiti me kući i vidjeti što će se potom dogoditi.

- Hvala - rekla sam - ne treba. Nije tako daleko. Ti se samo lijepo provedi. Vidimo se uskoro.

Malo je oklijevao, a onda se nasmiješio. Lagano se nagnuo preko mene da odloži praznu bocu na šank pa za Ralphom otišao u noć.

- Je li ti to dečko? - upitala je Caroline, okrenuvši se prema meni. Odmahnula sam glavom.

- Šteta - rekla je - baš je simpatičan. Očito mu se jako sviđaš.

- Misliš? - pitala sam, razmišljajući je li to dobro ili nije.

Silovito je kimnula. -Ja to uvijek mogu nanjušiti. Kako te samo gledao. Tko je on uopće?

- Netko tko živi u stanu iznad mojega - rekla sam. - Zove se Stuart.

- E pa - rekla je - da sam na tvome mjestu, ja bih obilježila svoj teritorij... prije nego što to učini netko drugi.

Promatrala sam ostatak skupine dok su raspravljah o tome kamo će ići. Prepirali su se oko toga hoće li pozvati taksi i odmah otići do West Enda ili će popiti još jednu rundu u Red Lionu, jer se Erin sviđao jedan konobar iz tog bara. Kako god bilo, ja nisam namjeravala ići s njima. A sigurno nisam mislila ni primirisati Red Lionu. Tamo su na vratima stajali redari.

Svi smo izišli natrag na pločnik i kroz gužvu krenuli prema Red Lionu i Ulici Talbot, gdje sam namjeravala skrenuti u smjeru kuće. Namjerno sam hodala sporije, tako da zaostanem i neprimjetno nestanem.

Čula sam galamu iza sebe, neki uzvik.

Bio je to Robin. Izlazio je iz Lloyd Georgea i zatvarao rasporak. Očito je odustao od Diane i Lucy jer se iz nekog razloga okomio na mene. - Caaathy - rekao je, zapuhnuvši me oblakom piva, viskija i piletine s curryjem iz tajlandskog restorana. - Jesam li ti rekao da večeras odlično izgledaš?

Objesio mi je ruku oko ramena. Toliko mi je bio blizu, da sam osjetila toplinu njegova tijela. Izmaknula sam se i ubrzala korak kako bih sustigla ostale. Nisam ništa htjela reći, nisam imala dovoljno povjerenja u sebe.

- Što je bilo, ljepotice? Večeras ne razgovaraš sa mnom?

- Pijan si - tiho sam rekla, zureći u Carolinina leđa ne bi li se ona okrenula i spasila me.

- E pa, draga - znakovito je rekao - naravno da sam pijan, večeras je jebena božićna zabava, zar ne? To i jest jebena bit toga.

Stala sam i okrenula se prema njemu. Negdje u meni strah se pretvorio u bijes. - Idi gnjavi nekoga drugog, Robine.

I on je stao, a njegovo zgodno lice pretvorilo se u podsmijeh. - Frigidna kravo - glasno je rekao. - Kladim se da se ovlažiš samo pokraj svoje cure.

Ovo me, iz nekog neobjašnjivog razloga, natjeralo na smijeh.

Ali to je očito bila pogrešna reakcija. Prije nego što sam postala svjesna što se događa, snažno me gurnuo, noge su mi poletjele unatrag te sam udarila o zid od opeke, a on se cijelim tijelom naslonio na mene. Odjednom sam izdahnula i više nisam mogla doći do zraka zbog njegove težine, zbog toga što je njegovo lice bilo na momemu, njegova usta na mojima i njegov jezik u mojim ustima.

Ponedjeljak, 17. studenoga 2003.

Već je gotovo bila ponoć kad se Lee pojavio.

Rekao je da će doći do mene oko osam, ali to se nije dogodilo - nije ni nazvao ni poslao poruku, ništa do ponoći. U jedanaest sam, bijesna, gotovo izišla, ali sam ipak odlučila leći. Cijelu večer borila sam se s potrebom da ga nazovem, da ga pitam: "Gdje si?" ali umjesto toga sam pospremala, očistila kupaonicu, poslala e-mail nekim prijateljima i sve više bjesnjela.

Sve dok se nije začulo kucanje na vratima.

Ležeći u krevetu i zureći u strop, nisam bila sigurna da sam dobro čula, dok se opet nije začulo kucanje, ovaj put malo jače.

Razmišljala sam o tome da ga ignoriram - to je i zaslužio nakon što sam tako izvisila! A osim toga, bila sam u pidžami.

Pričekala sam nekoliko trenutaka i više se nije čulo kucanje, ali nisam više mogla ondje ležati. Kipjela sam od bijesa. Uzdahnuvši, ustala sam iz kreveta i sišla, upalila svjetlo u hodniku i otvorila vrata, u mislima vježbajući kako ću se istresti na njega.

Krvavo lice.

- O, Bože! Jao, što se dogodilo? - Bosa sam stajala na ulazu, dirala mu obraz, lice, osjetivši kako se trza.

- Mogu li ući? - pitao je i nestašno se nasmiješio.

Nije uopće bio pijan, što sam isprva pomislila. Bio je odjeven posve drukčije nego kad sam ga zadnji put vidjela: imao je prljave traperice, košulju koja je možda nekoć bila svijetloplava, ali sada je bila ukrašena krvavim i masnim mrljama, iznošenu smeđu jaknu i tenisice koje su sigurno bile jako stare. Ali nisam osjetila alkohol - samo znoj, prljavštinu i miris hladne noći.

Drugo što sam pomislila i rekla naglas, bilo je: - Što ti se, pobogu, dogodilo?

Nije odgovorio, ali nisam mu dala ni priliku da odgovori jer sam ga uvlačila unutra i potom posjela na kauč te sam otišla potražiti alkohol, vatu, toplu vodu i ručnik. U polutama, samo uz svjetlo iz hodnika, brisala sam mu krv oko oka i napipala oteklinu ispod kože. Krv mu je curila iz posjekotine na obrvi.

- Hoćeš li mi reći? - tiho sam upitala.

Gledao me milujući me po obrazu. - Izgledaš divno - rekao je.

- Žao mi je što kasnim.

- Lee, molim te. Što se dogodilo? Odmahnuo je glavom.

- Ne mogu ti reći. Samo ti se mogu ispričati zbog toga što nisam stigao u osam. Učinio sam sve da dođem do telefona, ali nisam uspio.

Prestala sam mu brisati lice i pogledala ga. Barem je u vezi s tim govorio istinu.

- Nema veze - rekla sam. - Sad si tu. - Na trenutak sam mu držala vatu na obrvi. - Iako je večera propala.

Nasmijao se, a potom se trznuo.

- Podigni košulju - naredila sam, a kad nije smjesta poslušao, ja sam mu počela otkapčati dugmad. Otkopčavši mu košulju, ugledala sam crvenilo i ogrebotine

- masnice će se pojaviti tek nakon nekog vremena. - Isuse - rekla sam - trebao bi biti na hitnoj, a ne u mojoj dnevnoj sobi!

Stavio je ruke na moja leđa i privukao me k sebi. - Ne idem nikamo.

Nježno me poljubio, ali to je trajalo samo trenutak. Počeo me ljubiti snažno i silovito, a ja sam mu uzvratila još snažnije. Ruke su mu bile u mojoj kosi, gurao mi je glavu prema sebi. Nakon nekoliko trenutaka sam ga zaustavila, ali samo kako bih skinula majicu.

Za prvi put i nije bilo posebno. Smrdio je po motornom ulju i imao okus po ustajaloj instant-kavi, lice mu je bilo grubo od izrasle brade i bio mi je težak, ali svejedno sam ga silno željela. Iako se činilo da je zaboravio kako bi bilo dobro upotrijebiti kondom, ja ga nisam zaustavljala - bilo je brzo i čudno, ruke i noge bile su nam isprepletene, a odjeća nam je i dalje smetala. Brzo je disao i dahtao mi u grlo, a nakon nekoliko minuta izvadio ga je van i svršio mi po trbuhu.

U polutami sam vidjela kako se njegove plave oči pune suzama dok mu se disanje usporavalo, čula sam uzdisaj, jecanje te sam ga privila uza sebe, prislonila glavu na svoju, osjetila toplinu kapljica na svojim grudima - nisam bila sigurna jesu li to bile kapi krvi ili suze.

- Žao mi je - rekao je. - Sve je tako usrano. Nisam htio da bude ovako. Htio sam da uspije, da bude kako treba. Uvijek to učinim, uvijek na kraju sve zaserem.

- Lee - rekla sam - nema veze. Uistinu.

Kad se ponovno smirio, ostavila sam ga na kauču i otišla spraviti čaj i tost. Jeo ga je kao da hranu nije vidio tjednima, a ja sam sjedila preko puta njega i promatrala ga, pitajući se što se dogodilo i kako bih ga mogla natjerati da razgovara sa mnom o tome. Nakon što je pojeo, zajedno smo stali pod tuš, a ja sam ga ovaj put oprala kako treba. Naslonio se na zid, zažmirio i ja sam brisala prljavštinu s njegova vrata i leđa. Desno rame bilo mu je oguljeno, kao da je iz auta pao na asfalt. Desna ruka bila mu je natečena, prsti izgrebeni; očito tučnjava nije bila jednostrana. Duboki crveni ožiljci koji su počinjali ispod lijeve ruke dosežali su sve do križa. Možda je slomio rebra. Podigla sam ruku i prala mu kosu, isprala je tušem i maknula mu je s očiju. Iznad desnog uha bilo je još krvi, puno krvi, zgrušane u grudu, ali nisam uočila ranu. No, krv se slila niz odvod i nestala.

Subota, 24. studenoga 2007.

Odgurivala sam ga što sam jače mogla i osjetila vrisak u grlu koji se nije oglasio, jezu od koje mi je srce tuklo. Pokušala sam podići koljeno i udariti ga u međunožje, ali u tom trenutku netko ga je odvuкао od mene, a on je gundao.

Na trenutak sam jedino vidjela kako neki muškarac odvlači Robina držeći ga za ovratnik, a potom ga toliko snažno odguruje da je pao na pod. - Gubi se - rekao je. - Hajde, gubi se, prije nego što te zviznem.

- Dobro, stari, sve u redu, smiri se. Nema problema. - Robin se digao na noge, obrisao hlače i krenuo prema ostalima.

Bio je to Stuart.

Ja sam i dalje stajala ukočena na mjestu, naslonjena na prljav išaran zid, daščući, stisnutih šaka, a prsti su mi se već počeli kočiti. Osjetila sam kako nadolazi te sam se trudila oduprijeti tome koliko god sam mogla. Doista mi nije trebao napad panike u jedanaest sati navečer nasred High Streeta.

Prišao mi je, ali ne preblizu. Namjestio se tako da mu svjetlo iz agencije za nekretnine pada na lice pa da mogu vidjeti da je to on. - Jesi li dobro? Ne, to je glupo pitanje.

Dobro. Duboko diši... hajde, diši sa mnom.

Stavio je ruku na moju nadlakticu i zanemario moj trzaj. Natjerao me da ga gledam u oči. - Duboko udahni i zadrži dah. Hajde. Udahni... zadrži. - Glas mu je bio smiren, utješan, ali to nije pomagalo.

- Samo moram otići kući, ja...

- Pričekaj još trenutak. Moraš početi normalno disati.

- Ja...

- Ja sam ovdje. Sve je u redu. Onaj kreten se neće vratiti. Sad diši, polagano, hajde, diši malo sa mnom. Pogledaj me. Tako.

Umirila sam se i usredotočila na disanje. Unatoč svemu, unatoč strahu i šoku, osjetila sam kako mi se puls usporava. Ali drhtanje nije prestajalo.

Njegov miran, nepopustljiv pogled istodobno me iritirao i smirivao.

- Tako, to je puno bolje - rekao je nakon nekoliko minuta. - Možeš li hodati? Kimnula sam ne mogavši govoriti i krenula. Noge su mi drhtale pa sam posrnula.

- Evo - rekao je i pružio mi ruku.

Na trenutak sam oklijevala, osjećajući kako se vraća strah. Htjela sam potrčati, htjela sam otrčati hitro i žurno i ne osvrutati se. Ali onda sam ga uhvatila za ruku pa smo krenuli prema Ulici Talbot i kući.

Iznenada se na postaji pokraj nas zaustavio policijski auto iz kojeg je izašao visok, mršav policajac. - Stanite na trenutak, molim vas - rekao nam je.

Ja sam još jače počela drhtati.

- Sve u redu? - rekao je Stuart.

- Viđeni ste na kameri - rekao mi je policajac. Radioprijemnik, koji mu je bio zataknut za zaštitni prsluk, ispuštao je piskave zvukove i razgovarao sam sa sobom.

- Čini se da vas je netko gnjavio. Je li sve u redu? Silovito sam kimnula.

- Izgledate malo nestabilno - rekao je policajac, sumnjičavo me gledajući. - Puno ste popili?

Odmahnula sam glavom. - Samo mi je hladno - rekla sam cvokoćući zubima.

- Poznajete li ovoga gospodina? Ponovno sam kimnula.

- Otpratit čuje kući - rekao je Stuart. - To je odmah iza ugla.

Policajac je kimnuo, oboje nas promatrajući. Drugi je policajac iz auta rekao: - Robe, upravo smo primili hitan poziv.

- Važno je da ste dobro - rekao je, a već je jednom nogom bio u autu. Uskoro su se oglasile sirene, a ja sam se na smrt preplašila.

Nastavili smo hodati. Nisam popila ništa jače od voćnoga soka, ali imala sam osjećaj da mi se tlo ljulja pod nogama.

- Baš ne voliš policiju - rekao je Stuart. To nije bilo pitanje.

Nisam ništa rekla. Suze su mi curile niz obraze jedna za drugom. Obuzela me panika čim sam ga vidjela, čim sam vidjela lisice zakvačene za zaštitni prsluk, a sirena me dokrajčila.

Kad smo došli do ulaznih vrata, morao me pridržati. Čvrsto sam ga uhvatila za ruku, bila sam previše uplašena da bih je pustila. - Dođi gore, napraviti ću ti čaj - rekao je.

Čim su se ulazna vrata zatvorila, pustila sam ga. Provjerila sam ih, jedanput, iako je on bio ondje. Otključala sam gornju bravu i onda je ponovno zaključala, prodrmlala vrata i čula kako zveckaju, prstima prešla preko ruba gdje se vrata spajaju s dovratnikom, provjeravajući da nisu ni najmanje otvorena. Htjela sam opet provjeriti, ali shvatila sam da me gleda. Uspjela sam se slabašno nasmiješiti.

- Hvala. Bit ću dobro sada.

Čekala sam da ode gore pa da mogu opet provjeriti vrata, ali bio je ustrajan.

- Molim te. Samo dođi na čaj. Ostavit ćemo vrata stana otvorena pa možeš otići ako želiš. Dobro?

Zurila sam u njega. - Bit ću dobro. Hvala. Nije se pomaknuo.

- Molim te, Stuarde, vrati se van i pronađi svoje prijatelje. Sada sam dobro, stvarno.

- Samo dođi na čaj. Vrata su zaključana, vidio sam kako ih zaključavaš. Sigurna si. - Ispružio je ruku i čekao da je uhvatim.

Nisam je uhvatila, ali sam odustala od provjeravanja. - Dobro. Hvala.

Sigurna si? Čudno da je to rekao, pomislila sam dok sam išla gore za njim. Nisam mogla pogledati u vrata svojega stana jer se ne bih mogla oduprijeti porivu da ih počnem provjeravati. S obzirom na situaciju, znala sam da noćas neću moći spavati.

Kad je ušao, upalio je sva svjetla u stanu i u kuhinji stavio vodu da se prokuha.

Lijevo od kuhinje nalazila se velika, otvorena dnevna soba, s dva erкера. Na prozorskoj dasci stajale su biljke zelenih listova. Došetala sam do njih i pogledala kroz prozor. Unatoč tome što je bio mrak, High Street se dobro vidio - gomila ljudi još uvijek je posve bezbrižno šetala ulicom. S prozora su se vidjeli i krovovi kuća preko puta, kao i svjetlucava narančasta svjetla prema rijeci, a u daljini su se palila i gasila svjetla četvrti Canary Wharf, iza koje je Milenijska kupola bila osvijetljena kao sletjeli svemirski brod.

Šalicu čaja stavio je na stolić i sjeo u naslonjač. - Kako se osjećaš? - nježno je upitao.

- Dobro sam - lagala sam, cvokoćući zubima. Sjela sam na kauč, koji je bio nizak, mekan i nevjerojatno udoban te sam si obujmila koljena. Iznenada sam se osjećala tako umorno.

- Hoćeš li poslije biti dobro? - upitao je.

- Naravno - rekla sam.

Oklijevao je i popio gutljaj čaja iz šalice. - Ako osjetiš da te počinje obuzimati napad panike, hoćeš li doći k meni? Popeti se i pokucati mi na vrata?

Nekoliko trenutaka razmišljala sam o tome, bez odgovora. Voljela bih, htjela sam reći, jer sam i te kako znala da je u pravu, da ću poslije sigurno imati napad panike, ali isto tako sam znala da me ni dragi Bog ne bi izvukao iz stana kad se to dogodi. Mislila sam da su mi se ruke dovoljno smirile da mogu uzeti šalicu pa sam popila malo čaja. Bio je vruć, ali zanimljivo, nije ga tako loše spravio. Nije baš bilo dovoljno mlijeka, ali dosta da bude pitak.

- Žao mi je - rekla sam.

- Ne treba ti biti žao - odgovorio je. - Nemoj da ti bude žao. Nisi ti kriva.

Te su riječi ponovno pokrenule bujicu suza pa sam odložila šalicu i rukama pokrila lice. Napola sam očekivala da će mi prići, da će me pokušati zagrliti pa sam se pripremila za taj šok, ali nije se ni pomaknuo. Nakon nekoliko trenutaka otvorila sam oči i na stolu ispred sebe ugledala kutiju s maramicama. Nakratko sam se nasmijala i uzela jednu maramicu kojom sam si obrisala lice.

- Imaš OKP - čula sam kako govori.

Skupila sam snage da progovorim. - Da, hvala što si mi ukazao na to.

- Primaš li neku pomoć?

Odmahnula sam glavom. - Koja bi bila svrha toga? - pogledala sam ga, a on me smireno promatrao.

Slegnuo je ramenima. - Možda bi tako imala malo više slobodnog vremena?

- Ne treba mi više slobodnog vremena, hvala. Ne bi se baš moglo reći da mi je kalendar ispunjen.

Shvatila sam da sam vjerojatno zazvučala bezobrazno pa sam popila još malo čaja kako bih se smirila. - Oprosti - rekla sam. - Nisam htjela biti bezobrazna.

- Nema veze - rekao je. - U pravu si, to se mene ne tiče. Bilo je vrlo nepristojno od mene što sam ti ukazao na to.

Slabašno sam se nasmiješila. - Što si ti, neki psihić?

Nasmijao se i kimnuo. - Moglo bi se reći. Ja sam doktor u bolnici Maudsley.

- Kakav doktor?

- Klinički psiholog. Radim na odjelu za kliničku procjenu, ali radim i u nekim ambulantomama. Specijalizacija mi je liječenje depresije, ali prije sam vidio mnogo slučajeva OKP-a.

Ah, k vragu, pomislila sam. Sranje. Sad još netko zna da se pretvaram u luđakinju. Morat ću se iseliti iz ove zgrade.

Popio je čaj, ustao i odnio šalicu u kuhinju. Kad se vratio, držao je neki papirić koji je pažljivo stavio na stol ispred mene.

- Što je to? - sumnjičavo sam upitala.

- Ovo je zadnji put da to spominjem, kunem se. To je ime jednoga mog kolege. Ako se predomisliš i odlučiš potražiti pomoć, obrati se Timu za liječenje duševnih bolesti u zajednici pa neka te upute njemu. Odličan je. I specijaliziran za OKP

Uzela sam papirić. Čitko je pisalo "Alistair Hodge". Ispod toga pisalo je "Stuart" i broj mobitela.

- To je moj broj - rekao je. - Ako poslije budeš imala napad panike, možeš me nazvati. Sići ću i biti uz tebe.

Da, pomislila sam, baš.

- Ne mogu se nikome obratiti za pomoć. Stvarno ne mogu. Što bi bilo s mojim poslom? Nikada ne bih mogla napredovati kad bi doznali da sam luda.

Nasmiješio se. - Uopće nisi "luda". Tvoj poslodavac uopće ne mora znati za to. A čak i ako odlučiš da se ipak nećeš nikome obratiti za pomoć, postoji puno toga što sama možeš učiniti, a što bi ti moglo pomoći. Mogu ti preporučiti neke knjige. Mogla bi pokušati s terapijama za opuštanje i slično. Za to nitko ne mora doznati.

Neprestano sam okretala taj papirić. - Razmislit ću o tome.

Izvana je dopro zvuk policijske sirene. - Trebala bih poći u svoj stan - rekla sam. Ustala sam i krenula prema vratima. Još uvijek su bila otvorena pa sam lako mogla izići u hodnik. - Hvala - rekla sam i okrenula se prema njemu. Na trenutak sam ga poželjela zagrliti. Htjela sam osjetiti kako je to kad me obujmi svojim rukama, bih li se osjećala sigurno ili ne. Ali i dalje sam osjećala težinu Robinova tijela na mojemu i to me zakočilo.

- Mogu li te nešto pitati? - rekla sam.

- Naravno.

- Zar ne bi ti to mogao? Bi li me ti mogao liječiti?

Nasmiješio se. Ja sam stajala na hodniku, a on u stanu - bili smo na određenoj udaljenosti jedno od drugoga. - Sukob interesa - rekao je. Sigurno sam izgledala zbunjeno.

- Ako mislimo biti prijatelji - rekao je - bit ću previše upleten u to. A to ne bi bilo profesionalno.

Prije nego što sam uspjela reagirati, nasmiješio se, rekao laku noć i zatvorio vrata. Ja sam sišla sve do ulaznih vrata i počela provjeravati.

Ponedjeljak, 17. studenoga 2003.

U ranim jutarnjim satima, neposredno prije svitanja, upravo kad sam tonula u san, privukao se uz mene, stišćući zube od boli.

- Catherine - šapnuo mi je na uho. - Hm?

Stanka. Otvorila sam oči i ugledala ga u neposrednoj blizini. - Lagao sam ti - rekao je.

Pokušala sam ustati, ali on me zadržao. - Samo slušaj. Lagao sam ti u vezi svoga posla. Ne radim samo na vratima Rivera, radim još nešto.

- Što? - promrmljala sam.

- Ne mogu ti reći, barem ne još. Žao mi je i obećavam da ti više nikada neću lagati.

- Zašto mi to ne možeš reći?

- Ima puno razloga.

- Hoćeš li mi ikada moći reći?

- Vjerojatno. Ali sada ne. - Je li nešto loše?

- Ponekad.

Usljedila je stanka. Osjetila sam kako mi miluje kosu, kako mi je s nevjerojatnom nježnošću sklanja s lica.

- Ako mi postaviš pitanje u vezi nečega drugog, odgovorit ću ti - rekao je.

- Jesi li oženjen? - pitala sam. - Ne.

- Imaš li koga? - Ne.

Malo sam razmišljala o tome. - Hoću li požaliti što sam s tobom? Malo se nasmijao i poljubio me u obraz, jako nježno. - Vjerojatno. Još nešto?

- Jesi li dobar ili loš čovjek?

- To ovisi o tome jesi li ti dobra ili loša žena.

Razmislila sam o tom odgovoru i zaključila da je pametno odgovorio.

- Hoćeš li mi se redovito na vratima pojavljivati ozlijeđen?

- Nadam se da neću.

- Što se dogodilo s drugim tipom?

- S kojim drugim tipom?

- S onim s kojim si se tukao. Stanka.

- U bolnici je. - Uh.

- Ali bit će mu dobro.

- Hoću li te moći upoznati sa svojim prijateljicama? - Još ne. Ali nadam se da uskoro hoćeš. Ako budeš htjela. Rukom mi je prešao preko lica, vrata i gole kože, dodirujući me nježno, pažljivo. - Imaš li još pitanja?

- Misliš li da možeš ponovno voditi ljubav sa mnom? Stavio je usta na moja. - Mislím da mogu pokušati.

Subota, 24. studenoga 2007.

Napad panike sam dobila jutros neposredno prije četiri sata. Pokušavala sam zaspati, ali, naravno, nisam mogla. Ležala sam na krevetu, razmišljala o svemu i istodobno pokušavala razmišljati ni o čemu. Izložila sam se opasnosti iziživši. Imala sam osjećaj da je stan okaljan, baš kao i ja, iako se to dogodilo na ulici. Svugdje sam osjetila njegovu prisutnost. Samo jedno mi je možda moglo pomoći pa sam ustala i počela provjeravati.

Prva runda provjeravanja nije mi ublažila napad panike pa sam shvatila da je to zato što sam još uvijek uprljana njime. Skinula sam svu odjeću i bacila je u crnu vreću za smeće. Sadržaj torbice istresla sam na radnu plohu u kuhinji pa sam i torbicu strpala u vreću za smeće. Vreću za smeće stavila sam van na odmorište.

Stala sam pod tuš i oribala se od glave do pete, pokušavajući skinuti Robinove tragove sa sebe. Kad sam završila, koža mi je bila crvena. Zube sam prala dok mi desni nisu počele krvariti, usta sam isprala vodicom za ispiranje, a nakon toga sam odjenula čisti donji dio trenirke i majicu.

Potom sam opet provjerila stan. Ali nije mi pomoglo. Pola sata kasnije, dok sam još stajala na zahodskoj dasci i provjeravala glupi prozor koji se nije mogao ni otvoriti, shvatila sam da se i dalje osjećam prljavo. Suze koje su mi tekle niz obraze prljale su mi vruću kožu.

Ponovno sam se skinula. Odjeću, koju sam čistu izvadila iz ormara za sušenje rublja, bacila sam u koš za rublje.

Ponovno sam se vratila pod tuš. Ondje sam stajala punih trideset minuta, dok mi je voda tekla po koži koja me boljela od prethodnoga ribanja i pokušavala se uvjeriti da sam čista.

Sve je otišlo, rekla sam samoj sebi. On je otišao, više ništa nije ostalo od njega.

On nije ovdje.

Kako još uvijek nisam bila čista, ponovno sam uzela četkicu za nokte i antibakterijski sapun i opet počela ribati. Ovaj put, kad sam završila, voda koja je curila niz odvod bila je ružičasta. Podsjetila me na nešto iz prošlosti, nešto bolno, poput stare rane.

Sjela sam na rub kade, umotana u čist ručnik, gotovo preumorna da ponovno počnem, ali znala sam da moram.

Kad sam napokon sve završila - opet, i dalje umotana u ručnik, odjenula sam čisti top i tajice koje sam izvadila iz ormara za sušenje rublja. Ali nije bilo dobro. Zaglavila sam. Potreba za tim da ponovno počnem, da još samo jednom to učinim pa da bude kako treba, da budem sigurna, da budem uvjerena da je stan siguran, bila je prejaka.

Bilo mi je hladno, drhtala sam, odjeća me grebla, nadraživala, a ne umirivala. Učinila sam jedino što sam mogla: vratila se do ulaznih vrata i počela iznova.

U pola osam sam već bila toliko umorna, da više nisam mogla izdržati. Malo sam odagnala osjećaj panike spravivši si topao napitak. Sjedila sam na kauču dršćući i obujmila

šalicu čaja, znajući što dolazi. Ali pokušavala sam to odgoditi. U ovo doba na televiziji nije bilo ništa zanimljivo, a svejedno sam počela gledati reprizu nekog kviza. Oči su mi bile suhe, koža zategnuta i upaljena. Začudo, glasovi s televizije djelovali su umirujuće. Možda će mi to pomoći.

Kad se drhtanje malo smirilo, obuzeo me umor pa sam zaspala. Sljedeće čega se sjećam je da me iz sna prenuo zvuk sirene.

Kviz je završio, a nakon njega počela je jedna od onih zamornih policijskih serija. Posvuda sirene. To je samo na televiziji, pomislila sam, ali bilo je kasno. Nekako sam uspjela pronaći daljinski i ugaziti televizor.

Sklopčala sam se na kauču, pokušavajući ne disati preglasno, i osluškivala čuju li se zvukovi u stanu. Sada sam još jače počela drhtati, a koža mi se naježila od glave do pete.

Jesam li ga sanjala ili je stvarno bio ovdje? Vidjela sam samo njega: njegovo tijelo na meni, kako me pritišće. Zamislila sam one lisice, koje su mi već izribale kožu na zglobovima, kako mi se urezuju u natečeno meso. Njegov miris, onaj ustajali alkohol kako ulazi u moja otvorena usta.

To nije stvarno. On nije stvaran...

Kad sam otvorila oči, učinilo mi se da vidim Robinovo lice; bio je ovdje negdje, skrivao se. Čekao je da ponovno zaspim.

Kad se drhtanje i plakanje smirilo, vani je već bio dan. Osjećala sam se slomljeno, posve iscrpljeno, previše uplašeno da nastavim spavati. Natjerala sam se da ustanem i protegnem se. Poriv da počnem provjeravati bio je snažan, ali bila sam preumorna, preukočena. Jedva sam mogla pomaknuti se.

Oteturala sam do kuhinje, dršćući od hladnoće prije nego od posljedica napada panike. Uključila sam centralno grijanje i kuhalo za vodu.

Vrt ispod moga kuhinjskog prozora bio je siv i ogolio, samo je trava imala boju.

Stabla su bila ogoljena, a smeđe lišće koje je trunulo bilo je skupljeno uza zid. Najviše grane njihale su se na vjetru; da sam ih mogla čuti iz stana, čuo bi se glasan uzdah. Kuhalo je zviždalo u tišini, a oči su mi bile suhe i boljele su me, kao da više nikad neću moći plakati. Činilo se da je vani hladno. Zijevnula sam.

Odnijela sam čaj u spavaću sobu i posve razmaknula zastore kako bih iz kreveta mogla vidjeti vrhove drveća koji se njišu na vjetru.

Gledala sam grane kako se njišu, kako plešu na vjetru i sive oblake kako brzo prolaze iza njih. Vrhovi grana su mi mahali, dok sam izmučena i slomljena ležala na pokrivaču.

Samo moram preživjeti.

Utorak, 18. studenoga 2003.

Sljedeće jutro se obukao i otišao prije nego što me budilica probudila u sedam.

Jedino što me doista moglo probuditi bilo je tuširanje; iz prekrasne blažene topline dobre ševe prešla sam u stanje nelagodne mučnine, kao da sam se malo napila i loše ponašala. Ali nisam, naravno, sinoć nisam ništa popila - sjećala sam se svakoga sočnog detalja seksa koji je trajao gotovo cijelu noć. Unatoč tomu, pod toplinom ispiranja i čistoće, dok me poznati miris šampona i sapuna vraćao u normalan život, nisam mogla prestati misliti na prvi dio večeri. Što je, pobogu, to bilo?

Otišla sam na posao i obradila nekoliko slučajeva koji su mi neko vrijeme visjeli za vratom, pokušavajući razbistriti glavu od umora koji se javlja zbog malo sna i puno seksa. Upravo kad sam uspjela ne misliti na njega, došla mi je poruka na mobitel.

Žao mi je zbog sinoć. Nisam baš ostavio jako dobar dojam. Opraštaš mi?

Odložila sam mobitel na stol i razmišljala što ću odgovoriti. Zažmirila sam na trenutak i vidjela njegovu glavu kako leži na jastuku pokraj mene, osvijetljenu svjetiljkom s noćnog ormarića; plava kosa se presijavala, a one plave oči bile su tamne i promatrale me nepрониčnim pogledom. A vidjela sam i tamnu, crvenu modricu oko njegova oka, oteklinu ispod obrve, porezotine. Unatoč tome, smiješio se.

Sve u redu.

Nekoliko sam minuta gledala u svoj odgovor, razmišljajući što još želim reći: "Sve je u redu, ne brini se, slobodno se pojavi u kojem god stanju želiš?" "Sve je u redu, hvala što si došao?" "Sve je u redu, odnosno barem je seks bio u redu, ali nisam sigurna za ostalo?"

Na kraju sam obrisala poruku i nisam odgovorila. Kako mi je nastavnik engleskog znao reći: Ako ne znaš što reći, bolje nemoj ništa ni reći.

Ponedjeljak, 26. studenoga 2007.

U ponedjeljak sam ponovno išla na posao, kao i uvijek, polako, toliko umorna da se gotovo nisam mogla sjetiti kojim sam putem išla tjedan prije. Autobusna postaja na koju sam htjela ići bila je udaljena kilometar i pol, a već sam kasnila. Pokušala sam požuriti, ali noge su mi bile teške. Stuarda nisam ni vidjela ni čula od subote navečer. Možda je još uvijek bio u stanu i možda uopće nije izlazio cijelu nedjelju. Ponekad bih čula neke zvukove odozgora - lagane korake, zatvaranje kuhinjskih elemenata, puštanje vode. Ali često nisam ništa čula.

Caroline je došla k meni u jedanaest.

- Ideš na kavu? - veselo je pitala.

Pitala sam se koliko je ona spavala ovog vikenda. - Možda kasnije, samo želim završiti s ovim.

- Isuse, izgledaš grozno. Nisam mislila da si toliko popila. Nasmijala sam se unatoč stanju u kojem sam se nalazila. - Hvala.

- Jesi li dobro, Cathy? U jednom trenutku si samo nestala. Robinje rekao da si htjela rano leći.

- Da, nisam se osjećala, mislim... Ne znam. Nisam tip osobe koji voli izlaziti. Nasmiješila se. - Malo su glasne, zar ne? Mislim na cure. Ali svejedno nemaš isprike. Mlada si od mene. Koliko imaš godina? Trideset pet? Nema isprike.

Dvadeset osam, htjela sam reći, ali, k vragu, to nije bilo bitno. Mogla sam imati i šezdeset godina.

- Dođi onda poslije, može? Zanima me sve o onom seksi mladiću koji živi iznad tebe. - Namignula je i otišla.

Užasavala sam se pomisli da ću naletjeti na Robina. Srećom, većinu vremena radio je u drugom uredu. Ako budem imala sreće, možda se neće pojaviti ovdje još nekoliko mjeseci.

Pogledala sam kroz prozor i pomislila na muškarca koji živi iznad mene.

Petak, 28. studenoga 2003.

Kad sam stigla u Paradise Café, Sylvia me već čekala za stolom u kutu, a na stolu ispred nje nalazio se čajnik i dvostruki espresso. Prozor pokraj kojeg je sjedila bio je zamagljen, a cio prostor bio je topao, vlažan i mirisan poput svježeg tuširanja nedjeljom ujutro.

- Kasnim?

- Nisam ti naručila muffin - rekla je i poljubila me u oba obraza - mislila sam da ćeš htjeti sama izabrati. Imaju one s jabukom i cimetom.

- Onda ću nam donijeti dva takva, može? - rekla sam.

Paradise je bio poput staroga prijatelja. Prije mnogo godina, Sylvia, ja i još tri djevojke s kojima sam živjela na fakultetu sastajale smo se ovdje jednom mjesečno i razgovarale o svojim životima, trateći cijelo poslijepodne uz kavu i hranu. Karen i Lesley su odselile; Karen u Kanadu, gdje je dobila mjesto predavača na kampusu St. George Sveučilišta u Torontu, a Lesley u Dublin, gdje joj je živjela obitelj. Prošle godine Sylvia se razišla sa Sashom, koja onda više nije dolazila. Povremeno bih dobila njezin e-mail, ali našla je novog dečka s kojim se zaručila pa su se uselili u novu kuću i Sashin se život postupno počeo razilaziti od naših.

Tako smo sada ostale samo ja i Sylvia. Ona je radila kao novinarka u regionalnim novinama Lancastera, ali silno je htjela iz dosadne provincije odseliti u London.

Uvijek sam mislila da bi joj London odgovarao. Već je bila previše živahna i odvažna za Lancaster, a njezina plava kosa i odjeća jarkih boja jako su odudarali od pješčanika i betona.

- Izgledaš kao da imaš neke novosti - rekla sam. Sylvia se meškoljila na stolici i inače nije dolazila prva.

- Čekaj malo - razigrano je rekla Sylvia. - Prvo da čujem o tom novom muškarcu? Jedna mi je svrakica rekla da si večerala s nekim muškarcem u odijelu. Svrakica je bila Maggie, Sylvijina cimerica s fakulteta. Nadimak je dobila zato što je samo nosila crno, povremeno s bijelim i voljela je sve što sjaji.

Osjetila sam kako mi se vraća smiješak koji jedva da je i otišao.

- Dakle?

- Pobogu, Sylvia, ništa ne mogu sakriti od tebe, zar ne? Sylvia je oduševljeno zacičala. - Znala sam! Kako se zove, gdje ste se upoznali i kakav je u krevetu? - Jao, grozna si.

- Znaš da mi želiš to reći.

Popila sam malo čaja dok se Sylvia meškoljila na stolici.

- Zove se Lee, upoznali smo se u Riveru i ne tiče te se.

- I je li predivan?

Izvadila sam mobitel iz torbice i pregledala izbornik dok nisam našla jedinu njegovu sliku koju sam imala. Fotografirala sam ga kad je izišao iz kupaonice, svježe istuširan, samo

s ručnikom oko pasa, mokre kose, s masnicama na licu i rebrima koje su blijedjele. Pogled mu je bio pohotan.

- O, Bože! Catherine! Koji komad! Zašto ga, k vragu, ja nisam prva vidjela? Za promjenu, pomislila sam, dopustivši si da osjećam malu zadovoljštinu.

Između Sylvijinih uredno počupanih obrva pojavila se bora. - Što je s tim modricama? Bavi se borilačkim vještinama? Ili je kaskader?

- Nemam pojma. Vrlo je zagonetan.

To je pobudilo Sylvijino zanimanje. - Stvarno? Kako zagonetan?

- Ne znam što radi. Jedne noći mi se pojavio na vratima izgledajući kao da se tukao i onda iskočio iz auta. Nije mi htio reći što se dogodilo.

- Je li bio pijan? - Nije.

- O, Bože, onda je kriminalac. Nasmijala sam se. - Mislim da nije. - Diler? Odmahnula sam glavom.

- Pa zašto ti onda ne želi reći o čemu se radi?

- Nemam pojma. Ali vjerujem mu.

- Vjeruješ nekome tko se potuče i ne kaže ti što se dogodilo?

- Bio je iskren u vezi s drugim stvarima.

- Stvarno? Kako znaš?

Sylvia je bila u pravu. Znala sam da, ako je uistinu riječ o poslu, nema fiksno radno vrijeme i da ga često nema nekoliko dana za redom. Nisam upoznala njegove prijatelje, njegovu obitelj - blago rečeno, odgovaralo mu je to što je iz Cornwalla. Čak nisam bila ni u njegovu stanu.

- Da ga upoznaš, znala bi. Oči mu sve govore.

Prasnula je u smijeh i udarila me ispod stola. - Daj se priberi!

- Vrtjela je preostalu kavu u šalici i pogledala me ispod obrva.

- Pa, vrijeme je da ga upoznam. Zašto ga ne dovedeš na moju oproštajku?

- Kakvu oproštajku?

Napokon ju je preplavilo uzbuđenje zbog toga što je držala te novosti u sebi i oči su joj zaiskrile od oduševljenja.

- Dobila sam posao u Daily Mailu. Počinjem u siječnju.

- Ma daj! Nemoj me zezati!

- Da, da. Odlazim iz ovoga grada. Napokon.

Istinski sretna, zagrlila sam je, dok je Sylvia cičala i skakala gore-dolje. Ostali gosti Paradise Cafea - jedan stariji par i nekoliko studenata - oprezno su nas gledali, a Irene nam se iza šanka ljubazno nasmiješila.

To je to, pomislila sam. Ja ću ostati ovdje u Lancasteru dok moji stari prijatelji odlaze u svijet u potragu za životom. Da nema Leeja, i ja bih tražila način kako da pobjegnem.

- Pričaj mi o toj oproštajki.

Ponedjeljak, 26. studenoga 2007.

Kad sam stigla kući, na stoliću u hodniku dočekala me pošta. Među uobičajenim računima nalazila se i velika smeđa omotnica na kojoj je crnim flomasterom pisalo samo "Cathy".

- Heeej, Cathy! Jesi li dobro?

- Hvala, jesam, gospođo Mackenzie. Kako ste vi?

- Dobro sam, draga. - Ponovno me onako pomno pogledala, dok sam ja gledala omotnicu na stolu ne podigavši je, a potom se vratila u stan i zatvorila vrata.

Ostavila sam omotnicu tamo gdje je stajala pa sam opet provjerila vrata, potom još jednom, od početka do kraja. Izvukla bih se sa samo jednom provjerom, ali nakon druge sam mogla i pokupiti omotnicu s ostalom poštom i odnijeti je gore.

Ostavila sam je na stoliću dok sam provjeravala, ali shvatila sam da sam prva dva puta požurila jer sam htjela vidjeti što se nalazi u omotnici. Treći put sam se morala natjerati usporiti, učiniti to ispravno, usredotočiti se. Kad sam završila, zastala sam. Jesam li to dobro učinila? Da provjerim još jednom, tek toliko da budem sigurna?

Možda mi je nešto promaknulo. Počela sam iznova.

Bilo je gotovo devet sati kad sam sjela na kauč i otvorila omotnicu. U njoj je bila hrpa papira, od kojih su neki bili spojeni spajalicom te rukom pisana poruka:

Cathy!

Mislio sam da će ti ovo koristiti. Javi mi ako ti što zatreba. Ili ako želiš nešto pitati.
Stuart

Dugo sam promatrala tu poruku, način na koji je napisao moje ime, kako se potpisao. Pitala sam se je li morao razmišljati o tome što će napisati. Izgledalo je posve bezbrižno, opušteno, kao da je ležerno odnekud uzeo hrpu papira i onda samo nažvrljao dva retka ni ne razmišljajući.

Pregledala sam papire i shvatila da u njima nema ničega bezbrižnog. Na prvom papiru nalazile su se informacije o Centru za liječenje anksioznog i traumatskog poremećaja u bolnici Maudsley na Denmark Hillu, kao i o specijalističkoj ambulanti za OKP. Tu su bili i članci koje je ispisao s različitih stranica računalnih mreža, s podcrtanim dijelovima, studija o OKP-u i nove mogućnosti liječenja pacijenata s teškim simptomima. Studiju je napisao dr. Alistair Hodge, klinički psiholog, magistar kliničke psihijatrije, specijaliziran za KBT, kliničku hipnozu, hipnoterapiju te član udruga SMBCSHA, UKCP i BABCP, zajedno s još nekoliko ljudi s jednako dojmljivim kvalifikacijama. Odnekuda je prepisao popis s alternativnim terapijama i na dnu stranice dopisao još dvije: sat joge u mjesnoj osnovnoj školi srijedom navečer i terapija za opuštanje, zajedno s brojem telefona. Onda je uslijedio papir s popisom grupa pomoći za OKP, od kojih je jedna bila označena i kraj nje je pisalo: Sastaju se u Camden u 19 i 30 svakoga trećeg utorka u mjesecu, nazovi Ellen za pojedinosti i broj telefona. Nadalje, tu su bila i tri poglavlja iz knjige Budite slobodni:

tehnike za oslobađanje od OKP-a, s podvučenim dijelovima. Tu su bila i tri različita upitnika pomoću kojih se utvrđuje imate li OKP ili ne.

Na kraju se, na zadnjoj stranici, posve neočekivano pojavila još jedna rukom pisana poruka.

Cathy!

Hvala ti što si sve pregledala. To je dobar početak. Nazovi me, može? Stuart

Onda opet njegov broj telefona, u slučaju da sam izgubila onaj koji mi je već dao, iako ga, naravno, nisam izgubila. Točno sam znala gdje se nalazi taj papirić, u slučaju da mi zatreba, što se neće dogoditi jer sam već znala njegov broj mobitela napamet.

Ali sigurno ga neću upotrijebiti.

Petak, 28. studenoga 2003.

Lee je radio u Riveru.

Pošla sam vidjeti ga, obukavši onu crvenu haljinu od satena. Kad me ugledao, izraz lica bio mu je nevjerojatan. Dok sam prolazila pokraj njega ulazeći u klub, nasmiješila sam mu se i namignula. Tijekom noći, dok sam plesala s ljudima koje poznajem i za šankom čavrljala s nekim ljudima koje nisam vidjela mjesecima, potom kad su se pojavile Claire i Louise, stalno sam viđala njegovo lice u gomili, na rubu plesnoga podija, kako me gleda.

Oko ponoći, kad sam već malo popila, bila sam hrabrija. Dok sam plesala sama, ponovno sam ga vidjela na ulazu kako naizgled gleda u gomilu ljudi, ali u stvari je gledao mene. Prešla sam plesni podij i došla do njega; stalno me gledao u oči.

Uhvatio me za ruku i povukao prema hodniku koji je spajao glavni klub s barom sprijeda. Brzo je hodao, zbog čega sam posrnula i viknula: - Lee! Lee? Što se, pobogu?...

Gurnuo je vrata na kojima je pisalo "Samo za osoblje", a glazba je iznenada postala prigušena kad su se vrata zatvorila za nama. Moje su pete lupkale po betonskom hodniku, a potom smo prošli kroz još jedna vrata - u ured. Jedino svjetlo dolazilo je s nadzornih monitora, na kojima se vidio plesni podij, vrata, stube, prostor ispred zahoda. Sa stola je gurnuo hrpu papira koji su se razletjeli, podigao me kao da sam perce i požudno me ljubio u usta. Podigla sam suknju da mu ne smeta. Jednom rukom mi je strgnuo gaćice i bacio ih negdje, a onda me silovito poševio.

Nakon nekoliko minuta, bez ijedne riječi namjestio je svoje odijelo i izašao iz ureda ne osvrnuvši se. Sjedila sam na stolu raširenih nogu koje su drhtale zbog njegove siline i gledala monitore dok se on nije pojavio na ulaznim vratima kluba, izgledajući kao da je provjeravao ima li kakvih problema na plesnom podiju.

Sve dok nije pogledao u kameru, točno u moje oči i zurio.

Gledajući razbacane papire na podu, poderane gaćice bačene u kut, zapitala sam se: ovo je suludo - što to, pobogu, radim? Što to radim?

Ponedjeljak, 3. prosinca 2007.

Vukla sam se na posao cio tjedan. Vrte mi se loši prizori u glavi, što sukladno tome znači da je i provjeravanje loše. Znam da je to zbog onoga što se dogodilo s Robinom. Trebat će mi neko vrijeme da izbacim to iz sustava pa će s vremenom popustiti i onda ću se moći vratiti normalnom provjeravanju i kašnjenju samo pola sata umjesto tri.

Iskreno rečeno, nisam sigurna pomaže li mi čitanje o OKP-u. Medicinski termini me podsjećaju na bolnicu, a ne želim razmišljati o tome. Ionako se ne sjećam puno toga iz bolnice. Kao da se sve to dogodilo nekomu drugom. Kao da sam zaspala kad je postalo preteško i onda se postupno počela buditi prije otprilike osamnaest mjeseci, s nejasnom predodžbom da sam još živa i da samo moram nastaviti sa svojim životom, kretati se prema naprijed, a ne unatrag. Naravno da bih trebala prestati čitati o tome svemu i poduzeti nešto konkretno.

Čujem Stuarta kako kasno navečer dolazi kući. Mislim da nekad ležim u krevetu i čekam da čujem kako se penje stubama. Znam da pokušava biti što tiši, ali ja ga svejedno čujem. Osjećam se sigurnije kad čujem kako se penje jer znam da su ulazna vrata zaključana. Kad on prođe, mogu ići spavati. Ali ponekad dolazi oko ponoći. Sigurno je slomljen.

Kad sam se danas vraćala s posla, prolazila sam pokraj knjižnice. Svjetla su bila upaljena, a vrata su se automatski otvorila kad sam prolazila, kao da me zovu da uđem. Izbjegavam takva mjesta - javna mjesta - ali nešto me natjeralo da uđem. Bila je gotovo prazna. Za stolom su sjedili studenti, nekoliko ljudi zauzelo je mjesto za računalima s pristupom internetu, a dvoje zaposlenika udarali su žigove na knjige i glasno šaptali.

Prošetala sam do odjela za psihologiju, tražeći naslove koji bi mogli imati veze s opsesivnim i kompulzivnim. Prepoznala sam naslov knjige koju mi je Stuart preporučio i prešla prstom preko hrpta.

Ovdje je bilo tiho. Izvadila sam knjigu o tjeskobi i pregledala naslove poglavlja.

Nije baš bilo veselo. Čula sam neki zvuk iza sebe i pogledala preko ramena. Sa svojega položaja između polica nisam mogla vidjeti nikoga, ni jedno jedino živo biće.

Vratila sam knjigu na mjesto i prošetala do kraja polica. Dvoje ljudi još uvijek je radilo za dugačkim stolovima, na kojima su bile raširene knjige, notesi, markeri.

Za glavnim pultom sada je radila samo jedna osoba - žena kratke kose i nevjerojatno dugih naušnica. Primala je knjige koje joj je jedan muškarac upravo pružio preko pulta.

Vidjela sam odblesak plave kose, kršnu građu, tamnoplavu majicu, samouvjeren, odlučan hod. To je bio on.

Zavrtjelo mi se pa sam se sakrila iza polica, a srce mi je tuklo. Odjednom mi se zacrnjelo pred očima, a prostorija se počela okretati. Nisam ni osjetila kad sam udarila o pod.

Sigurno je prošlo samo nekoliko trenutaka kad sam otvorila oči pa ugledala knjižničarku i još neke ljude kako stoje iznad mene. Pokušala sam ustati, ali vrtjelo mi se u glavi i bila sam dezorijentirana.

- Nemojte se dizati, sve je u redu. Samo pričekajte malo. - Bio je to jedan od studenata, muškarac svijetle kose, koji je izgledao premlado da bi imao takvu bujnu bradu.

- Hoćete da pozovem hitnu? - upitala je knjižničarka. - Mislim da u ovo doba dana nema dežurnih pružatelja prve pomoći pa ne znam...

- Dobro mi je, uistinu. Oprostite. Bilo mi je slabo. - Pokušala sam ponovno ustati. Ovaj put mi je taj mladić pomogao. Stavili su stolicu iza mene. Zahvalno sam sjela.

- Samo spustite glavu.

Pogledom sam tražila plavog muškarca, a onda mi je student stavio ruku na vrat i gurnuo glavu prema dolje. Nigdje ga nisam vidjela.

- Jeste li što jeli? - upitao je student.

- Jeste li vi liječnik? - upitala je knjižničarka.

- Ne, nego spasilac. Prošao sam tečaj prve pomoći - rekao je. - Samo se onesvijestila, to je sve. Dajte joj malo vremena, bit će dobro... Imam čokoladu u torbi - rekao mi je. - Hoćete da vam je donesem?

Knjižničarka je počela nešto govoriti, vjerojatno u vezi s pravilima o zabrani konzumiranja hrane u knjižnici.

- Hvala. - Podigla sam glavu. - Bit ću dobro. Već mi je bolje.

Vidjela je da se za pultom stvorio red pa je brzo otišla i ostavila me sa studentom. Njegova raščupana plava kosa nalikovala je na afro frizuru, a brada mu je izgledala kao da sadrži dovoljno hrane da prehrani četveročlanu obitelj. - Ja sam Joe - veselo je rekao i pružio mi ruku. Čučao je pokraj moje stolice, koja je bila čudno smještena nasred odjela za psihologiju.

- Ja sam Cathy - rekla sam i rukovala se s njim. - Hvala ti, Joe. Oprosti na... tome što sam napravila ovu scenu. I prekinula tvoje učenje.

- Nema veze. Ionako sam gotovo zaspao.

Ustala sam. On je ustao zajedno sa mnom, kao da gotovo računa s tim da ću se opet srušiti. - Jesi li dobro?

- Jesam - rekla sam - hvala. Dobro sam. - Nasmiješila sam mu se najvedrije što sam mogla.

- Izgledaš bolje nego maloprije. Jako si udarila o pod kad si se srušila. Pogledala sam ga i kimnula. - Trebala bih krenuti.

- Dobro, vidimo se. Čuvaj se.

- I ti. Bok. Još jednom hvala.

Odjurila sam iz knjižnice, blago se nasmiješivši knjižničarki kad sam izlazila.

Na svježem zraku osjećala sam se bolje. Znala sam da to nije bio on, taj muškarac kojeg sam vidjela. Nije imao njegovu gradu ni njegovu boju kose. Kosa mu je bila obojena, a ne prirodna kao njegova.

Posvuda ga vidim, sve vrijeme. Znam da to ne može biti on, jer je stotinama kilometara daleko u zatvoru, na sigurnom. Ali i dalje me proganja, vidim ga kao prikazu koja me podsjeća na to da nikad neću pobjeći od njega. A kako bih i mogla kad mi je i dalje u mislima?

Na putu kući izvadila sam mobitel i poslala poruku Stuartu.

Bok, hvala ti na onome o OKP-u. Nadam se da ti nije prenaporno na poslu. C Nakon nekoliko trenutaka, prije nego što sam skrenula u Ulicu Talbot, došao je odgovor.

Nema na čemu, nadam se da ti koristi. Jesi li za čaj? S

Pogledala sam u pročelje zgrade, sve do zadnjega kata. Svjetlo je dopiralo iz svih prozora. Iz stana ispod vidjela su se samo prigušena svjetla iz blagovaonice. Njegovi su prozori izgledali puno srdačnije nego moji. Poslala sam odgovor.

Na putu sam kući. Može za pola sata? C

Petak, 5. prosinca 2003.

Petak navečer, sve moje prijateljice su vani, opijaju se, flertuju, viču i plešu... Mašemo neznancima i previjamo se od smijeha, skupljenih koljena, zbog tipa koji je pokušao preskočiti kantu za smeće i slupao se... Šećemo od jednoga bara do drugoga pridržavajući se i pokušavajući izgledati manje pijano, iako smo pijanije nego što smo bile u zadnjem baru, zbog hladnoga, svježeg zraka... Vodimo ozbiljne rasprave u zahodskim kabinama, držimo za ruku prijateljicu koja plače jer misli da mu se više ne sviđa iako je gad i iako je ne zaslužuje... Popravljamo šminku, zgurane ispred ogledala osvjetljenog neonskim svjetlom, dok je pod sklizak od vode iz umivaonika, od kojih je barem jedan začepljen i pun papira... A na kraju večeri držimo nečiju kosu, vjerojatno Clairinu, koja ima nizak prag tolerancije spram alkohola, ali koja je ovaj put barem stigla do zahoda, dok vani jedna sirota djevojka koju nitko ne može prepoznati sjedi bosa na stubama, čudno raširenih nogu, razmazane maškare po tužnim obrazima, s torbicom oko vrata i izuvenim cipelama koje su pokraj nje... Hodamo kući držeći se pod ruku jer više nemamo novca za taksi, prekasno je, prerano je, a ako nije zima, sad bi se već razdanilo i hladnoću ne bismo osjetile jer smo toliko pune votke i prijateljske ljubavi jedna prema drugoj i prema nekome drugom tko dovoljno dugo može ostati miran...

Ali večeras nisam bila vani, bila sam kod kuće s Leejem. Došao je k meni u sedam, noseći tri vrećice s namirnicama i veliku posudu. Izbacio me iz kuhinje pa sam gledala televiziju, obujmila si koljena, pila hladno vino koje je on donio i slušala ga kako pjeva uz radio i lupa vratima kuhinjskih elemenata i loncima.

Rekao mi je da ne radi do utorka. Razmišljala sam o dugačkom vikendu koji je pred nama kao o nečemu obećavajućem, o svim mjestima na koja bismo mogli ići zajedno, o tome kako ću zaspati i probuditi se pokraj njega pa sam zadrhtala od oduševljenja.

S vremena na vrijeme otvorila bi se kuhinjska vrata, a on se pojavio noseći nešto za stol - pribor za jelo, kruh, posudice u kojima je bilo nešto nepoznato i iz kojih su virile žlice.

- Mogu li kako pomoći?

- Samo sjedi tu i budi lijepa.

Razmišljala sam o curama. Izišle su na otvorenje Red Divinea, noćnoga kluba otvorenog na mjestu nekadašnje kapelice. Napokon su ga uspjeli otvoriti unatoč pritužbama vjernika, koji nisu mogli shvatiti da bi ta kapelica i dalje bila uspješna kršćanska oaza usred ustalasane poganske mase u središtu grada, da su oni i dalje išli na misu, a ne bi se pretvorila u moderan klub s tri šanka, kožnim naslonjačima i VIP prostorom. Htjeli su ga nazvati Anđeli i demoni, ali to je ipak zabranio ured za izdavanje dozvola u gradskoj upravi. No bila je jedna pogodnost: u mjesnim novinama pisalo je da svi oni koji su uložili žalbu imaju pravu na VIP ulaznicu za otvorenje.

Jedva sam čekala da vidim kako su ga uredili. Možda sljedeći vikend?

Kuhinjska vrata ponovno su se otvorila, a iz kuhinje je izišao topao zrak i začuli su se

zvukovi radija i cvrčanja. Zapuhnuo me miris nečega sočnog, mesnatog i finog.

Nije se ni zarumenio, bio je hladan i imao je kontrolu nad svime. Pjevušio je dok je postavljao grabilice i podmetače za nešto vruće što će doći na sredinu stola.

- Sigurno ti ne mogu nikako pomoći?

Prišao mi je, sagnuo se i poljubio me. Ovila sam ruku oko njegova vrata i privukla ga bliže, ali on se izmaknuo. - Nemoj me ometati, gotovo sam završio.

Sa smiješkom na licu vratila sam se pred televizor. Curile su mi sline.

Ponedjeljak, 3. prosinca 2007.

Znala sam da imam samo trideset minuta za obaviti svu provjeru, a to je značilo da ne smijem žuriti i da moram sve ispravno provjeriti iz prvoga pokušaja. Bez grešaka. Sve šest puta, kako treba.

Sve je bilo kako treba.

Popela sam se stubama pola sata nakon što sam mu poslala poruku. Nisam čak stigla ni kaput skinuti.

Kad je otvorio vrata i ugledao me, namrštio se. - Jesi li dobro?

- Da - rekla sam, ušavši u stan za njim. Hodnik mu je bio svijetao.

- Izgledaš jako blijedo.

- Ah. Onesvijestila sam se u knjižnici.

Bili smo u kuhinji. Uzeo mi je kaput i objesio ga na kukicu na vratima, preko svoje smeđe jakne. Danas je izgledao elegantnije, mislim da se nije stigao presvući nakon posla: nosio je tamnosive elegantne hlače i plavu košulju zasukanih rukava. - Onesvijestila si se? Kako to? - Izvukao je jednu stolicu kako bih sjela.

Slegnula sam ramenima. - Ne znam. Možda nisam dovoljno jela danas ili sam samo umorna... ili što slično.

- Onda ostaješ na večeri - rekao je.

- Ne, mislim, nisam to zato rekla...

- Ostaješ na večeri.

Na štednjaku je miješao juhu koja je mirisala kao domaća. Istodobno je i pravio čaj, iako sam ga ja jako htjela sama spraviti, da budem sigurna da je ispravno pripravljen. Bio je zaokupljen miješanjem vode u šalicama, dodavanjem mlijeka i brbljanjem o tome kako mu je ovaj tjedan bio kaotičan. I o tome kako je četiri ulice dalje našao jako dobru trgovinu sa začинима koje nije vidio nigdje drugdje.

Dobila sam svoj čaj i kao i prošli put, uopće nije bio loš. U svakom slučaju, bio je pitak.

Iz papirnate vrećice izvadio je peciva i stavio ih u pećnicu da se zagriju. Pospano sam promatrala kako se kreće u svojoj kuhinji. Nije mi promaknulo da nijednom nije spomenuo OKP.

- Još jednom puno hvala na onome što si mi ostavio. Doista je bilo zanimljivo. Prestao je raditi to što je radio i pogledao me. Na trenutak je izgledao kao da mu je pao kamen sa srca.

- Drago mi je to čuti. Jesi li razmišljala o tome da potražiš pomoć?

- Jesam. Ali to je teško, znaš?

Na stol je stavio maslac, tanjuriće, noževe, žlice. - Znam.

- Ne radim to iz zabave, tek toliko. Provjeravanje, mislim. Pomaže mi da se osjećam

sigurno. Da ne provjeravam, kako bih znala da sam sigurna?

- Ali, zar ne bi bilo bolje da provjeriš samo jedanput i tako se uvjeriš da si sigurna?

- Naravno da bi.

- I sama znaš da ne postoji razuman razlog zašto moraš sve provjeriti više odjedanput. To radiš zbog toga kako se osjećaš, ne zbog toga što se fizički nešto promijenilo i ugrozilo tvoju sigurnost.

- Ali sumnjam da bi liječenje to moglo popraviti.

- No vrijedilo bi pokušati, zar ne?

Donio je dvije zdjelice vruće juhe i stavio ih na stol. Potom je iz pećnice izvadio peciva i brzo ih premještao iz ruke u ruku.

Sjeo je nasuprot meni i gledao me u oči.

- Hvala ti na ovome. Vrlo si ljubazan.

- To je samo pileća juha. No, svejedno nema na čemu.

Još uvijek me gledao u oči, kao da očekuje da ću reći ili učiniti nešto što će na neki način biti korak naprijed. Pitala sam se radi li to i na poslu, zuri li u pacijente dok ne kažu nešto da prekinu tišinu. Alija nisam ništa htjela reći. Samo sam htjela zuriti, htjela sam imati razlog za to, htjela sam nastaviti gledati ga.

Na kraju je on prvi odustao. Pogledao je prema dolje i počeo jesti juhu, a obrazi su mu se zarumenjeli. Pripisala sam si to kao malu pobjedu. Mogla sam zuriti duže od bila koga drugoga, bilo kad, bilo gdje. Mali trik koji sam naučila u bolnici.

Juha je bila dobra, u stvari, bila je odlična. Zagrijala me iznutra i što sam više jela, to sam bila svjesnija toga koliko sam bila gladna. - Kad si zadnji put jela? - pitao me kad sam posljednjim komadom kruha pokupila juhu koja je ostala na dnu zdjelice.

- Ne sjećam se. Ali mislim da baš nije bilo tako davno.

- Hoćeš da napravim još?

- Ne, ne moraš, stvarno. Hvala.

- Hoćeš da idem s tobom?

Iznenadila me nagla promjena teme. - Da ideš sa mnom? Kamo?

- Tvojemu liječniku opće prakse. Neću ući s tobom u ordinaciju, naravno, ali otići ću s tobom do ambulante. Hoće li ti to pomoći? Da ti budem moralna potpora?

- Ne, hvala - rekla sam, ne gledajući u njega.

- Nije mi problem. Mogao bih uzeti slobodan dan.

- Stuarate, čak ni nemam liječnika opće prakse. Nisam se prijavila nijednom liječniku otkako sam doselila ovamo.

Ustala sam, a stolica je bučno zastrugala po podnim pločicama.

- Hvala na juhi. Moram ići. Znaš kako je, čekaju me bitne stvari koje moram napraviti. - Skinula sam kaput s kukice i krenula hodnikom do ulaznih vrata, osjećajući kao da se zidovi sve više sužavaju dok silazim.

- Čekaj malo. Cathy, čekaj.

Mislila sam da će nastaviti o tome, o liječnicima, o liječenju, da će pričati o tome kako trebam pomoć i slična sranja, ali umjesto toga dao mi je vrećicu s nečim teškim.

- Štoje to?

- Još juhe. Dvije porcije, smrznute. Samo jedi, dobro?

- Hvala.

Gotovo sam otrčala stubama do svoga stana. Na trenutak sam stajala s druge strane vrata, ubrzano dišući. Vrećica koju sam držala bila je teška. Odnijela sam je u kuhinju i dvije smrznute kocke juhe stavila u zamrzivač. Primijetila sam da u hladnjaku nije bilo mnogo hrane. Bio je u pravu, uistinu bih trebala obratiti pažnju na prehranu. Na kraju krajeva, ne želim se ponovno onesvijestiti - drugi put to bi se moglo dogoditi na poslu.

Provjerila sam stan, ali ne predano. Stalno sam mislila na Stuarda. Bilo je jako nepristojno što sam tako otišla. Ali nisam si mogla pomoći. Ne mogu se nositi s pritiskom.

Više ne vjerujem liječnicima, ne nakon onoga što se dogodilo u bolnici. Ako im počnem popuštati, ako počnem tražiti pomoć, sve bi se moglo ponoviti, i to baš kad sam počela napredovati, kad sam dobila posao i stan i počela nekako živjeti. Stuart me vidi onakvu kakva sam sad: vidi me kao nekoga tko toliko vremena provodi petljajući s ulaznim vratima da zaboravi jesti, kao nekoga tko se onesvješćuje u knjižnici, kao nekoga tko ne može podnijeti nikakvo suprotstavljanje, tko ne može primiti savjet.

Ali nije me vidio kakva sam bila tada. Ne zna koliko sam već napredovala.

Nedjelja, 7. prosinca 2003.

U nedjelju ujutro otišli smo prošetati na plažu u Morecambeu. Bilo je jako hladno, a vjetar nam je nosio pijesak u lice, od kojeg su mi suzile oči. Kosa mi je letjela na sve strane.

Okrenula sam se u smjeru iz kojega je puhao vjetar, skupila kosu i povezala je.

Neće dugo izdržati, ali za sada je dobro.

Ponovno me uhvatio za ruku: - Ljepotice. - Morao je vikati kako bi nadglasao vjetar. Prišli smo valovima koji su se razbijali o pijesak, na kojem su ostali mokri tragovi naših stopala. Podigla sam jednu školjku, napola prozirnu i svjetlucavu od slane vode. Moja kosa se ponovno oslobodila. Oblaci su jurili nebom, bili su sve tamniji i prijetili su kišom. Odmotala sam s vrata svoj tanki pamučni šal, izvadila ga iz kaputa, a vjetar ga je šibao dok sam ga probala izravnati. Zamotala sam kosu u njega i pokušala ga povezati, a sve vrijeme borila sam se s vjetrom, koji se smijao mojemu uzaludnom trudu.

- Lee - viknula sam. Bacao je oblutke u pjenušavi val.

Čuo me i prišao mi, ali nije čekao da nešto kažem. Stavio mi je ruke na lice i poljubio me - usta su mu bila topla i slana. Odustala sam od obuzdavanja kose pa je letjela oko nas, a šal, koji sam nehotice ispustila, pobjegao mi je i vinuo se u zrak kao kakva mršava ptica.

Lee me pustio i krenuo za šalom dok sam seja smijala, a smijeh mi je otrgnut s usana prije nego što sam ga mogla čuti. Šalje padao, dizao se i okretao u različitim smjerovima, dok su resice na krajevima mahnito lepršale.

Završio je u mokrom i pjenušavom pijesku, gdje sam i pretpostavila da će završiti, a on mi ga je donio, omotan oko prsta, hladan, bijedan, moker.

Odustali smo od šetnje na vjetru pa smo se uhvatili za ruke i vratili u grad. Mirisi kuhinje bili su previše primamljivi pa smo ušli u restoran brze hrane, a kad smo zatvorili vrata za sobom, tišina je bila gotovo zaglušujuća. Kupili smo zajedničku porciju krumpirića pa crvenih obraza sjeli za stol pokraj prozora i kroz zamagljena stakla gledali ljude kako prolaze, dok im vjetar nosi kapute i hlače.

- Da je barem svaki dan kao danas - rekla sam.

Lee me gledao pažljivo, kao i inače. - Trebala bi prestati raditi - rekao je.

- Molim?

Slegnuo je ramenima. - Trebala bi prestati raditi. Onda bismo mogli provesti dan na ovakav način kad god sam ja slobodan.

Nasmijala sam se. - Od čega ću živjeti?

- Ja imam dovoljno novaca. Mogli bismo si kupiti stan.

Prvo sam mislila da se šali, ali nije se šalio. - Volim svoj posao - rekla sam. To ga je nasmijalo. - Uvijek se žališ zbog posla - rekao je.

- Svejedno ne bih htjela prestati raditi. Ali hvala na ponudi. Primamljiva je.

Vani je prošao policijski auto. Stao je ispred susjednog restorana, ali nitko nije izišao.

- Pitam se što rade - rekla sam.

Onda me pogledao svojim svijetlim plavim očima.

- Što je? - pitala sam, smiješeći se.

- Moram ti nešto reći. - Stavio je krumpirić u usta i žvakao ga, i dalje me gledajući.

- Reci - rekla sam, misleći kako neće biti dobro.

- To je samo između tebe i mene. Dobro?

- Da, naravno.

Nisam znala što će reći. Samo sam znala da će to biti nešto što će sve promijeniti. Taj je trenutak mirisao na to, na promjenu, kao da će ovo biti kraj jednog razdoblja i početak drugoga.

Kosa mi je visjela preko lica i ramena, ljepljiva od slanog vjetra, puna pijeska, a izgledala je kao tamnosmeđa šećerna vuna. Ispružio je ruku i pokušao je provući kroz moju kosu, ali nije uspio. To ga je nasmijalo. Ponovno je pogledao na ulicu, u policijski auto koji je bio parkiran vani i u kišu koja je udarala po prozoru. Potom je opet pogledao u mene i uhvatio me za ruku.

- Samo sam ti htio reći da te volim - rekao je. - To je sve.

Srce mi je poskočilo, naravno, i od tada nadalje svaki put kad sam ga pogledala i sjetila se tih riječi, srce mi je opet poskočilo, a svaki dio mene htio se nasmiješiti i viknuti to.

Ali bilo je tu još nešto. Nisam se mogla otrgnuti dojmu da mi je namjeravao reći još nešto, nešto posve drukčije, nešto loše i da se u posljednjem trenutku predomislio.

Srijeda, 5. prosinca 2007.

Spremala sam se za spavanje i učinila pogrešku: krenula sam provjeriti sve još samo jedanput. Bilo je to gotovo poput grešnog užitka, nešto čemu nisam mogla odoljeti, nešto što će mi pomoći da se osjećam potpuno sigurno prije nego što odem spavati. Ali nije bila dobra ideja raditi to na prazan želudac, nakon nekoliko neprospavanih noći. Ponovno sam zaglibila. Svaki put kad sam provjeravala, nekako sam pogriješila, zaboravila koliko sam puta izbrojila, nisam sve učinila dobrim redoslijedom, nisam dovoljno dugo držala ruku na vratima ili jednostavno nisam imala osjećaj da sam to ispravno učinila.

Svakih sat vremena počinjala sam ispočetka... Ujedan noću sam se istuširala kako bih se malo razbudila te sam drhtala kad sam bila gotova. Obukla sam donji dio trenirke i majicu i ponovno počela provjeravati vrata stana.

I dalje nije bilo dobro. Sjela sam uz vrata, naslonila glavu na koljena, jecala, drhtala i bila tolika glasna da nisam čula kako se spušta niz stube. Pokucao je na vrata, a ja sam gotovo iskočila iz kože.

- Cathy? Ja sam. Jesi li dobro?

Nisam mogla odgovoriti, samo sam dahtala i jecala. On je stajao s druge strane vrata.

- Što se dogodilo? - upitao je, ovaj put glasnije. - Cathy? Hoćeš li me pustiti unutra?

Nakon nekoliko sekundi, ja sam samo rekla: - Dobro sam, vrati se u svoj stan. Molim te... samo se vrati.

Čekala sam da čujem kako se penje, ali to se nije dogodilo. Nakon nekoliko trenutka čula sam kako sjeda na odmorište ispred vrata mogega stana. Zaplakala sam još jače, iako ne toliko zbog straha koliko zbog bijesa. Bila sam bijesna zato što je preuzeo kontrolu nad mojom panikom, što mi je stao na vrata i prekinuo ono što sam ja eventualno mogla učiniti da se zaštitim. Bilo je neobično što više nisam imala osjećaj da se nalazim u zamci. To je isto kao kad me gospođa Mackenzie prekida kad provjeravam dolje.

Otpuzala sam od vrata prema tepihu, sjela na njega i gledala u vrata, zamišljajući ga kako sjedi vani. Što, pobogu, misli o meni?

Nakašljala sam se i progovorila što je jasnije i glasnije bilo moguće. - Sad sam dobro.

Čula sam komešanje dok je ustajao. - Uistinu?

- Da. Hvala.

Nakašljao se. - Želiš li nešto? Da ti napravim čaj ili nešto drugo?

- Ne. Dobro sam. - Bilo je suludo razgovarati s vratima.

- Dobro.

Usljedila je stanka, kao da je bio nesiguran treba li mi vjerovati, a onda su se napokon čuli koraci kako se uspinju na gornji kat.

Ponedjeljak, 8. prosinca 2003.

Razmišljala sam o tome da u ponedjeljak uzmem slobodan dan ili čak da nazovem da sam bolesna i provedem dan u krevetu s Leejem.

Da je ostao u krevetu, povratak pod pokrivač bio bi previše primamljiv, ali ustao je kad sam ja otišla tuširati se, a kad sam sišla u odjeći za posao, skuhao mi je čaj i pripremio sendvič da ga ponesem na posao.

- Nisi to morao učiniti - rekla sam.

Zagrlio me i poljubio. - Trebala bi razmisliti o onome što sam rekao - na kraju je prošaptao. - Da ne moraš ići na posao, mogli bismo se vratiti u krevet.

- Baš si grozan.

Vani je bilo vlažno, vjetrovito i još uvijek gotovo mračno, a iskušenje da se vratim unutra i provedem još jedan dan s njim bilo je gotovo nepodnošljivo. Na stolu u blagovaonici ostavila sam ključ tako da može zaključati ako bude htio ići van. To mi se činilo posve normalnim; već sam znala da neću večeras tražiti da mi ga vrati.

Proveli smo zajedno dva cijela dana, dva prekrasna dana i tri noći u potpunoj sreći. Ni u jednom trenutku nije nam bilo neugodno ni čudno i ni u jednom trenutku se nismo porječkali. Nije prošao nijedan trenutak da mi nije bilo drago što je pokraj mene.

Bila sam na poslu cijelih deset minuta kad mi je zazvonio telefon: bila je to Sylvia.

Na starom poslu ostalo joj je još nekoliko tjedana prije nego što ode u London.

- Hej - rekla sam. - Kako je bilo u Red Divineu?

- Božanstveno, draga - rekla je. - Ne, ozbiljno, bilo je odlično. Propustila si dobar izlazak.

- Kako izgleda?

- Ah, prekrasno je. Posvuda su crvene kožne sofe, krom i staklo, a tek zahodi! O, Bože, kako bi ti se svidjeli! Imaju cvijeće, prave ručnike i bočice s hidratantnom kremom! A onaj konobar, sjećaš se onog što je radio u baru Pitcher and Piano, onaj koji ti se sviđao... kako mu je bilo ime? Jeff? Julian?

- Jamie.

- E pa, i on je tamo, radi za šankom. Svi konobari nose crvene rogove. A točno iznad šanka nalazi se osvjetljen stari vitraj, tako da ispijaš demonske sokove dok te gledaju sveci. Fantastično.

- Ajme. Idete onamo i sljedeći vikend?

- Možda. Vjerojatno. Uglavnom, draga, nisam te nazvala da ti kažem to - rekla je i zastala da bude dojmljivije.

- Nego? Zar postoji nešto uzbudljivije od otvorenja Red Divinea?

- Mnogo uzbudljivije. Organiziram večeru, samo za bliske prijatelje. I to kod Maggie, ne

kod sebe, naravno, jer sam se počela pakirati, što je grozno i ne mogu vjerovati da ću to preživjeti. Uglavnom, možeš li doći?

- Kada? - upitala sam, jer nisam bila sigurna je li rekla.

- Sljedeći četvrtak navečer. Možeš li doći? Oko sedam?

- Naravno da mogu, ne bih to propustila nizašto na svijetu. Da donesem nešto? Neku poslasticu? Salatu?

- Dovedi svoga novog dečka - rekla je prenemažući se.

- Ah, mislim da će on raditi - rekla sam.

- Šteta.

- Ali pitat ću ga, možda se uspije izvući.

- Sean će biti tamo. I Lennon. I Charlie. A ja ću dovesti Stevieja, iz fore. Drugim riječima, ili dođi s nekim tipom ili ćeš se osjećati kao peti kotač.

- Pitat ću ga, dobro? Ako ne bude mogao, vidimo se na tulumu u Spread Eagleu. Nema šanse da to propustim.

- Dobro, draga, javi mi do srijede navečer da znam koliko toga da kupim. Do tada, budi dobra. A ako ne možeš biti dobra, budi zločesta.

- Hoću. Vidimo se.

- Ćao, dušo.

Je li bilo prerano pozvati Leeja na večeru sa svim mojim prijateljicama? Ionako bi ga svi promatrali na Sylvijinoj oproštajci, a ovako će se to dogoditi prije. A zabave kod Maggie su uvijek bile dobre. Ona je bila odlična kuharica, a pomisao da propuštam Maggienu večeru zato što mi je partner previše zaposlen da bi išao sa mnom bila mi je istinski grozna.

Nastavila sam s poslom i pripremala se za sastanak u deset. Morala sam se još dosta pripremiti, a i dalje sam razmišljala o zadnjoj večeri kod Maggie, koja je bila samo za cure i na kojoj smo jeli crème brûlée i popile puno konjaka.

Nakon sastanka, imala sam propušten poziv od Leeja pa sam ga nazvala.

- Bok, ljepotice - rekao je.

- Bok - rekla sam. - Što radiš?

- Upravo sam završio s pranjem posuda. Sad idem kupiti neke namirnice da ti mogu pripremiti nešto fino za večeru. Trebaš li što?

- Mislim da ne. Lee, radiš li sljedeći četvrtak navečer?

- Zašto?

- Pozvani smo na večeru kod Maggie. Stanka. - Želiš li da idem?

Naravno, pomislila sam, inače ne bih pitala. - Da - rekla sam.

- Trebao sam ići negdje, ali mislim da ću moći to odgoditi. Nazvat ću nekoliko brojeva pa ću ti javiti. Može tako?

- Može, odlično.

- Dobro onda. Kad se vraćaš kući?

- Nisam sigurna. Oko pola šest?

- Večera će biti gotova.
- To zvuči odlično. Hvala.
- Vidimo se poslije.

Ponedjeljak, 10. prosinca 2007.

Natrag na posao, ponedjeljak ujutro. Izlazak iz kuće nije bio toliko strašan - mislim da je to zbog toga jer je sijalo sunce. Tijekom vikenda sam bolje spavala, više od nekoliko sati u komadu. Pobrerala sam se da jedem tri puta na dan, pristojno sam večerala i čini se da mi je to pomoglo.

Iako je provjeravanje u ponedjeljak ujutro dobro prošlo, svejedno sam kasnila i brzo sam hodala pločnikom, dok mi je dah izlazio u oblacima na hladnom zraku. Čula sam kako netko hoda iza mene pa sam se naglo okrenula. Bio je to Stuart. Izgledao je tako divno, tako sretno, tako zadihano. - Hej - rekao je. - Ideš do podzemne?

- Da - rekla sam. Odmah mi je bilo lakše kad je hodao pokraj mene. - Čuj, Stuarde, znam da to kažem svaki put kad te vidim, ali žao mi je.

- Žao ti je? - rekao je. - Zbog čega?

- Vjerujem da trpiš dosta sličnog sranja na poslu. Ne treba ti to i u slobodno vrijeme. A ono neki dan, kad si mi napravio juhu, a ja sam pobjegla... i zbog toga mi je žao. To je bilo jako bezobrazno.

Nekoliko trenutaka nije ništa rekao, hodao je brade zabijene u ovratnik jakne. Krišom sam ga pogledala. - I ja sam razmišljao o tome. Vršio sam pritisak na tebe, a nisam smio.

- Ali bio si u pravu. Moram to učiniti. Razmišljala sam o tome cijeli vikend. Potražit ću liječnika opće prakse kod kojeg ću se prijaviti. - Izrekla sam to prije nego što sam uopće promislila; odakle je to uopće izišlo? Bilo je to zbog njega, zbog toga što je bio ovdje i iz nekog ludog razloga sam ga htjela vidjeti kako se smiješi.

Zastao je. - Stvarno?

- Da, naravno.

Nasmijao me izraz njegova lica.

Nastavio je hodati. Zajedno smo prešli glavnu cestu, a buka od prometa bila je sve jača. - Slušaj - rekao je - pođi u Dom zdravlja Willow Road. To je najbolji dom zdravlja ovdje, imaju jako puno dobrih liječnika, jako su dobri i jako ljubazni. Kad se prijaviš, dogovori pregled kod doktora Sanj Malhotre, dobro? On je odličan. I ljubazan.

- Dobro. Hoću. Hvala.

Prošli smo kroz pregrade u podzemnoj i rastali se: on je išao na jug, a ja na sjever. Gledala sam ga kako odlazi popločanim hodnikom, s torbom na ramenu.

Ponedjeljak, 8. prosinca 2003.

Na kraju sam došla kući u petnaest do sedam, zadržala sam se rješavajući neku pritužbu na kolegu iz ureda u Londonu, što je nekim slučajem bila moja dužnost. Stol je bio postavljen, vino otvoreno, Lee je bio u kuhinji i sve je bilo besprijekorno čisto. Nisam imala pojma kako mu je to uspijevalo - pripremiti jelo bez nagomilavanja prljavog posuđa. Poljubio me u obraz. Osim što je skuhao večeru, istuširao se, a obraz mu je bio vlažan, obrijan i mirisan.

- Oprosti što kasnim - rekla sam.

- Nema problema - rekao je. - Sve je gotovo. Sjedni.

Ovaj put pripremio je začinjenu piletinu sa salatama, svježim začinskim biljem, toplim kruhom i hladnim vinom.

- Nazvao sam nekoliko ljudi - rekao je, žvačući. - Trebao bih moći doći u četvrtak. Mogao bih biti u vremenskoj stisci pa bi bilo najbolje da se nađemo ondje.

- Aha. Dobro.

Zastao je dok je pio vino. - Jesi li sigurna u vezi s tim?

- U vezi s čim?

- U vezi s tim da upoznam tvoje prijateljice.

- Naravno. Zašto ne bih bila sigurna?

Slegnuo je ramenima, pažljivo me proučavajući. - To je velika stvar za mene. To upoznavanje ljudi. Tek toliko da znaš.

- Ne doimaš mi se kao tip osobe koja ima problema sa snalaženjem u društvu drugih ljudi.

- Onda me još ne poznaješ dovoljno dobro.

Usljedila je dugačka stanka. - Voljela bih znati kojim se poslom baviš - rekla sam. Prestao je jesti i dugo me gledao. - Znaš većinu - rekao je. - Radim u sigurnosnoj službi.

- To može značiti bilo što - rekla sam. - Zabrinuta sam.

- Ne moraš se brinuti - rekao je, nježnim glasom. - Gledaj, samo moram biti oprezan, to je sve. Za tebe je bolje ako ne znaš ništa u vezi s tim.

- Zar mi ne vjeruješ?

Oči su mu se zamaglile. - Ja bih tebe to mogao pitati.

Onda sam odustala. - Gledaj, ne moramo ići. Kod Maggie, hoću reći. Doista. Ako ti se ne ide...

- U redu je - rekao je. - Ići ćemo.

- Lee, to je samo večera. Nije to nikakav test. Žvakao je, a onda odložio nož i vilicu. - Može desert?

Za desert su bile jagode i muškati, što smo jeli i pili u krevetu. Više ništa nije rekao u

vezi s Maggienom večerom, a nisam ni ja, ili u vezi s poslom, a nisam ni ja. Izgubila sam se u njegovu okusu, u dodiru njegovih toplih ruku koje su puzale po mojoj goljoj koži, svjesna toga da će sutra otići i da ću opet ostati sama.

Utorak, 11. prosinca 2007.

Učinila sam to. Napokon sam to učinila. Večeras sam izišla iz podzemne na drugoj postaji, udaljenoj oko tri kilometra hoda od kuće, ali ta me postaja odvela do Willow Rooda. Napola sam se nadala da ambulanta neće biti otvorena u ovo doba, ali bila je.

Ulica Willow Road nalazila se blizu jedne od glavnih cesta, ali bila je nevjerojatno tiha, poput slijepe ulice. Dom zdravlja imao je malo parkiralište oko kojega je bilo raspoređeno nekoliko zgrada, uključujući stomatološku ambulantu i ljekarnu. Sve je bilo osvjetljeno, a parkiralište je bilo puno. Unutra je sve bilo novo i čisto. Unatoč tome što je bilo puno ljudi, čekaonica je bila napola puna, a sve se doimalo mirno, tiho i spokojno. U kutu je stajalo božićno drveće, okićeno lampicama i raznobojnim kuglicama.

- Mogu li vam pomoći? - upitala me recepcionarka kad sam se približila recepciji. Čak mi se nasmiješila. To nisam očekivala. Bila je mlada, sitna, crvene bob frizure.

- Zanimalo me bih li se mogla prijaviti kao pacijentica - rekla sam.

- Naravno - odgovorila je. - Samo malo pričekajte, donijet ću vam formulare.

Osvrnula sam se po čekaonici. Jedan ugao bio je namijenjen djeci, u njemu se nalazila polica i velika košara puna drvenih igračaka. Tri djeteta su sustavno i odlučno vadila sve iz košare. Jedan starac u ogromnom kaputu spavao je u kutu; glava mu je bila naslonjena na zid, a usta su mu bila otvorena i otkrivala jedini zub.

- Je li on dobro? - upitala sam kad se vratila.

- George? Da, da, dobro je. Probudit ću ga za koji tren. Ponekad dolazi odrijemati ovamo kad je vani hladno. Ne brinite, ne čeka satima na pregled ili nešto slično.

Dala mi je veliku smeđu omotnicu. - Nisu sve formulari. Ima mnogo brošura o klinikama koje ovdje imamo. Želite li sada dogovoriti pregled?

- Oh! Zar bih trebala?

- Ne ako ste dobro. Ali ljudi često dođu prijaviti se tek kad zbog nečega moraju ići liječniku.

Razmišljala sam o tome i zapitala se hoću li se uspjeti vratiti ovamo ako sada ne dogovorim pregled. - Mislim da mi treba... pregled, hoću reći. Je li moguće dogovoriti pregled kod doktora Malhotre?

- Samo malo. Želite li doći nakon posla?

- Da, ako je moguće.

- U četvrtak u petnaest do sedam? Odgovara li vam to?

- Da, odgovara mi. Hvala.

- Na koje ime?

- Cathy Bailey. Cathy se piše s C.

Upisala je moje podatke u karticu. - Bilo bi odlično da donesete formulare prije

zakazanog termina. Ako ne možete, slobodno ih donesite u četvrtak.

- Hvala - rekla sam. - Ali mogla bih ih i sad ispuniti, zar ne?

Sjela sam u čekaonicu, stavila omotnicu na koljeno koje mi je služilo kao podloga i počela ispunjavati formulare. Bilo mi je teško. Nisam htjela ni razmišljati o povijesti bolesti, a kamoli pisati. Ali barem ovdje, na ovome mjestu, mogu to učiniti da se ne slomim. Sjedila sam pokraj Georga koji je hrkao i pisala o depresiji, anksioznosti i napadima panike.

Završila sam s ispunjavanjem formulara i predala ih recepcionarki te sam potom izišla u mračnu ulicu i krenula prema buci i prometu. Izvadila sam mobitel iz džepa i poslala poruku.

S, učinila sam to. Imam zakazano u četvrtak. C

Nekoliko minuta poslije, kad sam uskočila u autobus koji je slučajno išao u pravom smjeru, čula sam da je došao odgovor.

Odlične vijesti. Jesi za čaj?;) S x

Iz nekoga glupog, ludog, bizarnog razloga, zbog ovog namigivanja i "iksa" u poruci morala sam provjeriti ulazna vrata samo jedanput nakon što sam ušla. Ne sjećam se kad sam ih zadnji put provjerila samo jedanput. Stajala sam ondje kad sam završila, čekajući da izađe gospođa Mackenzie i pitajući se kako je moguće da sam ispravno provjerila isprve. Kako je to moguće? Ispružila sam ruku da dodirnem vrata, oklijevajući, a onda sam čula kako se iza mene otvaraju vrata stana 1.

- Cathy? Jesi li to ti?

- Jesam, gospođo Mackenzie. Kako ste?

- Dobro, draga, jesi li i ti dobro? Hladno je vani, zar ne?

- Da, bolje da se vratite unutra, ohladit ćete stan.

Vratila se unutra - gledati EastEnderse, koliko sam mogla čuti - a vrata su se ponovno zatvorila. Pogledala sam u ulazna vrata, u brave, okrenula se i pošla gore početi s provjeravanjem.

Kad sam se napokon popela, Stuartu je trebalo neko vrijeme da otvori vrata, a onda se pojavio lijeve ruke u zgodnom ružičastom povezu.

- Što se dogodilo? - upitala sam, zatvorivši vrata.

- Ah, dobio sam udarac u rame. Iščašio sam ga. Strašno boli.

Stajao je u kuhinji i gledao me dok sam ja spravljala čaj. - Drago mi je da si ovdje - rekao je. - Kako si?

- Ja? Dobro. Stvarno. Zar nećeš sjesti?

- Ma neću. Sjedim cijeli dan, to me izluđuje.

- Tko te udario u rame, neki nindža?

Nasmijao se. - Ne, nego jedan pacijent. Ja sam kriv... malo sam ga uzrujao nekim pitanjima. Udario me prije nego što sam uspio stisnuti alarm. To se već događalo. Jednom su me udarili u jaja... e, to je bilo bolno.

- A ja sam mislila da sjediš s ljudima i slušaš ih kako govore o svojem djetinjstvu.

- I to radim, u klinici. Ali provodim dosta vremena na hitnom odjelu, gdje pacijenti ne

ostaju dugo. A usto još i istražujem, rješavam administraciju. Zato radim dokasna.

Stavila sam šalicu na radnu plohu pokraj njega i počela prati hrpicu prljavog posuđa koje se nakupilo u sudoperu.

- Baš sam namjeravao to oprati - rekao je.

- I to jednom rukom?

Gledao me pijuckajući čaj. - Jednom rukom možeš učiniti nevjerovatne stvari ako se skoncentriraš - rekao je. - Jesi li dogovorila pregled kod Sanja?

- Jesam. Jako su ljubazni tamo, zar ne? U čekaonici je čvrsto spavao neki starac. A oni su mu jednostavno dopustili da ondje spava. To je baš lijepo.

- Ma nije valjda bio George?

- Jest.

- Mogu ići s tobom u četvrtak, ako želiš - rekao je.

Pogledala sam ga, na brzinu pogledom preletjela preko njegovih čarapa, hlača i tamnozeleno-veste koja mu je išla uz oči pa zaustavila pogled na njegovu jadnom, umornom licu.

- Ne, hvala.

Nakon što sam oprala posude, u mikrovalnoj sam ugrijala govedinu s čilijem koju je pripremio i smrznuo tjedan prije pa smo sjeli na kauč i jeli. Pričao mi je o tome kako je prije posljediplomskog studija dvije godine putovao. Otišao je u spavaću sobu i donio memorijsku karticu na kojoj je bilo nekoliko stotina slika koje, ako ikad zaželim, mogu pogledati. Rekao je kako ih je htio izraditi i staviti u album, ali nikada to nije učinio. Dok smo razgovarali o putovanjima, pričao mi je o nekoj ludoj stand-up komediji koju je gledao u Australiji, a onda se pojavio i DVD sniman ispred Opere u Sydneyju i dok sam se smijala s njim, shvatila sam da se počinjem opuštati. Bilo mi je toplo, bila sam umorna i zapravo sam se počela opuštati.

Srijeda, 17. prosinca 2003.

Kad je Lee radio, nije ga bilo nekoliko dana za redom. Ponekad bi me zvao svaki dan, slao mi poruke, pitao me kako sam, govorio da želi biti sa mnom, pitao me što radim. Ali ponekad očito uopće nije mogao koristiti telefon i ja sam bila sama.

U srijedu navečer po mraku sam išla s posla. Nisam se čula s njim od subote.

Svrtila sam u trgovinu kupiti sastojke za večeru. Napraviti ću si složenac s piletinom i ostaviti nešto za drugi dan.

Veći dio nedjelje i ponedjeljka provela sam provjeravajući telefon da vidim je li me zvao. U utorak sam telefon provjerila tek nekoliko puta. A danas ga gotovo uopće nisam provjeravala. Pitala sam se je li sve u redu s njim. Dok sam razgledala voće i povrće, zatekla sam se kako razmišljam o tome koliko ga dugo nema. Koliko ga najduže nije bilo otkako smo se upoznali? Nekoliko dana, tjedan dana, ali obično bi prošlo tek dan ili dva da se ne javi. U ponedjeljak navečer sam mu poslala poruku, ali nisam dobila odgovor. Pokušala sam ga nazvati, ali mobitel mu je bio isključen.

To nije bilo neobično; dok je radio, obično je isključivao mobitel ili je bio negdje gdje ga ne može napuniti.

Bilo je čudno biti bez njega. Bez obzira na to što sam ponekad imala osjećaj da me guši dok je sa mnom, istodobno sam se osjećala i sigurno. Sad sam opet bila sama, osjećala sam se izloženo, nesigurno, ranjivo. U trgovini se nisam mogla otrgnuti dojmu da me netko promatra.

Kad sam došla kući, ostavila namirnice u kuhinji i upalila svjetlo, osjećala sam se bolje. Na kućnom telefonu imala sam propušten poziv, ali broj je bio skriven. Pitala sam se je li me Lee pokušao nazvati, ali on bi prvo nazvao na mobitel. Napravila sam večeru i pjevušila, radujući se namakanju u kupki i čitanju knjige. Kad je sve bilo gotovo, uzela sam pribor za jelo iz ladice u kuhinji, sjela na kauč i jela.

Da se nešto dogodi Leeju dok je na poslu, bih lija ikada to doznala? Bih li ikada to čula? Jasno mi je dao do znanja da nitko s njegova posla ne zna za mene. Tako je "bilo bolje - sigurnije". Što ako je ozlijeđen? Što ako se opet potukao, ali ovaj put malo gore i ako su ga uboli nožem ili upucali? Bih li ja to doznala?

Oprala sam posuđe i osušila ga, i dalje razmišljajući o njemu, gdje bi mogao biti, što bi mogao raditi. Spremila sam nož i vilicu u ladicu, ali nešto mi je izgledalo čudno. Noževi i vilice zamijenili su mjesto u ladici. Gurnula sam čisti nož i vilicu u ladicu, ali sad su bili na pogrešnome mjestu – jedna vilica stajala je među noževima, a jedan nož među vilicama.

Ali jutros to nije bilo tako. Ili jest? Pokušala sam se prisjetiti što se dogodilo dok sam si mazala tost. Odakle sam izvadila nož? Sigurno je bio na pravome mjestu, inače bih pokušala namazati tost vilicom.

Uzela sam sav pribor i vratila ga na staro mjesto.

Nisam mogla razumjeti što se dogodilo. Pošla sam gore, pustiti vodu u kadu i čim sam upalila svjetlo u kupaonici, vidjela sam da je košara za rublje pomaknuta s lijeve strane umivaonika na desnu. Odmah je izgledalo čudno.

Pomaknula sam je natrag. Netko je bio ovdje.

Išla sam od sobe do sobe i tražila promjene, tražila sam što je bilo drukčije.

Trebalo mi je sat vremena da sve pregledam, a kad sam završila, i dalje nisam bila uvjerena da sam to učinila kako treba. Zar ludim? Sigurno ne bih zaboravila da sam micala pokućstvo ili zamijenila mjesto priboru za jelo? I zašto bih uopće to učinila? Košara za rublje uopće se nije uklapala na to mjesto s desne strane umivaonika - nije bilo dovoljno mjesta između nje i kade, virila je van.

Nisam se pitala tko je bio unutra - nije bilo znakova da je netko provalio, znači, tko god da je bio imao je ključ, što bi opet značilo da je to sigurno bio Lee. Pitala sam se zašto? Zašto bi on došao unutra i počeo pomicati stvari?

Tražila sam neku poruku gdje objašnjava što je učinio, poruku koja je možda pala kad je zatvarao vrata. Ali poruke nije bilo.

Srijeda, 12. prosinca 2007.

Probudila sam se i na trenutak nisam imala pojma gdje sam. Činilo mi se da sam prekrivena hrpom kaputa, kao da sam bila na nekoj ludoj zabavi i mrtva pijana završila u krevetu.

Zbog šoka sam vrisnula, bio je to prigušen vrisak. Pokušala sam ustati, ali zapetljala sam se u kapute i deku i pala na koljena, udarila o tepih i uspjela ustati u trenutku kad mi je neka osoba ušla u periferni vid. Ovaj put sam vrisnula kako treba.

- Cathy?

Bio je to Stuart. Krajičkom oka vidjela sam da na sebi ima samo bokserice i da se drži za ozlijeđenu ruku.

Bila sam u Stuartovoj dnevnoj sobi, sklupčana na kauču. Na sebi sam još imala odjeću koju sam nosila na posao - suknju i bluzu koji su na prvi pogled bili jako zgužvani, a cipele su mi bile na podu. Na podu se nalazio petljanac od vunene deke, mojega crnog vunenog kaputa, Stuartove smeđe jakne i neke teške jakne za sve vremenske prilike koja je prikladna i za penjanje na planinu.

- Srce mi je udaralo, a disanje mi je bilo ubrzano. - Što... što radim ovdje?

- Sve je u redu - rekao je. - Zaspala si. Nisam te htio buditi. Na satu koji je stajao na zidu u kuhinji vidjela sam da je pola šest – još malo pa će se početi razdanjivati.

Nisam se mogla sjetiti da sam zaspala. Sjedila sam na kauču sa Stuartom, gledala DVD s nekim komičarom kojeg je on gledao u Australiji, smijala se i plakala od smijeha.

Disanje je usporilo, a otkucaji srca malo su se stabilizirali. - Trebala bih poći - rekla sam.

- Žao mi je - rekao je. - Nisam te htio uplašiti.

Odmjerila sam ga od glave do pete, dok je samo u boksericama stajao u kuhinji - trebala sam biti zahvalna što ne spava gol.

Uzela sam cipele i teškom mukom ih obula, još sam bila nestabilna. Izvukla sam svoj kaput iz ostatka stvari, a druge stavila natrag na kauč.

- Oprosti što sam... Znaš... Napravila takvu buku - rekla sam. - Kako ti je ruka?

- Da budem iskren, jako boli. Sad ću popiti još koju tabletu.

- Trebala bih poći - ponovno sam rekla.

- Dobro.

Pustio me van, a ja sam ga pogledala, razmišljajući o tome kako je bila prokleta glupa ideja što me nije probudio sinoć i istodobno misleći na to kako je istrčao iz spavaće sobe kad je čuo da vrištim.

Četvrtak, 18. prosinca 2003.

- Catherine, draga! - Sylvia je otvorila vrata Maggienu stana, jer je ona bila domaćica iako više nije živjela ovdje, i potom me čvrsto zagrlila.

U isto vrijeme znakovito mi je pogledala preko ramena.

- Zadržali su ga na poslu - opravdavala sam se. - Žao mi je. Nadam se da će uskoro doći.

- Zadržali? - ponovila je. - Što radi, krade kraljevske dragulje ili nešto slično? Nasmijala sam se. - Vjerojatno.

Ušla sam u dnevnu sobu i sve pozdravila. Claire i Lennon bili su na kauču, Lennon je djelovao kao da mu je neugodno zato što mu Claire leži na krilu držeći noge na naslonu za ruku. On je ukočeno sjedio dok se ona promuklo smijala zbog nečega što je Louise rekla.

- Catherine! Bilo je i vrijeme - rekla je Louise, ustavši gipkim pokretom s poda, gdje je sjedila. Poljubila me u obraz. - Claire je već pijana.

- Claire, ti uopće ne podnosiš alkohol.

- Znam, znam - rekla je, a na obrazima su joj još bile suze od smijeha. - Ozbiljno, Lou, nemoj mi to raditi, gotovo sam se upišala.

Lennon je i dalje ukočeno sjedio ispod Clairine guzice, a oči su mu se razrogačile.

- I, gdje je? - upitao je Charlie. Charlie je bio Louin privremeni dečko, iako po našem mišljenju malo previše intelektualno nastrojen za nju - imao je dugačku kosu, motao cigarete i pravio se važan.

- Zadržali su ga na poslu - ponovila sam. - Rekao je da ga ne čekamo.

- Zar smo mislili čekati? - rekao je Charlie. - Iskreno rečeno, sumnjam. Koji si ti idiot, pomislila sam, ali nisam ništa rekla.

Max, Maggienu muž, u kuhinji se na ne baš pristojan način svađao s njom i to oko toga koliko je korijandra dodano u ono što se kuhalo na štednjaku.

Oboje sam ih poljubila u obraz, a oni su sretno nastavili s prepiranjem kao da me nema.

Stevie je izišao iz kupaonice. - I, gdje je novi tip? - pitao me, poljubivši me u oba obraza.

- O, Bože, dajte, molim vas. Nećete ga pojesti kada dođe ovamo, zar ne?

- Ovisi o tome koliko je ukusan - rekla je Sylvia, dodajući mi čašu vina veličine zdjele za voće. Iz poštovanja prema Maggienu ukusu za monokromnim, nosila je suknju zebrasta uzorka, ispod nje mrežaste čarape boje fuksije, koje može nositi samo netko takvih nogu. No, crno-bijela tema započela je i završila sa suknjom, jer joj je top bio u ljubičastim i ružičastim nijansama. Kao i uvijek, izgledala je zanosno.

Stevie je bio jedan od Sylvijinih prijatelja s povlasticama, koji je meni bio najdraži od svih i bilo mi je drago što je ovdje. Bio je oženjen, ali rado se ševio sa svakim tko je pridobio njegovu pozornost, kao i njegova žena Elaine. Sylvia bi se poševala s njim jednom u nekoliko mjeseci, a kad se nisu ševali, zabavljali su se i odjeveni, zajedno izlazeći. Elaine je tu i tamo

znala izići s nama. Uvijek bismo se dobro nasmijali s njom. Sylvia mi je jednom ispričala kako se nakon jako naporene noći u gradu probudila usred njihova ogromnog bračnog kreveta, između njih dvoje.

Čulo se zvonce i svi su me znakovito pogledali. Moj pogled im je govorio da budu pristojni, ali kad sam otvorila ulazna vrata, ugledala sam Sam i Seana.

- O, zar on nije ovdje? - rekla je Sam kad je ušla u dnevnu sobu.

- Pobogu - rekla sam - dajte se malo sredite!

Požalila sam čim sam to izgovorila. Zašto sam bila tako napeta? To su bili moji najbolji prijatelji, barem ovaj ženski dio, ljudi s kojima sam provela gotovo cio život. Godinama smo se zezale s vezama, čak predugo. Da se bilo tko od njih kod Maggie pojavio s nekim makar malo ozbiljnim, ja bih vjerojatno bila jednako znatiželjna kao i one.

- Sylvia - rekla je Sam - je li to od prave zebre?

- Naravno da nije, draga. Kupila sam je u Harrogateu.

- Ali dlakava je.

Maggie se potrudila odgoditi večeru, ali nakon pola sata Max je počeo gundati pa smo svi sjeli, a ostali su počeli pričati u isto vrijeme, dodajući si kruh, vino, žlice i zdjele s povrćem. Ja sam potišteno šutjela sjedeći pokraj prazne stolice i grabila hranu na tanjur poželjevši da sam negdje drugdje.

Srijeda, 12. prosinca 2007.

Vidjela sam Stuarta u High Streetu, mučio se s vrećicama koje su ga pretegnule na jednu stranu, a rukav jakne s druge strane bio je prazan. Bio mi je okrenut leđima i polako je išao prema Ulici Talbot.

Trebala sam ga odmah sustići, ponuditi pomoć i uživati u njegovu društvu tih posljednjih nekoliko metara do kuće.

Naravno, nisam učinila ništa od toga. Nekoliko minuta sam se skrivala u veži frizerskog salona, a potom se pretvarala da proučavam izlog knjižare, spuštene glave, sve dok on nije skrenuo iza ugla pa ga više nisam mogla vidjeti.

Nisam se samo sramila zato što sam vrisnula kao luđakinja jer sam se probudila na njegovu kauču. Što sam više razmišljala o tome, to mi je bilo gore. On je bio liječnik, i to specijaliziran za duševno zdravlje. On je bio sve ono što izbjegavam posljednje tri godine. Mirisao je na bolnice, isijavao je autoritet: kao ljudi koji ti govore što da radiš, koji ti postavljaju dijagnozu, šopaju te lijekovima, donose odluke umjesto tebe i usmjeravaju ti život u smjeru koji oni mogu kontrolirati.

Usudila sam se pogledati desno, pokraj raznih tijela umotanih u tople kapute i pokraj automobila i autobusa, da vidim je li još ondje.

- Mislio sam da si to ti. Kako si?

Okrenula sam se i ugledala ga pokraj mojega lijevog ramena, nosio je još jednu vrećicu uz one što su ga već opterećivale.

- Dobro sam, hvala. Ajme, baš izgledaju teško.

- I jesu, malo.

Sigurno se okrenuo kad nisam gledala i ušao u ljekarnu na uglu. Na trenutak sam oklijevala, znajući jako dobro da ga ne mogu pustiti da odseće kući s tim vrećicama i shvativši kako to znači da neću moći ići kući svojim uobičajenim putem, preko prolaza sa stražnje strane zgrade.

- Ideš u mom smjeru? - upitao je uz smiješak.

Bila sam neobjašnjivo loše volje, uglavnom zbog svojega jadnog pokušaja da ga izbjegnem i zbog toga što se nisam sjetila ući u trgovinu i skriti se kako treba.

Razmišljala sam o tome da kažem ne, da izmislim kako imam sastanak s nekim, ali nekad je lakše popustiti.

- Daj da ti uzmem te vrećice - rekla sam kad smo krenuli.

- Ne, ne, u redu je - rekao je.

- Daj barem neke.

- Hvala. - Dao mi je dvije najlakše vrećice pa smo nastavili šetati.

- Kako je rame?

- Danas je malo bolje. Valjda. Vjerojatno će poslije jače boljeti. Izišao sam kupiti mlijeko.

Neko smo vrijeme šetali u tišini. Bila sam nervozna, htjela sam potrčati. Držao je pristojno odstojanje, toliko da su ljudi koji su dolazili iz suprotnoga smjera stalno prolazili između nas. Pitala sam se je li mu teško pratiti moj tempo.

- Sutra imaš pregled, zar ne? - napokon je pitao.

Malo sam usporila dok me nije sustigao. Nisam htjela razgovarati o tim medicinskim sranjima na High Streetu. - Da, imam.

- Osjećaš li se dobro zbog toga?

- Valjda.

Prešli smo cestu i skrenuli u Ulicu Talbot. Tu je bilo manje ljudi, a pločnik je bio uži.

- Oprosti što sam te uplašio neki dan. Mislim da sam te trebao probuditi.

- Ma nisam uopće smjela zaspati kod tebe. Ne brini, neće se ponoviti. Osjećala sam kako me gleda, ali ja sam gledala preda se.

- Znam da ti je teško - rekao je.

To je bilo to. Okrenula sam se i pogledala ga, a vrećice su se naglo okrenule i pogodile me u noge. - Ne, Stuarthe, ne znaš - rekla sam. - Nemaš pojma. Misliš da sve znaš samo zato što svaki dan imaš pristup tuđim mislima. E pa, nemaš pojma što se događa u mojim mislima.

Možda je bio navikao na takve ispade, na to da ga ljudi izazivaju, ali vjerojatno ne na pločniku ispred svoje kuće. Izgledao je zbunjeno i na trenutak je ostao bez teksta pa sam iskoristila priliku.

- Vidimo se uskoro - rekla sam i odložila vrećice. Morat će ih sam odnijeti gore.

- Kamo ideš?

- Nemam pojma - rekla sam, odlazeći. - Samo mi se još ne ulazi.

Čula sam kako su se vrata otvorila i zalupila za njim i tek sam se tada osvrnula. Ušao je. Gotovo sam stigla do prolaza i na trenutak sam htjela skrenuti u nju, provjeriti zgradu odostraga, ali bila sam previše ljuta. Bila sam uzrujana, a živci su mi bili napeti poput prejako nategnute gumice.

Četvrtak, 18. prosinca 2003.

Nisam ni čula zvono, nego sam primijetila kako Maggie iznenada ustaje od stola i vraća se s Leejem.

- Bok - rekao je - oprostite što kasnim.

Na trenutak, ali samo na trenutak, svi su u nevjerici ušutjeli gledajući ga, njegovo tamnosivo odijelo, plavu kosu, svijetloplave oči, taj srdačni osmijeh. A onda su sve cure u isto vrijeme počele pričati.

Sylvia je skočila s čela stola i zagrlila ga, dok su ostali čekali ili da ga poljube u obraz ili da se rukuju s njim. Ja sam, naravno, posljednja došla na red, jer sam sjedila s dulje strane stola i nisam mogla doći do njega. Kad je napokon sjeo pokraj mene, poljubio me, namignuo mi i prošaptao "oprosti".

Osjećala sam se veličanstveno. Nisam ga vidjela gotovo tjedan dana i u tom razdoblju sam ga nekoliko puta zamišljala kako leži mrtav u jarku. Osjećala sam se jadno i usamljeno. Imala sam osjećaj kao da me netko prati, da me gleda. Ali sada, iznenada, sve je bilo u redu: moj prekrasni seksi dečko se vratio, a ja sam gotovo zaboravila koliko je divan.

Svi su se opustili, Louise je svima raspoloženo pričala o tome kako se Claire toliko smijala da se popišala u gaće u Queen's Headu i kako je morala osušiti gaće na sušilu za ruke. Stevie je pričao Leeju o autu koji je upravo kupio, a ja sam blistala.

Zbog toga kako je izgledao - bio je toliko zgodan i cool, smiren; zbog toga kako se svima nasmiješio i ispričao što je zakasnio; zbog toga što je nekako pronašao vremena da Sylviji kupi bocu šampanjca i Maggie buket bijelih ruža; ali ponajviše zbog toga kako su ga cure zadivljeno gledale, s nekim strahopoštovanjem, a on je sjedio pokraj mene, usmjerio svu pažnju na Stevieja, dok mu je desna ruka bila ispod stola, na mom bedru.

Čula sam kako mi se u torbi oglašava mobitel pa sam ga potražila, misleći da mi vjerojatno stiže zakasnjela poruka od Leeja u kojoj javlja da dolazi.

Začudo, bila je od Sylv.

Jesu li mu oči stvarno te boje ili nosi leće? Jednom rukom sam natipkala odgovor: Ha-ha, stvarno su takve.

Pogledala sam u nju na drugi kraj stola, kako opušteno brblja s Maxom, koji se napokon počeo smirivati i gubiti ljubičastu boju lica koja se uvijek pojavljivala kad je bio pod stresom.

Claire se jako zarumenjela. - Hoćeš malo pauzirati, Claire? - rekla je Sam i znakovito je pogledala. - Ne želimo da se ponovi performans iz Cheshirea, zar ne?

- Ne budi zločesta. - Claire se durila. - Uglavnom, baš sam se sjetila, nisi im ispričala što je bilo s Jackom u Cheshireu, zar ne?

- O, Bože, to je bilo smiješno.

- Ispričaj im - ustrajala je Claire i odmah nastavila: - Jack je bio u Cheshireu i bio je toliko pijan, da je znao da će povraćati posvuda...

- Kao i ti - rekao je Lennon.

- Pa smo otrčali do muškog WC-a - nastavila je Sam, jer se Claire nije mogla kontrolirati - a njemu je bila tolika hića, da je samo otvorio vrata jednoga WC-a, gdje je neki jadnik srao i silno se prepao kad mu je Jack upao u WC. Problem je bio taj što Jack više nije mogao izdržati...

- Ilije bio toliko pijan da nije shvatio da je WC zauzet - dodala je Claire, a suze su joj curile niz obraze.

- Pa je povraćao u krilo tog tipa...

- O, Bože, ali nije to najsmješnije...

- I čim je došao do daha, malo je razmislio i rekao si: "Samo malo, upravo sam se izbljuvao po nekom neznancu... Da sam na njegovu mjestu, poludio bih", pa je došao do zaključka da je napad najbolja obrana te ga je udario u lice i pobjegao iz zahoda.

Sad su se svi smijali osim Charlieja.

- O, Bože - rekla je Claire. - Idem se popiškiti. Odmah se vraćam.

- Znači - ozbiljno je rekao Charlie - izbljuvao se na noge nekog neznanca i onda ga je još zviznuo u facu? Bez razloga?

- Da, tako nekako - rekla je Sam, brišući suze.

- Može li mi netko dodati umak? - upitao je Charlie.

- Charlie, baš si kreten - rekla je Louise.

- Poznat si mi odnekuda, Lee - rekao je Stevie. - Jesmo li se možda upoznali preko posla?

- Ne bih rekao. Radim na vratima Rivera - rekao je Lee. - Možda smo se tamo vidjeli.

- Moguće. Jesi li posjetio najnoviju konkurenciju? Baš je dojmljivo unutra. Mislim na Red Divine. Mi smo bili ondje u petak.

- Nisam. Ne izlazim baš često; previše sam se nagledao kako to izgleda u ranojutarnjim satima.

- Bravo! - ispalio je Max s druge strane stola. - To ja pokušavam njima objasniti: bolje im je da odrastu i troše novac na razumne stvari ili još bolje da ulažu u nešto.

- Daj, šuti, gundalo jedno - razigrano je rekla Maggie. - Samo ignorirajte dedicu, cure. Zaboravio je kako se zabavlja.

- Ja se odlično zabavljam, hvala lijepa.

- Da, uz križaljke i radio.

Jeli smo i razgovarali, a Lee bi svako malo spustio ruku pod stol i stavio je, onako toplu i tešku, na moje bedro, ne zahtijevajući reakciju.

Kad sam pojela, uhvatila sam ga za ruku i stisnula je. Radoznalo me pogledao. Oči su mu bile prekrasne, tako srdačne. Ostali su bili zaokupljeni razgovorom i nisu obraćali pozornost na nas.

Šapnula sam mu na uho: - Jesi li danas bio u mojoj kući? Djelovao je zbunjeno. - Radio

sam. Zašto?

- Netko je zamijenio mjesto noževima i vilicama.

Pogled mu je govorio: Zašto bi, pobogu, netko to učinio? Ali oči su mu zaiskrile.

- Jesi li to učinio iz fore?

- Samo sam htio da znaš da sam te tražio.

Osjetila sam kako mi se obrazi rumene. Ne znam zašto mi je odjednom postalo tako nelagodno.

- Mogao si mi ostaviti poruku - rekla sam.

- To bi bilo preočito - rekao je, namignuvši i nasmiješivši se.

Popila sam vino i na trenutak razmislila o tome, smijući se nečemu što je Sylvia rekla.

Lee me palcem nježno milovao po nadlanici, a ja sam zadrhtala.

- Lee - tiho sam rekla.

- Ha?

- Nemoj to više raditi. Molim te.

- Što?

- Nemoj više micati moje stvari. Molim te. Dobro?

Malo se uozbiljio, ali potom je kimnuo. Nakon nekoliko trenutaka, kad je Maggie kupila tanjure, pustio mi je ruku. Poslije toga je više nije uhvatio.

Četvrtak, 13. prosinca 2007.

U ambulanti je bila veća gužva nego neki dan, bilo je više ljudi, bila je jača buka. Sjedila sam u kutu, skupljenih koljena, pokušavajući se prisjetiti zašto si to radim. Točno preko puta mene, neki je muškarac stalno kašljao ne stavivši ruku na usta. Beba u prljavoj pidžami iz kutije je bacala kocke na svoga brata, dok ih je majka ignorirala i sa ženom koja je sjedila do nje razgovarala o tumoru maternice i o XFactoru. Nekoliko puta mi je došlo da ustanem i odem. Na kraju krajeva, nisam baš bila bolesna - ovdje je bilo mnogo ljudi u vidljivo gorem stanju od mene. Sigurno im trošim vrijeme.

- Cathy Bailey? - Glas je dopirao iz bočnog hodnika, a ja sam pogledala i vidjela muškarca kako viri iza ugla.

Ustala sam kao da me nešto ubolo.

Požurila sam niz hodnik s doktorom Malhotrom te smo ušli u prostoriju koja je smrdjela po alkoholnom dezinfekcijskom sredstvu za ruke.

- Vi ste Stuartova prijateljica? - bilo je prvo što me pitao.

- Da - rekla sam, pitajući se kako to zna.

- On je dobar dečko.

Sanjeev Malhotra bio je nizak muškarac, elegantno odjeven u crne hlače, ružičastu košulju i kravatu te je imao uredno podšišanu crnu bradu i otkačene naočale. - Kako vam mogu pomoći? - upitao je.

Rekla sam mu za provjeravanje i za napadaje panike. Rekla sam mu da su sve gori. Pitao me jesam li si ikada htjela nauditi. Rekla sam da nisam. Pitao me je li mi se dogodilo nešto što bi potaknulo te napadaje pa sam mu rekla za Robina. A onda sam mu, naravno, morala reći i za sve ostalo. No to sam mu ispričala na brzinu.

Rekla sam mu da se jako trudim zaboraviti sve to.

Nekoliko puta je kliknuo mišem. Kao što mi je Stuart rekao, doktor me uputio Timu za liječenje duševnih bolesti u zajednici. Rekao je da će me vjerojatno primiti za nekoliko tjedana. To je bilo to.

- Čujem da je Stuart ozlijeđen - na kraju je rekao.

- Da, iščao je rame.

- Šteta. Ali, to barem znači da imamo šansu pobijediti u nedjelju.

Sjela sam u autobus za Ulicu Talbot. Osjećala sam se čudno, kao da sam sve sanjala i bilo mi je malo mučno. Samo sam mislila na to kako ću doći kući i početi provjeravati. Imala sam osjećaj da će biti teško učiniti to ispravno.

Ponedjeljak, 22. prosinca 2003.

Ponedjeljak prije Božića, kasna kupovina, posljednji nalet prije velikoga dvodnevnog zatvaranja trgovina zbog blagdana.

Bilo je pola sedam, a u središtu grada bila je velika gužva. Pre- svukla sam se na poslu, odjenula za izlazak s curama i otišla u grad potražiti dar za Leeja prije nego što se sastanem s curama u Cheshireu. Radio je ovaj tjedan, ne u Riveru, nego na onom drugom, neimenovanom poslu, zbog kojeg bi nestao danima i onda se vratio iscrpljen, a s vremena na vrijeme i loše volje.

U Marks & Spenceru gledala sam muške košulje i tražila nešto u čemu bih ga mogla zamisliti, nešto što bi istaknulo njegove plave oči.

Ponio me taj trenutak, sanjarila sam o Božiću i pjevušila "Santa Baby", koja je tiho svirala, a onda se ispred mene pojavio neki lik i zastao.

Podigla sam pogled i ugledala Leeja, koji je izgledao slavodobitno.

Zacičala sam kad me zagrlio i udijelio mi dugačak, jako dugačak poljubac. Imao je okus po menti.

- Mislila sam da radiš - rekla sam nakon nekoliko minuta, kad smo sjedili u jednom kafiću.

- I radim - rekao je - samo sam na pauzi.

U kafiću je bilo tiho, bili smo samo mi, jedan mladi par koji je sjedio pokraj vrata i stariji par koji je pio čaj i jeo ribu za stolom pokraj velikih prozora što su gledah na lampice u High Streetu. Iza pulta, osoblje je čistilo i zamatalo stvari u foliju.

- Nedostajala si mi sinoć - rekao je. - Nisam mogao prestati misliti na tebe. I na tvoju vlažnu picu.

Osjetila sam kako se crvenim te sam pogledala oko sebe. Nitko nije bio dovoljno blizu da čuje, ali svejedno, nije se stišao.

- Jesi li sada vlažna? - pitao je, ne skidajući pogled s mojega. Nisam si mogla pomoći. - Još malo pa će biti.

Naslonio se i pogledao si u krilo. Malo mi se zavrtjelo u glavi. Nagnula sam se preko stola, pratila njegov pogled i ugledala ono što sam i očekivala.

- Lee, daj, ne ovdje.

Mislila sam kako će se usprotiviti, kako će me natjerati da stavim ruku ispod stola, ali je uzdahnuo i ponovno uspravno sjeo. - Kamo si se uputila, tako dotjerana?

- Nalazim se s Louise i Claire u Cheshireu.

I dalje me gledao, a ja sam se na kraju nasmijala. - Što? Što je?

- Jesi li pronašla nešto? U trgovinama?

- To je moja stvar.

- Dosta si ih obišla: Burton, Principles, Next i sada ovdje.

- Jesi li me slijedio?

Slegnuo je ramenima, ali iznenada mu se vratio nestašan osmijeh. Nisam bila sigurna izaziva li me ili što slično. - Recimo samo da sam ja jedan od mnogih muškaraca koji večeras slini za tom suknjom.

- E pa, ti si barem sretnik koji će se poigrati onim što je ispod nje - rekla sam. Popio je kavu i ustao. - Moram se vratiti na posao - rekao je, spustio glavu i snažno me poljubio. - Nemoj ostati dokasna.

Stariji par pokraj velikog prozora je ustao, povukao stolice i razvrstavao brojne vrećice iz kupovine, a konobarica im je prišla i ponudila se da uzme njihov poslužavnik.

Sjedila sam jedan trenutak, obujmivši šalicu i pitajući se ide li mi se uopće u Cheshire. U tom trenutku on se iznenada ponovno pojavio i stao kao zaštitni zid između mene i ostatka kafića.

- Skini gaće - rekao je.

Pogledala sam ga. - Šališ se.

- Ne šalim se. Skini ih. Nitko neće vidjeti.

Uz što manje pomicanja, zadigla sam suknju i skinula gaćice do koljena te ih potom spustila do zglobova i izmaknula noge što sam brže mogla. Zatim sam ih sklupčala u šaku.

- Daj mi ih - rekao je, ispruživši ruku.

- Zašto? - upitala sam, ali svejedno sam mu ih dala.

Stavio je ruku u džep i potom me poljubio, ovaj put nježno. - Dobra cura.

Mirno sam sjedila, skupljenih koljena, i zurila pred sebe dok nisam bila sigurna da je otišao, a potom sam se pomaknula do ruba stolice i ustala. Bila sam omamljena, uplašena i uzbuđena - sve odjednom.

Bilo mi je dosta kupnje. Uzela sam najbližu plavu košulju, odnijela je na blagajnu i platila.

Sve vrijeme dok sam High Streetom hodala prema Cheshireu, izmičući se ljudima koji su išli u kupnju i zaobilazeći redove ljudi koji su čekali autobus, dok mi je hladan noćni zrak prolazio kroz suknju - što bi u drugim okolnostima bio dobar osjećaj - sve sam vrijeme mislila kako me vjerojatno i dalje gleda. Pitala sam se je li to neki test. Zar bih ga trebala otkriti? Pokušavala sam ne gledati preočito u lica ljudi, u trgovine, u sporedne uličice, ali vjerojatno sam bila očita. Bez obzira na to što je bilo posve neobično i neprikladno u prosincu hodati u kratkoj suknji i bez gaćica, i dalje sam bila razigrana zbog njegova neočekivanog dolaska i pomalo sam željela da sam ga zgrabila ispod stola kad sam imala priliku.

Četvrtak, 13. prosinca 2007.

Kod kuće sam bila sat i pol i provjeravanje mi nije dobro išlo. Svaki put kad sam pomislila da je gotovo, pojavila se nesigurnost, strah. Nije imalo smisla raditi to ako to ne mogu učiniti kako treba. Ruke su mi drhtale i jedva sam mogla gledati kroz suze, a tek sam bila na vratima stana.

Sad sam čula korake, čula sam kako se vrata njegova stana otvaraju i zatvaraju pa sam se ukipila, zadržala dah i pokušavala biti tiha.

Lagano je pokucao, ali ja sam svejedno poskočila. - Cathy? Ja sam. Jesi li dobro? Nisam mogla odgovoriti, samo sam dahtala i jecala.

Učinilo mi se da uzdiše.

- Nisi dobro - rekao je. - Što se dogodilo?

Duboko sam udahнула, dršćući. - Ništa. Dobro sam.

- Možeš li otvoriti vrata?

- Ne mogu. Ostavi me na miru.

- Samo ti želim pomoći, Cathy - rekao je.

- Ne možeš mi pomoći. Odlazi.

Plakala sam još jače, ljuta i uplašena, bijesna što je ondje, što mi ne dopušta da se slomim.

Nije namjeravao otići.

Na kraju sam pokušala ustati, pridržavajući se za kvaku. Vidjela sam ga kroz špijunku, iskrivljena lica. U hodniku nije bilo nikoga osim njega.

Ruke su mi drhtale. Otvorila sam gornju bravu, ali za donju mi je trebalo malo više vremena. A za ugrađenu bravu još duže. Kad sam uspjela sve otključati, otkazala su mi koljena pa sam se srušila na pod.

Gurnuo je vrata s druge strane i ušao, unoseći hladan zrak, miris zime. Zatvorio je vrata i sjeo pokraj mene. Nije se previše približavao, samo je sjedio uz mene.

Isprva ga nisam mogla pogledati.

- Pokušaj zadržati dah - tiho je rekao.

Pokušala sam. Ali samo sam dahtala. - Tako sam... Ja sam... Tako sam umorna. Nisam mogla... Nisam mogla... Provjeriti.

- Znam - rekao je. - Pokušaj misliti samo na disanje, ni na što više. Samo na disanje, zasad.

Pokušala sam. Prsti su mi trnuli. Lice mi je trnulo.

- Možeš li me uhvatiti za ruku? - Ispružio je svoju mirnu ruku preko praznine između nas.

Ja sam ispružila svoju ruku, dodirnula njegovu, maknula ruku, onda je ponovno dodirnula, a onda me je on uhvatio. Ruka mu je bila hladna, ledena. - Oprosti, imam hladne ruke. Pokušaj se usredotočiti na disanje. Možeš li me pogledati?

I to sam pokušala. Ali disanje mi je i dalje bilo kaotično. Ako ne smirim disanje, onesvijestit ću se.

- Samo misli na disanje. Diši sa mnom. Udahni... Drži. I dalje drži. Tako je bolje. Izdahni. Dobro, hajde opet...

Kao da je trajalo cijelu vječnost, ali na kraju je bilo bolje. Počela sam osjećati ruke. Disanje se usporilo, opet sam ga mogla kontrolirati. Uхватила sam ga za ruku kao da se utapam.

- Odlično - tiho je rekao - uspjela si.

Odmahnula sam glavom, još nisam bila spremna govoriti. Suze su samo tekle.

Pogledala sam u njega i njegove oči, srdačne oči, koje su me gledale bez osuđivanja. Malo sam se pomaknula, prema njemu, a on se naslonio na vrata stana i ispružio noge. Primaknula sam mu se, a on me zdravom rukom zagrlio. Naslonila sam glavu na njegova prsa, koja su bila topla i koja su mirisala po njemu. Stavio je ruku na moju glavu i milovao mi kosu.

- Sve je u redu, Cathy - rekao je, a ja sam osjetila kako mu glas tutnji u prsima. - U redu je. Sigurna si. Dobro si.

Toliko sam bila umorna, da sam mogla zaspati ondje, na podu, pokraj njega, dok god me drži i ne pušta. Otvorila sam oči i jedino sam mogla vidjeti plavi pamuk njegove majice, kako se pomiče dok diše. Mislila sam da bih se trebala pomaknuti.

Sve me počelo boljeti, a strah je postupno zamijenila bolna sramota.

Napokon sam podigla glavu, a on se nježno maknuo. - Dođi - rekao je - idemo te smjestiti negdje gdje je udobno.

Ustao je i pomogao meni da ustanem, potom me odveo do kauča. Sjela sam i sklupčala se. Htjela sam da sjedne pokraj mene. Da je to učinio, ponovno bih se privila uz njega.

- Da ti skuham čaj? - upitao je. Kimnula sam, drščući. - Hvala.

Čula sam kako puni kuhalo, kako lupaju šalice. Kako otvara elemente tražeći čaj.

Kako otvara hladnjak. Čula sam kako voda počinje vreti. Bilo je čudno što je tu. Otkako živim ovdje, nitko drugi nije kročio u stan osim onog vodoinstalatera kad su pukle cijevi.

Kad sam čula kako odlaže šalice na stolić ispred mene, već sam malo drijemala.

- Hoćeš li biti dobro sada? - upitao je.

Sjela sam i obujmila šalicu. Ruke mi više nisu drhtale, ali glas mi je bio promukao, a grlo me boljelo. - Hoću - rekla sam. - Bit ću dobro. Hvala. Hvala na čaju.

Gledao me dok sam pila. I on je izgledao jako umorno.

- Jesi li što jela?

- Jesam - lagala sam. - Kako ti je rame? Nasmiješio se. - Boli.

- Oprosti zbog ovoga. Kako si znao?

- Čuo sam kako plačeš.

- Trebao si me pustiti.

Stuart je odmahnuo glavom. - Nisam mogao. - Popio je malo čaja. - Pogoršavaju li se napadaji panike? Jesu li češći?

- Mislim da jesu.

Kimnuo je. - Je li ovaj bio gadan? Slegnula sam ramenima. - Bilo je i gorih.

Gledao me mirno, kao da me procjenjuje, kao prokleti liječnik. Točno su me tako gledali u bolnici, kao da čekaju da nešto učinim, kažem, pokažem kakav simptom pa da napokon mogu zaključiti što mi je.

- Žao mi je, mislio sam da ćeš biti dobro. Sanj je stvarno u redu. Ponekad zna biti dosta ležeran. Što je rekao?

- Bilo je dobro. On je u redu. Uputit će me na procjenu ili tako nešto. Što je mislio kad je rekao da imaju šansu pobijediti u nedjelju, sad kad si ti ozlijeđen?

Nasmijao se. - Bezobraznik. Igram ragbi za tim Nacionalne zdravstvene službe. Sanj očito misli da sam slaba karika.

Popila sam čaj u isto vrijeme kad i on.

- Uglavnom, uspjela si - rekao je, gledajući me. - Napravila si prvi korak.

- Da - rekla sam. Gledali smo se u oči i nisam mogla skrenuti pogled.

- Hoćeš li mi ispričati? - pitao je toliko tiho da sam ga jedva čula.

- Što?

- Čime je sve započelo? Nisam odgovorila.

Nakon nekog vremena rekao je: - Želiš li da ostanem dok spavaš? Odmahnula sam glavom. - Ne, stvarno ću biti dobro sad. Hvala.

Uskoro je otišao. Razbudila sam se i htjela da me opet zagrlji. Da budem iskrena, htjela sam da me čvrsto zagrlji i ostane sa mnom, ali nisam ga to mogla pitati. Tako je otišao, a ja sam zaključala vrata i pošla u krevet.

Sad moram razmišljati o tome kako nastaviti. Kako se suočiti s ostatkom svog života. Malo-pomalo, laganim korakom. Neću još dugo moći ovako. Ne mogu više ovako.

Srijeda, 24. prosinca 2003.

Do Božića je sve bilo u redu.

Dobro, ne baš sve. Veza s nekim koga zbog posla nije bilo nekoliko dana za redom uopće nije bila u redu, ali kad nije radio, sve je bilo dobro. Kad je trebao biti odsutan zbog posla nekoliko dana, uvijek bi me prvo obavijestio. A kad se ponovno pojavio, meni je uvijek bilo toliko nevjerojatno drago što ga vidim u komadu, da sam zaboravila na bilo kakav prijekor.

Kad nije radio, gotovo da smo živjeli zajedno. Dok sam ja bila na poslu, on bi pospremao, popravio nešto ako je bilo potrebno, skuhao mi večeru.

Kad je bio odsutan, nedostajao mi je više nego što sam mislila da je to moguće. Svake večeri sam se pitala je li dobro i bih li ikada doznala da mu se dogodi nešto loše.

Iako bi se obično pojavio iscrpljen, pregladnio i prljav, više nikad nije došao ozlijeđen. Što god da se dogodilo onaj put, željela sam vjerovati da je sad oprezniji, zbog mene.

Nije mi bilo prvi put da sam sama na Badnjak. Lee je negdje radio - rekao je da je sad on na redu. Pokušao se izvući da možemo biti zajedno. Rekao je da će pokušati otići ranije, ali do deset sati na Badnjak nije mu bilo ni traga ni glasa.

K vragu, pomislila sam.

Nije mi trebalo dugo da se spremim za izlazak. Najdraža haljina, cipele na petu, malo šminke, podignuta kosa koja je nakon nekoliko trenutaka počela padati i bila sam spremna.

U deset i trideset bila sam u Cheshireu, a Sam i Claire već su bile ondje. Bila sam nekoliko rundi iza njih i morala sam to ozbiljno nadoknaditi. Claire si je već našla potencijalnog kandidata za slavlje, ali izgledao je premlado i preprijano da bi bio sposoban za kakvu akciju.

- Ne sviđa mi se baš - vikala sam Sam na uho, pokušavajući se nadglasati s pjesmom Wizzarda "I Wish It Could Be Christmas Everyday", koju sam čula već milijun puta od listopada.

- Da, ali trebaš mu vidjeti prijatelja - povikala je Sam i bocom piva pokazala u kut, gdje je stajao tamni i znatno privlačniji muškarac koji ih je obje gledao pogledom što ga je bilo teško odgonetnuti.

- Ljubazan je, ha?

- Dosad nije bio.

Prijatelj nam je prišao i predstavio se. Doista je bio simpatičan. Zvao se Simon i bio je u vojsci, rekao mi je to na uho. Za dva tjedna išao je u Afganistan. Slušala sam ga i gledala Samine oči koje su bile očarane ovim tamnookim bogom seksa, ali i razočarane jer je previše pozornosti posvećivao meni.

- Simone - viknula sam mu na uho - ovo je Sam. Ja odlazim. Sretan Božić! - Na brzinu

sam ga poljubila u obraz, valjda za sreću, namignula Sam i otišla pronaći kaput.

Dakle, s Cheshireom sam gotova. A još uopće nisam pijana, pomislila sam, dok sam Bridge Streetom išla prema klubu Hole in the Wall da vidim ima li mjesta. Sretna što sam obukla kaput preko haljine, jer je počela padati kiša. Još nije bilo toliko hladno da pada snijeg, ali svejedno sam se smrzavala i na trenutak se pitala ne bi li mi bilo bolje da sam ipak ostala kod kuće.

- Ne, neću to učiniti. Nema jebene šanse. Odjebite.

Iz jednog prolaza čula se svađa i nešto me natjeralo da pogledam. Trojica muškarca su se svađali, a jedan je bio pijaniji od ostalih. Napola u sjeni. Vjerojatno dilaju drogu, odsutno sam pomislila spuštene glave. Samo hodaj, ne zanima te to.

Ispred kluba Hole in the Wall bio je red, ali ne dugačak. Sklonila sam se u ulaz trgovine pokraj kluba, zajedno s još nekim ljudima koje sam poznavala iz viđenja. Baš na vrijeme da vidim dvojicu koji su se svađali u prolazu.

Jedan od njih bio je Lee.

Nije podigao pogled, samo je hodao i smijao se nečemu što je drugi muškarac govorio. Ruke je držao u džepovima traperica.

U tom trenutku na pločniku se iz kluba stvorilo nekoliko pijanih tipova koji su tražili kebab. Začula se buka, neka božićna glazba za promjenu, te je s njima iz kluba izišao i nalet toplog zraka, smrad piva i znoja.

- Ulaziš ili što? - upitao je vratar i držao vrata otvorena da mogu ući.

K vragu, pomislila sam i vrataru u obraz udijelila božićni poljubac te se uvukla u toplinu i kaos.

Petak, 21. prosinca 2007.

Kad sam večeras došla s posla, dočekala me poruka.

Nasmiješila sam se kad sam je vidjela. Dočekala me ispred stana, na odmorištu, točno pred vratima. Valjda je Stuart pomislio da mi se ne bi svidjelo kada bije gurnuo ispod vrata u stan pa ju je zato ostavio vani, znajući da nitko osim njega neće prolaziti pokraj vrata mogega stana.

Uzela sam je prije nego što sam počela provjeravati vrata, stavila u džep kaputa i napokon je pročitala sat i pol kasnije, kad sam konačno sjela u dnevnu sobu.

C, nadam se da si dobro. Mislio sam na tebe. Jesi li za piće ili tako nešto u subotu? S x O, Bože, da, jesam, prvo sam pomislila. Ali to me nasmijalo. Ja da idem na piće? S muškarcem koji zna da imam problema s duševnim zdravljem i koji me vidio tijekom napadaja panike? Sigurno mi je bolje.

Vježbala sam duboko disanje, što se savjetovalo u nekim materijalima koje mi je Stuart ispisao. To sam već pokušala prošle godine, kad mi je bilo sve gore, ali onda su me napadaji panike i grozne misli iznenada obuzimali i već sam se uspaničila prije nego što sam se mogla pokušati smiriti. Onda sam počela paničariti zato što ne dišem ispravno, što ne radim to kako treba i stanje bi mi se samo pogoršalo.

Sada, kad sam bila svjesnija onoga što potiče napadaje, možda bi mi i uspjelo. I tako sam svake večeri nakon posla uvodila novo pravilo u moju dnevnu rutinu.

Nakon provjere stana, sjela bih na pod dnevne sobe, zažmirila i disala. Polako, udahnula i izdahnula. Odredila sam si vrijeme od tri minute. Namjestila sam sat u kuhinji. Prvo mi je bilo teško držati oči zatvorene toliko dugo - svaki me zvuk uznemiravao. Prvih nekoliko puta kad sam to radila, opet sam podlegla onom starom perfekcionizmu, želji da kontroliram svoj život, što je značilo da bih se prekorila ako mi ne uspije, ako otvorim oči prije nego što se oglasi sat ili ako okrenem glavu prema prozoru zbog buke koja dolazi s ulice.

Tako sve počinje. Učinim nešto što se čini kao dobra zamisao. Ipak je i zaključavanje dobra zamisao, zar ne? I tako jedan dan, ne znam zbog čega, ne učinim to ispravno, što je loše, jer ako radiš nešto za svoje dobro, onda to moraš učiniti kako treba, inače to nema smisla. Onda se počnem brinuti i zamišljati sve ono loše što bi mi se moglo dogoditi ako pogriješim, ako zaribam, kao što sam puno puta zaribala u svojem jedinom životu.

Dakle, prvi put kad sam pokušala s vježbama disanja, sve je bilo malo usrano i na kraju sam ih pokušala izvesti dvaput, ali nisam uspjela pa sam tri puta provjerila stan kako bih nadoknadila taj neuspjeh.

Sve je to bilo nekako bezvezno pa sam se zapitala je li posjet liječniku i kontakt s liječničkom profesijom uistinu najbolji način za napredak. Dobro mi je, zar ne? I dalje sam živa, zar ne?

Kasnije sam pokušala ponovno, prije spavanja, i drugi put nije bilo tako loše. U stvari, kad sam disala duboko, počela sam misliti na Stuarta, na to kako me držao za ruku i sjedeći na mom hladnom podu govorio mi što da radim, smirena, tiha glasa i nervozna pogleda. Tek sam počela, a sat se oglasio, što znači da sam uspjela disati tri minute, ne otvorivši oči.

Već dugo nisam tako dobro spavala kao te noći.

Stuartovu poruku stavila sam ispred sebe, na pod, prekrižila noge, malo osluškivala zvukove u stanu i vani, a potom zažmirila i počela. Udahni. Izdahni. Udahni. Izdahni. Zaključila sam da će mi jedino uspjeti ako zamislim Stuarta. K vragu, ako uspije, onda mora biti dobro, zar ne? Tako sam ga podigla s hladnoga poda i s propuha i odvela ga gore, u njegovu dnevnu sobu pa ga opušteno smjestila na prostrani kauč. Bilo je sunčano i toplo, sunčane zrake ulazile su kroz prozor i obasjavale njegovo lice, a on mi je stavio ruku na nadlakticu i govorio ono što mi je i prije rekao i još nekoliko drugih stvari.

- Ovdje sam. Sve je u redu, sigurna si. Sada diši - udahni. I izdahni. I opet, udahni... I izdahni. To je to, dobro ti ide. Udahni. I izdahni.

Nakon pet minuta otvorila sam jedno oko i pogledala na kuhinjski sat. Zaboravila sam namjestiti prokletu štopericu.

Srijeda, 24. prosinca 2003.

Kad sam stigla kući, bilo je gotovo dva ujutro. Većinu puta imala sam društvo: tri pijana dečka i dvije cure slučajno su teturah u mom smjeru pa sam šetala s njima i brbljala s jednom curom, Crissie, koja je, kako se ispostavilo, bila Samina rođakinja.

Posljednji dio puta po Queen's Roadu nije bio tako strašan. Vjetar više nije tako jako puhao i iako je bilo hladno, popila sam dovoljno votke da me malo ugrije. A i vuneni kaput bio je topao i udoban. Mogla bih si spraviti finu šalicu čaja kad uđem, razmišljala sam, a ujutro ću lijepo dugo spavati...

Na vratima je netko sjedio i ustao kad sam ja prišla. Lee.

- Gdje si bila? - pitao je.

Izvadila sam ključeve iz torbice. - Vani, u gradu - rekla sam. - Nije mi se dalo ostati doma. Dugo čekaš?

- Deset minuta. - Poljubio me u obraz. - Hoćemo li ući? Smrznuo sam se ko guzica ovdje.

- Zašto nisi otključao i ušao?

- Pa ti si mi rekla da ne smijem, sjećaš se?

- Molim?

- Rekla si da ne smijem ulaziti i dirati tvoje stvari.

- Nisam tako mislila. Naravno da možeš ući.

Kad smo ušli, okrenuo me i pribio uza zid, rastvorio mi kaput i pritisnuo usta na moja. Poljubac je bio silovit i suh, imao je okus po njemu - ne po alkoholu. Znači, nije pijan. Samo silovit.

- Nisam mogao prestati misliti na tebe danas - šapnuo mi je u vrat, a ruke su mu klizile po mojoj haljini, po satenu. - Jako te želim kad si u ovoj haljini.

Otkopčala sam mu remen i hlače te sam ih spustila preko njegove guzice. Ovdje u hodniku, pomislila sam. Mjesto dobro kao i bilo koje drugo.

- Samo mi reci - rekao mi je u kosu, stenjući - reci mi da se nisi ni s kim ševala u toj haljini.

- Nisam - rekla sam. - Samo s tobom. Tvoja je. Ja sam tvoja.

Subota, 22. prosinca 2007.

Vrijeme je danas odlično. Shvatit ću to kao dobar znak. I, naravno, datum je paran, što znači da je odlazak na piće odlična ideja.

Čekao me kad sam pokucala. Predložila sam mu da dođem po njega kad budem spremna; tako me neće morati čekati još pola sata da sve provjerim. Završila sam s provjeravanjem i sve je dobro prošlo.

- Kako ti je rame? - upitala sam.

- Bolje - rekao je. Nije nosio povez. - Čini se da tablete pomažu.

High Street je i dalje bio krcat ljudima koji su išli u kupnju, koji su još mogli iskoristiti nekoliko radnih dana prije Božića, ali Stuart me poveo u sporednu ulicu i onda u jedan uski prolaz. Na kraju prolaza bio je kafić zgodnog naziva "Zajamčen odmor", a ispred njega nalazila se ploča na kojoj su oglašavali "dobru hranu". Otvorio mi je vrata.

Upravo su otvarali, a mi smo bili prvi gosti. Šank je bio mali, a dva mekana kauča nalazila su se ispred otvorenog kamina koji je upravo žvakao zgužvane novine, prije nego što je dobio cjepanice koje su bile uredno poslagane. Šank je bio okićen lampicama, a prava jela u kutu bila je ukusno ukrašena srebrnim i bijelim ukrasima. Hvala Bogu, ovdje napokon nisu puštali božićne pjesme.

Donio mi je čašu vina, a ja sam se zavalila na kauč pokraj kamina. Ispružila sam ruke da ih zagrijem, ali još nije proizvodio dovoljno topline.

- Izgledaš umorno - rekla sam kad je sjeo preko puta mene. - Jesi li se naspavao?

- Da budem iskren, nisam. Ali već sam navikao na to. Kada dođem kasno s posla, obično mi je prilično teško zaspati.

Popila sam gutljaj vina i gotovo odmah osjetila kako mi udara u glavu. Što je to bilo u njemu što me činilo toliko sigurnom da sam pristala doći na piće?

- Vježbam duboko disati - rekla sam. - Ima jedno cijelo poglavlje o tome u onim materijalima koje si mi dao.

Stuart se nagnuo i stavio Guinness na stol, između nas. - Stvarno? To zvuči obećavajuće. Moraš vježbati dok ti ne prijede u naviku pa da možeš to upotrijebiti bez previše razmišljanja kad ti bude bilo potrebno.

Kimnula sam. - Opuštanje mi nikad nije išlo, ali zasad je dobro. Podigao je čašu. - Za novi početak.

Usljedila je stanka. Počelo mi se spavati.

- Jesi li imala još kakvih problema s onim kretenom iz prodaje? - upitao je. Odmahnula sam glavom. - Na sreću, nisam ga vidjela odonda. Ne znam što ću mu reći kad se sretnemo, ali razmišljat ću o tome kad se dogodi. - Na trenutak sam razmišljala o tome. - Nikad ti u stvari nisam zahvalila na... znaš već. Na tome što si ga skinuo s mene. I što si iskren prema meni. Da se to nije dogodilo, ja bih vjerojatno još negdje ležala sklupčana. Imam osjećaj da

napokon nekako napredujem.

Nasmiješio se. - Ma nema na čemu. U stvari, ^ bih tebi trebao zahvaliti.

- Meni? Zašto?

Uzdahnuo je i na trenutak me gledao kao da se pita treba li reći to što misli. - Nisam bio baš u najboljem psihičkom stanju kad sam se doselio. U stvari, nisam se htio iseliti iz zadnjeg stana, ali morao sam. A u ovom stanu, ne znam... osjećam se kao kod kuće. I mislim da to ima veze s tobom.

- Sa mnom? Ali zašto?

Slegnuo je ramenima, a ja sam shvatila da mu je malo neugodno. - Nemam pojma. Samo... radujem se susretu s tobom. - Nasmijao se, očito mu je bilo malo neugodno, a ja sam iznenada postala svjesna da mu se sviđam. Hoću reći, stvarno sam mu se sviđala i pokušavao mi je to reći a da me ne uplaši.

Htjela sam mu reći: Ali jedva me poznaješ, ali to nije bila istina. Znao je puno više o meni nego bilo tko s kim radim, a prijatelja više nemam.

Tihim glasom, koji kao da je dopirao s nekoga drugog mjesta, rekla sam mu: - Osjećam se sigurnom uz tebe.

Nakon toga ozračje se malo promijenilo. Ne znam je li zbog toga što sam previše popila - gotovo cijelu čašu, pobogu - ili zbog toga što se kafić odjednom napunio, a šank je bio krcat. Stuart me dugo gledao, a ja nisam skretala pogled.

Netko je došao pokupiti čaše i to je prekinulo čaroliju. - Hoćeš još nešto popiti? - upitao me i iako sam htjela ustati i otići po piće, on mi je pokazao da sjednem.

Kauč je bio udoban i lako sam mogla zaspati.

- Sjedi li netko ovdje? - začuo se glas mlade žene, iza koje je bila starija gospođa. Sudeći po vrećicama, bile su to majka i kći koje su išle iz kupnje.

- Da, ali možete sjesti ovdje, ima mjesta - rekla sam i potapšala mjesto pokraj sebe, pitajući se koliko ću dugo još moći izdržati tu izloženost javnosti.

Maknula sam Stuartovu jaknu s mjesta preko puta i stavila je iza sebe. Morala sam se boriti s porivom da je pomirišem i zbog toga sam zahihotala. O, Bože, već sam se napila. Popit ću još samo jedno piće. Još samo jedno.

Stuart se vratio nakon cijele vječnosti i prije nego što je sjeo pokraj mene na nevelik kauč, krajičkom oka pogledao je dvije žene koje su brbljale o nekome po imenu Frank i o tome kako je jako pogriješio što je ostavio Juliette.

To je, u stvari, bio test. Ako mi uspije ovo, da sjedimo tako blizu jedno drugoga, u javnosti, i vodimo razgovor - kakav-takav - možda bi se onda i moglo dogoditi nešto s ovim muškarcem kojega jedva poznajem, ali koji mi se sviđa i kojemu vjerujem. Jednom u budućnosti.

- Je li to u redu? - pitao me.

Što je li u redu? htjela sam reći, ali mislio je na to što sjedimo toliko blizu da nam se bedra dodiruju. Osim onoga kad se Robin bacio na mene i onoga kad se Stuart brinuo o meni tijekom napadaja panike, ovo je bio prvi put da imam fizički kontakt s nekim muškarcem nakon njega.

- U redu je - rekla sam, pitajući se koliko su mi obrazi rumeni. - Samo sam se pitala, kako to da se osjećam tako... Ne znam. Nisam uplašena kad sam s tobom.

Inače sam uplašena sa svima. Bojim se svakoga. A ne bojim se kad si ti ovdje. Iako ne znam ništa o tebi.

Popio je gotovo pola čaše piva odjedanput, a potom odlučno stavio čašu na stol ispred sebe.

- Drago mi je da me se ne bojiš. Nemaš razloga bojati se. - Uhvatio me za ruku. Pogledala sam svoje prste kako se isprepleću s njegovima, pitajući se kako to da su mi prsti i dalje hladni, dok mi je tijelo toplo. Razmišljala sam o tome kako su mu ruke velike i jake, a nokti kratki. Očekivala sam paniku, ali nije je bilo. Srce mi je ubrzano kucalo, ali ne zbog straha.

- Što se tiče toga da ne znaš ništa o meni... Pa, trebao bih ti reći neke stvari. Već neko vrijeme ti to želim reći, ali nisam imao priliku. Pa ću to učiniti sada.

Htjela sam reći nešto u stilu kako mu ja nikad ne dopuštam da dođe do riječi kad se vidimo, ali, srećom, nisam otvarala usta.

- Prije nego što sam se doselio ovamo, živio sam u Hampsteadu s djevojkom, Hannom. U stvari, bila mi je zaručnica, ne djevojka. Mislio sam da smo sretni, ali očito nismo bili.

Naglo je zastao i pogledao mi ruku koja je bila smještena na njegovoj. Lagano sam mu stisnula ruku. - Što se dogodilo?

- Viđala se s nekim drugim. S nekim s posla. Zatrudnjela je i pobacila. A ja sam sve doznao nakon što se to dogodilo. To je bilo... Teško.

- To je grozno - rekla sam i osjetila bol koja je izlazila iz njega. Palcem mi je milovao nadlanicu, a ja sam zadrhtala.

- Pretpostavljam da onda nisi baš spreman za novu vezu, zar ne? - rekla sam bez dlake na jeziku, pokušavajući to ublažiti smiješkom. Ništa nije važnije od otvorenosti, rekla sam si. Tko zna što bih sve rekla da popijem još koje piće.

Srećom, i on se nasmiješio. - Pa baš i ne. - Popio je pivo do kraja i onda ponovno pogledao u naše ruke. - Ali imam osjećaj da ni ti baš nisi spremna za to.

Odmahnula sam glavom. Razmišljala sam o tome malo duže, a na kraju sam samo rekla: - Ne znam hoću li ikada biti spremna.

- Bilo je tako gadno? - upitao je.

Kimnula sam. O tome sam zapravo jedino govorila kad me policija ispitala, a čak i tad sam samo odgovorila na izravna pitanja, nisam dragovoljno podijelila s policijom pojedinosti o tome što se dogodilo. U bolnici su me pokušali navesti da govorim o tome. Naučila sam već što im mogu reći, što će ih usrećiti, uvjeriti ih da se oporavljam, u nadi da će me otpustiti i pustiti na miru. Kad su me otpustili, trebali su mi dogovoriti neko savjetovanje, ali to se nije dogodilo. No ne bih ni išla na to. Samo sam htjela pobjeći, otići odande i ne osvrutati se.

Ni na minutu nisam pomislila da ću sada govoriti o tome, ali počelo je izlaziti iz mene kao da govori netko drugi, a ja sjedim i slušam. - Napadnuta sam.

Na trenutak nije ništa rekao. A onda: - Jesu li pronašli osobu koja je to učinila? Kimnula

sam. - U zatvoru je. Dobio je tri godine zbog toga.

- Tri godine? To nije puno.

Slegnula sam ramenima. - To je samo vrijeme, zar ne? Tri godine, trideset godina. Moglo se dogoditi da ga uopće ne pronađu. A ovako sam barem dobila dovoljno vremena da pobjegnem.

Četvrtak, 25. prosinca 2003.

Božić je, a kad sam se probudila, vani je bilo sunčano. Lee nije bio u krevetu pokraj mene. Čula sam kako dolje udaraju lonci i tave i pojačavaju moju glavobolju.

Pogledala sam na sat - bilo je pola deset.

Pokušala sam biti uzbuđena, sretna, osjećati se božićno, ali prvo sam morala izliječiti glavobolju.

Ponovno sam zaspala i kad sam sljedeći put otvorila oči, ugledala sam Leeja s poslužavnikom punim hrane za doručak. - Probudi se, ljepotice - rekao je.

Sjela sam i pokušala zanemariti glavobolju. - Ajme - rekla sam. Tost, sok i, očito zato što nisam dosta popila u posljednja dvadeset četiri sata, šampanjac.

Lee je skinuo traperice i majicu pa sjeo pokraj mene na krevet, uzeo komad tosta i mljackao. - Sretan Božić - rekao je.

Poljubila sam ga. Potom sam ga ponovno poljubila i gotovo srušila poslužavnik, a nakon toga sam sjela i popila malo soka.

- Sinoć nisam bio uračunljiv - rekao je.

Iznenadeno sam ga pogledala. - Nisi bio uračunljiv? Zašto? Mirno me gledao. - Bio sam jako ljubomoran jer si izišla u onoj haljini. Oprosti, nisam se smio tako ponijeti. Uslijedila je dugačka stanka, koju je prekidal samo njegovo mljackanje.

- Zašto si toliko slab na crvene haljine? - upitala sam. Slegnuo je ramenima. - Nisam slab na baš sve crvene haljine.

Samo na tvoju. I na tebe u njoj.

- Sinoć sam te vidjela u gradu - rekla sam. - Svađao si se s nekim u jednom prolazu.

Nije ništa rekao, samo je odložio poslužavnik.

- Izgledalo je kao da dilate drogu. Ili nešto slično. Time se baviš? Dilaš?

- Nema smisla da me to ispituješ, Catherine. Znaš da ti neću odgovoriti.

- Tvoj me posao plaši - rekla sam.

- Zato ti ništa ne govorim o njemu - rekao je.

- Da te netko ozlijedi, ali onako ozbiljno, bih lija to doznala? Bi li me netko nazvao?

- Nitko me neće ozlijediti.

- A što ako se to ipak dogodi?

- Nitko me neće ozlijediti - ponovno je rekao. Uzeo mi je praznu čašu iz ruke i stavio je na stolić pokraj kreveta, a potom me spustio na krevet i poljubio.

- Lee, užasno me boli glava.

- Imam nešto od čega će te prestati boljeti - rekao je. Naravno, nije me prestala boljeti, ali vrijedilo je pokušati.

Subota, 22. prosinca 2007.

Pustila sam mu ruku i popila piće, a hladnoća vina prošla je kroz mene. Malo mi je bilo mučno pa sam se pitala je li to zbog vina ili zbog teme.

- Mislim da sam se malo napila - rekla sam uz osmijeh na licu. Gledao me kao da me procjenjuje.

- Pa, malo si rumena...

- Idemo kući? - rekla sam. Odjednom više nisam željela biti vani. Dva pića i bila sam nizašto. Prije bih pila cijelu noć, a drugi dan bi mi bilo dobro.

Kad smo izašli, dotukao me hladan zrak pa su mi koljena počela klecati. Uhvatio me. - Samo polako. Jesi li dobro?

Malo sam se trznula, u sebi, pa mislim da nije osjetio. Željela sam ovo - željela sam njega, i to jako, no kao da mi tijelo nije dopuštalo da mu se približim.

- Razmišljala sam o onome što si rekao u vezi sa socijalizacijom. O tome kako bi mi liječenje OKP-a moglo omogućiti više vremena za socijaliziranje.

- Stvarno?

- Da. Mislim da je socijaliziranje s tobom manje opasno nego ono na koje sam naviknula.

- Sa mnom? Je li to neki skriveni kompliment?

Nasmijala sam se. - Možda. Nisam uvijek bila ovakva - rekla sam, a zubi su mi malo cvokotali dok smo se kroz gomilu ljudi probijali prema Ulici Talbot.

- Nisi? - rekao je i smijao se. - Što, prije si bila trijezna?

Malo sam ga gurnula, ali onda sam mu odmah vratila ruku da mi i dalje služi kao oslonac. - Ne, hoću reći, nekad sam bila prava partijanerica. Išla sam van svaku večer. Puno sam pila. Nikad nisam bila kod kuće. Baš glupo.

- Zašto bi bilo glupo?

- Pa, mnogo puta sam se izložila riziku. Napila bih se i završila u kući kakva neznanca ili bih pak pozvala nekoga k sebi. Ponekad bih se probudila ne znajući gdje sam ni što sam radila. Kad sada razmišljam o tome, ne mogu vjerovati da sam tu gdje jesam.

- Menije drago da si tu.

- Sigurno bi volio da si me onda upoznao, je l' da? - rekla sam u šali. Stisnuo me. - Drago mi je što sam te uopće upoznao.

O, Bože, pomislila sam, prestani biti toliko dobar prema meni, ne mogu to podnijeti, ne zaslužujem to.

- Slušaj - rekla sam. - Zatvorili su me u psihijatrijsku bolnicu. Dvapat. Mislila sam da bi to trebao znati.

- Nakon što si napadnuta?

- Prvi put je bilo neposredno nakon toga. Iz bolnice su me pustili nakon što sam se oporavila od fizičkih ozljeda. Mislim da uopće nisu razmišljali o tome što mi se događa u glavi. Uglavnom, nisam baš pazila na sebe. Na kraju sam napravila scenu u nekoj ljekarni usred noći pa su došli muškarci u bijelim kutama. Tko god oni bili.

- Vjerojatno je bila hitna pomoć, a možda im je pomogla policija - usrdno je rekao.

- Godinu nakon toga slučaj je završio na sudu. Tada se ponovilo; to je bio drugi put.

- Jesi li dobila odgovarajuću pomoć, terapiju?

Slegnula sam ramenima. - Kao da ima veze. Barem sam sada ovdje. Mnogo sam napredovala, znaš. Mnogo.

Kimnuo je. - Vidim.

- Samo sam htjela da znaš - rekla sam - za svaki slučaj.

- Zašto?

- U slučaju da ti je to bitno.

Vratili smo se pred zgradu. Otvorio je vrata i stao sa strane da prođem. U hodniku se odmaknuo i smireno rekao: - Provjeri ih samo jedanput. Samo jedanput.

Moj pogled je govorio: Provjerit ću vrata koliko god jebenih puta hoću, no svejedno hvala, ali provjerila sam ih samo jedanput. I to je bilo dovoljno jer je on bio ondje.

On je prvi krenuo gore pa zastao pred vratima mogega stana i pričekao s druge strane tako da mi ne prepriječi put. - Hvala ti što si izišla sa mnom - rekao je.

Ja sam na trenutak nepomično stajala i gledala ga, želeći premostiti prazninu između nas.

Ne znam tko se prvi pokrenuo, on ili ja, ali iznenada me uhvatio, a ja sam njega uhvatila ispod jakne i zagrlila što sam čvršće mogla. Njegova velika ruka milovala mi je glavu pa sam pomislila kako je to neobično i tek sam tada shvatila da mi je kosa kratka, a ne duga. Kao da sam razabrala da više nisam ona ista osoba. Odjednom sam opet poželjela pustiti kosu da mogu osjetiti kako mi je mrsi prstima.

Uzdahnuo je, a ja sam podigla glavu i poljubila ga. Prvo mi nije uzvratio - ukipio se, ali samo na trenutak. Onda se ruka kojom mi je milovao glavu spustila na obraz; hladni prsti milovali su moje užareno lice i tada mi je uzvratio poljubac. Malo je imao okus po Guinnessu. Osjetila sam kako mi koljena klecaju pa me malo jače stisnuo oko struka. Djelovao je tako snažno, bez obzira na ozlijeđeno rame.

Trebala bih se uspaničiti. Trebala bih biti prestravljena, pomislila sam. Ali nisam bila. Nisam htjela da me pusti.

Odmaknuo se od mene da me pogleda - jednu je ruku držao na mojim leđima, a drugu na obrazu. Možda pokušava procijeniti koliko sam pijana, iznenada sam pomislila. Ali nije bilo to. U tim zelenim očima vidjela se nervoza. Provjeravao je jesam li dobro.

Očito sam bila dobro, jer me nakon toga ponovno poljubio i mislim da je ovaj put bilo malo jače nego što je htio - njegova jednodnevna brada grebla me po ustima.

Polako me počeo puštati, a moja se ruka nevoljko maknula s kože njegovih leđa, koju je

pronašla nekako se zavukavši pod njegovu košulju. Zakoračio je unatrag da me bolje vidi.

Pomislila sam: Da se nisi usudio ispričati se za to što se upravo dogodilo. Da se slučajno nisi usudio reći da ti je žao.

- Ideš unutra? - upitala sam i pogledala u vrata mojega stana. Htjela sam mu skinuti odjeću želeći da me poševi. U tom trenutku mislim da bih mu čak i platila da to učini.

Usljedila je dugačka stanka, koja je svakim trenom bila sve užasnija. Potom je odmahnuo glavom. Djelovao je kao da sam sa sobom raspravlja što učiniti i kao da je iznenada dobio unutarnju bitku, jer je zakoračio unaprijed i na brzinu me poljubio, ali ovaj put u vrući obraz te je prošaptao: - Vidimo se sutra - a onda se okrenuo i otišao gore preskačući dvije stube odjednom. Čula sam kako stavlja ključ u bravu, otvara vrata, zatvara ih, a onda je samo nastupila tišina i ja sam sama samcata stajala ispred svoga stana kao da sam upravo došla s posla.

Osim što sam se malo njihala kao da puše jak vjetar i jako mi se piškilo.

Četvrtak, 25. prosinca 2003.

Mobitel mi je zazvonio dok su nam se tijela još prepletala. Bilo mi je lako isključiti zvuk jer sam bila usredotočena na Leejevo tijelo i njegov ritam. Napravio je grimasu i osjetila sam kako postaje napet, ometen. - Jebeni telefon - promrmljao je i rukom prešao preko čela.

- Ne brini - rekla sam. - Pusti to. Nemoj stati.

Ali, raspoloženje se promijenilo. Grubo me odgurnuo, a potom me zgrabio za kosu i okrenuo. Zacvilila sam od iznenadne boli, ali on nije obratio pažnju, nego je silovito ušao u mene odostraga. Opirala sam se, ali on me povukao za kosu i nastavio još jače.

Trajalo je još samo minutu. Čula sam kako stenje dok je svršavao, potom ga je izvadio i odmah ustao s kreveta, ušao u kupaonicu i zalupio vratima tako silovito da se prozor zatresao.

Dok sam nepomično ležala i osluškivala udaranje srca, koža glave me je boljela na mjestu gdje me zgrabio za kosu. Što je, k vragu, to bilo? Čula sam kako se počinje tuširati.

Kad je telefon ponovno zazvonio, javila sam se.

- Draga! Sretan Božić. - Bila je to Sylvia.

- Hej, dušo, kako si?

- Još ne dovoljno pijana. Ti?

- Tek je pola jedan - rekla sam, pogledavši na sat. - Već si počela?

- Naravno. Nemoj mi reći da si još u krevetu.

- Možda.

- E pa - razdražljivo je rekla - vjerojatno bih i ja bila da mi Lee pravi društvo.

- Samo izvoli - rekla sam - jutros je nadrkan.

- Hm - rekla je. - Hoćeš da dođem i to riješim?

- Ne, ne moraš - rekla sam i nasmijala se pri toj pomisli. - Kakvi su tvoji planovi?

- Ah, znaš... Mama želi da joj pomognem skuhati ručak, a ja želim izići u svojoj novoj odjeći. Sve po starom.

Nakon nekoliko minuta završila sam razgovor, obukla izlizane traperice i džemper te obula tople čarape. U kuhinji je bio nered, sudoper je bio pun mrvica i upotrijebljenih vrećica čaja. Bila sam usred pranja posuda i pjevanja božićnih pjesama koje sam slušala na radiju, kad je Lee sišao. Na sebi je imao samo traperice. Torzo mu je bio mišićav, a koža vlažna. Zgrabio me oko struka, a ja sam se trgnula.

- Je li sve u redu? - pitala sam.

Naslonio je glavu na moj vrat. - Da - rekao je. - Osim jebenog telefona. Tko je to bio?

- Sylvia.

- Mogao sam i misliti.

- Ozlijedio si me, znaš. - Okrenula sam se u njegovu zagrljaju i pogledala ga u lice.

- Ozlijedio sam te?

- Povukao si me za kosu i to me jako boljelo.

Čudno se nasmiješio i protrljao mi vrh glave. - Žao mi je. Zar ne voliš malo grublje? Malo sam razmislila. - Ne znam baš - rekla sam. - Ne baš tako grubo.

Pustio me i zakoračio unatrag. - Sve žene vole grublje - rekao je. - One koje kažu da ne vole samo lažu.

- Lee!

Ali on se samo nasmijao i otišao u dnevnu sobu. Možda se ipak samo šalio, pomislila sam, možda nije tako mislio. Prstima sam prošla kroz kosu, od korijena do vrhova.

Ispalo je nekoliko dugačkih vlasi. Pogledala sam u svoju kosu i s ruke je stresla u kantu za smeće.

Nedjelja, 23. prosinca 2007.

Ponovno je nedjelja, oblačno je, što znači da bi dan trebao biti dobar. Možda kasnije odem trčati.

Ali ovog trena, sve je potpuno usrano.

Nakon što me ostavio ispred stana i otišao gore, imala sam osjećaj da sam napravila totalnu budalu od sebe. Tek sam postajala svjesna toga, i dalje sam osjećala toplinu i zbunjenost zbog dviju čaša vina (dvije čaše! moj Bože!), ali sada, pod hladnim svjetlom tmurnog i vjetrovitog prosinačkog jutra, samo sam mislila na to kako sam mu veselo rekla da su me zatvorili u psihijatrijsku bolnicu i to ne jedanput, nego dvaput, kako se ukipio kad sam ga poljubila, kako se oslobodio iz mogega čvrstog zagrljaja i kako je otrčao gore najbrže što je mogao.

Što sam, pobogu, mislila da radim? Sigurno je osjetio kako iz mene izvire očaj. Nije ni čudo što sam totalna luđakinja. Nije ni čudo što ne mogu izići iz stana da ne provjerim sve četrdeset puta. Sad nisam samo luđakinja, nego sam i očajna luđakinja kojoj je toliko potrebna ševa da mora navaliti na jedinog muškarca koji je pokazao neko zanimanje u proteklu godinu dana. A što je još gore, taj je muškarac psiholog, a ako itko zna što je ludost, onda je to on.

Kad sam ušla u stan, uhvatila sam svoj odraz u ogledalu. Lice mi je bilo mokro od suza, koje si mi tekle da toga nisam bila ni svjesna, vjerojatno dok me ljubio. Ispod suza, obrazi su mi bili žarko crveni. Nisam izgledala kao da me netko upravo ljubio, izgledala sam kao da sam dobila nogu.

Što se na neki način i dogodilo.

Gledajući s pozitivne strane, to me toliko odvratilo od mojih uobičajenih problema, da sam sinoć uspjela provjeriti vrata samo jedanput. Jedanput.

Ali nisam spavala. Satima sam ležala budna, razmišljala o svemu što je rekao, o svemu što sam ja rekla i pokušavala analizirati dijelove razgovora u kojima sam smatrala da mi pokušava reći da mu se sviđam, ali sve mi je to zvučalo neuvjerljivo, sve se moglo protumačiti na drugi način: da nije spreman za vezu (što je u stvari rekao), kao ni ja (što je također on rekao) i da ima loše iskustvo sa zaručnicom. Iz toga se dalo zaključiti da mu treba moje društvo i da uživa biti sa mnom zato što je - ako nitko od nas ne želi vezu - očito savršeno siguran dok provodi vrijeme sa mnom jer neću navaliti na njega. A to je sve rekao prije nego što sam navalila na njega.

Sranje.

Oko tri sata ujutro ustala sam iz kreveta, uključila grijanje pa deset minuta drhtala sjedeći u kućnoj haljini i držeći šalicu čaja. Kad sam se malo ugrijala, odlučila sam pokušati s dubokim disanjem. Zašto ne, na kraju krajeva? Kao da sam imala pametnijeg posla.

Ovaj put trudila sam se učiniti to, ali da ne mislim na Stuarta. Ako budem mislila na

njega, to bi mi samo moglo pogoršati stanje, a ne poboljšati. Naravno, što sam se više trudila ne misliti na njega, to mi je manje uspijevalo. Pogledala sam u strop i slušala zaglušujuću tišinu koja mi je odzvanjala u ušima, pitajući se može li on spavati. Ako ne može, to je sigurno zbog toga što leži i razmišlja o tome što će mi reći kada me bude sreo: Bok, ovaj, da, znam da sam i ja tebe poljubio, ali radije bih si obrijao obrve nego ponovno to učinio. Možeš li, molim te, ne navaliti na mene opet? Puno ti hvala.

Čak sam se pokušala oštro prekoriti. Neću dopustiti da ovo utječe na mene.

Oporavljam se od OKP-a. Svakim danom će mi biti sve bolje. Oporavljam se zato što to mogu. On je to samo naglasio; nije on zaslužan za to što mi je bolje, nego ja sama.

Nakon toga, još jedanput sam pokušala duboko disati i taj put mi je uspjelo. Samo tri minute, ali osjetila sam olakšanje kad se oglasio sat. Bila sam smirenija nakon toga, uvukla sam se natrag u krevet i, kad se vani počelo razdanjivati, napokon uspjela zaspati.

Kad sam se jutros probudila, na trenutak sam se samo sjećala kako me poljubio, kako je bio fin, kako je bio snažan i topao i kako sam se sigurno osjećala, a onda sam se prisjetila drugih okolnosti pa mi se smučilo. Nakon što sam popila čaj u osam sati, odlučila sam biti hrabra i poći trčati. Obukla sam trenirku i obula tenisice pa sam kroz prozor promotrila oblake, koji su nagovještavali kišu. To će me dokrajčiti, pomislila sam, ali to sam i zaslužila: pola sata trčanja na kiši ili, još bolje, na susnježici.

Provjerila sam stan tri puta, što nije bilo loše, ali nije bilo ni dobro s obzirom na to da je bio vikend. Velikom pribadačom pričvrstila sam ključ za džep trenirke, provjerila je li siguran i onda sam mogla krenuti.

Vjetar je puhao jače nego što sam mislila, a s obzirom na to da sam trčala prema parku, puhao mi je u prsa. Kad sam stigla da ulaza u park, više nisam osjećala lice.

Ušavši u park, uspjela sam otrčati do vrha brda. Disala sam dok me prsa nisu zaboljela, a onda sam uhvatila dah kad sam stigla na vrh i pogledala prema rijeci, četvrti Canary Wharf i Milenijskoj kupoli. Oblaci su jurili nebom te su bili sve tamniji i svaki čas su nagoviještali oluju.

Krenula sam nizbrdo, dovršila krug u parku i trčala prema ulazu upravo kad su počele padati velike kapi ledene kiše. Razmišljala sam o tome da se sklonim pod ceradu kafića, koji je bio zatvoren, ali ne volim se zadržavati u parku duže nego što moram, osobito ne u ovakvom polumraku, kad ne mogu vidjeti tko mi se približava. Tako sam nastavila trčati.

I, naravno, kad sam stigla do Ulice Talbot, kiša je jenjavala. Bila sam mokra do kože, kosa mi je stršila u svim smjerovima zbog kiše i znoja, a obraze nisam osjetila zbog hladnoće.

Kad sam stigla do zgrade, otvorila su se ulazna vrata, a Stuart je izišao van.

Toliko je bio zaokupljen provjeravanjem jesu li vrata zatvorena, da me isprva nije vidio, a ja sam na trenutak pomislila kako bi bilo dobro da se sakrijem iza susjednih vrata.

Prekasno.

- Bok! - rekao je, a glas mu je bio toliko veseo i srdačan da sam se iznenadila.

- Bok - rekla sam, teško dišući. Da sam barem malo brže trčala i ušla u stan prije nego što je on izišao.

- Idem kupiti neke stvari za doručak. Jesi li ti za?
- Ovaj... moram se presvući - neuvjerljivo sam rekla.
- Nema problema - rekao je i gledao moju natopljenju trenirku. - Ti se samo presvući u nešto suho. Kad budeš gotova, dođi gore k meni. Može slanina i jaja?
- Odlično - rekla sam. Nasmiješio se i zaobišao me.
- Stuarde - rekla sam.
Okrenuo se prema meni, držeći ključ.
- Samo sam htjela reći, ovaj, hvala. Zbog sinoć. Znaš. Zato što nisi ušao. Što si me odbio. Žao mi je, mislim da me vino malo omamilo.
Djelovao je zbunjeno. - Nisam te odbio.
- Molim? - rekla sam. - Kako nisi?
Zakoračio je prema meni i stavio mi ruku na nadlakticu, kao i one večeri kad me smirivao. - Ne, nisam. Samo te nisam iskoristio.
- Zar to nije isto?
- Ne, to uopće nije isto. Ne bih te odbio.
Nasmiješio se, a srce mi je udaralo, ali ne zbog trčanja. Onda je rekao: - Vidimo se uskoro - i krenuo prema High Streetu. Ja sam stajala i bez daha ga gledala dok nije zašao iza ugla.

Četvrtak, 25. prosinca 2003.

Večerali smo u tišini koju sam ja smatrala neugodnom. Lee je spravio večeru - puricu, pečene krumpire, nadjev pa čak i umak od brusnice. Na glavi je imao papirnati šešir koji je izvukao iz praskavog bombona te me mirno promatrao dok je pio.

Bila sam ljuta, ne znajući u stvari zašto. Veselila sam se ovome, Božiću, misleći kako će biti predivno podijeliti taj dan s nekim, no sada sam gotovo željela da uopće nije ovdje. Pitala sam se mogu li mu reći nešto da ode, ali nešto što neće potaknuti svađu.

Je li to bilo zbog onoga što je rekao, da žene to vole grublje? Prisjetila sam se toga, ali to me nije naljutilo. Možda je čak bio u pravu. Nisam baš uživala u tome, to je istina, ali u drugim okolnostima možda bih to drukčije doživjela.

Ne, nije bilo zbog toga. Nego zbog dojma da Lee preuzima kontrolu.

Otišla sam gore odjenuti se, a kad sam sišla, on mi je zabranio pristup kuhinji. Rekao mi je da ćemo darove otvoriti nakon večere, ne prije. Ja samo moram sjediti na kauču s čašom šampanjca i biti strpljiva, rekao je. Na kraju sam se osjećala kao gost u vlastitoj kući.

Moje rješenje ove neugodne situacije bilo je napiti se što više i dobro sam napredovala k postizanju tog cilja.

- Jako je ukusno - na kraju sam rekla, više zato da prekinem užasnu tišinu. Lee je kimnuo. - Drago mi je da ti se svidjelo. - Napunio mi je čašu.

- Mogu li sada otvoriti svoje darove, molim te? - rekla sam čim je završio s jelom.

Bila sam toliko nestabilna da me morao uhvatiti za ruku kako bih mogla ustati. Hihoćući sam se srušila na pod pokraj jelke, a on je sjeo pokraj mene.

- Morat ću ti pomoći, zar ne? - rekao je i dao mi mali dar kvadratnog oblika, prekrasno umotan.

- Nećeš - rekla sam i uzela dar, možda malo snažnije nego što je bilo potrebno.

- Mogu i sama, hvala lijepa.

Trebala mi je cijela vječnost da ih otvorim, uz još koju čašu vina. Bili su to CD-ovi ljudi za koje nikad nisam čula, potom narukvica koja mi se presijavala na zapešću, nova kožna torbica i srebrno nalivpero na kojem je bilo ugravirano moje ime. Lee je upalio svijeće i pio vino sporije nego ja te je i on otvorio svoje darove. Imao ih je manje nego ja, uglavnom zbog toga što sam ja morala otvoriti i darove od cura. Gledala sam ga kako otvara svoje - bila je to uglavnom odjeća, balzam poslije brijanja i novi mobitel. Izgledao je zadovoljno, uistinu zadovoljno... Ilije to možda bilo zbog vina pa nisam mogla dobro rasuđivati.

Onda sam otvorila kutiju i među papirom pronašla donje rublje, koje sam, naravno, odmah morala probati pa sam se nespretno skidala, povlačeći traperice prstima otupjelim od vina sve dok mi on nije pomogao i, naravno, nisam ni probala novo donje rublje jer smo na kraju opet počeli voditi ljubav na podu, ispod mojega tobožnjeg božićnog drvca, koje je bilo visoko jedan metar i bijedno okićeno bijelim lampicama i nekolicinom staklenih

kuglica.

Dok je gurao u mene, a ja sam hvatala zrak i ramena su mi ribala o tepih, osjećala sam se loše, mučno. Prisjetila sam se onih izlazaka kad bih se na kraju večeri poševila s nekim koga uopće ne poznajem.

U trenutku iznenadnog i zapanjujućeg prosvjetljenja, pitala sam se je li ovo u redu. Pitala sam se je li on prava osoba za mene. Zar ovo nije bila posljedica pretjeranog opijanja, tijekom kojeg bih došla kući s muškarcem kojeg sam tek upoznala? I jebala se s nekim dolje na tepihu, dok su mi prsti i usne bili tupi od previše alkohola? Glumila na kraju jer sam bila pretjerano umorna da bih nastavila i čekala da požuri i svrši jer sam htjela biti sama, jer sam htjela spavati. Jer sam htjela povraćati.

Lee je sigurno osjetio da mi je nelagodno jer je usporio i prislonio lice na moj obraz. Otvorila sam oči. Bio je točno iznad mene, a izraz lica bio mu je nepronican. Kosa mu je bila mokra od znoja, od kojeg mu se sjajilo čelo, a svjetlo svijeća bacalo je sjenu po njegovu obrazu.

- Catherine - prošaptao je.

- Ha? - mislila sam da će me pitati jesam li dobro te sam pripremala najveći mogući osmijeh da ga ohrabrim da me što prije pojebe pa da mogu popiti malo vode i leći na neko tiho mjesto gdje će mi se soba vrtjeti u miru.

- Hoćeš li se udati za mene, Catherine?

Te su me riječi toliko šokirale, više nego bilo što što je mogao reći.

- Što?

- Hoćeš li se udati za mene?

Nekoliko sati poslije, dok sam ležala u krevetu s prodornom glavoboljom, shvatila sam da bi savršen odgovor bio poljubac kojim bih preuzela kontrolu i natjerala ga da nastavi s onim što je radio pa bih dobila malo vremena da razmislim. Ali mozak mi je bio pun vina pa sam predugo oklijevala.

Sišao je s mene i sjeo, leđima okrenut prema kauču.

Ja sam se nestabilno uspravila. - Mogu li razmisliti? - upitala sam.

Lee me gledao i na moj užas, na obrazima su mu bile suze. Plakao je - taj snažni muškarac čiji je posao bio zastrašivati ljude u prolazima, taj muškarac koji mi je počupao kosu i rekao mi da žene to volje grublje - on je plakao.

- O, Lee. Nemoj plakati. - Sjela sam mu u krilo i prstom obrisala obraze pa mu zakrenula glavu tako da ga mogu poljubiti. - Sve je u redu. Samo nisam to očekivala, to je sve.

Ali podcijenila sam razmjere njegova srama. Nakon nekoliko trenutaka, obukao se i poljubio me za rastanak. - Sutra radim - rekao je nježnim glasom. - Vidimo se uskoro.

- Ali pio si, Lee. Nemoj voziti kući.

- Prošetat ću do grada i uzeti taksi - rekao je.

Na kraju krajeva, to sam i htjela - maloprije sam poželjela da ustane i ode kući, da me ostavi na miru, a sad je otišao. Pazi što želiš, Catherine, rekla sam si.

Pazi.

Nedjelja, 23. prosinca 2007.

Kad sam se istuširala i potom deset minuta ludjela oko toga što bi bilo najprikladnije obući na doručak s nekim koga sam sinoć poljubila, miris pržene slanine raširio se po stubama i ispod mojih vrata dopro do stana.

Uspjela sam zaključati vrata, provjeriti ih jedanput i krenuti gore. Potreba da se vratim i provjerim ponovno bila je vrlo jaka, ali oslanjala sam se na to da ću provesti neko vrijeme u Stuartovu društvu, čime će mi mozak biti zaokupljen lijepim stvarima.

Vrata stana ostavio je otvorena, ali ja sam svejedno pokucala. - Hej?

- Ovdje sam - povikao je pa sam slijedila zvuk do stražnjega dijela stana u kuhinju. Stan mu je bio vrlo svijetao, sunčeve zrake kroz velike su prozore obasjavale dnevnu sobu. Bila je ukrašena: u kutu je bilo božićno drvce, a prozore je okitio lampicama. Izgledala je toplo, srdačno i svečano. Na stoliću su na hrpi stajale nedjeljne novine. Na malom kuhinjskom stolu stajao je čajnik, stalak s vrućim tostom i marmelada od naranče.

- Stigla si baš na vrijeme - rekao je.

Stavio je dva tanjura na stol, a ja sam sjela preko puta njega i natočila čaj te polako dodavala mlijeko dok nije poprimilo pravu boju.

Bila sam toliko silno i neobjašnjivo sretna, da nisam mogla skinuti osmijeh s lica. Bilo mi je dovoljno što imam nekoga poput njega s kime mogu provesti ovakav dan. Jedva sam žvakala hranu jer sam se smješkala. Onda sam se usudila podići pogled, a on me pozorno gledao.

- Izgledaš sretno - rekao je znatiželjno.

- I jesam sretna - rekla sam smiješeći se i jela slaninu i tost koji je bio prekriven meko kuhanim žumanjkom.

Zacrvenio se, a nisam znala zašto. To me podsjetilo na večer prije.

Nespretno promijenivši temu, rekla sam: - Jako dobro kuhaš. Čak i ozlijeđena ramena.

- Baš sam jutros razmišljao o tome - rekao je.

- O čemu?

- Hm. Što radiš za Božić?

Glasno sam se nasmijala. - Baš ništa. Isto što i prošle godine. Sjedim pred televizorom i gledam usrani božićni program.

- Al dolazi na božićni ručak. Nema s kime biti za Božić. Hoćeš li i ti doći? Mogli bismo zajedno slaviti Božić. Kako ti se to čini?

- Zar nemaš obitelj ili nekoga drugog s kim bi trebao slaviti Božić?

Odmahnuo je glavom, žvačući. - Pa i ne baš. Mogao bih ići k sestri, ali ona živi u Aberdeenu. Ralphie je nastavio s putom oko svijeta sa svojom naprtnjačom. A osim toga, radim i sutra i na drugi dan Božića. Sretan sam što sam uopće dobio slobodno na Božić.

Popila sam čaj i pitala se bi li bilo nepristojno ako si natočim još jednu šalicu.

- To je onaj Al o kojem si mi pričao, zar ne? Vodeći svjetski stručnjak za OKP? I želiš da provedem Božić s njim?

- Pa... da. I sa mnom. Hoćeš li doći?

- Baš si ljubazan. Mogu li malo razmisliti?

- Naravno.

Kad smo doručkovali, sjeli smo u osunčanu dnevnu sobu s talogom čaja. Ja sam sjela na tepih boje bjelokosti i raširila oko sebe Sunday Times, udubljujući se u druge dijelove svijeta, tuđe probleme, tuđe svjetove, tuđe živote.

On je sjedio na kauču i čitao Telegraph te mi je povremeno nešto pročitao i smijao se nečemu iz novina.

Kad su mi noge počele trnuti, uredno sam složila novine i držeći časopis sjela pokraj njega na kauč. U časopisu je bio neki članak o OKP-u. Inače ne bih to čitala, jer mi je bilo previše poznato, ali sad mi je bilo nevjerovatno. Članak je bio o poznatim ljudima iz povijesti koji su bolovah od OKP-a i o tome kako se OKP često pogrešno tumači kao ekscentričnost.

Pokazala sam članak Stuartu, a on mi se primaknuo i čitao ga preko moga ramena. Na koži sam osjetila njegov dah.

Postala sam napeta, pitala sam se hoće li me ponovno poljubiti, ali i kako ću se moći nositi s tim s obzirom na to da mi žilama ne teče alkohol. Iznenada je ustao i otišao u kuhinju spraviti novi čaj, a u tom trenutku sunce je zašlo za oblak i soba se zamračila.

- Trebala bih poći - rekla sam.

Mislila sam da me nije čuo. Nakon nekoliko minuta vratio se s čajnikom i pažljivo ga stavio na stolić među novinske dodatke i reklame za pomagala pri kretanju.

- Možeš ići ako to želiš. Ali nekako sam se nadao da ćeš ostati malo duže.

- Stvarno?

- Često to govoriš - rekao je i sjeo na kauč pokraj mene. - Kao da mi ne vjeruješ.

- Gledaš me kao psiholog - rekla sam mršteći se.

- Ja i jesam psiholog.

- A ja sam mislila da si na bolovanju.

- Zašto se ljutiš?

- Zato što me počinješ analizirati. Rukom je sakrio smiješak.

- I zato što to znači da znaš kako mi funkcionira um, a ja nemam pojma što ti misliš iz minute u minutu i to me izluđuje.

Zaokupio se točenjem čaja, bez sumnje posve svjestan da će me šalica čaja - koja je, usput rečeno, bila prave boje - spriječiti da ustanem i odem.

- Sinoć sam te poljubila - ljutito sam ispalila. Nisam imala pojma što želim reći.

- Da - rekao je.

- Imala sam osjećaj da mi se život mijenja. Gledao me onim zelenim očima i čekao. - Da.

- A promjena me uvijek jako plaši.

- Dobro.

- Da? Dobro? To je to?

Slegnuo je ramenima i odbio nasjesti na moj povišeni ton. - Slažem se s tobom. Naravno da je promjena zastrašujuća. Ali preguraš je nekako, a tako ćeš pregurati i ovu promjenu. Zar ne?

Ponestalo mi je riječi pa sam imala osjećaj da se soba okreće oko mene. Ovo nije dobro. Kako sam od savršene, lude sreće otprije nekoliko minuta došla do ovoga? Sigurno imam neko ogromno unutarnje dugme za samouništenje.

- Ne znam što želiš od mene - jedno sam rekla.

Opet me gledao u oči, čega sam se jako bojala jer bi mogao vidjeti kako se osjećam, ali iznenada sam shvatila kako me gleda, način na koji me gleda. - Cathy - rekao je - to je bio samo poljubac.

Obrazi su mi gorjeli. - Hoćeš reći da nije ništa značio?

- Nisam to rekao.

- Zašto ti tako dobro idu čudni razgovori?

Nasmijao se. - Možda zato što sam više navikao na teške razgovore nego na lagane.

Osjećala sam da će imati pametan odgovor na sve što kažem pa sam ušutjela. Kontakt očima: u tome je također bio jako dobar. Ali ovaj put je dobio bitku. Bojala sam se da ću se rasplakati ako ga budem predugo gledala u oči pa sam popila čaj i odlučno stavila šalicu na stol.

- Stvarno, bolje da idem - rekla sam. - Hvala ti na doručku, bio je jako ukusan. Otpratio me do vrata. - Dobrodošla si u svakom trenutku - rekao je.

Stuart je bio u pravu, naravno. Bio je to samo poljubac, samo razgovor, samo doručak. Dok sam provjeravala vrata, prozore, ladice u kuhinji i sve ostalo, razmišljala sam o svemu što je rekao i pitala se koji mi je dio bilo teško shvatiti.

Srijeda, 7. siječnja 2004.

- Bok, ljepotice.

- Isuse! Lee, gotovo sam doživjela infarkt.

Našla sam se u njegovu naručju prije nego što sam uspjela dovršiti rečenicu, na hladnom parkiralištu ispred zgrade u kojoj sam radila. Kasno sam izašla i nisam očekivala ništa uzbudljivije od zapinjanja u gužvi na putu kući. A on je čekao pokraj mogega auta. Parkiralište je bilo loše osvijetljeno, u polumraku.

Poljubio me, polagano i nježno.

- Što radiš ovdje? - upitala sam.

- Završio sam ranije - rekao je. - Htio sam te iznenaditi. Idemo negdje.

- Mogu li otići kući presvući se?

- Izgledaš savršeno i bez toga.

- Ne, stvarno, bila sam na poslu cijeli dan, htjela bih se presvući.

- Ulazi. - Otvorio je vrata auta koji je bio parkiran točno iza mogega.

- Sviđa mi se ovaj auto - rekla sam i sjela na suvozačevo mjesto. - Što se dogodilo tvom autu?

- Došao sam ravno s posla - rekao je. - To je službeni auto.

- Aha. A koji je to posao?

Naravno, na to pitanje nije odgovorio. Bio je elegantno odjeven, u tamno odijelo i tamnosivu košulju, svježe obrijan. Pitala sam se je li uistinu došao s posla ili je prvo bio u teretani. U autu nije bilo ničega po čemu bi ga se moglo razlikovati od nekog drugog auta, nije bilo CD-ova, bačenih karti za parkiranje, službene parkirne karte zalijepljene na vjetrobranu.

Izlazili smo iz grada. - Kamo idemo?

- Na jedno malo drukčije mjesto.

Stavio mi je ruku na bedro dok je vozio, ne skidajući pogled s ceste. Uzbudila sam se od iznenadnog dodira unatoč tome što sam bila umorna. Zadizao mi je suknju dok nije osjetio golu kožu moje noge. Na trenutak sam pomislila da će nastaviti dalje, ali ondje je stao i samo držao ruku na mom bedru. Ja sam stavila ruku na njegovu.

- Uranili smo - rekao je nakon nekog vremena. - Mislim da bismo malo trebali stati. Što ti misliš?

Pritom nije mislio da trebamo stati kako bismo se divili pogledu, naravno, iako je barem čekao dok nije našao neko pristojno mjesto. Stao je na parkiralištu na vrhu brda, u sklopu parka za odmor koji je po noći bio zatvoren, ali nisu zaključali vrata. Mračnom stazom vozili smo se kroz drveće dok nismo došli do jedne čistine, a svjetla grada raširila su se u dolini ispred nas.

Lee je otkopčao pojas i pogledao u polutamom oko nas. U kutu je bio parkiran još jedan auto, ali nismo vidjeli nikoga unutra, iako je bilo premračno da bismo jasno vidjeli.

U autu nam je bilo neudobno iako smo spustili sjedala pa smo završili vani, naslonjeni na vrata. Suknja mi je bila podignuta do struka, gaće skinute i nekamo bačene. Njegovo je lice bilo na mojim grudima, a moje ruke u njegovoj kosi; ja sam drhtala zbog hladnoće ili zbog uzbuđenja, a pete su mi upale u meku zemlju.

- Ne bih smio ovo raditi - rekao je na kraju. Bio je to više uzdah na mojemu vratu.

- Zašto ne?

Podigao je glavu. Bilo je toliko mračno da sam ga jedva vidjela, samo sam osjetila njegovo čvrsto tijelo na sebi i uspjela razaznati njegovu svjetlu kosu nošenu povjetarcem. - Ne mogu prestati misliti na tebe - rekao je. - Sve vrijeme samo mislim na to koliko još minuta mora proći prije nego što ću te vidjeti.

- To je dobro, zar ne? - prošaptala sam, ljubeći ga u obraz, u ušnu resicu.

Odmahnuo je glavom. - Ne ako se moram usredotočiti na nešto na poslu. To je kao varanje. To ne radim.

- Misliš varanje u smislu ševe s nekim drugim?

Nasmijao se. - Ne ševim se ni s kim drugim. Samo s tobom. Ne mislim na posao kad sam s tobom i ne bih smio misliti na tebe kad sam na poslu. - Odmaknuo se od mene i namjestio odijelo. Iz džepa je izvadio komad tamnog materijala. - Mislim da je ovo tvoje?

Otvorila sam vrata auta da se vratim na toplo. - Čekaj malo. Ali njih nisam danas nosila.

- Naravno da nisi - rekao je. - Donio sam ti čiste. Mislio sam da bi ti mogle zatrebati.

- Što se dogodilo s ovima koje sam danas nosila? Slegnuo je ramenima. - Valjda su negdje na parkiralištu.

- Imaš li svjetiljku? Ne mogu samo tako ostaviti gaćice na parkiralištu.

- Ne, nemam. - Upalio je motor. - Idemo. Gladan sam.

Pola sata poslije čekali smo stol u prekrasnom starom baru pokraj rijeke, a grijala sam se uz kamin i čašu vina. Ja sam birala nešto s jelovnika, a Lee je sjedio preko puta mene i gledao me zadovoljno se smješkajući.

Ja sam prva osjetila promjenu. Iznenada je postao napet. Krajičkom oka vidjela sam kako se ukočio.

Podigla sam pogled i vidjela kako Lee gleda nekoga ili nešto preko mojega ramena. Instinktivno sam se okrenula. Iza sebe sam vidjela restoran sa stolovima punim ljudi koji večeraju.

- Sranje - rekao si je u bradu.

- Lee? Što je bilo?

- Nemoj se okretati. - Glas mu je bio hladan. A onda je ustao. - Čekaj ovdje, dobro? Vraćam se za minutu.

Okrenula sam se i vidjela kako ide prema zahodu restorana. Bilo mi je mučno. Koga je vidio? Drugu ženu? Unatoč tome što mi je rekao, okretala sam se na stolici i gledala u prostoriju sa stolovima za večeru, čekajući da se pojavi. Vrata koja su vodila u zahod su se

otvorila, ali iz njih nije izišao Lee, nego dvojica muškarca: jedan je nosio odijelo i mali ruksak preko ramena, a drugi, stariji, bio je ležernije odjeven u crnu kožnu jaknu i traperice. Smijali su se. Očekivala sam da će sjesti za stol, ali oni su krenuli ravno prema meni. Stisnula sam se u naslonjač i pretvarala se da proučavam jelovnik dok su prolazili pokraj mene. Otišli su do vrata bara i rukovali se.

Muškarac u trapericama nestao je kroz vrata i otišao na parkiralište.

Kad se Lee vratio nakon nekoliko trenutaka, razgovarao je mobitelom. Sjeo je nasuprot meni. - Da. Dobro. Vidimo se vani - rekao je, zatvorio mobitel i stavio ga u džep.

- Lee, što se događa?

- Žao mi je - rekao je. - Morat ćemo malo pričekati u autu.

- Molim?

- Moram se sastati s nekim. Ne možemo čekati ovdje.

- Ma ti se šališ!

Nagnuo se i stavio mi ključeve auta u ruku. - Umukni i idi u auto. Ja ću doći za minutu.

Ljutito sam došla do auta i zalupila vratima, iako nitko nije mogao čuti koliko sam bijesna. Sama u autu, otvorila sam pretinac nadajući se da ću pronaći nešto što će objasniti što se događa, ali pretinac je bio prazan. Posve prazan.

Nakon nekoliko trenutaka otvorila su se bočna vrata bara, a ja sam gledala kako Lee ide prema autu. Otvorio je vrata i sa sobom unio hladan noćni zrak.

Radoznalo sam ga pogledala.

- Taj bar je sranje - veselo je rekao. - Trebali bismo otići negdje drugdje.

- Molim?

Prstima je pritisnuo sljepoočnicu i zažmirio, kao da ga od mene boli glava.

- Dobro - rekao je - evo što će se dogoditi. Za nekoliko trenutaka pojavit će se još nekoliko automobila. Ja ću se sastati s tipovima koji su u njima i objasniti što se upravo dogodilo pa onda, ako budemo imali sreće, ti i ja ćemo se odvesti do nekog drugog bara gdje ćemo moći večerati.

- A ako ne budemo imali sreće?

- Onda ću im morati pomoći. A ti ćeš morati ostati u autu i spustiti glavu... i ni zucnuti.

- Hoćeš li mi ikad reći što se, k vragu, događa?

- Hoću, kad sve ovo završi. Obećavam.

Nagnuo se da me poljubi u tami. Prvo sam mu okrenula obraz, ali onda me uzeo i pronašao mi usta, a drugu ruku zavukao pod moju jaknu i povlačio mi bluzu.

Jedan auto stao je pokraj našega. Vidjela sam tri osobe unutra, iako se zbog mraka nije moglo dobro vidjeti. - Dobro - tiho je rekao Lee. - Ostani ovdje, dobro?

Nemoj izlaziti iz auta. Razumiješ?

Kimnula sam. Izišao je i ušao na stražnje sjedalo drugog auta. Unutarnje svjetlo nije se upalilo kad su se vrata otvorila. Gledala sam ljude u tom autu iako ih nisam mogla dobro vidjeti. Izgledali su kao da o nečemu raspravljaju, ali nisam ništa čula. Nakon nekoliko minuta sva četverna vrata su se otvorila i svi su izašli. Lee mi se nasmiješio i namignuo mi.

Alija nisam imala volje uzvratiti mu. Svi su otišli do sporednih vrata bara i ušli, djelujući kao da su prijatelji koji idu popiti nekoliko piva.

U autu je bilo hladno. Razmišljala sam o tome da upalim motor i malo se ugrijem ili možda da uključim radio. Na tren sam pomislila kako bih se trebala odvesti kući i ostaviti ga tu s njegovim prijateljima. Ne zbog toga što je naša romantična večera tako grubo prekinuta, nego zbog načina na koji mi je naređivao. U mislima sam vježbala kako ću mu očitati bukvicu kad ovo - što god to, k vragu, jest - bude gotovo.

Sporedna vrata bara naglo su se otvorila i nastao je kaos.

Uspravila sam se kako bih bolje vidjela, ali onda sam se ponovno spustila kad je muškarac kojeg sam ranije vidjela počeo trčati prema autu, s ruksakom na leđima, a u stopu ga je pratio drugi muškarac s kapuljačom i potom Lee. Nešto je vikao, a onda se bacio na muškarca s torbom pa su obojica pali na šljunak upravo u trenutku kad su se vrata ponovno otvorila i kad su istrčala još dvojica muškaraca.

Kad malo razmislim, mislim da nisam imala pojma što se događa. Tek kad sam vidjela da Lee kopa po džepu i vadi nešto što je nalikovalo na kableske vezice te time veže muškarcu ruke stavivši ih iza leđa, a muškarca s kapuljačom dvojica Leejevih prijatelja dovode natrag s ceste pridržavajući ga sa svake strane, tek tada sam napokon shvatila da je riječ o nekakvom uhićenju.

Lee je uhitio muškarca s torbom.

Ponedjeljak, 24. prosinca 2007.

Ovo je bio dan kad je sve pošlo po zlu. Dan kad se moj krhki svijet razbio u komadiće.

S poslom sam završila u četiri. Bavila sam se zapošljavanjem osoblja u novom skladištu koje se gradilo za spremanje naših zaliha, u industrijskoj zoni pokraj sjedišta farmaceutske tvrtke u kojoj sam radila. Skladište bi se trebalo otvoriti u travnju, a već smo zaposlili većinu uprave. Sad smo još morali pronaći nadzornike i radnike, ali njih ćemo vjerojatno moći pronaći na lokalnom području. Oglasi za posao objavljuvat će se u novinama u prvih šest tjedana nove godine. Ako ne budemo imali dovoljno kvalitetnih kandidata nakon toga, obratit ćemo se agencijama.

Podzemnom sam došla do Ulice Kingston, što je od mogega stana udaljeno manje od kilometra. Išla sam obilaznim putem, kroz prolaz, kako bih mogla provjeriti zastore sa stražnje strane, a onda sam se jedanput prošetala Ulicom Talbot prije nego što sam došla do ulaznih vrata. Potrudila sam se dva dana za redom ići istim putem te sam ograničila provjeravanje koliko god je bilo moguće. Ujutro mi je sada trebalo samo sat vremena za provjeravanje - što je svakako bilo puno bolje nego prije.

Nekoliko koraka od ulaznih vrata čula sam povik iza sebe te sam se okrenula, zatečena. Bio je to Stuart, trčao je Ulicom Talbot.

- Rano si završio - rekla sam.

- Da, hvala Bogu. Kako si ti?

- Dobro, hvala.

Usljedila je stanka. Pitala sam se kako ću uspjeti provjeriti vrata kad je on tu.

- I... Ideš na piće?

- Zar sada?

- Da, sada.

- Pa, ovaj, mislila sam...

- Hajde, idemo gore.

U hodniku mi je jedanput dopustio da provjerim vrata, nestrpljivo je stajao pokraj mene.

- Imaš poruku ovdje - rekao je i pokazao na stolić u hodniku. Stisnula sam zube. Ako tako nastavi pričati, bit ćemo tu cijelu noć. - Samo da ovo obavim, onda ću pogledati.

Naravno, upravo kad sam završila s provjeravanjem, otvorila su se vrata stana 1 i na njima se pojavila gospođa Mackenzie, zablistavši u pregači s cvjetnim uzorkom i papučama.

- Jesi li to ti, Cathy?

- I ja - rekao je Stuart.

- O, prekrasno! Zajedno ste. - Intenzivno me pogledala, kao i inače kad me uhvati usred provjeravanja. Na trenutak smo svi zastali i gledali se.

- E pa, ne mogu stajati ovdje i pričati cijeli dan - na kraju je rekla gospođa Mackenzie - neću ništa napraviti.

Vratila se u stan, a Stuart i ja smo se pogledali. - I tebi to radi? - prošaptao je. Kimnula sam. - Samo joj nemoj spominjati Božić, to ne voli.

- Znam. Prošli tjedan sam pogriješio i spomenuo ga. Evo ti poruke.

Bio je to formular na kojem je stajalo moje ime. Osim uobičajenih kućica u kojima se odabiru razne mogućnosti, jedina informacija na poruci bila je ime - Sam Hollands - broj mobitela i fiksnog telefona te jedna poruka: MOLIM, NAZOVITE ODMAH!

Dao mi ju je prije nego što sam se snašla i, naravno, uz sve ometanje, vrata nisu bila dobro provjerena pa ću cijelu prokletu stvar morati napraviti ispočetka.

- Vrata su zaključana, Cathy - nježno je rekao, vidjevši moj izraz lica. - Ne možemo stajati ovdje cijelu noć. Idemo popiti piće.

- Ne mogu ih ostaviti samo tako.

- Možeš. Hajde, idemo.

- Zašto ti se odjednom tako silno žuri?

- Ne žuri mi se - rekao je.

Bio je tako miran, tako nevjerojatno smiren, da sam se počela uzrujavati. - Zašto ti lijepo ne odeš i pustiš me da završim?

- Ne mislim pomagati tvom OKP-u. Prasnula sam u smijeh. - Što?

- Cathy, ne moram te ja uvjeravati. Sama ćeš preuzeti kontrolu nad svojim stanjem. Ako stalno budem dio tvojih rituala provjeravanja, čak i samim čekanjem da ih obaviš, nećeš biti toliko motivirana da poradiš na tome.

- O, pobogu. Koji si ti jebeni psiholog.

- Da, jesam, kao što stalno ističeš. Alija sam završio s poslom i stvarno bih volio poći s tobom gore, smjesta, i popiti piće. Zato idemo.

Natjerao me da krenem gore ispred njega, a komadić papira držala sam u ruci. Nisam se okretala i gledala u vrata. Na prvom katu sam zastala i pogledala u vrata svojega stana. Poriv da uđem i započnem provjeravati bio je vrlo snažan.

- Hajde, Cathy, nemoj stajati - rekao je Stuart. Već je bio na stubištu blizu svojega stana.

- Moram nazvati ovu osobu, ovu... - pogledala sam na poruku - Sam Hollands.

- Možeš to učiniti i iz mojega stana - rekao je.

Budući da se i dalje nisam pomicala, on se spustio do mene. - Stan ti je siguran, isto kao što je bio kad si jutros otišla - rekao je. - Zar ne?

Prije nego što sam uspjela razmisliti o tome, uhvatio me za ruku. - Idemo gore - rekao je.

Nakon toga sam se mogla pomaknuti.

U Stuartovu stanu bilo je toplije nego u mojemu i svjetlije zbog svih svjetala koja su bila upaljena. Uključio je pećnicu i počeo raditi nešto u kuhinji. - Hoćemo li piti čaj ili vino?

- Vino, mislim - rekla sam. - Da otvorim bocu?

Dao mi je bocu koju je izvadio iz hladnjaka, a ja sam pronašla čaše u jednom ormariću. - Nazovi Sam Hollands - rekao je - prije nego što zaboraviš.

Uzela sam poruku, sjela na kauč u Stuartovoj dnevnoj sobi i sa strepnjom gledala u poruku. Budući da je bilo kasno, nije imalo smisla zvati fiksni broj jer je to vjerojatno bio broj ureda. Zato sam nazvala mobitel. Dugo je zvonilo. Ali na kraju se netko javio

- bio je to ženski glas.

- Inspektorica Sam Hollands pri telefonu.

Inspektorica? - Dobra večer. Ovdje... Cathy Bailey. Ostavili ste mi poruku.

- Samo trenutak. - Čuli su se prigušeni zvukovi, glasovi u pozadini, kao da inspektorica Hollands drži mobitel na jakni ili tako negdje.

Osjetila sam kako mi otkucaji srca ubrzavaju, kako mi se suše usta. Bilo mi je mučno. Što, pobogu, želi policija? Nije nikako moglo biti nešto dobro, zar ne?

- Da, oprostite, gospođice Bailey. Cathy, zar ne? Hvala što ste me nazvali. Još prigušenih zvukova.

- Dobro. Ja radim u Odjelu za obiteljsko nasilje u Policijskoj postaji Camden. Zovem vas u vezi s Leejem Brightmanom.

- Da? - Glas mi je gotovo iščeznuo.

- Zovem vas iz čiste predostrožnosti. Htjela sam vam reći da će Lee Brightman biti pušten iz zatvora u petak, 28. 12.

- Već? - čula sam svoj glas, kao da dolazi izdaleka.

- Nažalost, da. Ali živjet će u Lancasteru i mislim da se ne morate bojati da ćete ga sresti na ulici ili nešto slično. Jedan moj kolega iz Lancastera nas je nazvao i rekao nam pojedinosti koje mi prenosimo vama.

- Zna li... Zna li on gdje sam?

- Ne zna, ako mu vi niste rekli. A mi mu to sigurno nećemo reći. Sigurna sam da neće putovati daleko, Cathy, ne morate se brinuti. Ako se zabrinete, samo nas nazovite. Možete nazvati na ovaj broj ili na onaj drugi koji sam vam dala, bilo kad, ako vas bilo što bude brinulo. Dobro?

- Hvala - uspjela sam izustiti prije nego što sam prekinula.

Sjedila sam i čekala. Osjećala sam kako dolazi kao val, ta panika. Mislim da sam i dalje čekala kad sam čula buku, krik, visok i užasan krik, na trenutak se pitajući odakle dolazi, dok nisam ostala bez daha i shvatila da dolazi iz mene. Sklupčala sam se na kauč, pokušavajući biti manja od makova zrna. Pokušavajući iščeznuti.

Ovakve trenutke smatram opasnima. Strah koji prodire u moj život odjednom doseže novi vrhunac, a moja egzistencija postaje bezvrijedan trud, prevelik izazov.

Na trenutak mi se sve zamaglilo. Vidjela sam kako Stuart sjeda pokraj mene, ali cijela se soba tresla kao da je kakav potres. Osjetila sam kako me hvata, kako govori nešto - diši? Ali nisam mogla razaznati pojedinosti - odgurnula sam ga nekoliko trenutaka prije nego što sam počela povraćati, a on je zgrabio kantu za smeće i prinio je upravo kad je iz mene krenulo.

A onda sam samo čula kako dišem, ali to čak nije bilo ni disanje - bilo je to hvatanje zraka uz drhtanje posve izvan moje kontrole. Prsti su mi počeli trnuti, ali bilo je prekasno, a pod mi se već počeo približavati.

Srijeda, 7. siječnja 2004.

Lee gotovo da nije progovorio cijelim putem do kuće.

Stao je u restoranu brze hrane u Ulici Prospect i kupio vrećicu krumpirića. Stajali su zatvoreni na stolu u mojoj blagovaonici, a od njihova mirisa curile su mi sline unatoč tome što sam posve izgubila tek. Sjedili smo u mraku na mom kauču i povukao me u svoje krilo. Ja sam bila ukočena i mrštila sam se kao razdraženo dijete. Više se nisam mogla ni sjetiti zašto se toliko ljutim.

- Moramo razgovarati o ovome - nježno je rekao. Zagrlio me i naslonio glavu na moj vrat.

- Odavno smo trebali razgovarati o tome.

- U pravu si. Žao mi je. Žao mi je i zbog svog sranja koje se večeras dogodilo.

- Tko je to bio? Taj muškarac s torbom?

- On je jedna od naših meta. Slijedim ga već tjednima. Nisam imao pojma da se sastaje s nekim u tom baru, inače te ne bih odveo onamo.

- Znači, ti si policajac? Kimnuo je.

- Zašto mi to prije nisi rekao?

Usljedila je stanka. Unatoč tome što sam bila ljuta, počela sam popuštati. Igrao se mojom rukom, provukao prste kroz moje i približio moju ruku svojim ustima kako bi mogao poljubiti vrške mojih prstiju. - Nisam očekivao da će se ovo dogoditi - rekao je. - Ne radim to. Ne zaljubljujem se u žene. Nikad ne budem toliko dugo s nekim da moram reći bilo što. Nije lako govoriti o tome, znaš. Puno vremena radim na tajnom zadatku. A to je lakše kad si sam.

- Izgleda opasno - rekla sam.

- Vjerojatno je izgledalo gore nego što je bilo. Ja sam naviknuo na to.

- To si radio i one prve noći, kad si mi se sav krvav pojavio na vratima? Mislila sam da si se potukao.

- Da. Taj put nije bilo tako jednostavno. Ali takvi slučajevi ne događaju se često. Većinu vremena sjedim u autu i čekam da se nešto dogodi, imam sastanke u nekoj zagušljivoj prostoriji bez prozora ili odgovaram na tristo e-mailova. - Potom se pomaknuo i stavio ruku iza leđa. - Sjedim na nekoj cigli... što je to?

Bio je to moj rokovnik. Bacila sam ga na kauč zajedno s torbom kad smo ušli. Izvukla sam se iz njegova zagrljaja i ustala. - Idem po krumpiriće - rekla sam. - Želiš li nešto uz njih? Hoćeš nešto popiti?

- Ne - čula sam kako govori.

Stavila sam vodu da prokuha. Ako mi je nešto bilo potrebno, onda je to bio čaj.

- Mogu li pogledati? - povikao je.

Nakon nekoliko minuta donijela sam šalice s čajem, a on je upalio svjetlo. Moj rokovnik bio je otvoren na njegovu krilu, a on je okretao stranice.

- Što to radiš?

- Bio sam znatiželjan. Tko su ovi ljudi?

U etuiju na zadnjoj stranici mojega rokovnika nalazile su se posjetnice. - Ljudi koje sam upoznala na različitim konferencijama i sličnim događajima - rekla sam. - Ne bi to smio gledati.

- Zašto ne? - upitao je, ali zatvorio ga je i vratio mi ga.

- Ja radim u odjelu za upravljanje kadrovima, Lee. Ovdje se nalaze informacije o zaposlenicima. I o disciplinskim sastancima i sličnim stvarima.

Nacerio se.

- Dobro. Jesu li ti krumpirići još vrući? Umirem od gladi.

Ponedjeljak, 24. prosinca 2007.

Polako sam došla k svijesti, lice mi je bilo zabijeno u tepih, a u nosu sam osjetila miris bljuvotine.

Gotovo istoga trena ponovno sam počela paničariti. Stuart me pokušao navesti da dišem polako. Držao me, milovao mi lice, smireno mi govorio, ali to u početku nije djelovalo. Nisam ga mogla ni čuti. Ponovno sam povraćala. Srećom, tehnika disanja bila mi je dovoljno dobra da se ponovno ne onesvijestim, ali mislim da bi minesvijest u tom trenutku bila draža.

Nakon nekog vremena čula sam kako govori: - Vrati mi se. Diši sa mnom, Cathy, hajde. Ne želim zvati pomoć. Diši sa mnom. Ti to možeš, hajde.

Trebalo mi je puno vremena da se smirim, da ga dobro čujem i shvatim što govori. Dao mi je čistu odjeću, donji dio trenirke i majicu, jer me nije htio ostaviti samu u stanu, a ja nisam mogla ići dolje. Bila sam toliko slaba da gotovo nisam mogla stajati na nogama pa mi je pomogao da dođem do kupaonice, gdje me ostavio da se skinem i uđem u kupku koju mi je pripremio. Čekao je tik do vrata koja su bila napola otvorena i govorio mi dok sam ja sjedila ondje, drhtala i pokušala ne gledati se, pokušala ne gledati sve te ožiljke i ono što oni nose sa sobom.

Kao da mi je on ponovno ušao u glavu. Ili ne, ne još: kao da čeka. Slike, one slike koje sam pokušavala potisnuti, još su bile ondje. Malo su izgubile na jačini. Ali sada...

Upotrijebila sam Stuartov gel za tuširanje, a ruka mi je toliko drhtala da sam ga prolila po zapešću i kupki, ali istisnula sam ga dovoljno da se pokušam riješiti smrada bljuvotine koji se uvukao u moju kosu i tijelo. Od mirisa gela za tuširanje, koji mi je bio poznat, osjećala sam se bolje. Umila sam se i isprala usta sapunastom kupkom.

- Razmišljao sam o prvom putu kad sam te vidio - govorio je, a imala sam osjećaj kao da sjedi pokraj mene, iako je glas dopirao kroz otvorena vrata. Sjedio je na podu u hodniku. Vidjela sam kako je ispružio noge. - Agent za nekretnine upao je kroz vrata; ti si sigurno bila usred provjeravanja. Tako si me ljutito pogledala.

- Stvarno? Ne sjećam se. - Zubi su mi cvokotali. Grlo me boljelo. Jesam li vrištala? Imala sam osjećaj kao da jesam.

- Da.

- Vrata su bila otvorena, nitko ih nije zaključao.

Nasmijao se. - Jadna ti, kako si izdržala kad oni nikad nisu zaključavali vrata? Isuse. - Ton mu se tada promijenio. - Gledala si me tako užasnuto zato što je netko prešao preko praga dok si ti bila usred provjeravanja vrata. Bila si tako lijepa dok si kipjela od bijesa.

Ukočenim prstima izvadila sam čep kade. Slušala sam kako voda otječe. Te sam zvukove čula i iz svog kreveta, iz stana ispod, to šuštanje i grgljanje, pitajući se zašto se kupa u tri sata ujutro.

- Nisam lijepa - rekla sam tiho i gledala ožiljke na lijevoj ruci, a potom one malo dublje na preponama. Oni najgori još su bili crveni, a koža je bila napeta.

- Bojim se da je to moja procjena. Jesi li gotova?

Uspjela sam ustati i zamotati se u ručnik. Još je bio malo vlažan od njegova tuširanja jutros. Bila sam posve iscrpljena, bez energije te sam sjela na kadu i čekala da mi se koža osuši sama od sebe. Nisam se htjela dirati.

- Hoćeš li biti dobro ako ja odem staviti vodu za čaj? - rekao je, a od njegova sam glasa poskočila. - I dodaj mi odjeću, oprat ću je.

- Dobro - rekla sam, promuklim šapatom. Posve ću izgubiti glas. To me podsjetilo na taj dan kad se to dogodilo, na to kad me sutradan policija pokušala ispitati, a ja nisam mogla govoriti. Tri dana sam vrištala. Morali su čekati nekoliko dana da mi se vrati glas i da mogu normalno razgovarati s njima. A do tada je, naravno, on već puno toga ispričao.

Odjenula sam majicu i hlače koje mi je pripremio. Čudno sam se osjećala u hlačama, bile su tako labave da sam morala pridržavati pojas jer su mi stalno spadale.

Osjećala sam se polugolo, posebno zbog toga što su mi se vidjele ruke. Ožiljci su bili grozni. Nisam htjela da ih vidi. Na vratima kupaonice visio je kućni ogrtač, tamnoplave boje. Kad sam ga obukla, mogla sam ga dvaput omotati oko sebe i bio je do poda. To će biti dobro.

Susreli smo se u kuhinji. Perilica rublja je radila, a u njoj je bila moja odjeća. Osjetila sam slabašan miris nekog dezinfekcijskog sredstva. Šalicu čaja stavio je na kuhinjski stol i sjeo, a moje bose noge po prvi put osjetile su pločice poda. Još nikad nisam skinula čarape u njegovu stanu, a kamoli svu odjeću.

- Želiš li razgovarati? - upitao je.

- Mislim da nisam u stanju - prošaptala sam.

- Možeš li mi reći što su ti rekli telefonom?

Razmislila sam o tome i u glavi prvo isprobala riječi koje ću reći: - Rekla je da će ga pustiti 28.

- Muškarca koji te napao?

- Da.

Kimnuo je. - Dobro. Bravo - rekao je, kao da sam odlična učenica koja je upravo riješila složenu jednadžbu.

- Rekla je da će živjeti u Lancasteru. Misli da neće dolaziti ovamo.

- Zna li on gdje živiš?

- Mislim da ne zna. Preselila sam se. Preselila sam se tri puta. Samo me jedna osoba osim policije tada vidjela: Wendy.

- Misliš li da bi Wendy mogla biti u opasnosti?

Malo sam razmislila o tome, a onda odmahнула glavom. - Mislim da on ne zna da smo se sprijateljile. Nisam nikad razgovarala s njom prije dana kad me pronašla. Nakon toga su ga uhitili. Ali ona je svjedočila na suđenju.

Popila sam malo čaja. Boljelo me grlo, ali osjećaj je bio nevjerojatan. Činilo mi se da

sam odmah smirenija.

- Bit ćeš dobro - nježno je rekao. - Sada si sigurna. Nikad te više neće ozlijediti. Pokušala sam se nasmiješiti. Htjela sam mu vjerovati, htjela sam imati povjerenja u njega. Ne, ja jesam imala povjerenja u njega, ipak sam sjedila u njegovoj kuhinji odjevena u njegovu odjeću i ogrtač. - Ne možeš mi to obećati.

Razmislio je o tome, a onda odgovorio: - Ne, ne mogu ti to obećati. Ali više nisi sama u ovome. Možeš izabrati hoćeš li se odmaknuti od tog zlog čovjeka i potruditi se da ti svaki dan bude bolje, da ojačaš toliko da se više ne bojiš ili ćeš izabrati da ti on i dalje nanosi bol. To je tvoj izbor.

Nasmiješila sam se, unatoč stanju u kojem sam bila.

- Hoćeš li prespavati ovdje? - pitao je.

Razmislila sam koje su mi mogućnosti. Htjela sam ići u stan i početi provjeravati, ali istodobno sam se bojala. Bojala sam se vratiti u stan. Bojala sam se biti negdje bez Stuarta.

- Hoću - rekla sam.

- Ja ću spavati na kauču.

- Ne, mogu i ja. Tebi treba tvoj udobni krevet - rekla sam, misleći na rame.

- Ali poludjela si prošli put kad si zaspala na kauču.

- Mislim da je manje vjerojatno da ću poludjeti ako se probudim na tvom kauču nego ako se probudim u tvom krevetu.

- Dobro, ako si sigurna. Jesi li gladna?

Nisam bila gladna, ali složenac koji je stavio u pećnicu prije nekoliko sati još je cvrčao pa smo ga jeli iz zdjelica na krilu i umakali komadiće kruha u umak. Bio je vruć i pikantan i grlo me je peklo od njega. Ali bio je ukusan. Donio je onu bocu vina koju nisam uspjela otvoriti pa smo ga pili.

- Ovo vjerojatno baš i nije dobra ideja - rekao je Stuart kad je popio prvu čašu vina.

- Što to?

- Alkohol. Imala si tešku večer, a ja moram biti u formi sutra jer spravljam božićni ručak.

- Ali fino je.

Okrenuo se prema meni i nasmiješio. Djelovao je jako iscrpljeno i imao je podočnjake. Danas sam na poslu samo mislio o tome kako ću večeras doći kući i napiti se.

- Zašto?

- Prošli Božić bio je malo usran, da budem iskren. Pokušavam ga zaboraviti. Naravno, opijanje nije rješenje, ali mislio sam da će pomoći.

- Što se dogodilo prošlog Božića?

Natočio je još vina u svoju čašu, a menije također napunio čašu iako sam otpila tek nekoliko gutljaja. - Tada je sve pošlo nizbrdo s Hannom.

- S tvojom zaručnicom?

Kimnuo je. - Večerali smo. Bilo nas je četvero: ja, Hannah, njezin brat Simon i njegova djevojka Rosie. Simon mi je bio najbolji prijatelj s faksa i preko njega sam upoznao Hannu.

Baš smo završili s jelom, a Hannu je netko nazvao na mobitel. Nije trebala biti dežurna, ali rekla mi je da ima hitan slučaj i da mora otići. Simon ju je napao, očitao joj bukvicu, no ona mu je rekla da odjebe, uzela kaput i otišla. Simon je bio toliko bijesan, a ja nisam mogao shvatiti zašto pa sam mu rekao neka to zaboravi. Situacija je postala malo neugodna, oni su otišli ubrzo nakon nje, a ja sam ostao sam dok se nije vratila u tri sata ujutro. Zaspao sam na kauču čekajući je.

Okrenuo se i pogledao me pa se namrštio zbog onoga čega se sjetio. - Bio je to baš usran Božić. Ispostavilo se da mu je obećala da će provesti Božić s njim, s tim muškarcem s kojim se viđala. Simon je sve znao. Zamalo mi je sve rekao... zato ga je Rosie natjerala da odu. Nije mi htjela pokvariti Božić.

- Kad si doznao?

- Tek u srpnju. - Naslonio se na kauč i popio vino do kraja. - Ne želim razgovarati o tome - odlučno je rekao.

Oprao je zdjelice dok sam ja gledala kasne vijesti, a onda je iz spavaće sobe donio pokrivač i zamotao me u njega. Bio je ogroman.

- U ormaru imam vreću za spavanje - rekao je. - Ti uzmi ovo.

- Hvala - rekla sam. Uхватила sam njegov pogled na tren i osjetila kako mi puls ubrzava. Da me ponovno pokušao poljubiti, ne znam što bih učinila. Ali samo se nasmiješio i otišao u spavaću sobu. Slušala sam kako nešto petlja po stanu, gasi svjetla u kuhinji i pali ih u hodniku, dok sam ležala na kauču ispod toplog, mekanog pokrivača koji je mirisao na deterđent za pranje rublja i malo na njegov balzam poslije brijanja. Mislila sam da neću moću zaspati. Ležala sam ondje i razmišljala o tome kako neću moći zaspati, sve do trenutka kad sam zaspala.

Subota, 17. siječnja 2004.

Sylvijin tulum bio je u Spread Eagleu, našem najdražem baru gdje smo se godinama ludo provodile. Sylvia je s vremena na vrijeme bila u vezi s vlasnikom, ali uspijevali su ostati prijatelji između dviju svađa.

Uzeli smo taksi do Spread Eaglea, a Lee je bio loše volje.

- Slušaj, ne moramo ostati dugo ako ne želiš. Stvarno. Samo sat-dva, može?

- Kako god.

Da nije izgledao tako dobro, možda bih mu jednostavno rekla da odjebe. Nisam se mogla odlučiti izgleda li bolje u odijelu, obrijan i prekrasno namirisano ili pak u trapericama i malo prljav. Danas je bio negdje između tih dviju krajnosti, nosio je traperice i tamnoplavu košulju koja mu je istaknula plave oči, koje su sada izgledale svjetlije i plavije nego ikad, i barem je bio čist. Dok smo išli prema vratima, pripremajući se na buku koja je dopirala iznutra, uhvatio me za ruku i stisnuo je. Sve je to bilo zbog one glupe haljine.

Kad se istuširao, obrisao i nag odvažno ušao u moju spavaću sobu s takvim daškom samouvjerenosti kakav može imati samo muškarac takva tijela, ja sam oblačila crnu baršunastu haljinu.

- To ćeš obući?

Zagrlio me oko struka i naslonio se na mene.

- Očito - veselo sam rekla.

- Zašto ne obučeš crvenu haljinu?

- Zato što samo idemo u Spread Eagle. To je bar. I to ne baš previše otmjen. Ne mogu obući crvenu haljinu od satena, bit ću pretjerano dotjerana.

Potom je pogledao u otvoren ormar i s vješalice skinuo crvenu haljinu od satena, taj sjajni dragulj među crnim i ljubičastim haljinama. Na tren sam pomislila da će je baciti prema meni, ali umjesto toga, sjeo je na krevet i počeo otkapčati dugmad, jedno po jedno.

- Lee?

Kao da je zaboravio da sam ondje. Stao je pokraj mene i naslonio lice na moj vrat te mi počeo lizati kožu i disati na uho, od čega sam se naježila. - Obuci crvenu haljinu - nježno je rekao.

- Lee, ne mogu. Stvarno. Što fali ovoj?

- Ništa joj ne fali. Prekrasna je. Ti si prekrasna. Ali dobro izgledaš i u crvenoj.

- Dobro izgledam i u crnoj - rekla sam i promatrala naš odraz u ogledalu koje se nalazilo na vratima ormara. - Zar ne?

Prošao je rukom preko mojih prepona, a ja sam se rastopila. Potom mi je drugom rukom podigao haljinu i prije nego što sam toga bila svjesna, okrenuo me prema krevetu te mi podigao haljinu preko glave. Pala sam na prekrivač, smijala se, a on mi je puhao po

golom trbuhu i skidao mi rukave.

Dopustila sam mu da me skine. Dopustila sam da svu svoju pažnju sljedećih pola sata posveti mojem tijelu, a onda, kad se obukao i sišao, ponovno sam odjenula crnu haljinu i bila sam spremna upravo kad je stigao taksu. Nije razgovarao sa mnom cijelim putem do bara.

Utorak, 25. prosinca 2007.

Kad sam na božićno jutro otvorila oči, sunce je sijalo kroz prozor, obasjavalo mi lice, podsjetivši me na ljeto. Čula sam Stuarta kako u kuhinji lupa loncima i odjednom se sjetila da je Božić i da će se Alistair pojaviti za nekoliko sati.

Primijetio je da ustajem. - Bok - rekao je. - Sretan Božić. - Imao je traperice i iznošenu sivu majicu. - Stavit ću vodu za čaj.

- Trebala bih ustati - rekla sam i dalje ušuškana u pokrivač.

Prišao je i sjeo na kauč do mene, malo se trgnuviši kad je okrenuo rame. - Malo sam razmišljao - rekao je i gledao me - mogu nazvati Alistaira i otkazati ako želiš.

- Što? Otkazati Božić?

- Ako bi radije bila sama, znaš. Nakon onoga jučer. Siguran sam da se on neće ljutiti.

Nasmiješila sam mu se. - To je vrlo ljubazno, ali bit ću dobro. Stvarno.

Malo sam podigla pokrivač, iznenada shvativši koliko sam oskudno odjevena. Počela su mi se vraćati sjećanja na sinoćnju mučninu i napad panike. - Onda se bolje obuci - veselo je rekao. - Želiš li da siđem u tvoj stan i pronađem ti neku odjeću ili je u redu i ono što si jučer imala? Sve je čisto.

Razmišljala sam o tome kako bih trebala otići u svoj stan i biti sama dok tražim što ću odjenuti. Da nije bilo sunčano, mislim da bih ga zamolila da pode sa mnom. Pogledala sam u prozor, a sunčane zrake prodirale su u sobu. Ništa se loše ne može dogoditi na ovakav dan.

- Bit ću dobro, mislim. Samo se idem presvući i onda ću se vratiti.

- Donesi još neke stvari - rekao je ustajući.

- Kakve stvari?

- Ma znaš, četkicu za zube i slično. Mislim, ako budeš htjela prespavati večeras. Nisam mislila prespavati. U stvari, imat će sreće ako uopće uspijem izići iz stana.

Najmanje sljedeća dva sata potrošit ću na provjeravanje, pomislila sam dok sam niz hladne stuba nosila odjeću koju sam imala na poslu, uredno složenu, i cipele koje su stajale na vrhu.

Stanje bio u redu. Bilo je hladno, jer inače bih sada već bila na poslu, a centralno grijanje gasi se u šest. Zastori su bili u redu, onako kako sam ih ostavila; sve je u stanu bilo onako kako je trebalo biti. Krenula sam s provjeravanjem, misleći kako je neobično što to radim u Stuartovoj majici i donjem dijelu trenirke, koji mi pleše oko struka.

Kad sam uspjela provjeriti tri puta, istuširala sam se da se malo ugrijem i oprala kosu kako bi dobila normalan oblik. Pregledavala sam ormar, pitajući se imam li još nešto u čemu ne izgledam kao pedesetogodišnjakinja ili kao da se skrivam iza hrpe bezoblične odjeće.

Na kraju sam pronašla crni uski top koji inače nosim na posao ispod odijela i crnu

suknju koja je bila dovoljno kratka da bude izazovna. I crne tajice. Izgledala sam kao nindžina nevjesta. I na kraju, u stražnjem dijelu ladice, pronašla sam svijetloružičastu vestu od kašmira. Barem će mi pokriti ožiljke na rukama. Nisam je zakopčala, nego povezala.

Tužno sam gledala sve svoje praktične cipele, koje su bile prikladne za hlače i pogodne za bijeg, ali nisu baš bile privlačne.

K vragu, ionako mi ne trebaju cipele, ipak idem samo gore.

Obrisala sam kosu ručnikom i nanijela malo šminke jer ga nisam htjela uplašiti. Nakon toga, pogledala sam se u ogledalo. Izgledala sam vrlo neobično i mršavo. Uopće nisam nalikovala na sebe. Ako me i bude tražio, pomislila sam, bit će sretan ako me uopće prepozna.

Ali nisam htjela razmišljati o tome. Pronašla sam jednu torbu i stavila u nju neke potrepštine, četkicu za zube, trenirku i majicu, čisto donje rublje. Tek toliko da se ne moram poslije vraćati dolje ako ne budem htjela.

Stavila sam torbu blizu vrata da mi bude pri ruci i počela s provjeravanjem.

Subota, 17. siječnja 2004.

Spread Eagle bio je pun, uglavnom Sylvijinih prijatelja iz Lancaster Guardian. Buka je bila strašna, a čak je bio i DJ, no glazbu koju je puštao nadglasali su povici i smijeh. Sudeći po buci i stanju prisutnih, pili su gotovo cijeli dan.

Sylvia, koja je vodila glavnu riječ za šankom, izgledala je još ljepše i egzotičnije nego inače, noseći žarko ružičastu suknju i smaragdno zelenu svilenu bluzu koja joj je išla uz oči i koja je bila toliko otkopčana da joj se vidio veći dio dekoltea i komadić crvenoga grudnjaka. Kad me ugledala, vrisnula je, otrgnula se muškarcima u odijelu koji su stajali pokraj nje i doteturala do mene kako bi me zagrlila. Mirisala je na skup parfem, džin i čvarke.

- O, moj BOŽE! Možeš li vjerovati? Ja stvarno idem u jebeni DAILY MAILZajedno smo skakutale gore-dolje, a onda sam se sjetila Leeja i maknula se u stranu.

Sylvia je zakoračila prema naprijed stidljivo se nasmiješivši, pružila Leeju ruku i blago se naklonila. - Bok, Lee.

Za svaku pohvalu, Lee joj se lijepo nasmiješio i poljubio je u obraz. Ali to Sylviji očito nije bilo dovoljno pa ga je počastila zagrljajem. Pogledao me preko Sylvijina ramena i namignuo mi.

Nakon toga, činilo se kao da se opušta. Ja sam lepršala po baru, razgovarala s raznim ljudima koje poznajem i pila puno više nego što sam trebala. Častili su me i oni koje slabo poznajem i oni koje nikad prije nisam vidjela. S vremena na vrijeme pogledala bih Leeja i svaki put se činilo da mu je dobro. Uglavnom je razgovarao s Carlorn Stevensonom, Sylvijinim prvim urednikom. Poslije sam ga vidjela u skupini ljudi sa Sylvijom, koja je malo razgovarala s njim, a malo s ostatkom skupine. Vidio me kako gledam te mi se nasmiješio i namignuo mi.

Toliko o tome da ćemo ostati samo sat vremena, pomislila sam, veselo gledajući kako Lee stoji za šankom i raspoloženo razgovara s Lenom Jonesom, glavnim policijskim izvjestiteljem. On je ljetos neumorno ganjao Sylviju, unatoč tome što postoji gospođa Annabel Jones koja je više puta prijetila da će ga kastrirati škaricama za nokte.

Privila sam se uz Leeja na šanku i zavukla pod njegovu ruku. Zauzvrat me poljubio tik iznad uha, mirišući na pivo.

- O, nisi mi spomenuo da je ova mačka tvoja! - rekao je Len i podigao mokru kriglu u mom smjeru.

- Bok, Lene - rekla sam.

- Cath, mačkice. Kako si? I zašto već nisi došla razgovarati sa mnom?

- Sad sam došla razgovarati s tobom. To nema veze s tim što sam se nadala da će me Lee počastiti još jednim pićem.

Shvatio je što želim reći pa je dozvao konobara, dao mu novac, a meni votku, dok je Len promrmljao nešto u smislu da ide pišati.

- Onda, zabavljaš li se? - glasno sam ga pitala na uho.

Kimnuo je, gledajući me u oči. Već sam ga mogla dosta dobro pročitati. Znala sam približno što misli, a ovaj put su mi klecala koljena. Ne skidajući pogled s njegova, namjerno sam stavila ruku na prednji dio njegovih hlača i osjetila koliko je tvrd. Stisnula sam ga i gledala kako mu se oči zatvaraju, a koža rumeni.

Potom sam ga pustila i otpila gutljaj pića.

- Baš me izazivaš - zarežao mi je na uho.

- Čekaj kad dođemo kući - rekla sam.

Njegov pogled govorio mi je da nije spreman čekati toliko dugo.

Da budem iskrena, previše sam uživala u tom izazivanju. Otišla sam plesati sa Sylvijom, koja je skinula svoje louboutinke i bosa plesala na prljavom laminatu koji je služio kao plesni podij.

Vidjela sam kako nas gleda, i Sylvia je to vidjela pa me privukla k sebi i zažvalila me.

- Koja si ti koketa, Sylvia! - povikala sam, a ona me pustila.

- Daj mi reci - povikala je - ima li šanse za grupnjak prije nego što odem u London?

Nasmijala sam se i pogledala ga. Izraz njegova lica bio je neprocjenjiv. - Hm - rekla sam - što misliš da će reći ako ga pitam?

Zagrlila me oko struka pa smo se obje okrenule prema njemu da ga dobro pogledamo. - Jebeno je zgodan! - povikala je.

- Znam, i moj je!

Smijale smo se i zagrlile te skakutale na "Lady Marmalade".

Nisam dugo imala Sylvijinu potpunu pozornost, odvukla su je dva znojna muškarca koje nisam prepoznala. Mislim da uopće nisu bili iz njezinih novina, ali Sylviju to nije bilo briga.

Lee je nestao. Ja sam ostala na plesnom podiju, a sa svake strane doslovno su me pridržavala druga tijela. U ušima mi je zvonilo od buke te sam poželjela da sam obukla nešto prozračnije od ove baršunaste haljine.

Na kraju sam zaključila da jako moram ići na WC pa sam odšetala do ženskog WC-a, bacila pogled na red i otišla u muški.

- Ne gledam - rekla sam i okrenula se, ne gledajući u nekoliko tipova koji su stajali za pisoarom. Zaključala sam se u kabinu i s olakšanjem čučnula.

Kad sam završila, krenula sam u potragu za njim, odlučno se gurajući kroz pijana tjelesa. Nalaktio se na šank i razgovarao s Lenom.

- Hoćeš li nas, molim te, ispričati na trenutak? - pristojno sam povikala, a Len je podigao obrvu i kimnuo pa se ponovno okrenuo prema šanku i naručio još jedno pivo.

Uhvatila sam Leeja za ruku i odvukla ga kroz hodnik i pokraj zahoda do terase.

Mnogo ljudi je ondje stajalo i hvatalo svjež zrak, ali ja sam ga odvela još dalje - povela sam ga kroz vrata na kraju terase, koja su vodila na igralište. Ovo je mjesto ljeti bilo krcato, ali sada nije bilo nikoga i bilo je jako, jako mračno.

Nisam ga morala vući. U stvari, kad je shvatio kamo ga vodim, on je mene počeo voditi i

vući.

Spotaknula sam se o grumen trave pa sam sjela na rub stola i podigla suknju, sretna što imam samostojeće čarape i isto toliko sretna što sam gaće bacila u kantu za smeće u muškom WC-u.

Vidjela sam mu samo obrise, siluetu na svijetlonarančastom svjetlu obzora, ali čula sam ga kako diše. Zataknula sam prst za pojas njegovih traperica i privukla ga bliže, otkopčala kopču pojasa, potom hlače, a on je stavio ruku na unutaraju stranu mojega bedra. Kad je shvatio da ne nosim gaće, zastenjao je.

Grubo me poljubio i silovito mi otvorio usta, a onda se odvojio da mi dahtajem kaže u uho: - Prljava kurvo...

- Šuti - rekla sam mu u usta. - Sigurno ti je drago što sad imam ovu haljinu, zar ne?

Trebalo mu je malo duže jer je popio. Iako sam se dobro zabavljala s obzirom na to da me silovito jebao na ledenom noćnom zraku, dio mene počeo se brinuti da će netko čuti zvukove koje smo oboje ispuštali. A još jedan, ne tako zanemariv dio mene, počeo se brinuti da će mi se u guzicu zabiti komadići drva.

Potom ga je izvadio i okrenuo me, gurnuo me na stol jednom rukom i drugom mi podigao suknju do struka, a onda ga gurnuo odostraga, uz zvuk koji je prošao kroz stisnute zube. Udarivši o stol, ostala sam bez daha pa sam pod prstima na drvu osjetila grube lišajevе, pripremajući se za svaki njegov nasrtaj. Držao me za kukove i nabijao, a stisak mu je bio jak i bolan.

Dok ga je nabijao, čula sam druge zvukove - ili je to bio on? Ali dolazili su izdaleka. I onda - bez sumnje - žensko hihotanje. Očito je još netko uživao na noćnom zraku, a igralište je bilo pravo mjesto za to. Nisam znala trebam li što reći, ali malo sam postala napeta. To je očito imalo dobar učinak jer je u tom trenutku svršio, nabivši ga toliko silovito, da sam osjetila oštru bol u trbuhu kad sam okrznula grubu površinu stola.

Odmah ga je izvadio i zakopčao hlače, ostavivši me da nespretno stojim i spustim haljinu. Lee se nakašljao upravo u trenutku kad su se dvije osobe pojavile iza tobogana - žarko ružičasta suknja bila je vidljiva i na ovom mraku. A iza Sylvije - pridržavajući se za nju kao za spasioca - bio je Carl Stevenson, koji je djelovao zbunjeno i nadlanicom brisao usta.

- Večer - rekla je Sylvia hihoćući te mi je namignula kad su prolazili pokraj nas i vraćali se u bar.

Držeći se za ruke, prošli smo kroz sporedna vrata do parkirališta, a onda smo pozvali taksi. Opet sam drhtala.

- Zašto vi žene nikad ne nosite kaput, pobogu? - rekao je i zagrlio me.

- Imam tebe da me ugriješ - rekla sam i poljubila ga u vrat.

Taj dio večeri bio je u redu. Kao i vožnja kući taksijem, osobito zbog toga što je zavukao ruku pod moju suknju i dirao me sve vrijeme do kuće.

Ali kad smo ušli, nešto se promijenilo.

- Mislim da ću se sada istuširati - rekla sam i bacila cipele u ormarić ispod stuba. Stajao je u dnevnoj sobi, namrgođena lica, ruku u džepu.

- Ja idem kući - rekao je.

Vratila sam se u sobu; nisam bila sigurna jesam li ga dobro čula jer mi je još zvonilo u ušima. - Jesi li ti to rekao da ideš kući? Zašto? Zar nećeš ostati? - Prišla sam mu i zagrlila ga oko struka. On je prvo držao ruke u džepu, a onda me nježno, ali odlučno odgurnuo.

- Što ne valja? - pitala sam, potonuvši nakon onog prvobitnog osjećaja sretne opijenosti.

Napokon me pogledao u oči. Njegove su oči bile namrgođene i isijavale bijes koji još nisam vidjela. - Što ne valja? Stvarno nemaš jebenog pojma što ne valja? Isuse.

- Lee, pobogu, reci mi. Što sam učinila?

Odmahnuo je glavom da je razbistri. - Što je bilo ono? Ono kad si izišla iz muškog WC-a? I slučajno ostavila ondje gaćice?

- Otišla sam u muški jer je u ženskom bio red. Sylvia i ja to uvijek radimo kad je gužva - tiho sam rekla.

- Sylvia! - eksplodirao je. - O tome se radi! A što je bilo ono kad ste se žvalile na plesnom podiju? I dirale?

- Mislila sam da će ti to biti seksi - rekla sam, osjetivši kako mi naviru suze. Ovo je sve krenulo nizbrdo. - Ne bih ništa napravila s njom. - Ovo očito nije bio trenutak da predložim grupnjak.

- Joj daj, samo se nemoj rasplakati - zagrmio je. - Da se nisi usudila rasplakati se. Suzdržala sam suze. - Lee! Skinula sam gaćice u WC-u zato što sam znala da ću te pronaći čim iziđem.

- Aha, a kako bih ja trebao biti siguran u to? Mogla si se pojebati s bilo kim tamo. Ti prljava jebena kurvo.

To me pogodilo ravno u živac. - Nemoj me vrijeđati samo zato što si odjednom postao tako napet! Nisam čula da se žališ dok si me jebao na igralištu.

- Da, a onda ti je došla i prijateljica, da nam bude publika!

- Nisam imala pojma da je ondje!

- To često radite, je l' da? Gledate se? Zaboga!

- Ne! - To je bila laž. Napravile smo to jednom ili dvaput, iz fore. Bio je izazov vidjeti tko će prvi nekoga dovesti na igralište. Ali to nije bio slučaj večeras...

- Lee... - dodirнула sam mu ruku, nježno, pokušavajući ga oraspoločiti, smiriti, ali on ju je otresao.

- Daj, oprost. Nije bilo tako. Lee. - Ponovno sam pokušala, ali ovaj put me snažno odgurnuo objema rukama. Pala sam na kauč i ostala bez daha.

Duboko je udahnuo i okrenuo se. - Bolje da idem.

Sjela sam na kauč, zatečena silinom njegova bijesa i očajna zbog mogućnosti da ću ga izgubiti. - Da, bolje da ideš.

Prvih sat vremena nakon što je otišao provela sam dugo se tuširajući u vrućoj vodi, a nakon toga šetala sam od sobe do sobe i razmišljala o svemu što je rekao i kako je protumačio moje ponašanje.

Nisam se ni s kim pojebala, nisam čak ni s kim očijukala, a Sylvia se nije mogla računati

jer mi je ona bila najbolja prijateljica na svijetu. S njim nešto nije bilo u redu. Ali onda sam razmišljala o tome kako ondje nije poznavao nikoga osim mene, kako sam ga ostavila i provela noć lepršajući među ljudima, smijući se i šaleći se, mašući kosom i trepući. I žvaleći Sylviju na plesnom podiju. O, Bože!

Sljedeći sat provela sam sklupčana na kauču, objumivši koljena i odsutno zureći u televizor, ništa ne opažajući, a učinak alkohola sad je došao na onu razinu kad mi je bilo mučno.

Baš kad sam pomislila kako ću otići u krevet, iako sam znala da neću moći zaspati, začulo se tiho kucanje na vratima. I ponovno je sve bilo u redu, jer je on bio ondje, a svjetlo iz hodnika obasjavalo mu je lice, suze, bol, strašnu surovu bol u njegovim očima. Krenuo je prema meni govoreći: - Žao mi je, Catherine, žao mi je...

Zagrlila sam ga i povukla unutra, nježno ga ljubeći, ljubeći mu suze koje su mu tekle iz očiju. Smrzavao se. Hodao je kilometrima. Skinula sam ga i odvela pod tuš, gotovo isto kao i one prve večeri kad mi se pojavio na vratima krvava lica i s tri napukla rebra.

- Jako mi je žao - prošaptao je, dok sam ležala pokraj njega pokušavajući ga ugrijati svojim tijelom.

- Ne, Lee, bio si u pravu. Ono nije bilo u redu od mene. Žao mi je. Neće se više ponoviti.

Dok smo vodili ljubav, bio je jako nježan.

Nekoliko sati poslije, ležali smo u tami u mojoj spavaćoj sobi, a ja sam osluškivala njegovo pravilno, duboko disanje. Pitanje koje mi se vrtjelo u mislima od trenutka kad sam prvi put vidjela te oči, napokon se pretvorilo u šapat. - Tko ti je slomio srce, Lee? Tko?

Toliko mu je dugo trebalo da odgovori, da sam mislila da je zaspao... A onda je tu riječ prošaptao poput mistične formule, poput mistične riječi: - Naomi.

Sljedećeg jutra zaboravila sam kako sam zadobila masnice na rukama. Ali nikad nisam zaboravila to ime ni način na koji ga je izrekao, s takvom uzvišenošću, s takvim uzdisajem.

Utorak, 25. prosinca 2007.

Kad sam se vraćala gore, čula sam glasove prije nego što sam ušla u stan. Ostavili su vrata otvorena, što bi me inače izbezumilo, ali na kraju krajeva, ovo nije bio moj stan.

Stuart je stajao u kuhinji. Kad sam krenula prema njemu, zatvorivši vrata stana za sobom, prestao je pričati usred rečenice i pogledao me.

Zašla sam za ugao i, napokon, ugledala Alistaira Hodgea. - O, ti si sigurno čuvena Cathy; čuo sam puno toga o tebi. Kako si, draga?

- Jako dobro, hvala. Drago mi je da smo se upoznali.

Rukovali smo se, a ja sam odmah uzela čašu vina koju mi je ponudio i pomislila kako ću morati pustiti da stvari polako teku svojim tokom.

- Dođi, sjedni pokraj mene, draga, da vidimo ima li kakve svečane glazbe koju možemo slušati.

Preko ramena sam pogledala Stuarta dok me Alistair vodio u dnevnu sobu. Nasmiješio mi se, namignuo mi i vratio se spravljanju ručka.

Alistair je bio snažne, malo nespretne građe, a kosa mu je prerano sijedjela, baš kao i moja. Imao je ogroman trbuh koji se napinjao ispod pamučne košulje i koji je prelazio preko pojasa smeđih samtanih hlača. Unatoč svom opsegu, nije imao problema s kretanjem te je nakon što smo pregledali nekoliko CD-ova brzo skočio s kauča kako bi izabrao druge CD-ove iz Stuartove kolekcije.

- Stuarthe, mladiću, nemaš božićnih pjesama.

- Možda ima negdje na televiziji - povikao je Stuart.

- Moram priznati da ni ja nemam božićnih pjesama - rekla sam.

- Jao, baš šteta. Uopće se ne osjećam božićno ako ne slušam božićne pjesme.

Prebacivao je programe dok nije naišao na neki zbor dječaka koji su cvrkutali, s andeoskim ustima i obrvama na vrhu čela. Obrazi su mi se počeli rumenjeti. A tek sam popila pola čaše vina.

- Kako je rame? - povikao je Alistair.

- Bolje. Oporavlja se.

Zavjerenički me pogledao. - Je li ti rekao što se dogodilo?

- Rekao mi je samo da ga je neki pacijent udario u rame.

- Aha, znači nije ti ispričao cijelu priču. Mogao sam i misliti. On je naš junak, doktor Richardson. Stao je između pacijenta koji je postao agresivan i medicinske sestre. Srušio je muškarca na pod...

- Pretjeruje - rekao je Stuart. Odjednom se pojavio s bocom vina i napunio nam čaše.

- ... i svladao ga jednom rukom, dok nije došla pomoć. Pogledala sam Stuarta.

- Inače nije tako strašno - rekao je. - Većina pacijenata je preočajna da bi nešto pokušala. Ne susrećem često nasilne pacijente.

Alistair je podigao obrve. Pogledala sam prvo u jednog pa u drugog.

- Uglavnom, Al, bilo bi dosta o poslu. Mislim da Cathy ne želi slušati grozne detalje, zar ne?

- Je li ti rekao za nagradu?

- Nije - rekla sam.

Stuart se s gnušanjem vratio u kuhinju.

- Dobio je nagradu Wiley za istraživanje o liječenju depresije mladih. On je prvi psiholog iz Ujedinjenog Kraljevstva koji ju je dobio. Silno smo ponosni na njega.

Dobro, dobro. Neću više pričati o tome. Ah znao sam da joj nećeš ništa reći, Stuarate pa sam joj morao ja nešto ispričati.

- Radite li zajedno, na istom odjelu? - upitala sam.

- O, ne, više ne. Ja radim u o Centru za liječenje anksioznog i traumatskog poremećaja. U drugoj zgradi. Stuart je specijaliziran za depresiju i poremećaj raspoloženja, a radi i na hitnim slučajevima. No počeli smo zajedno. Brilljantan je.

- Čujem te - doviknuo je Stuart iz kuhinje.

- Znam, dragi mladiću, zato i govorim takve lijepe stvari. Alistair je nastavio gledati veleban interijer kapele King's College u Cambridgeu, a ja sam otišla provjeriti treba li Stuartu pomoć oko ručka.

- Mogu li ti kako pomoći?

- Ne, sve je pod kontrolom.

Na kraju me zadužio da postavim stol, iako je stol bio malen i za dvoje, a kamoli za troje. Otvorila sam još jednu bocu vina, budući da smo onu ispraznili. Alistair je donio praskave bombone pa sam ih stavila pokraj svakog tanjura.

Napokon, kad mi je već postalo slabo od gladi i kad su me nadvladali primamljivi mirisi, Stuart je rekao: - Gotovo je.

Ručak je bio čudesan. Stuart je pripremio srneći but u bogatom umaku od šljiva, s povrćem i pečenim krumpirom, pečenim pastrnjakom i jorkširskim pudingom. Meso je bilo prekrasno mekano, baršunasto, slasno. Vino koje smo pili ugrijalo me pa sam se osjećala više nego pripito.

Povukli smo praskave bombone i smijali se užasnim šalama te smo popili još vina, a desert smo napokon pojeli oko šest sati navečer, kad smo se svi već prejeli. Alistair je sve grabio dva puta, jeo je i žvakao dok smo se Stuart i ja pogledavali i smješkali se kao da je riječ o nekoj internoj šali.

Natjerala sam Stuarda da sjedi na kauču dok Alistair i ja peremo posude, ali nije dugo ostao ondje. Nakon nekoliko minuta došao je u kuhinju, sjeo za kuhinjski stol i gledao nas, uključivši se u razgovor dok sam Alistairu pričala o veselom svijetu farmaceutske industrije i o tome kako sam zaposlena traženjem osoblja za skladište. Sve je to zvučalo nevjerojatno dosadno u usporedbi sa strašnim svijetom odjela za liječenje duševnih bolesnika, ali svejedno su slušali. Stuart je izvadio još srnetine i zamotao je u foliju za Alistaira.

Kad smo sve pospremili, spravila sam nam čaj. Vani je bio mrak i počela je padati kiša, pljuštala je po staklu. Idealno vrijeme da ostaneš kod kuće.

- Ručak je bio odličan - izjavio je Alistair, zadovoljno tapšući svoj veliki trbuh koji je pokazivao kao trofej.

- Dobro - rekao je Stuart. - Iako je vrijeme ručka već prošlo.

Alistair se udobno zavalio na kauč između nas. - Neću ostati dugo - rekao je i zavjerenički mi namignuo. - Siguran sam da biste vas dvoje radije bili sami.

Osjetila sam kako mi se obrazi rumene, a Stuart se nakašljao.

- Mi smo samo prijatelji - brzo sam rekla.

- Naravno da jeste - rekao je Alistair i nasmiješio se od uha do uha.

- Kako idu autobusi danas? - usputno je pitao Stuart.

- Ah, ne baš redovito, da budem iskren - rekao je Alistair. - Što je strašno, u stvari, jer ljudi svejedno moraju putovati, bez obzira na to je li Božić ili nije.

- Hoćeš li se vratiti kući bez problema?

- Ha? O, da, nadam se. Uslijedila je dugačka stanka.

- Ja bih trebala poći - rekla sam. Iznenada me obuzeo strašan osjećaj da se Stuart iz nekog razloga pokušava riješiti Alistaira. Zajedno smo popili tri i pol boce vina, a rubovi sobe su mi se pomicali. Što ako je namjeravao nešto poduzeti? Razmišljala sam o prethodnoj noći, o tome kako sam spavala na kauču, zamotana u njegov pokrivač, odjevena u njegovu odjeću.

- Kakvi su ti planovi za sutra, Al? - pitao je Stuart, opet pokušavajući.

- O, Bože, imam puno administrativnog posla. Nema mira opakima, je l' da?

- Onda bolje da to što prije napraviš.

- Ha? - Alistair je pogledao Stuarta. - O! Naravno, da, stvarno bih trebao krenuti. Bože, zar je već toliko sati? - Ustao je nevjerojatnom brzinom.

- I ja bih trebala krenuti - rekla sam.

- Draga, vjerujem da ćemo se uskoro opet vidjeti.

- Ovaj, da. Valjda.

- Veselim se tome.

Užarenih obraza, pronašla sam njegov kaput, a Stuart mu je pronašao torbu i rekao da će se vidjeti sljedeći tjedan, da će se naći na kavi kako bi porazgovarali o nečemu i Alistair je začas bio vani, a Stuart ga je otišao ispratiti iz zgrade. Stajala sam u kuhinji i nervozno skakutala s noge na nogu, trudeći se da ne padnem.

Slušala sam glasove koji su odjekivali dolje iz hodnika:

- Prekrasan ručak, Stuarde, stvarno je bilo izvrsno. Mnogo ti hvala što si me pozvao...

- Drago mi je što si došao...

- I - malo se stišao, ali nedovoljno da ne čujem ono što je dalje govorio: - Jasno mi je što misliš o Cathy, pravo je zlato, zar ne? Sjajna djevojka. Mnogo bolja od Hanne. Svaka čast, prijatelju. Bravo. Dobro, bolje da se suočim s kišom sad... Onda su se vrata zatvorila, čulo se

zaključavanje i nakon toga sam čula da se penje gore preskačući dvije stube odjednom.

Stajala sam ondje ukočena, a srce mi je brzo udaralo.

- Jesi li dobro? - upitao je.

- Osjećam se malo, ne znam... Malo pijano, valjda.

Sumnjičavo me promatrao. - Iznenada si problijedjela. Hajde sjedni.

- Neću - usprotivila sam se. - Idem kući.

- Sigurno? Ostani još malo.

- Neću.

- Cathy? Što je bilo? Mislio sam... - Ne!

Krenula sam prema vratima, noge su mi klizile po laminatu u hodniku te sam otvorila vrata. Odjurila sam prema stubama, držala se za ogradu, nespretno gurnula ključ u vrata i otvorila ih, potom ih zalupila za sobom, a srce mi je udaralo.

Nakon nekoliko sati, kad sam provjerila stan, iscrpljena, svježe istuširana i sklupčana na kauču, poslala sam Stuartu poruku:

Oprosti zbog onog maloprije. Hvala ti na ručku. C x

Čekala sam odgovor i čekala. Stigao je gotovo pola sata poslije. Samo četiri riječi, i više nego što sam zaslužila, ali svejedno sam se rastužila.

Nema veze. Kakogod.

Petak, 30. siječnja 2004.

Sylviju sam nazvala u siječnju, tjedan dana nakon što je počela raditi na novom poslu. Prvi put kad sam nazvala, javila se sekretarica. Htjela sam poslati poruku, ali nisam mogla pronaći prave riječi niti ih pravilno posložiti. Izabrala sam loš dan za to: glava me jako boljela i očito su mi hormoni divljali jer nisam mogla prestati plakati.

Te sam večeri pokušala ponovno i ovaj put sam je dobila. Gotovo sam bila sigurna da ću u pozadini čuti buku iz bara, ali bilo je tiho. - Bok, Sylv, ja sam.

- Catherine, kako si?

- Dobro sam, draga. Kako si ti? Jedva čekam da čujem novosti. Je li ti dobro na poslu? Možeš li malo čavrljati sa mnom?

- Mogu. Izlazim za otprilike sat vremena, a sad sjedim ovdje i pretvaram se da nešto čitam. Sve je u redu. Iako imam jako puno posla, ovdje je ludnica. Imam osjećaj da je Lancaster Guardian daleko iza mene.

- A kako je u stanu?

- E pa, to je posve druga priča. U sendviču sam između nekoga tko voli slušati Carpenterse najglasnije što može i to cijeli dan i para koji se naizmjenice glasno svađa i glasno ševi. A danas cijeli dan pjevušim "We've Only Just Begun". Tako da tražim drugi stan.

- Fališ mi, Sylv.

- Znam, dušo, i ti meni fališ. Kako je u Lancasteru?

- Kišovito.

- A na poslu?

- Zamorno, naporno, stresno.

- Kako su cure?

- Nisam ih vidjela već neko vrijeme.

- Što? Jesi li bolesna ili nešto? Nisi išla van?

- Pa, izlazila sam s Leejem. Ali cure nisam vidjela cijelu vječnost.

S druge strane je uslijedila dugačka stanka. Čula sam kako prekopava po nečemu, što mi je zvučalo kao hrpa cipela.

- Zabrinuta sam, Sylv. Ništa ne valja.

- Što to? - rekla je. I dalje sam čula neke zvukove i potom prigušenu psovku.

- S Leejem. Samo se... Nekad se malo bojim.

Napokon je prestala s tim što je dotad radila. - Zašto se bojiš? Ne bojiš se Leeja, sigurno, on je predivan. Bojiš li se možda da ga ne izgubiš?

Zastala sam tražeći prave riječi. - Nije uvijek predivan.

- Svađate se?

- Valjda. Ne znam. Umorna sam, a on puno radi. Kad god se vidimo, to je pod njegovim uvjetima i ne voli da idem van bez njega.

Sylvia je uzdahnula. - Dušo, da budemo iskreni, on je u pravu. Razmisli malo kakva si bila, kakve smo sve bile... kad ste se upoznali. Izlazila si svake večeri misleći samo na flert. Nije ni čudo da te nevoljko pušta van.

Nisam ništa rekla pa je ona nastavila: - Draga, sad si u vezi. A to je druga pjesma. Glas joj je postao malo nježniji.

- Lee je dobar čovjek, Catherine. Nemoj zaboraviti s kakvim si sve idiotima bila. Sigurna sam da te samo želi zaštititi. I ne samo da je prokleta zgodan nego te i voli, stvarno te voli. Svi su to rekli nakon večere. Tako je očito da je do ušiju zaljubljen u tebe. Svi mi čekamo takvo što. Da barem ja imam to. Da barem ja imam to što ti imaš.

- Znam. - Trudila sam se prigušiti plač.

- Slušaj, draga, moram ići. Nazovi me za vikend, dobro?

- Dobro. Uživaj. I pazi se, može?

- Ne brini! Ćao za sada. Ćao, draga - i otišla je.

Srijeda, 26. prosinca 2007.

Kakogod.

U protekla dvadeset četiri sata stan sam provjerila toliko puta da sam bila preumorna nastaviti. Olakšanje koje sam inače osjetila pri provjeravanju nije došlo, ali nisu se vratili ni napadaji panike. Razmišljala sam o Stuartu i pitala se jesam li sve uprskala. Pitala sam se hoće li moj jedini prijatelj ovdje ikad više razgovarati sa mnom.

On to nije razumio. A kako bi i mogao razumjeti? Nije imao pojma.

Uglavnom, ja sam njemu činila uslugu. I on je bio povrijeđen, izdala ga je Hannah. Nije mu trebala još jedna promašena veza s nekim kao što sam ja.

Jutros sam čula glasove negdje u zgradi. Prišuljala sam se vratima i osluškivala, napinjući se čuti. Bili su to Stuart i gospođa Mackenzie, u prizemlju. - ... toplo?

Nisam čula što je točno odgovorila. Trajalo je i trajalo, kao da uopće nije zastala između dviju rečenica. Razmišljala sam o tome da otvorim vrata da ih bolje čujem, ali onda ću opet sve morati provjeriti.

Potom sam čula njezin smijeh pa njegov. - Odonda se puno toga promijenilo, zar ne? - rekao je.

Potom opet gospođa Mackenzie - neke čudne riječi, izrazi koje sam prepoznala iz naših kratkih razgovora na vratima: - ... ne smijem te zadržavati... raditi...

Zatim Stuart: - Ako ikada išta zatrebate, recite mi, dobro? Samo viknite...

Onda sam čula kako se penje. Priljubila sam se uz vrata, bez daha, i gledala kroz špijunku. Jesam li provjeravala je li to on? Ili sam ga samo silno htjela vidjeti, da vidim je li dobro?

Njegova figura ušla mi je u vidokrug, ali bila je iskrivljena od stakla na špijunki. Nosio je vrećicu iz koje je virio kruh. Htjela sam da zastane, da malo oklijeva, da pogleda prema mojim vratima, ali to se nije dogodilo. Nastavio je prema drugom katu, preskačući dvije stube odjednom.

Ponedjeljak, 2. veljače 2004.

Moja je sreća dolazila i odlazila poput sablasnog daha. Tijekom siječnja radovala sam se kad je Lee išao raditi, onda mi je opet nedostajao, a onda sam opet jedva čekala da ode raditi.

Kad sam otvorila vrata, odmah sam pomislila da je Lee ponovno bio u kući i da mi je micao stvari. Osjetio se neki miris, a odnekud je dolazio propuh. U kući je bilo hladno, jezovito. Povikala sam: - Ima li koga? Lee? - iako sam znala da radi, jer mi je prije poslao nekoliko poruka. Ali ne bi me začudilo da je došao ranije iznenaditi me pa sam bila oprezna kad sam ulazila u dnevnu sobu u slučaju da se negdje skrio i odlučio me zaskočiti.

Ništa nije bilo razbacano, što bi se očekivalo kad ti netko provali u kuću. Tek kad sam shvatila da mi nema prijenosnog računala ni baterije, pogledala sam u vrata terase i vidjela da su odškrinuta, a da je brava s vanjske strane oštećena, kao da ju je netko probušio.

Izvadila sam mobitel iz torbice i nazvala Leeja.

- Hej - rekao je. - Što ima?

- Mislim da mi je netko bio u kući - rekla sam.

- Što?

- Stražnja vrata su otvorena. Nema mi laptopa.

- Gdje si sada?

- U kuhinji, zašto?

- Nemoj ništa dirati, uđi u auto i čekaj, dobro? Stižem.

- Da nazovem policiju?

- Ja ću. Stižem za minutu. Dobro? Catherine?

- Dobro, dobro. Dobro sam.

Sjedila sam vani u autu i počela drhtati i plakati. Ne zbog računala. Nego zbog pomisli da mi je netko bio u kući, da je provalio i kopao po mojim stvarima. Možda je još uvijek unutra.

Policijski auto stigao je nekoliko minuta prije Leeja i iako sam bila usred objašnjavanja što se dogodilo, Lee se rukovao s policajcem i oboje su ušli u kuću, a mene ostavili da stojim pokraj auta. Pola sata poslije stigao je bijeli kombi s forenzičarkom koja mi se predstavila, ali ja sam nakon nekoliko trenutaka zaboravila kako se zove. Ušla sam s njom u kuću i pokazala joj bravu i stol na kojem se nalazilo računalo.

Ubrzo nakon toga Lee i policajac u uniformi spustili su se. Dugo su se rukovali i smijali, a onda je policajac otišao.

Forenzičarki sam spravila čaj dok je ona uzimala otiske prstiju i bris s nekih mjesta. Menije to djelovalo posve nasumično.

Kad je otišla, ponovno sam se rasplakala.

- Žao mi je - rekla sam kad me Lee zagrlio.
- Sve je u redu - rekao je. - Sigurna si. Ja sam ovdje.
- Ne mogu podnijeti pomisao da je netko bio ovdje - rekla sam.
- Nazvao sam nekoga da promijeni bravu - rekao je. - Doći će za čas. Ne brini. Želiš da ostanem ovdje noćas?
- Ali trebao bi raditi, zar ne?
- Mogu se izvući. Ali morat ću imati uključen telefon u slučaju da se nešto dogodi, dobro?

Kimnula sam.

Kasnije, nakon nekoliko sati, kad je brava već bila zamijenjena, Lee i ja vodili smo ljubav u mom krevetu, nježno, polako. Pitala sam se je li provalnik, tko god on bio, ulazio u našu spavaću sobu. Pitala sam se što je još dirao.

Bio je tako nježan, tako pažljiv, da mi je napokon uspio odvratiti misli s provalnika te sam se izgubila u njegovim prstima i usnama.

Kad sam napokon otvorila oči, on me gledao sa smiješkom na usnama. - Trebala bi to češće raditi - promrmljao je.

- Što to?
- Opustiti se.
- Lee, nemoj nikamo ići, dobro?
- Ostat ću ovdje. Možeš zaspati ako želiš. - Prstima je prešao preko moje sljepoočnice, preko mog obraza. - Jesi li razmislila o onome što sam te pitao?

Pitala sam se vrijedi li pretvarati se da ne znam o čemu govori. - Razmislila sam o tome - rekla sam. - I?

Otvorila sam oči i pospano ga gledala. - Ispituj me to i dalje - rekla sam. - I jednoga dana ću te iznenaditi i reći da.

Nasmiješio se i pomilovao me po obrazu. Bio je to dugačak, nježan dodir koji je počeo na licu i završio na bedru. Rekao mi je da me voli, bio je to tek šapat. Voljela sam ga kad je bio tako nježan, smiren i sretan.

Petak, 28. prosinca 2007.

Jutros kad sam se probudila, bilo mi je mučno. Jedva sam stigla do kupaonice. Nekoliko minuta provela sam uz školjku, pitajući se jesam li pojela nešto pokvareno ili je ovo bila zakasnjela reakcija na količinu alkohola koju sam popila na Božić.

Dok sam sjedila na pločicama i tresla se, sjetila sam se: on danas izlazi.

Tek je prošlo pet, vani je još bio mrak. Kad sam smogla snage ustati, oprala sam zube i pokušala se vratiti u krevet, ali nisam uspjela. Noge su mi skrenule prema vratima stana.

Znala sam da su zaključana, ali svejedno sam ih morala provjeriti. Dok sam ih provjeravala, šest puta, jedan, dva, tri, četiri, pet, šest, govorila sam si da su zaključana. Sinoć sam ih zaključala. Sjećam se da sam ih zaključala. Sjećam se da sam ih provjerila. K vragu, sjećam se da sam ih satima provjeravala. No svejedno, možda nisu bila zaključana, možda sam pogriješila. Što ako sam ih nesvjesno otključala? Što ako sam pogriješila u provjeravanju, a nisam to shvatila?

Ponovno. Ponovno ispočetka.

Danas ga snažno osjećam. Mogu ga namirisati, osjetiti njegovu prisutnost u zraku. Sjećam se kako je to bilo kad sam ga čekala da se vrati, znajući da ništa ne mogu učiniti da pobjegnem, da nema smisla potrčati, opirati se. Bilo je lakše predati se.

A sada?

Završila sam s vratima, ali i dalje sam imala osjećaj da nije dobro.

Morat ću početi ispočetka. Noge su mi se smrzavale, koža mi se naježila. Trebala sam si uzeti džemper, čarape. Ali nije bilo dobro. Vrata su mogla biti i otvorena, a on je mogao biti s druge strane. I čekati da pogriješim.

Ponovno sam provjerila, usredotočeno; disanje mi je već bilo ubrzano, a srce mi je udaralo u prsima. Nisam si iz glave mogla izbaciti sliku kako stoji s druge strane vrata i čeka da prestanem provjeravati, čeka da se maknem i da onda on može nastupiti.

Ovo je bilo loše, jako loše. Telefon mi je bio u kuhinji, Stuart je na poslu, ali njega nisam ni vidjela ni čula od one poruke... Nisam se mogla odmaknuti od vrata, nisam mogla otići ni do spavaće sobe.

Još samo jedanput, odlučno sam si rekla. Još samo jedanput i bit će dobro. Još samo jedanput i moći ću se odmaknuti od vrata. Pokušala sam duboko disati, pokušala sam uhvatiti više zraka, zadržati ga, misliti na Stuartov glas.

Provjerila sam još jedanput i prestala.

Osjećala sam se smirenije, a disanje se usporilo. Brzo sam otišla u spavaću sobu, ne pogledavši u zastore i uvukla se u krevet. Želudac mi je krulio i tresla sam se od hladnoće. Na satu je pisalo sedam i dvadeset. Provela sam dva sata samo na vratima.

Ponovno sam ustala iz kreveta, pronašla čarape i vunenu majicu s kapuljačom, a potom

pošla u kuhinju uključiti grijanje.

Pronašla sam telefon i nazvala u ured. Nisam bila na bolovanju otkako sam počela raditi ovdje, ali današnji dan će biti iznimka. Nema šanse da ću se uspjeti izvući iz stana.

Uspjela sam odgoditi provjeravanje za pola sata, a onda sam odlučila razmaknuti zastore, što me opet natjeralo na provjeravanje. Srećom, morala sam prestati u osam da si spravim obveznu šalicu čaja.

Sjela sam na kauč sa svojim čajem i uzela knjigu koju sam čitala. Bila je to jedna od knjiga o OKP-u koju mi je Stuart preporučio. U jednom poglavlju pisalo je kako treba utvrditi sve prisilne radnje, sva pravila i napisati ih prema važnosti. Uzela sam rokovnik, istrgnula komad papira i počela pisati.

Trebalo mi je dosta vremena, dosta pomnog promišljanja, križanja i ponovnog počinjanja, ali na kraju je moj popis izgledao ovako:

PRISILNE RADNJE

Provjeravanje ulaznih vrata Provjeravanje prozora i zastora Provjeravanje vrata stana
Provjeravanje kuhinjske ladice

IZBJEGAVANJE

Crvene odjeće Policije

Gužve PRAVILA

Vrijeme za čaj Kupovanje parnim danima Brojenje koraka

Ulazna vrata bez ikakve sumnje bila su na vrhu. Ali palo mi je na pamet kako sam, otkako se Stuart doselio, uspjela tu odgovornost nekako prebaciti na njega. Pitala sam se bih li se nekako mogla izvući iz ovog škripca i prebaciti dio odgovornosti na njega... I bi li to bilo pošteno?

Pogledala sam na sat - pola devet.

U koliko sati puštaju zatvorenike? Je li sad već vani? Kako izgleda? Ima li još novca? Kamo će otići?

Zažmirila sam i počela misliti na nešto drugo.

Koliko će mu dugo trebati? Koliko će mu trebati da me nade? Pokušavala sam ga zamisliti kako izlazi iz zatvora i odlazi nekamo, vjerojatno u kuću nekog prijatelja.

Sigurno ima još puno prijatelja. Možda će pronaći nekog drugog, neku drugu djevojku. Možda se promijenio dok je bio u zatvoru. Možda me uopće neće potražiti.

Samo sam si lagala.

Doći će po mene, to je samo bilo pitanje vremena.

Jedva sam stigla na vrijeme u kupaonicu, opet mi se smučilo. U meni nije ostalo ništa osim boli.

Utorak, 24. veljače 2004.

Provalom se mnogo toga promijenilo. Nakon nje više se nisam osjećala sigurno, čak ni kad je Lee bio sa mnom. A kad nije bio, a ja sam bila u gradu ili na poslu ili sam se samo vozila od kuće do posla i natrag, imala sam osjećaj da me netko gleda. Kad sam bila kod kuće, sama, imala sam osjećaj kao da je netko u kući.

Nije mi pomoglo to što su mi počele nestajati neke stvari. Da nije bilo provale, možda bih mislila da sam ih negdje zametnula, ali to su bile stvari koje nisam često koristila i bila sam prilično sigurna gdje sam ih ostavila: na primjer, putovnicu.

Nalazila se u staroj torbici u ormaru, zajedno s novčanikom u kojem su bili euri.

Novčanika također nije bilo. Potom stari dnevnik. Nisam mogla shvatiti zašto bi on nestao, ali to se dogodilo. Stari mobitel, koji nije ni radio, sad se pak nalazio na polici u dnevnoj sobi.

Svaki sam put imala osjećaj da je netko provalio.

Lee je rekao da je to uobičajeno nakon ovakvih provala. Stan je pregledan, rekao je. I često ljudi nemaju pojma što im je nestalo. Rekao je da je u mojoj četvrti bilo nekoliko provala u proteklih nekoliko mjeseci i da su u neke kuće provalili nekoliko puta.

Kad nije radio, prespavao je svake noći, a ponekad kad je radio, neočekivano bi se pojavio: ušao bi u kuću i na smrt me preplašio. Jedne je noći došao prljav, u odjeći koja je smrdjela kao da je spavao s beskućnicima. Skinuo ju je u dnevnoj sobi, ostavio na hrpi i otišao gore istuširati se.

Kad se spustio, puno je bolje mirisao, a i izgledao je puno bolje. Napravila sam mu večeru, nakon koje smo vodili ljubav u dnevnoj sobi, nježno, brižno, pažljivo. Slušao je kako mu govorim besmislene stvari o poslu, nježno mi je sklanjao kosu sa zarumenjelih obraza, ljubio znojno čelo i rekao mi da sam nešto najljepše što je vidio toga tjedna. Nakon toga ponovno se odjenuo u onu prljavu odjeću i otišao u noć.

Prošla su još dva dana bez njega, nije se javio, poslao poruku, nije nazvao, a onda sam u utorak ranije došla kući s posla. Imala sam osjećaj da je netko ponovno bio tu. Nisam znala zašto sam imala takav osjećaj: vrata su bila zaključana, prozori zatvoreni, ali u kući je vladalo drukčije ozračje. Sve sam provjerila ni ne skinuvši kaput; tražila sam nešto što nije na svom mjestu. Ništa. Možda sam samo umislila, što god to bilo, tu prisutnost, osjećaj da je Lee bio tu. Možda sam bila sjetna.

Spravila sam večeru i potom nazvala Sam da malo porazgovaramo. Gledala sam nešto dosadno na televiziji. Oprala sam tanjur i drugo posude i sve pospremila. Za to vrijeme pjevušila sam uz radio.

U petnaest do dvanaest ugasila sam televizor i razmišljala kako bih trebala poći u krevet. U kući je odjednom zavladao grobna tišina. Centralno grijanje se isključilo prije sat vremena i bilo je hladno.

Provjerila sam prednja i stražnja vrata, gaseći svjetla kako sam hodala po kući. U dnevnoj sam sobi malo razmaknula zastore i u tom trenutku mi se učinilo da vani vidim nešto: neku figuru, sjenu, s druge strane ceste - pokraj kuće koja se mjesecima prodaje. Krupnu figuru, poput muškarca koji stoji u mraku između pročelja kuće i garaže.

Čekala sam da se pomakne i da moje oči razaznaju što je to.

Nije se pomaknula, a što sam više škiljila u nju, to sam se više počela prisjećati da se ondje nalazi grm ili drvo. Samo je izgledalo neobično u mraku.

Zatvorila sam vrata dnevne sobe i upalila svjetlo na stubištu pa umorna krenula gore. Skinula sam se, obukla pidžamu i oprala zube. Upalila sam svjetlo pokraj kreveta i povukla pokrivač.

Znači, to je to.

Ispod pokrivača, napadno šarena na čistoj bijeloj plahti ležala je jedna slika, fotografija.

Nekoliko trenutaka sam je gledala, a srce mi je ubrzano tuklo.

Bila je to ispisana digitalna fotografija, na kojoj sam bila ja. Uzela sam je, a ruka mi je toliko drhtala da mi se slika zamutila, no svejedno sam je prepoznala i odmah znala što je na njoj: ja, gola, ležim na svom krevetu, raširenih nogu, užarena lica po kojem su zalijepljeni pramenovi moje kose i gledam točno u fotoaparata, požudno, zavodljivo, strasno.

Tu je fotografiju načinio tijekom jednog od prvih vikenda koji smo proveli zajedno; istog onog vikenda kad smo se borili protiv vjetra na plaži u Morecambeu, onog vikenda kad mi je prvi put rekao da me voli. Zafrkavali smo se s fotoaparatom i slikali se. Poslije smo se smijali fotografijama, a on mi je dopustio da ih obrišem s memorijske kartice. Ali očito ih je prvo kopirao.

Na trenutak sam gledala svoje oči, razmišljajući o osobi koja sam tada bila, o osobi koja je to tako silno željela. Izgledala sam tako sretno. Izgledala sam kao da se zaljubljujem.

Tko god ta osoba bila, to više nisam ja. Poderala sam sliku na komadiće, bacila ih u školjku i pustila vodu. Komadići su se ponovno veselo vratili na površinu i plesali kao konfeti na vjetru.

Srijeda, 9. siječnja 2008.

Caroline se danas napokon vratila na posao, nakon dugačkih praznika s djecom. Vidjela sam kako ulazi kroz otvorena vrata mojega ureda. Baš sam bila na telefonu; mahnula mi je svojom osunčanom rukom.

- Dobro izgledaš - rekla sam joj kasnije. - Jesi li se dobro provela?

- Odlično - rekla je. Od glave do pete bila je prekrivena jesenskim bojama: od crvenkastosmeđe kose do njezina tena, zelene suknje i jakne boje jesenjeg lišća. - Svaki je dan bilo vruće, djeca su se zabavljala, a ja sam pročitala četiri knjige ležeći uz bazen. I upoznala nekog po imenu Paolo.

- Ozbiljno?

- Da, i on je bio odličan.

Spustile smo se u kantu, a ona nije skidala jaknu. - Ne želim ni misliti koliko sam e-mailova dobila - rekla je. - Je li bilo grozno?

- Pa i nije. Ali mislim da će sljedeći tjedan biti. Izvršni direktor dolazi razgovarati o novom skladištu.

Catherine je uzdahnula. - Treba mi nešto čokoladno.

Sjedile smo pokraj prozora pijuckajući čaj i gledale u prostranu uređenu tratinu i šaroliko grmlje.

- A kako si se ti provela za Božić? - rekla je, otkinuvši komad čokoladnog muffina.

- Bilo je dobro, hvala na pitanju.

- Jesi li bila sa Stuartom?

- Ručala sam s njim... i s njegovim prijateljem Alistairom - dodala sam, prije nego što je uspjela reagirati.

- Samo ste ručali?

- Samo to. Dugo me gledala.

- Sve je pošlo nizbrdo - rekla sam.

- Zašto?

- Čula sam kako mu prijatelj govori o meni. To me malo preplašilo. Žurno sam otišla pa mislim da se uvrijedio. Onda se nismo čuli.

Prošla su dva tjedna. Pretpostavila sam da je kod kuće, da svaki dan odlazi na posao, ali nisam ga vidjela. Nije mi kucao na vrata, nije mi slao poruke. Ali nisam ni bila iznenađena s obzirom na to kako sam pobjegla od njega na Božić - u stvari, ne bi me iznenadilo ni da počne tražiti novi stan. Na kraju krajeva, kome treba luđakinja u stanu ispod?

- Mislila sam da će ti se posrećiti s njim - veselo je rekla.

- Ma ne - rekla sam. - Nema veze. Ionako bih radije bila sama. Caroline me potapšala po

ruci, ostavivši za sobom mrvice od muffina. - Sigurno nije ništa - rekla je. - Znaš kakvi su muškarci, ponekad znaju biti nevjerovatno preosjetljivi.

Nisam ništa rekla, samo sam popila malo čaja. - Nisi mi ništa ispričala o Paolu - rekla sam. - Je li mlad i nevjerovatno zgodan?

- O, Bože, da samo znaš koliko. Bio je konobar u hotelu. Znam da je otrcano, ali barem je bilo blizu pa nisam morala djecu ostaviti s mamom duže od sata u komadu. Mislila je da izlazim s jednom curom koju smo upoznali, zove se Miranda.

Nevjerovatno.

Nakon pola sata vratile smo se u ured. Penjala sam se stubama, misleći na Stuarda. Da je barem kraj radnoga vremena.

Petak, 27. veljače 2004.

Petak navečer, devet sati, a Lee i ja smo bili vani u gradu. Obećao mi je da ćemo kasnije ići u Red Divine i ondje se sastati s curama, koje su također izašle.

Nikada prije nisam se istodobno veselila izlasku i jednako ga se toliko bojala.

Napokon ću vidjeti kako je uređen Red Divine, provest ću večer plešući, smijući se i razgovarajući s prijateljicama, a istodobno će Lee stalno biti uz mene. Htjela sam biti s njim, ali ne večeras.

Kad smo došli do kluba, već je bilo prošlo jedanaest. Unatoč dugačkom redu koji se protezao sve do ugla Ulice Bridge, vratar je ugledao Leeja i mahnuo nam da prođemo kroz VIP ulaz. Na ulazu se Lee rukovao, pozdravljao i tapšao po leđima s pet ili šest gorila u odijelima koji su stajali na vratima. Ja sam šutjela i poslušno stajala pokraj njega, smrzavajući se i dršćući.

Iz nekog razloga, nije bilo prigovora u vezi s tim što ću večeras obući. Izabrala sam kratku crnu haljinu s tankim tregerčićima i dijamantnim detaljem na porubu. Pogledao ju je i rekao: - Možeš je obući samo ako budeš obukla tajice. - Pošteno, pomislila sam, ionako je prehladno da budem bez njih.

Skinula sam jaknu i ostavila je u garderobi. Lee se vratio do vrata porazgovarati s nekim drugim, s niskim bradatim muškarcem koji je tek stigao. Pomislila sam da bi to mogao biti vlasnik; vidjela sam njegovu sliku u novinama. Barry? Brian? Tako nešto.

Palo mi je na um da prođem kroz vrata s ogledalom iza kojih su bila svjetla, buka i topao zrak, da pronađem cure, naručim piće, počnem se opuštati bez njega, ali nisam dugo razmišljala o tome. Bolje da pričekam.

Elizapeiri i layniis

Nakon nekog vremena došao je po mene, uhvatio me za ruku, poljubio u obraz i poveo kroz ona prekrasna vrata s ogledalom.

Klub je bio velik, imao je nekoliko prostorija s plesnim podijem i šankovima postavljenim na neobičnim mjestima pa iako je bio ogroman i krcat, atmosfera je bila intimna. Ostalo je mnogo crkvene arhitekture, neka su klecala bila postavljena uza zid, a lukovi su vodili iz jednog prostora u drugi. I onda, kao što je rekla Sylvia, ogroman vitraj gledao je na jedan od šankova. Iza njega prostor se iznenada rastvorio u nekadašnji glavni brod, a DJ je bio smješten na mjestu gdje se nalazio oltar. Prostorija je bila ispunjena nevjerojatnim zvukom, svjetlima i ljudima koji su plesali, iznad njihovih glava njihala su se dva trapeza na kojima je bila crvena svila, malo izvan dosega ljudi, a dvije plesačice u crvenim bodijima i s rogovima na glavi njihale su se amo-tamo, točno uz ritam. Kroz kamene lukove izvirivah su balkoni; ljudi s pićem u ruci naslonjeni na ogradu od kroma gledali su plesače na podiju.

Dok smo se probijali kroz gomilu ljudi, a srce mi je lupalo od basa, neprestano sam

tražila cure. Lee mi nije pustio ruku dok se nismo zaustavili pokraj jednog mirnijeg šanka, gdje nam je kupovao piće dok sam ja stajala okrenuta leđima od njega u nadi da ću pronaći kakvo mjesto za ples, za opuštanje.

Osjetila sam kako me netko tapše po ramenu - bila je to Claire, napokon.

Zagrlila sam je. - Ovdje je super, zar ne? - povikala mi je na uho.

- Da, jest! Gdje je Louise? - povikala sam ja.

Claire je slegnula ramenima i nejasno pokazala na glavni plesni podij. - Gdje je Lee? - povikala je.

Pokazala sam iza sebe na šank. Vidio je Claire i rukom pokazivao želiš li piće .

Odmahnula je glavom i podigla bocu iz koje je virila slamčica. - Baš je drag, zar ne? - viknula mi je na uho.

Nakon nekoliko trenutaka vratio se s našim pićima. Ja sam brzo popila pola svojega pića, dala čašu Leeju i uhvatila Claire za ruku. - Ideš plesati? - pogledala sam ga zatraživši dopuštenje. Nije se nasmiješio, ali nije ništa ni rekao. Znala sam da će gledati svaki moj pokret.

Claire i ja probile smo se na glavni plesni podij. Od plesanja mi je bilo bolje. Na tren, otprilike dok su trajale dvije pjesme, čak sam uspjela zaboraviti da je Lee ovdje. Na tren sam bila ono što jesam, ponašala sam se kao prije, kad sam mogla plesati kako sam htjela, razgovarati s bilo kime, očijukati, brbljati, piti dok nisam počela padati s nogu, ako sam to htjela raditi.

Onda sam pogledala prema gore, u balkon, i ugledala njega. Bio je gotovo nevidljiv stojeći u tamnoj niši u svom tamnom odijelu. Samo su ga na tren osvijetljavala svjetla, a onda ga je opet okružila tama. Bila bih sretnija da je razgovarao s nekim, da je općenito razgledao prostor ili da je barem izgledao kao da se zabavlja. Ali on je samo buljio - u mene.

Nasmiješila sam mu se, ali on mi nije uzvratilo. Možda ipak nije gledao u mene. Postalo mi je mučno.

Louise, koja nas je našla na plesnom podiju, gledala me. Uhvatila me za ruku i viknula mi nešto na uho, ali ja zbog glazbe nisam razumjela ni riječ.

Ali nisam je ni morala razumjeti jer me iznenada odostraga netko uhvatio za struk i počeo izazovno plesati priljubljen uz mene. Iskočila sam iz svoje kože, pogledala preko ramena i vidjela da je to Darren, Louisin prijatelj s posla s kojim sam prošle godine imala kratku avanturu. Brzo me poljubio negdje iznad uha i izgledao sretno što me vidi, ali smiješak mu je nestao čim je vidio moj izraz lica.

Uspjela sam mu se nasmiješiti te sam se malo odmaknula od njega i nastavila plesati. Darren je i dalje plesao blizu nas, što je, s obzirom na to da je plesni podij sada bio krcat, bilo iznimno blizu. Kad sam skupila dovoljno hrabrosti, usudila sam se pogledati prema balkonu.

Nije ga bilo.

Na tren sam se zapitala je li to moja prilika. - Lou - viknula sam - gdje je WC?

- Što? - Stavila je ruku pokraj uha kao da će joj to pomoći.

Uhvatila sam je za ruku i počela vući s plesnog podija, ali bilo je prekasno. Iz mase ljudi

koja me pritiskala sa svih strana, iznenada sam osjetila dodir koji je bio malo preintiman, ruku koja me obujmila i uhvatila za dojku povlačeći me natrag.

Osjetila sam topao dah na svom vratu, njegov jezik na mojoj koži, a njegov glasan glas jedva sam uspjela čuti. - Kamo si se uputila?

Louise je popustila ruku kad su je plesači ponijeli natrag u gomilu, a ja sam na tren plesala sa svojim dečkom, koji me i dalje držao odostraga pa mu nisam mogla vidjeti lice. Unatoč tijelima koja su me okruživala, osjetila sam svaki dio njegova tijela, toliko sam ga dobro poznavala. Naslonila sam glavu na njegovo rame, a on je slobodnom rukom sklanjao kosu s moga vrata da me može poljubiti, ugristi. Moja dugačka kosa omotala se oko njegove šake poput debelog crnog užeta. Povlačio ju je kako bi mi otkrio još više kože, a ja sam odjednom vidjela samo kovitlanje svjetla po visokom svodu, a od njihanja trapeza mi se zavrtjelo.

Koljena su mi počela klecati. Povukao me prema uskom hodniku i odveo u mračan kutak. Ljudi su hodali amo-tamo, nadglasavali se s bukom, smijali se, posve nas ignorirali. Pritisnuo me uza zid cijelom svojom težinom, a jednu mi je ruku stavio na obraz i poljubio me. Drugom rukom držao mi je ruke iznad glave, stišćući me uz grubi kameni zid. Još mi je čvršće pritisnuo ruke. Nisam htjela da me ljubi. Bila sam klaustrofobična i uplašena.

- Popuši mi ga - rekao je dubokim glasom.

- Neću - rekla sam tiho da me ne može čuti.

Pokušao me spustiti na koljena, ali ja sam se opirala. Ruka na obrazu iznenada je postala čvršća te me povukao na svjetlo koje je dolazilo iz druge prostorije.

- Ne osjećam se dobro - povikala sam. Sumnjičavo me pogledao.

- Mislim da ću povratiti - rekla sam.

Sigurno mi je povjerovao jer me poveo prema WC-u i pustio me, a ja sam od siline njegova stiska zateturala kroz vrata.

Ovdje je bilo neobično tiho, čulo se samo duboko udaranje glazbe koja je dopirala izdaleka. WC je bio pun cura, okupljenih oko ogledala i umivaonika, koje su nanosile vlažnu kremu na lice, iako je zrak bio vlažan.

Kabina na kraju bila je slobodna i ja sam oteturala prema njoj, zatvorila vrata i zaključala ih. Sjela sam i plakala. Noge su mi drhtale. Obujmila sam si koljena, jecala i njihala se.

Prošlo je nekoliko minuta ili možda sekunda. Htjela sam biti bilo gdje samo ne tu. Izvukla sam malo toaletnog papira i obrisala obraze pa pogledala trag crne maškare i olovke za oči kao i trag suza, promatrajući kako mi ruka drhti. Što nije u redu sa mnom? Kad je sve krenulo nizbrdo?

- Catherine! - čula sam Louise kako viče i onda kuca na vrata. - Dušo, jesi li unutra? Pusti me. Jesi li dobro?

Ispružila sam ruku i otključala vrata. Ona je ušla, ugledala mi lice i ponovno zaključala vrata. Čučnula je pokraj mene, uhvatila me za ruku i držala je, trudeći se zaustaviti drhtanje. - Što je, dušo? Što je bilo?

- Samo... samo se ne osjećam dobro - rekla sam i opet počela jecati. Zagrlila me, a ja

sam zaronila glavu u njezinu kosu. Mirisala je na parfem, lak za kosu i znoj. Voljela sam je, ali istodobno sam poželjela da je ona Sylvia.

- Sve je u redu, sve je u redu - pjevušila je i nježno me njihala. Uzela je još malo toaletnog papira i obrisala mi lice. - Hoćeš da odem po Leeja? Da te odvede kući?

Tako sam silovito odmahнула glavom da se sve počelo okretati oko mene. - Ne - rekla sam - sve će biti u redu. Samo trebam minutu da se priblerem.

Sklonila mi je kosu s lica i pokušala me natjerati da je pogledam u oči. - Što je bilo, dušo? Nisi pri sebi. Što se događa?

- Ništa ne valja - uspjela sam reći prije nego što su mi ponovno potekle suze. - Ne mogu... Ne mogu to više...

Opet se začulo kucanje na vratima. - Lou? Ja sam. Pusti me.

Bila je to Claire. Louise je otključala vrata pa je i Claire ušla, uspjela se ugurati iza vrata i zatvoriti ih. Nas tri ugurale smo se u WC kabinu namijenjenu za jednu osobu. Već dugo to nismo učinile. Pomisao na to da sam ponovno sa svojim curama izmamilo mi je slabašan osmijeh na usta.

- Vidiš, već je bolje - rekla je Claire - samo si mene trebala, zar ne, draga? Louise, nemaš pojma. Dođi, dušo.

Gurnula je Louise u stranu i naslonila mi glavu na svoje sto posto prirodne bujne grudi u dvostrukim G košaricama, dok ja doslovno nisam mogla disati.

- Pusti je, vidiš da se guši!

Na kraju smo se sve tri smijale. Ja sam prestala plakati i više mi nije bila muka. Sve tri smo se zagrlile, potom smo otključale vrata i izjurile van.

- Moramo te malo popraviti - rekla je Louise, kopajući po svojoj torbici u potrazi za šminkom. Obje su promotrile moje bijedno lice.

- Što je bilo? - upitala je Claire. - Znaš da nam možeš reći... što god to bilo, dušo. Prebrodit ćemo to, zar ne?

- Ne znam. Nisam sigurna. Na posluje bez veze. Sve vrijeme sam umorna. Ne spavam najbolje. A onda još i Lee. Nisam sigurna u vezi s njim.

- Kakvi su to tragovi?

Claire mi je uhvatila ruke i na jasnom svjetlu gledala crvene tragove na zapešćima. Kad me pritisnuo na grubi kamen, ostale su dugačke ogrebotine, krvavi tragovi.

- Ne znam - rekla sam - sigurno sam se negdje ogrebla.

Louise i Claire su se na trenutak pogledale, a ja sam nepomično stajala dok mi je Louise nanosila olovku za oči na donji kapak.

- Eto ga. Lijepa kao i uvijek - ubrzo je rekla i okrenula me prema ogledalu. Na tren se nisam prepoznala.

- Idemo, Lee će se pitati što radimo ovdje - rekla je Claire. - Rekla sam mu da te idem potražiti.

- On me čeka? - upitala sam.

- Da, tu je vani. Došao je po mene. Rekao mi je da ti je zlo.

- Aha. - Nisam se ni pomaknula.
- Tako si sretna što ga imaš, Catherine - rekla je Claire, vrativši se da me zagrlji.
- Prokleta je predivan i očito te jako voli. Da barem imam nekoga kao što je on.
- Malo je... naporan. Ponekad - rekla sam.

WC je odjednom bio pun žena koje su se nagurale oko umivaonika i dovikivale. Louise me poljubila u obraz. - Zar on nije ono što smo sve oduvijek željele? Netko tko će te gledati ravno u oči? Netko tko će te čekati ispred WC-a? Previše smo se naviknule na ono suprotno od napornog, Catherine. Previše smo se naviknule na tipove kojima uopće nije stalo. Ti ne da imaš nekoga kome je stalo, nego imaš nekoga kome si broj jedan u životu. Ti si mu cijeli svijet. Jesi li uopće svjesna koliko je to čudesno? Koliko je čudesno što si našla takva tipa?

Naravno, nisam imala odgovor na to, ali one ga nisu ni tražile: već su se probijale kroz šljokice i pete i male crne haljine prema vratima gdje će me, kao što su rekle, on čekati.

Nasmiješila sam se najbolje što sam mogla i polako krenula, razmišljajući o tome što bi se moglo dogoditi poslije i kako bih mogla umanjiti štetu.

Subota, 12. siječnja 2008.

Stuart i ja hodali smo prema podzemnoj. Bilo je još vrlo rano, tek se počelo razdanjivati, a kako je bila subota, vladala je neuobičajena tišina.

- Mislila sam da ne razgovaraš sa mnom - napokon sam rekla, pokušavajući držati njegov tempo. Zubi su mi cvokotali.

- Što? - rekao je. - Odakle ti to?

- Mislila sam da si poludio jer sam te ostavila na Božić.

- Aha, to. Ma nisam. Vjerojatno sam popio previše vina. Uglavnom, to je bilo davno.

Sinoć mi je poslao poruku, prvu nakon kakogod.

C – imaš neke planove za sutra? Ako nemaš, vodim te van. Budi spremna u 7 ujutro. S x

Pola sata poslije bili smo na željezničkom kolodvoru Victoria i gledali u veliki ekran. Zamotala sam se u Stuartovu ogromnu jaknu, koja je izgledala kao da se u njoj ide istraživati Arktik. Bilo je ispod ništice, a ja se nikako nisam mogla ugrijati. Jakna mi je dosezala do koljena. Sigurno sam izgledala kao dijete, ali barem sam prestala drhtati. Na glavu mi je stavio kapu, a na ruke vunene rukavice.

Barem je počelo izlaziti slabašno zimsko sunce, probijalo se kroz tamnosive oblake. Na kolodvoru je još bilo tiho - bilo je samo nekoliko turista i hrabrih golubova koji su jeli mrvice peciva te usamljeni čistač što je upravljao uređajem za poliranje podova koji je neprestano svirao. Promatrala sam ga nekoliko trenutaka. Kao da je namjerno vozio prema ljudima koji su gledali u ogroman ekran, čekajući da se pojavi informacija, i natjerao ih da pokupe prtljagu i pomaknu se.

- Četrnaesti peron - rekao je Stuart - idemo.

U vlaku je bilo toplo. Sjeli smo jedno nasuprot drugome i gotovo istoga trena morala sam se odmotati iz ogromne jakne i skinuti kapu. Ostala sam samo u puloveru, a Stuart je stavio jaknu u prostor iznad nas.

- Vjerojatno ću morati cijeli dan nositi jaknu, zar ne? - upitala sam.

- Bit će jako vjetrovito, vidjet ćeš. Bit će ti drago što si je ponijela.

Naravno, bio je u pravu. Na postaji u Brightonu je puhalo i bilo je hladno, ali kako smo se spuštali prema moru, vjetar je bio sve jači i jači. Kad smo stigli do mora, čak sam morala navući kapuljaču preko vunene kape, a Stuart me čvrsto držao za ruku da ne odletim. More je bilo sivo i uzburkano, prskalo je i pjenilo se, a vjetar nam je šibao lica. Neko vrijeme smo stajali pridržavajući se za plavu ogradu koja nas je dijelila od šljunka i bjesnila, čiju smo snagu osjetih.

Stuart je rekao nešto što nisam čula, vjetar mu je otrgnuo riječi iz usta i odnio ih.

Potom me uhvatio za ruku i otišli smo u zaklon gradskih ulica.

Još je bilo rano, ali trgovine su bile pune ljudi koji su htjeli nešto kupiti na siječanjskim

rasprodajama. Odvukla sam Stuarta u trgovinu s opremom za kampiranje, u kojoj sam si kupila još jednu kapu, tamnoplavu, uz koju sam dobila i besplatne rukavice, tako da Stuartu mogu vratiti njegove. Malo smo šetali, a potom pronašli put do Lainesa. I dalje je bila gužva, koja je u stvari bila još veća zbog užeg prostora između trgovina, ali vjetar nije bio tako snažan, a ozračje je bilo opuštenije.

No, očekivala sam da ću vidjeti Leeja.

Već mi se to dogodilo: muškarac koji je prošao pokraj nas u vlaku imao je ogromnu plavu jaknu i plavu kosu - nisam mu vidjela lice, ali njegova građa već me uplašila. Dok smo stajali na vjetru pokraj mora, muškarac i žena šetali su psa, njemačkog ovčara, na šetnici. To nikako nije mogao biti on, žena i pas, pobogu, ali svejedno mi se smučilo.

Bližilo se deset sati - vrijeme za čaj. Pronašli smo kafić u Lainesu, blizu maloga trga gdje je ulični svirač u rukavicama bez prstiju svirao u vjetar akustičnu gitaru - rokerski glas odjekivao je sam bez bubnjeva ili pratećeg benda. Dobili smo kavu i čaj smjestivši se za stolić od tamnog drva s drvenim stolicama, skrivenim u kutu.

Potom je ušao neki muškarac, prošao pokraj našega stola i otišao prema stražnjem dijelu kafića. Ja sam se skupila na stolici i okrenula glavu.

- Što je bilo? - upitao je Stuart. - Što se dogodilo? Pribrala sam se. - Oprosti. Nije ništa. Što si ono govorio?

- Onaj muškarac? - rekao je tihim glasom. Kimnula sam. - U redu je, stvarno. Oprosti.

- Kako se zove? - upitao je Stuart.

Na trenutak nisam ništa rekla. Skrenula sam pogled, pokušavajući razabrati jesam li spremna za ovo, jesam li spremna to podijeliti s njim. Nije me prestao gledati, pogled mu je bio odlučan, nepokolebljiv. Neće odustati. Neće me ni požurivati, ali neće ni odustati.

- Lee - rekla sam. - Zove se Lee. Kimnuo je. - Lee. Misliš da ga vidiš.

- Da. - Gledala sam si u ruku koja mi je bila na krilu, u nokte koji su se žarili u dlan.

- To je u redu - rekao je. - Sve je to dio liječenja.

- Viđala sam ga i dok je bio u zatvoru. Zato baš ne izlazim puno.

Nasmiješio mi se. - Moraš pustiti da ti te misli dođu - rekao je. - Nemoj im se opirati. Neka dođu, prihvati ih i nemoj se osjećati krivom ili loše. Sve je to dio toga. Ako im se budeš opirala, bit će ti teže.

Pogledao je preko mojega ramena u muškarca kojeg sam vidjela. - Čita novine - rekao je. - Zašto ga ne pogledaš?

Na tren sam pogledala Stuarta kao da je posve poludio. Ah njegov izraz lica nije se promijenio. - Ovdje sam - rekao je. - Sigurna si. Pogledaj, hajde.

Ne vjerujući da to radim, okrenula sam se i provirila pokraj ruba zida prema stražnjem dijelu kafića: ondje je bilo još stolova od tamnog drva, parovi koji su ručali baš kao i mi, obitelj s dvoje djece koji su jeli različite sladolede, a posve straga plavokosi muškarac sa šalicom iz koje se pušilo čitao je Daily Express.

Zastao mi je dah i instinktivno sam se htjela okrenuti, sakriti. Ali nastavila sam gledati. To nije bio on. I prije sam znala da nije on, no ta spoznaja mi nije spriječilo strah, iznenadnu paniku. Sad sam vidjela da to nije on - bio je stariji, kosa mu je bila više sijeda nego plava, a

koža oko očiju naborana, lice uže. Nije bio tako jake građe kao Lee. U stvari, bez jakne taj je muškarac izgledao mršavo.

Osjetio je snagu mojega pogleda pa je podignuo pogled s novina. Došlo je do kontakta očima, a on se nasmiješio. A onda iznenada više nisam vidjela nikakvu sličnost s Leejem, a on je bio samo stranac, ljubazan muškarac koji je uživao u kavi i smiješio mi se.

I ja sam se njemu nasmiješila.

- Bolje? - rekao je Stuart kad sam se naslonila.

- Da - rekla sam.

- Ti to možeš, znaš - rekao je. - Hrabrija si nego što misliš.

- Možda - rekla sam pijuckajući čaj. Bio je topao i ukusan. Smješkala sam se i kad smo izišli iz kafića i vratili se natrag u

Laines. Sunce je sjalo, doduše slabašno, ali tako je sve bilo veselije. Odšetali smo natrag prema molu.

Vjetar je malo popustio, ali na molu je još uvijek puhao u naletima. Sjeli smo u zaklon i gledali valove i galebove kako pokušavaju stabilno stajati na ogradi. Na moru su oblaci bili crni i ogromni, a iza nas sunce je sve osvjetljavalo i razvedravalo, odbijajući se briljantnim sjajem o mokre daske.

- Malo puše, zar ne? - rekao mi je jedan stariji gospodin. Kapu je navukao preko ušiju, a iz nje su mahnito letjeli pramenovi sijede kose. Naočale su mu bile poprskane kapljicama valova.

- Malo - složila sam se.

Čvrsto je držao ženinu ruku. Ruke su im bile stare, koža pjegava i naborana, a ženin vjenčani prsten bio je istrošen i labavo je plesao ispod njezina velikog članka. Obrazi su joj bili rumeni, oči plave, a na glavi je nosila maramu s uzorkom koja joj je obuzdavala kosu i grijala uši. On je zahihotao i pokazao na mladoga galeba sa smeđim točkama i ogromnim plivačim kožicama koji je poletio s ograde i mahnito se obrušavao boreći se protiv vjetra.

Nastavili smo šetati. Vrtuljci su uglavnom bili zatvoreni, cerade su lamatale, a sjedala su bila mokra. Bilo je ludo otići na drugu stranu mosta: vjetar je šibao po nama, a kapljice su nam išle u lice poput kiše koja pada vodoravno. Duh West Piera plutao je na površini uzburkanog mora poput kostiju nekog odavno uginulog morskog čudovišta.

Prešli smo na drugu stranu i otišli u restoran brze hrane koji je bio pun ljudi u vlažnim kaputima što su se smijali zbog vjetra. Naručili smo veliku porciju krumpirića pa sjeli na zid vani te ih jeli prstima, osluškujući krik galebova i gledajući kako lete oko nas, čekajući da im bacimo što za jelo. Čak sam mislila da će mi jedan galeb otrgnuti krumpirić iz ruke.

Slušala sam Stuarda kako govori o putu na more dok je bio dijete, o lokalima na kraju mola sa zabavnim automatima, o nogama izgorjelima od sunca i o ribarskim udicama na štapu od bambusa.

- Što se dogodilo tvojim roditeljima? - upitala sam.

- Mama mi je umrla od raka kad sam imao petnaest godina - rekao je. - Tata živi blizu Rachel. On je dobro, snalazi se. Prije nekoliko mjeseci vidio sam ga nakratko. Posjetit ću ga sljedeći mjesec, imam nekoliko slobodnih dana.

- Rachel ti je sestra?
- Da. Starija i puno pametnija. Što je s tvojim mamom i tatom?
- Poginuli su u prometnoj nesreći dok sam studirala.
- To je sigurno bilo grozno. Žao mi je. Kimnula sam.
- Nemaš braće ni sestara?
- Jedinica sam.

Došli smo do nekoliko posljednjih krumpirića, onih velikih na dnu. Zanemariivši znakove o zabrani hranjenja galebova, Stuart je istresao preostale krumpiriće na tlo, a omot bacio u kantu za smeće.

- Htio bih doći na odmor ovamo - rekao je dok smo se penjali prema središtu grada. -
Idemo pronaći neke brošure.

Petak, 27. veljače 2004.

Odmah me odveo kući, što je bilo i dobro i loše. Više nisam ni znala što želim. Cijelim putem kući u taksiju nismo prozborili ni riječ, iako me držao za ruku, nježno, ali čvrsto. Ja sam gledala kroz prozor, ali nisam posve zamjećivala kapljice kiše koje su klizile po prozoru i svjetlucale kao narančasti dragulji na svjetlu s ulične svjetiljke.

Uzeo je moje ključeve i otključao ulazna vrata pa stao u stranu kako bi me pustio da uđem. Nisam sjela, a nije ni on. Bacila sam pogled na njegovo lice i začudo, izgledao je toliko shrvano da ga više nisam mogla pogledati.

- Mislim da bismo se trebali malo odmoriti jedno od drugoga - rekla sam. Čim sam to izgovorila, pao mi je kamen sa srca.

- Molim?

- Rekla sam...

- Čuo sam što si rekla. Samo ne mogu vjerovati. Zašto?

- Imam osjećaj... Mislim da mi treba malo prostora. Želim više izlaziti sa svojim prijateljicama. Želim malo vremena za sebe. Da razmislim.

Potom sam sjela na rub kauča, čvrsto stisnutih koljena. Osjetila sam kako raste napetost u zraku, poput plimnoga vala.

- Imaš dosta vremena za sebe kad sam na poslu.

- Znam - rekla sam - i to mi se sviđa. Ali ne sviđa mi se kada dođem kući i otkrijem da si bio unutra dok sam ja bila vani. Želim da mi vratiš rezervni ključ.

- Zar mi ne vjeruješ?

- Samo volim imati svoj prostor. Volim znati gdje što stoji.

- K vragu, kakve to veze ima s bilo čim?

- Ulaziš dok me nema. Ostavljaš mi poruke. Ostavio si mi onu sliku ispod pokrivača.

- Mislio sam da će ti se to svidjeti. Zar se ne sjećaš što smo radili tada kad sam te uslikao? Ja se sjećam. I stalno mislim na to.

- Sjećam se kako si rekao da si je izbrisao. Očigledno nisi. Nije ništa rekao.

- Bojim se, Lee. Otkako su provalili. Ne volim kad ulaziš u kuću dok me nema. Kao da moja kuća više nije moja.

Usljedila je stanka. Vidjela sam ga krajičkom oka kako mi s lijeve strane stoji pokraj vrata. Nije si ni pomaknuo, nije ni skinuo kaput. Bio je poput čvrste sjene, crnog duha, poput noćne more.

- Želiš se ponovno jebati sa svim i svakim - rekao je ledena glasa. - Tome se želiš vratiti.

- Ne želim - rekla sam. - Samo želim malo prostora, to je sve. Želim vidati samo svoje prijateljice. I želim malo... razmisliti. Da budem sigurna da je ovo ispravno.

Iznenada je zakoračio naprijed, a ja sam se sigurno izmaknula, jer kad sam ga ponovno pogledala, stajao je nepomično na mjestu. Lice mu je bilo smireno, ravnodušno, ali oči su mu bjesnjele. Bez riječi je zakoračio unatrag i izišao. Čula sam kako se ulazna vrata otvaraju i lagano zatvaraju.

Otišao je.

Na trenutak sam nepomično sjedila, čekala da se nešto dogodi. Možda sam mislila da će se vratiti. Možda će se vratiti i udariti me, baciti nešto na mene ili vikati i psovati. Nakon nekog vremena sam ustala, otišla gore i skinula glupu crnu haljinu s glupim šljokicama. Odlučila sam da je više nikada neću obući. Prvom prilikom završit će u Caritasu, bez obzira na to koliko sam je platila. Zajedno s onom crvenom. Htjela sam ih se obiju riješiti.

Tek nakon nekoliko sati, dok sam budna ležala u krevetu pitajući se što se to pobogu dogodilo, kako se to dogodilo, shvatila sam da mi nije vratio ključ.

Ponedjeljak, 14. siječnja 2008.

Caroline i ja išle smo u Windsor na sastanak s upravom. Ona je trebala govoriti o financijama, a ja sam morala izložiti plan zapošljavanja za novo skladište koje će se uskoro otvoriti. Caroline je vozila i brbljala o poslu dok smo jurile autocestom M4.

Bila sam iscrpljena, a grlo me boljelo.

Izlazak iz ureda nikad ne podnosim dobro. To mi narušava rutinu. Već sam planirala kako ću provjeravati kad se vratim kući, govorila si da ću to morati učiniti kako treba, ispravno, da ne moram opet to raditi cijelu prokletu noć i bučiti toliko da me Stuart čuje.

- Izgledaš izmoreno, dušo - rekla je.

- Stvarno?

- Sigurno si kasno išla spavati?

- Nisam. Mislim da me hvata prehlada ili nešto.

Nastavila sam gledati kroz prozor. Kad bih barem mogla zaspati, barem na nekoliko minuta, bilo bi mi bolje.

- Kako ide s onim prekrasnim mladićem odozgora?

- Pa, čini se da i dalje razgovara sa mnom. Neki dan me odveo na izlet.

- To zvuči obećavajuće.

- Bilo je lijepo.

- Ne zvučiš baš uvjerljivo.

- Samo smo prijatelji, Caroline - rekla sam.

- Ma sigurno - odgovorila je.

Nasmijala sam se unatoč stanju u kojem sam bila. - Ne namjerava ništa poduzeti, ozbiljno ti kažem.

- Dajte prestanite okolišati i prijedite na stvar - rekla je.

- Slušaj - rekla sam - ništa se neće dogoditi. Da je mislio, već bi nešto poduzeo. Sviđa mi se, barem tako mislim. Ali radije bih bila sama.

- Zar nisi usamljena ponekad?

- Nisam.

- Ah, ja jesam. Otkako je lan otišao, stvarno je jadno. Pokušavam sve držati pod kontrolom zbog djece, ali kad odu tati za vikend, u kući je tako tiho. Mislila sam se učlaniti u neki klub, znaš. Što misliš o tome?

- Misliš u klub za samce? U agenciju za upoznavanje partnera? Zarumenjela se. - Pa da, zašto ne? Nije lako upoznati pristojne tipove, zar ne? Nadala sam se, možda...

- Što?

- Da ćeš poći sa mnom?

Gledala sam njezin profil dok je ona bila usredotočena na cestu, a prstima čvrsto stiskala upravljač. Pokušala sam smisliti što da kažem.

- Stigli smo - rekla je i stala na parkiralište. - Jesi li spremna ući u lavlju pećinu?

Petak, 12. ožujka 2004.

Prvih nekoliko dana osjećala sam se nevjerojatno prazno, izgubljeno, kao da sam napravila nešto veliko i nisam bila svjesna toga. Istodobno sam se i bojala. Na ulaznim vratima zaključavala sam i gornju i donju bravu čim bih se vratila svake večeri. Tražila sam znakove koji će pokazati je li bio u kući, ali ništa nije bilo pomaknuto ni promijenjeno. Barem ništa opipljivo.

Mislila sam kako je sve bilo lako, da se urazumio, da možda i nije bio toliko loš koliko sam vjerovala te sam počela razmišljati da sam možda pogriješila. Bio je odličan u krevetu, seks nam je svaki put bio drukčiji, uzbudljiv. Razmišljala sam o tome da mu pošaljem poruku i zamolim ga da mi se vrati, ali na kraju sam stavila telefon u torbicu, da ga ne vidim, i ostavila ga ondje.

Nakon one noći nisam ga vidjela dva tjedna. Plakala sam i nedostajao mi je na neki čudan način. Ja sam imala problem, shvatila sam, ja sam imala strah od obvezivanja pa nije ni čudo da mu je bilo teško biti sa mnom. Nije ni čudo što je otišao i nije se osvrnuo. Poslala sam mu nekoliko poruka, ali nije mi odgovorio. Kad sam ga nazvala na mobitel, dobila sam pretinac govorne pošte.

Dva tjedna nakon što je otišao, nazvala me Claire.

Bila sam na poslu i završavala prezentaciju koja je morala biti spremna za poslijepodne, kad me nazvala Claire. Glas joj je bio čudan, napet. Pitala me kako sam.

- Dobro sam, draga. Ali jesi li ti dobro?

- Samo mislim da si strašno pogriješila, to je sve. - Po glasu sam naslutila da plače, iako je nastojala ostati pribrana.

- Pogriješila? Kako to misliš?

- U vezi s Leejem. Rekao mi je da si prekinula s njim. Nisam mogla vjerovati.

Zašto si, pobogu, to učinila?

Htjela sam nešto reći, ali ona mi nije dala da dođem do riječi.

- Rekao mi je da te namjerava odvesti na odmor. Rekao je da se jako veseli tome, rekao mi je kako si mu promijenila život, kako je bio sretan uz tebe, a mislio je da nikad više neće biti sretan. Znaš li za njegovu bivšu curu, Catherine? Je li ti ispričao o Naomi? Znaš li da se ubila? Ostavila mu je poruku da se sastanu i tako se pobrinula da je on pronađe. Nikad to nije prebolio. Rekao mi je kako ima noćne more u kojima vidi njezino tijelo. A onda mi je rekao da si ti prekinula s njim, rekla si mu da želiš izlaziti i viđati se s drugim ljudima. Kako si mogla to učiniti, Catherine?

Kako si mu mogla to učiniti?

- Čekaj, Claire, nije bilo tako...

- Imaš li ti pojma... - nastavila je, a sad je plakala, jecala i trudila se izgovoriti nešto.

Točno sam je mogla zamisliti, njezin prekrasan ten umrljan bijesom, suzama koje joj nekontrolirano teku niz obraze. - Imaš li ti uopće pojma koliko je to nepravедno? Dala bih sve da imam takva muškarca kao što je Lee. Dala bih sve na svijetu da imam nekoga tako odanog kao što je on odan tebi. On te voli, Catherine, voli te više nego išta. K vragu, imaš apsolutno sve na svijetu, a ti to odbacuješ i... i još k tome slomila si mu srce. Ne mogu to podnijeti.

- Nije baš tako, doista - napokon sam rekla.

Na kraju nije više imala što reći, samo je neobično jecala i beskrajno šmrkala.

Barem nije prekinula.

- Ne znaš kako mi je s njim. Slijedi me. Ulazi u kuću kad mene nema...

- Ti si mu dala ključ, Catherine. Zašto bi mu dala jebeni ključ ako želiš da ulazi u kuću samo kad si ti unutra?

Nisam imala odgovora na to. I ja sam znala da to nema smisla, ako se tako prikaže.

- Znaš li što je najgore? Čak i nakon svega što si mu učinila, nakon što si mu slomila srce, on je i dalje do ušiju zaljubljen u tebe. Ispričao mi je sve što si mu rekla, a odmah nakon toga mi je rekao da ti, ako te vidim, kažem da dođeš do njega. Radi u Riveru. Rekao je da te želi vidjeti, da se želi uvjeriti da si dobro. Rekao je da neće doći do tebe zato što si mu ti rekla da ne dolazi. I, hoćeš li otići?

Rekla sam joj da ću razmisliti.

Očito je više-manje to očekivala, jer mi je za kraj još rekla: - I dalje ne mogu vjerovati što si učinila, nadam se da si ponosna na sebe - i prekinula.

Nakon toga sam se rasplakala, zatvorivši vrata ureda u nadi da nitko neće ući.

Claire nikad prije nije tako razgovarala sa mnom. Bila je odana prijateljica, netko tko je shvaćao da su prijatelji uvijek ispred momaka i da nikad ne možeš vjerovati u ono što ti kaže momak, osobito ako ti blati prijateljicu.

Ostatak dana bila sam očajna. Na brzinu sam završila prezentaciju i održala je bez ikakve motivacije i entuzijazma. Sve vrijeme u mislima su mi se vrtjele Clairine riječi. Sigurno sam pogriješila, kad mi je ona to sve rekla. Razmišljala sam o tome što mi je rekla, o tome kako je bez mene nesretan, o tome koliko me voli. Pomislila sam na njegovu bivšu curu, tu Naomi - nikad više nije spomenuo njezino ime nakon što ga je onda prošaptao usred noći - i o tome kako je radije o njoj govorio Claire, a ne meni. Razmišljala sam o tome kako je sigurno puno propatio i kako je bio sretan.

Kako sam ga ja usrećila.

S posla sam otišla čim sam održala prezentaciju - rekla sam da me boli glava, što je bila istina. Otišla sam kući i ponovno plakala, razmišljajući o Claire i o tome kako nisam mogla izgubiti jednu od najdražih prijateljica, jednu od najstarijih prijateljica. Kasnije, dok sam satima ležala u krevetu i razmišljala o svemu, skinula sam pidžamu i obukla crvenu haljinu. Nije mi stajala onako dobro kao prošli put - bila je razvučena oko struka i grudi, kao da ju je neka deblja osoba rastegnula dok ja nisam gledala. Ali svejedno sam je obukla. Nanijela sam malo šminke i krenula prema Riveru pronaći ga.

Ali ono što sam uistinu željela, unatoč svemu, jest ponovljena verzija onog puta kad me

pojebao u onom uredu u Riveru. Htjela sam da me gleda kao da sam najsavršenije stvorenje koje je ikada vidio, htjela sam da me uhvati za ruku i kroz hodnik odvuče u ured, kao da ne može čekati nijedne sekunde da ude u mene.

Smijao se i šalio s Terryjem, čuvarom, kad sam prošla pokraj reda i krenula prema VIP ulazu. Stegnulo me u grudima kad sam ga ugledala, tu plavu, kratko ošišanu kosu, njegovo nevjerovatno preplanulo lice bez obzira na to što je bilo hladno i kišovito, to tamno odijelo, lijepo skrojeno, pod kojim su mu se ocrtavali mišići.

- Bok - rekla sam.

- Catherine... Što radiš ovdje? - upitao je. Pokušavao je biti hladan, ali ja sam već uočila reakciju u njegovim očima.

- Nadala sam se da ćeš me pustiti pa da se mogu pridružiti prijateljicama - rekla sam, nasmiješivši mu se i uputivši mu mig koji je jedva mogao uočiti.

Prišao je Terry. - Žao mi je dušo, ovdje je večeras krcato. Morat ćeš čekati kao i ostali.

Nisam namjeravala čekati kao i ostali gosti. - Nema veze - rekla sam. - Idem nekamo drugamo. - Malo sam duže zadržala pogled na Leeju i odšetala prema središtu grada.

U stvari, sjela sam u najbliži taksi i otišla kući. Naravno, u tri ujutro čula sam kako kuca na vrata.

- Zašto nisi otključao? - rekla sam kad sam otvorila vrata. Nisam stigla ništa drugo pitati, a on nije namjeravao odgovoriti.

Uhvatio me za nadlaktice i gurnuo me u dnevnu sobu, nije upalio svjetlo niti je zatvorio ulazna vrata. Teško je disao, a kad sam mu dodirnula lice, osjetila sam da je mokro. Poljubila sam ga, ližući mu suze s obraza. Snažno je zajecao i tako me snažno poljubio da sam osjetila krv. Zastenjao je i silovito me gurnuo, a ja sam pala na kauč. Prije nego što sam uspjela bilo što reći, on mi je skinuo donji dio pidžame i otkopčao svoje hlače toliko brzo i nespretno da sam čula kako mu dugme otpada.

Tek što sam pomislila kako će ovo boljeti, počeo me jebati. Kad ga je gurnuo u mene, zavapila sam.

Jesam li ga odbila? Ne taj put. Je li me silovao? Pa i nije, ne taj put. Na kraju krajeva, ja sam mu otvorila vrata. A ranije iste večeri išla sam u noćni klub s namjerom da me pojebe. Sada me jebao, a ja nisam imala osjećaj da imam pravo požaliti se zbog toga.

Ali boljelo je. Usnica mi je bila rasječena od njegova silovitog poljupca. Sutradan me sve boljelo da sam jedva hodala. Ali vratio se, barem na nekoliko sati. Kad sam se sutradan ujutro probudila, više ga nije bilo.

Srijeda, 23. siječnja 2008.

Vrijeme je da se priberem.

Danas sam bila na procjeni i imala sam osjećaj kao da sam napravila važan korak u životu.

Tim za liječenje duševnih bolesti u zajednici nalazio se u Kući Leonie Hobbs, u blizini Willow Rooda. Izvana je kuća izgledala normalno, nije bila kao naša - ogromne erkere i ulazna vrata trebalo je oličiti. Na stupicu na ulazu nalazio se mjedeni natpis, a na prozorima su bili zalijepljeni plakati koji su oglašavali sve i svašta - od Klinike za prestanak pušenja do Grupe samopomoći za postporođajnu depresiju.

Padala je kiša pa je kuća izgledala tmurnije nego što bi bila da je bilo lijepo vrijeme. Prozori su izgledali kao da plaču.

Gurnula sam vrata, a u hodniku se nalazila recepcija i stube koje su vodile na prvi kat. Iza recepcije nekadašnja dnevna soba bila je puna stolova i žena, koje su premještale papire s jednoga mjesta na drugo i pijuckale nešto iz šalica. Zidovi su bili prekriveni plakatima. Da vam treba informacija o nečemu, ne biste imali nikakve šanse pronaći je.

- Imam dogovor za procjenu - rekla sam ženi na recepciji.

- To će biti gore. Po naglasku vidim da niste odavde, zar ne? Odakle ste?

Sigurno je bila u kasnim četrdesetima, dugačka sijeda kosa bila je spletena u pletenicu, a mali pramenovi uokvirivah su joj lice. - Sa sjevera - rekla sam. Obično bih to rekla bilo kome iz Londona i svi su to prihvaćali bez pitanja, kao da je sjever jedna neodređena nakupina koja počinje negdje iza benzinske postaje Toddington.

Ali ova žena bit će iznimka.

- Vi ste iz Lancastera - rekla je, srećom, ne čekajući moj odgovor. - Živjela sam ondje dvadeset godina. Potom sam se doselila ovamo. Bolja je plaća, ali ljudi nisu tako ljubazni.

Pogledala sam u krcatu prostoriju iza nje, a šest ili sedam žena šutke je sjedilo i slušalo svaku riječ.

Popela sam se stubama. Na vrhu stuba bio je zalijepljen zgužvan papir s riječima "TLDBZ skreni lijevo" napisanima markerom. U kratkom hodniku s lijeve strane bila je još jedna recepcija, svježije oličena u umirujućim bež tonovima. Za recepcijom nije bilo nikoga pa sam sjela u udobnu stolicu i čekala. Došla sam ranije na dogovor.

Jedna žena izišla je iz prostorije s desne strane. Bila je odjevena u široki top i traperice, a kosa joj je bila povezana u kečke. Imala je naušnicu na usnici i prekrasan osmijeh.

- Bok - rekla je. - Jeste li vi možda Cathy Bailey?

- Jesam - rekla sam.

- Bit će spreman za koji tren. Ja sam Deb, medicinska sestra - rekla je žena. I dalje se smiješila. - Jeste li donijeli formulare?

- Da, jesam. - Tražila sam ih po torbi.

Deb ih je uzela. - To vam uštedi vrijeme dok ste unutra, znate.

Čekala sam. Iz hodnika se začulo otvaranje vrata, a potom i koraci koji su se približavali sve dok se iza ugla nije pojavila muška glava. - Cathy Bailey?

Ustala sam i pošla za njim. Neprestano sam mislila na Stuarta. Mislila sam na njega sve vrijeme dok me psihijatar ispitivao. Zvao se doktor Lionel Parry. Izgledao je kao nasumično obrijani jazavac, sijedo–crna brada stapala se sa sijedo–crnom kosom, a guste dlake rasle su mu i iz ušiju. Kad me pitao koliko vremena trošim na provjeravanje vrata, koliko vremena trošim na provjeravanje prozora, ladica i svega ostaloga, htjela sam mu slagati. To je tako prokleta glupo, to provjeravanje vrata. Znam da nema smisla. Ali ne mogu se kontrolirati.

I tako sam mu rekla istinu. Ponekad traje satima. Ponekad nekoliko sati zakasnim na posao pa moram ostati dokasna kako bih to nadoknadila. Društveni život? Nemojte me zezati. Sva sreća da nemam želju izlaziti navečer, zar ne?

Nakon toga pitao me za Leeja. Ispričala sam mu o iznenadnim mislima, slikama iz prošlosti, o prisjećanju na ono što mi je učinio. Ono što sam pokušala zaboraviti.

Ispričala sam mu i sve ostalo. Rekla sam mu za noćne more, napadaje panike, za to kako u četiri ujutro ležim budna i bojim se ponovno zaspati. Za ono što pokušavam izbjeći: druženja, gužvu, policiju, crvenu odjeću.

Slušao je i bilježio, pogledavajući me s vremena na vrijeme. Tresla sam se.

Nisam plakala, ne još; od pričanja o tome samo sam se tresla.

- Pokušavam praktimirati duboko disanje - na brzinu sam rekla. - Pokušavam kontrolirati paniku. Nekad mi uspijeva.

- To je dobro - rekao je. - Onda znate da to možete kontrolirati. Ako ponekad možete kontrolirati paniku, onda vam je potrebno još vježbe i nekoliko novih tehnika koje će vam pomoći da je uvijek možete kontrolirati. Ovo je odličan početak.

- Hvala. Stuart je zaslužan za to, ne ja.

- Stuart?

- Prijatelj. On je psiholog.

- Možda vas je usmjerio, ali vi ste izabrali da želite kontrolirati paniku. To ne može nitko umjesto vas.

- Da, valjda ne može.

- I nemojte zaboraviti, ako vam je to uspjelo, znači da možete i više. To znači da možete kontrolirati i provjeravanje. Neće vam uspjeti odmah, trebat će vam vremena, ali vi to možete.

- I, kako dalje?

- Uputit ću vas na kognitivno–bihevioralnu terapiju. Osim toga, mislim da bi vam trebali lijekovi za napadaje panike. Međutim, njima treba neko vrijeme da počnu djelovati pa se nemojte brinuti ako ne budete odmah osjetili poboljšanje. Trebate pričekati nekoliko tjedana.

- Već sam pokušala s lijekovima. Radije bih ih izbjegla ako mogu.

- Pogledao sam vaše bilješke i lijekovi koje ste dobivali u bolnici bili su drukčiji. Od ovih se nećete osjećati pospano ni omamljeno. Volio bih da pokušate s njima jer sam zaključio da patite i od posttraumatskoga stresnog poremećaja ili PTSP-a, kao i od opsesivno-kompulzivnog poremećaja.

- Stuart je rekao da bi bilo dobro da me uputite doktoru Alistairu Hodgeu.

- Da, mislio sam to predložiti. Radi u klinici ovdje i u Maudsleyju. Dobit ćete uputnicu i onda ćete morati nazvati njegovu tajnicu. Mislim da ćete brzo doći na red. A u međuvremenu, reći ću Deb da vam dade broj od hitnog odjela, u slučaju da vam bude potrebno. Ali mislim da vam neće trebati.

- Što mislite koliko će trajati? Oporavak?

Slegnuo je ramenima. - To je vrlo teško procijeniti. Svatko je drukčiji. Ali nakon nekoliko seansi trebali biste vidjeti pozitivan učinak. Morate biti spremni potruditi se oko toga - to vam je kao i s većinom drugih stvari u životu: što se više trudite, to ćete dobiti bolje rezultate.

Kad sam napokon izašla na ulicu, bio je mrak. Kiša je konačno prestala. U prometuje vladao zastoj, vjerojatno se dogodila neka nesreća koja je sve zakočila. Traka za autobuse bila je slobodna, ali ni autobusi nisu mogli brzo voziti.

Imala sam osjećaj kao da sam napravila korak naprijed nakon kojega nema povratka. To me najviše zastrašivalo nakon bolnice, nakon što sam toliko bila izvan kontrole, u rukama neznanaca koji mi se nisu sviđali i kojima nisam vjerovala, a morala sam slijediti njihov raspored i njihove upute.

Govorili su mi kada da jedem, kada da spavam i kada da idem u zahod.

Kad sam drugi put izašla iz bolnice, znala sam da ću radije umrijeti nego vratiti se tamo. Odselila sam iz Lancastera, uz vedar beživotni osmijeh i prazna obećanja da ću odmah potražiti pomoć u lokalnoj zajednici za liječenje duševnih bolesti. Odselila sam se od doktora, od medicinskih sestara, socijalnih radnika i užasnog sustava koji nije imao smisla. Poslužio je svojoj svrsi. Digao me na noge i izravno mi rekao da uopće nisam umrla, da sam još živa i kako mi je bolje da se priberem i nastavim dalje. Nije bilo prvi put da sam pomislila kako bi bilo bolje da jesam umrla nego da moram prolaziti proces oporavka. Ali selidbom sam shvatila da jedino ja mogu upravljati svojim životom. Nije bilo alternative. Preuzela sam kontrolu, kontrolirala sam svaki trenutak svojega dana, planirala sam vrijeme u sekundu, brojila korake, planirala vrijeme za čaj. To mi je dalo svrhu, razlog da nastavim dalje bez obzira na to kako sve usrano, tmurno i usamljeno bilo.

Ne želim se odreći toga. To me čini sigurnom, pa makar samo kratkoročno.

Utorak, 16. ožujka 2004.

Prestrašila sam se kad mi je zazvonio mobitel. Sjedila sam i čekala da se nešto dogodi, da se vrati, da me nazove, istodobno se nadajući i strahujući da će to učiniti. Ali na zaslonu nije pisalo Leejevo ime: pisalo je Sylv mob.

- Sylvia? - rekla sam, pokušavajući zvučati što veselije. - Pa kako si, pobogu?

- Dobro sam, dušo. Kako si ti?

- Dobro. Kako je u Londonu?

- Ozbiljno te pitam, kako si?

Na tren nisam mogla odgovoriti, čvrsto sam držala telefon i gledala u jednu točku na zidu, pokušavajući se jako, ali vrlo jako usredotočiti da se ne slomim. - Dobro sam

- ponovno sam rekla.

- Louise je rekla da se čudno ponašaš. Zabrinuta je za tebe.

- Čudno? Uopće se ne ponašam čudno. Što bi to trebalo značiti?

Glas joj je bio nevjerojatno smiren i, za Sylviju, umirujući. - Ništa to ne znači, samo je zabrinuta za tebe. Rekla je da si imala neke ožiljke na rukama. Rekla je da si prošli mjesec izišla s njima i da si se vratila kući nakon pola sata. A Claireje rekla da joj je Lee neki dan plakao na ramenu... vjerojatno ste se posvađali ili nešto slično.

Kad nisam odgovorila, rekla je: - Halo? Catherine?

- Tu sam.

- Želiš li da dođem kući, draga? Mogla bih doći za vikend, možda na jedan dan?

- Ne, ne treba. Stvarno. Dobro sam. Samo što... s Leejem baš nije sve najbolje.

- Što se događa?

- On... On... Sylv, ponekad me plaši. Grub je prema meni. To mi se ne sviđa. Uslijedilaje dugačka, dugačka stanka. Učinila sam to. Priznala sam da moja savršena veza s mojim savršenim muškarcem uopće nije tako savršena kao što su svi mislili. A sad će sve biti u redu, jer Sylvia zna, a Sylvia će pronaći prave riječi od kojih će mi biti bolje, ipak mi je ona najbolja prijateljica na svijetu. Čekala sam da kaže nešto suosjećajno, čekala sam da mi kaže da mu dam nogu, da ga ostavim, da mu kažem da odjebe, točno tim riječima, da odem i ne osvrnem se. Nikada.

Ali ono što je rekla toliko me zaprepastilo da sam na tren zaboravila disati.

- Catherine, mislim da bi trebala potražiti pomoć.

- Molim?...

- U posljednje vrijeme ti je dosta teško, posao ti je stresan i pod velikim si pritiskom, zar ne?

Nisam odgovorila. Nisam mogla vjerovati što govori.

- Znam da je Louise zabrinuta za tebe. Svi smo zabrinuti. I Lee je zabrinut. Mislim da bi trebala porazgovarati s nekim... možda s liječnikom? Ili s nekim na poslu?

- Čekaj malo - rekla sam. - Lee je zabrinut za mene?

Oklijevala je. - Draga, on te voli. Misli da ti ja nedostajem ili što već, ali nije samo to, ja to znam. Kaže da si se namjerno ozlijedila. Da si ozlijedila ruke. Molim te, draga, nemoj se uzrujavati, ne želim te uzrujati kad si tako daleko i kad ti ne mogu pomoći...

Čula sam kako mi se glas podiže u vrišteću histeriju. - Sylvia! Pobogu, on me plaši. Govori mi što da obučem. Govori mi kad smijem izići. Bez obzira na to koliko se ti trudila to uljepšati, to nije jebena normalna veza!

Onda je ušutjela.

- Što god ti je rekao, to nije jebena istina, dobro?

- Nemoj se uzrujavati, Catherine, ja...

- Da se ne uzrujavam? - ponovila sam. - K vragu, a što očekuješ da kažem? I otkad ste ti i Lee uopće počeli razgovarati telefonom?

- Razgovarao je s Louise, ona mu je rekla da je zabrinuta za tebe. Louise me sinoć nazvala, a nakon nje me nazvao Lee. Jako smo zabrinuti za tebe, C. Uistinu se čudno ponašaš i svi želimo da opet budeš ona normalna, stara...

- Ne mogu vjerovati da to čujem. Ovo je nevjerovatno.

- Slušaj, draga, Lee kaže da pokušava učiniti sve da budeš dobro, ali ja svejedno mislim da bi trebala potražiti pomoć. Slušaj me, Catherine. Želim ti pomoći. Hoćeš da ti pronađem neke brojeve?

Maknula sam telefon s uha i užasnuto buljila u njega jedan tren, a potom prekinula vezu i svom ga snagom bacila u zid. Raspao se najmanje na tri komada, a glavni dio ležao je na tepihu i proizvodio čudan, visoki ton poput životinje koju nešto boli.

Stavila sam ruku na usta kako bih zaustavila - što? Vrisak? Sada više nisam imala nikoga. Nikoga. Ostali smo samo on i ja.

Srijeda, 23. siječnja 2008.

Autobus se vukao kroz večernji promet. Bio je mrak, ali grad je bio osvijetljen: svijetlili su izlozi, ulična rasvjeta, svjetla vozila... posvuda odsjaj mokrih kišnih ulica. U autobusu je bilo toplo i vlažno, prozori su bili zamagljeni, osjetio se miris stotina ljudi i prljavih sjedala.

Ne volim telefonirati u autobusu, ali morala sam razgovarati s njim. Tiho sam govorila.

- Bok, ja sam.

Glas mu je zvučao vrlo, vrlo udaljeno. - Kako je prošlo?

- Bilo je dobro. Ali bilo je i teško. No uspjela sam. Uputit će me Alistairu. I dao mi je neke tablete.

- Kakve?

- Ne znam, recept mi je u torbi. Rekao je taje to nešto SS...

- SSRI. Selektivni inhibitori ponovne pohrane serotonina.

- Kako god. Rekao je da misli da imam posttraumatski stresni poremećaj i OKP.

- To je dobro.

- Stvarno?

- Mislim, dobro je da to misli. I ja sam to mislio. Ali nije moj posao da te procjenjujem.

- Tako je. Kako je na poslu?

- Bilo je dobro, valjda. Ali gotovo je za danas.

Muškarac koji je sjedio preko puta buljio je u mene. Uopće nije nalikovao na Leeja, ali svejedno me uznemiravao. Bio je mlad, a tanka kosa neravno mu je padala preko ušiju. Imao je kraste na nosu i ustima. Upale oči s podočnjacima buljile su u mene.

Na sljedećoj postaji izišlo je nekoliko ljudi, a ja sam razmišljala o tome da i sama iziđem i ostatak puta prošetam. Muškarac koji je sjedio preko puta mene također je ustao, a ja sam pomislila da silazi pa sam ostala na mjestu. Umjesto da je izišao, stajao je na prolazu dok autobus nije krenuo, a onda je sjeo na sjedalo ispred mojega.

Smrdio je po pljesnivoj odjeći, kao da je ostala u perilici za rublje nekoliko dana. Na vratu je imao neke točkice i svakih nekoliko sekundi je šmrcao - ali ne kao da mu curi nos, nego kao da miriši zrak.

Izišla sam na sljedećoj postaji. Mislila sam da će me slijediti, ali ostao je u autobusu. Stajala sam na stajalištu na kiši, gledala kako autobus odlazi i vidjela ga kroz prozor, a te oči i dalje su buljile.

Petak, 19. ožujka 2004.

Na putu kući svratila sam u poštanski ured u gradu uzeti formulare za putovnicu. Malo sam šetala po trgovinama, gledala odjeću, ali nisam ništa isprobavala. Nije mi se dalo ići kući, još ne. Lee je danas radio i od sinoć mi nije poslao poruku niti me nazvao.

Kad sam otvorila ulazna vrata, imala sam isti onaj osjećaj da nešto nije u redu. Nije bio propuh, nije bilo nikakvog mirisa, ništa nije bilo opipljivo. Na prilazu je bio parkiran samo moj auto, nije bilo traga Leejevu ili bilo kojem drugom autu.

Jednostavno sam znala da je netko bio u kući dok sam bila odsutna. Neko sam vrijeme stajala na otiraču dok su vrata bila otvorena i pitala se trebam li ući ili se vratiti u auto i ponovno se nekamo odvesti. Hodnik je bio prazan, a pogled mi je dosezao sve do kuhinje: sve je bilo onako kako sam ostavila.

Ovo nema smisla, rekla sam si. Nitko nije bio ovdje, to je samo tvoja bujna mašta i onaj glupi provalnik.

Ključeve i torbu ostavila sam u kuhinji, ušla u dnevnu sobu i na smrt se preplašila. Lee je sjedio na kauču i gledao televiziju isključivši zvuk.

Zaprepašteno sam uzdahnula. - Isuse Kriste, na smrt si me preplašio! Ustao je i krenuo prema meni. - Gdje si bila, k vragu?

- U gradu - rekla sam. - Išla sam u poštanski ured. Nemoj tako razgovarati sa mnom i kakve uopće veze ima gdje sam bila?

- Bila si u pošti dva jebena sata?

Stajao je nekoliko centimetara od mene. Osjetila sam vrućinu njegova tijela koje je isijavalo silinu njegova bijesa. Ruke su mu opušteno visjele, a glas mu je bio smiren. Svejedno sam se bojala.

- Ako tako misliš razgovarati sa mnom, ponovno ću izići - rekla sam i okrenula mu leđa.

Osjetila sam kako mi je prstima obuhvatio nadlakticu i okrenuo me takvom silinom da su mi stopala poletjela. - Nemoj mi okretati leđa - unio mi se u lice, a na obrazu sam osjetila vruć dah.

- Oprosti - promrmljala sam.

Pustio me, a ja sam oteturala prema vratima. Čim se malo odmaknuo, potrčala sam prema ulaznim vratima bez obzira na to što su mi ključevi bili u kuhinji: morala sam izići, morala sam pobjeći.

Ali nisam stigla do njih. On je stao na vrata i prije nego što sam znala što se događa, šakom me opalio u lice, u kutak oka.

Pala sam na pod, pokraj stuba. Stajao je nada mnom i gledao me. Bila sam toliko zaprepaštena da nisam mogla disati. Jecala sam i dirala si obraz da vidim krvvari li. Potom je čučnuo, a ja sam se stisnula, misleći da će me ponovno udariti.

- Catherine - rekao je tiho, nevjerojatno smirena glasa. - Nemoj me natjerati da to ponovno učinim, dobro? Samo dođi kući na vrijeme ili mi javi kamo ideš.

Jednostavno je. To je zbog tvoje sigurnosti. Vani ima jako opasnih ljudi. Jedino ja pazim na tebe, to znaš, zar ne? Pa si lijepo olakšaj i postupi kako ti je rečeno.

To je bila prekretnica. Kao da je nijekanje problema u vezi s Leejem prestalo; znala sam za što je sposoban, što može učiniti i što očekuje od mene. Kao da je netko zalupio vratima ispred stare, naivne, bezbrižne Catherine. Ostala sam samo ja: ja koja sam se sve vrijeme bojala, koja je gledala prati lije netko, koja je znala da budućnost ne nosi ništa dobro.

Nekoliko sati poslije, kad sam napokon skupila dovoljno hrabrosti da pogledam u ogledalo, na licu se gotovo nije mogao vidjeti nikakav trag. A imala sam osjećaj kao da mi je slomio jagodičnu kost. Glava me boljela, ali na koži se jedva mogla vidjeti oteklina i mali crveni trag. Kao da me uopće nije udario.

Četvrtak, 31. siječnja 2008.

Iz autobusa sam izašla na Denmark Hillu. Preko puta ceste bila je bolnica King's College, cijela osvijetljena, a vozilo hitne pomoći svijetlilo je i trubilo dok je išlo u smjeru bočnog ulaza prema hitnoj službi. Stajala sam na pješačkom prijelazu i gledala vozilo hitne pomoći, sve dok nisam shvatila da je jedan auto stao kako bi me propustio. Krenula sam prema bolnici Maudsley, prekrasnoj staroj građevini s ogromnim bijelim stupovima na pozadini od crvene opeke, koja se nalazila preko puta ceste.

Stajala sam i gledala je misleći kako je vjerojatno isto ovako izgledala i prije stotinu godina, samo što tada vjerojatno nije bilo toliko prometa. Posljednji put sam se našla u blizini bolnice kad su me odveli kroz stražnji ulaz, u vozilu hitne gdje sam sjedila sklupčana u kutu. Obećala sam si da se više nikada neću vratiti, da im nikada neću dopustiti da me tako odvedu. A sada sam stajala ispred psihijatrijske bolnice u koju ću ući kroz glavni ulaz, kao bilo koja normalna osoba. Kad bih samo skupila hrabrosti da se pomaknem.

- Tražiš nekoga?

Bio je to Stuart. Nosio je košulju koja je bila jako zgužvana, rukavi su mu bili podvrnuti do laktova, a iskaznica pričvršćena o džep na prsima.

- Zamalo sam zaboravila kako izgledaš - rekla sam. Nismo se vidjeli nekoliko dana, on je radio u različitim smjenama, a i ja sam bila na poslu, ali imala sam osjećaj da se nismo vidjeli godinama.

- Idemo unutra? - upitao je za nekoliko trenutaka.

Pogledala sam njega pa glavni ulaz. Vidjela sam ljude kako unutra hodaju.

- Nisam sigurna - rekla sam.

- Možemo otići i negdje drugdje ako želiš - nježno je rekao - ali nemam puno vremena.

Duboko sam udahнула. - Ne, idemo. Samo se pobrini da iziđem, dobro?

Ušli smo na glavni ulaz i došli do beskrajno dugačkog hodnika, gdje smo prolazili pokraj liječnika, posjetitelja, medicinskih predstavnika i bolničara sve dok se s lijeve strane iznenada nije ukazao restoran. - Ja te izvodim samo na najbolja mjesta - rekao je.

- Ma daj, u redu je.

Sjela sam za slobodan stol, dok je on išao po piće i hranu. Gledala sam ga kako stoji u redu. Gužva me uvijek čini nervoznom, ali ovo mjesto to je još pogoršavalo. Bilo je lako uočiti medicinsko osoblje, ono je očito pripadalo ovamo. Drugi ljudi, koji su vjerojatno došli u posjet obitelji, gledali su u jelovnik napisan na ploči s koje je bilo obrisano sve osim pečenih krumpira s korom i razmišljali hoće li uzeti jedan od preostalih sendviča ili ustajali kolač. Možda su neki od njih bili pacijenti.

U redu je iza Stuarda bilo troje ljudi, a muškarac koji mi je bio okrenut leđima činio me nervoznom. Bio je u društvu s još nekim ljudima, smijao se i razgovarao s jednom djevojkom, ali bilo je nešto na njemu što me podsjetilo na... Taj smijeh? Čula sam ga sa

svoga mjesta. Usredotočila sam se na Stuarda, gledala ga, ali muškarac je još bio ondje. Imao je i mišiće, široka ramena. Postalo mi je malo mučno.

Okrenula sam se prema zidu i usredotočila na njegovu bjelinu te pokušala misliti na druge stvari. Brojila sam do šest. Bit ću dobro. To nije on.

- Salatu sa sirom ili sendvič sa šunkom? - Stuart je stavio poslužavnik ispred mene, a ja sam se trgnula.

- Salatu sa sirom, molim - rekla sam. On mi ju je dodao i počeo odmotavati svoj sendvič.

- Hajdemo nekamo za vikend - rekao je. - Što misliš? Idemo u subotu... vrijeme bi trebalo biti lijepo, zar ne? U nedjelju imam utakmicu, ako mi rame dopusti.

U tom trenutku pokraj nas prošao je muškarac koji je čekao u redu iza Stuarda. Više je nalikovao na njega nego onaj muškarac u kafiću u Brightonu. Ali pogledala sam ga. Uspjela sam. Pogledala sam ga i prisilila mozak da uoči razlike.

Stuart je pratio moj pogled, gledao muškarca kako sjeda nekoliko stolova dalje, zajedno s prijateljima i djevojkom s kojom je razgovarao. I dalje su se smijali.

- To je Rob - rekao je. - Igra sa mnom ragbi.

- Aha - rekla sam.

Podigla sam pogled i vidjela da me gleda. Staloženo. - Jesi li dobro?

- Jesam.

- Sigurno?

- Da.

- Izgledaš malo... blijedo.

Pokušala sam se nasmijati. - Uvijek sam blijeda. Dobro sam, doista.

- Koliko dugo su trajale pretrage jutros?

Slegnula sam ramenima. - Nisam obraćala pozornost. I dalje je gledao.

- Stuarde, dobro sam, stvarno. Daj prestani!

- Oprosti.

Nakon što smo pojeli, dugačkim hodnikom vratili smo se do ulaza. Predvorje je i dalje bilo puno ljudi koji su dolazili i odlazili. Brojila sam korake do vrata, misleći samo na to kako ću izići i na to što bi oni učinili da iznenada počnem trčati, a onda smo se našli na hladnom zraku i ja sam napokon mogla udahnuti svjež zrak, ispušne plinove i čuti zvukove izvana. Opet sam bila slobodna. Čak nisam bila posve svjesna da je on pokraj mene dok me nije uhvatio za ruku.

Iznenadena sam ga pogledala.

- Znam da nije ni vrijeme ni mjesto - rekao je. - Ali htio sam ti nešto reći. Čekala sam da nastavi i pogledala njegovu ruku kako drži moju. Shvatila sam da je u stvari bio nervozan.

- Sjećaš li se kad sam te poljubio? A sutradan sam rekao da je to bio samo poljubac. Sjećaš li se toga?

- Sjećam.

Bojala sam se pogledati ga u oči pa sam gledala na cestu, vozila kako se kreću prema

jugu, tri autobusa kako voze u suprotnom smjeru, a nijedan nije išao prema rijeci i prema kući.

- To nije bio samo poljubac. Rekao sam to zato što... ne znam. Ne znam zašto sam to rekao. Bilo je to glupo. Stalno razmišljam o tome.

U tom trenutku ugledala sam je.

Na gornjem katu broja 68, u smjeru West Norwooda. Pozornost mi je odvrtila žarko ružičasta kapica koja je veselo stajala na plavim kovrčama. Udaljavala se od mene, ali pozorno me gledala. Zurila je u mene.

Bila je to Sylvia.

Okrenula sam se prema njemu. - Što si rekao?

Subota, 20. ožujka 2004.

Lee je u subotu bio slobodan pa smo ponovno išli u Morecambe. Nisam htjela ići, ali bolje i to nego da ostanemo kod kuće. Lice mi je još uvijek bilo osjetljivo, obraz me bolio kad bih ga dodirnula, ali nitko drugi nije mogao vidjeti što mi je učinio. Uspio me udariti toliko snažno da su mi zubi zacvokotali, a nije ostao nikakav trag.

Bilo je toplo, sunce je sijalo na plavom nebu bez oblaka. Bila je gužva i morali smo dugo tražiti slobodan parking. Na kraju smo šetnicom šetali prema gradu. Držao me za ruku dok smo se šetali. Ali svejedno sam bila nervozna u njegovoj blizini.

- Žao mi je zbog onog neki dan - rekao je. Prvi je put to spomenuo.

- Zbog čega ti je žao? - pitao je.

- Znaš.

- Želim da to kažeš. - Možda sam ga previše izazivala. Ali ovdje sam se osjećala sigurnijom nego kod kuće, dok sam šetala pokraj drugih ljudi, obitelji, djece na biciklima.

- Žao mi je što smo se posvađali.

- Lee, udario si me.

Izgledao je istinski zapanjen. - Nisam.

Stala sam i okrenula se prema njemu. - Šališ se? Udario si me u lice.

- Mislio sam da si se spotaknula - rekao je. - Kako god, žao mi je. U najmračnijem kutu

Vjerojatno je to najbolje što sam mogla dobiti. Još smo malo hodali. Bilo mi je vruće pa sam skinula vestu. Zbog oseke je more bilo toliko daleko da sam ga jedva mogla vidjeti iza pijeska.

- Lee, i menije žao - rekla sam.

Prislonio je moju ruku na svoja usta i poljubio je. - Znaš da te volim - rekao je. Unatoč svemu, njegov pogled i neodlučan osmijeh zamalo su me ponovno zavarali.

- To ne pomaže - rekla sam. - Ne mogu više. Bojim te se, Lee. Ne želim više biti s tobom. Ovo nije dobro ni za tebe ni za mene, zar ne?

Uozbiljio se, ali nije bio ljut, možda razočaran. Mislila sam da će mi pustiti ruku, ali on ju je još jače stisnuo.

- Nemoj - tiho je rekao. - Nemoj to raditi. Prošli put si požalila.

- Jesam. Ali otada se svašta dogodilo.

- Što se dogodilo?

- Kao prvo, udario si me. A osim toga, razgovarao si o meni s Claire i Sylvijom. Ona misli da ludim, Lee. To nije pošteno. Ona mi je najbolja prijateljica, a ti si je okrenuo protiv mene.

- Molim? - Kratko se nasmijao. - To ti je rekla?

Osjetila sam kako mi naviru suze. Nisam se željela rasplakati, ne ovdje. Sjela sam na

klupu. Sjeo je pokraj mene i ponovno me uhvatio za ruku.

- Je li ti rekla kako to da imam njezin broj telefona? Dala mi ga je one večeri kad smo bili u Spread Eagleu. Prišla mi je za šankom, zamolila da je počastim pićem, dok si ti bila tko zna gdje. Počastio sam je, a ona me uhvatila za dupe, potom gurnula papirić u džep i rekla mi da je nazovem ako mi bude dosadno.

- Ne vjerujem ti.

- Vjeruješ - rekao je. - Vjeruješ mi, zato što znaš kakva je. Ljutito sam protrljala obraz nadlanicom.

- Dođi ovamo - nježno je rekao i zagrlio me. - Nemoj plakati. Sve je u redu.

Nježno me grlio, a ja sam naslonila glavu na njegovo rame. Prstima mi je mrsio kosu i sklanjao je s mog lica. - Ne moraš se bojati, Catherine. Ne bi se trebala bojati. To je sve zbog tog ludog posla. Ne znam izraziti osjećaje, postanem nervozan i ljutit i onda zaboravim s kime razgovaram. Oprosti ako sam te uplašio.

Odmaknula sam se od njega da ga mogu pogledati u oči. Što bi bilo da sam nazvala policiju, Lee? Što bi bilo da sam im rekla što si učinio?

- Vjerojatno bi poslali nekoga da uzme iskaz, potom bi iskaz pohranili i ništa se više ne bi dogodilo.

- Ozbiljno?

- Ili to ili bi proveli unutarnju istragu pa bih izgubio posao i mirovinu. - Prstom mi je pomilovao obraz i obrisao posljednju suzu. - Imam nešto za tebe - rekao je.

- Želim da to uzmeš, bez obzira na sve.

Bio je to prsten, u baršunastoj kutijici. Platinasti prsten s velikim dijamantom blještao je na suncu. Nisam ga htjela dodirnuti, ali on mi ga je stavio u ruku. - Znam da nam je početak malo turbulentan - rekao je - ali bit će bolje, obećavam. Za nekoliko mjeseci tražit ću premještaj, na neki posao koji nije toliko stresan i zbog kojeg ću više vremena moći provoditi kod kuće. Molim te, samo reci da ćeš razmisliti.

- Catherine? Hoćeš li barem razmisliti?

Razmislila sam. Razmislila sam što bih morala učiniti da me opet ne udari, o tome da dolazim kući na vrijeme i da mu govorim ako idem nekamo bez njega, o tome da oblačim ono što mi on kaže i da radim točno ono što on želi. - Dobro - rekla sam.

- Razmislit ću.

Onda me ponovno poljubio, na suncu, a ja sam mu dopustila.

Oduvijek sam mislila da su žene koje ostanu s nasilnikom glupe. Na kraju krajeva, morao se dogoditi trenutak spoznaje da je sve pošlo po zlu i da se iznenada bojiš svog partnera, a to je sigurno trenutak kad moraš otići. Otići i ne osvrutati se, uvijek sam mislila. Zašto bi ostala? A na televiziji ili u časopisima vidjela sam da žene govore: "Nije to tako jednostavno." Uvijek sam mislila da to jest jednostavno - samo ga napusti, otići.

Osim tog trenutka spoznaje, koji se meni već dogodio, dogodio se još jedan trenutak spoznaje, a to je da napuštanje ipak nije jednostavno rješenje. Pokušala sam i pogriješila kad sam ga pozvala natrag. Zaljubljenost u onaj nježni, ranjivi dio koji se još nalazio negdje u njemu bio je samo dio razloga, a drugi dio bio je užasan strah od onoga što bi se moglo

dogoditi ako ga nečime isprovociram.

Ovdje više nije bila riječ o napuštanju. Bila je riječ o bježanju. Morala sam pobjeći.

Subota, 2. veljače 2008.

Bilo je sunčano i gotovo toplo pa smo podzemnom došli do rijeke i šetali po South Banku dok se nismo umorili. Sjeli smo na klupu ispred galerije Tate Modern i pili vrući čaj iz plastičnih čaša. Kao da je bio prvi dan proljeća.

- Kad sam te bila posjetiti u bolnici u četvrtak, vidjela sam nekog koga poznajem.

- Leeja? - upitao je.

- Ne. Nekoga drugog. Sylviju.

Stuart se nagnuo prema naprijed i okrenuo glavu prema meni. - Tko je Sylvia? Od četvrtka sam razmišljala o tome kako da mu kažem. Kako da mu to objasnim.

- Bila mi je najbolja prijateljica prije nego što se sve ono dogodilo. Preselila se u London jer je dobila super posao.

- Prestale ste komunicirati?

Kimnula sam. - Dogodilo se puno toga. Nije mi vjerovala. Kad je sve pošlo po zlu s Leejem, pokušavala sam joj to reći. Trebala mi je njezina pomoć. Ne znam zašto mi nije pomogla. Na kraju više nisam kontaktirala s njom.

Čekao je da nastavim i stavio čašu pod klupu, a iz onoga što je ostalo od njegova čaja izlazila je para u prekrasnim uskovitlanim oblicima.

- Razmišljala sam o onome što si rekao, znaš.

- Što sam rekao?

- Ono u vezi... s poljupcem.

- Aha - rekao je. - Da budem iskren, nisam bio siguran jesi li me uopće slušala.

- Samo to nisam očekivala, to je sve. Mislila sam da te ne zanimam. Nasmijao se. - Čini se da mi skrivanje osjećaja ide bolje nego što sam mislio. Šutjeli smo, a ja sam pokušavala smisliti što da kažem.

- Slušaj - rekao je - ne brini zbog toga. Znam da prolaziš kroz teško razdoblje. Ne želim da zbog toga prestanemo biti prijatelji.

- Nije stvar u tome - rekla sam. - Moram ti ispričati nešto. Moraš shvatiti što mi se dogodilo. Ne možeš znati što osjećaš dok ti to ne ispričam.

- Što... sada?

Kimnula sam. - Bolje da to ovdje učinim - rekla sam. - Ovdje se neću slomiti, okružena svim ovim šetačima.

- Dobro - rekao je.

- Grozno je.

- Dobro.

Duboko sam udahnula. - Bila sam u lošoj vezi. Bilo je sve gore i gore. Na kraju me

gotovo ubio.

Uslijedila je dugačka stanka. Pogledao je u mene pa u svoje ruke. Nakon nekog vremena je rekao: - Netko te pronašao?

- Wendy. Živjela je pokraj mene. Sigurno se jako uplašila kad me našla.

- Žao mi je - tiho je rekao. - Žao mi je što si sve to prošla.

- Bila sam trudna kad me napao. Nisam to ni znala dok mi poslije u bolnici nisu rekli da sam izgubila bebu. Ne znam hoću li uopće moći imati djecu. Rekli su mi da najvjerojatnije neću.

Spustio je pogled.

- Morala sam ti to reći - rekla sam.

Stuart je kimnuo. Shvatila sam da su mu oči pune suza. Stavila sam ruku na njegova leđa. - O, molim te, nemoj se uzrujavati. Nisam te htjela uzrujati.

Snažno me zagrlio i u tom smo zagrljaju ostali nekoliko trenutaka.

- Znaš li što je bilo najgore? - napokon sam rekla, naslonjena na njegovo rame.

- Ne to što sam čekala u onoj sobi da se vrati i ubije me, to što me udario, što me sve boljelo. Čak ni to što me silovao. Najgore od svega bilo je to što mi poslije nitko nije vjerovao, čak ni najbolja prijateljica.

Uspravila sam se i pogledala u rijeku, a jedna je teglenica sporo plovila nizvodno. - Moraš mi vjerovati, Stuarde. Trebam to više nego išta u životu.

- Naravno da ti vjerujem - rekao je. - Uvijek ću ti vjerovati.

Stuart je prstom obrisao suze i krenuo me poljubiti. Stavila sam mu prst na usta. - Čekaj - rekla sam. - Razmisli o tome što sam ti rekla. Moram znati da se možeš nositi s tim.

Kimnuo je. - Dobro.

Ustali smo i krenuli prema Waterloo Bridgeu. - Zašto ti nije vjerovala? - upitao je.

- Ne zvuči baš kao da ti je bila najbolja prijateljica.

- Sve je to zbog njegova ponašanja. Mogao je šarmirati bilo koga. Prema svim mojim prijateljicama stalno je bio šarmantan. One su mislile da sam nezahvalna, da je nemoguće da je on takav kakvim sam ga opisala. Onda je on počeo razgovarati s njima kad mene nije bilo i govoriti im neistinu o meni. Razgovarao je sa Sylvijom, s kojom su razgovarale i moje druge prijateljice i govorile joj što im je rekao. Prije nego što sam znala što se događa, one su sve bile zaokupljene pričom kako sam posve poludjela.

Ispred nas jedan je dječčić, hvatajući starijeg brata, pao na koljena. Mama ga je podigla i obrisala ga prije nego što je uopće uspio zaplakati.

- Znači, vidjela si je? Sylviju?

- Da, u onom autobusu koji je išao prema jugu. Bila je na gornjem katu.

- Je li ona vidjela tebe?

- Zurila je u mene. To je bilo jako čudno.

- Brine li te to?

- Što? To što sam vidjela Sylviju? Mislim da ne brine. Samo sam se zaprepastila što sam

je vidjela. Mislila sam da je više nikada neću vidjeti, a onda se iznenada pojavila. Mislim, znala sam da je negdje u Londonu. Ali svejedno...

Već smo gotovo stigli do podzemne.

- Idemo kući - rekao je. I zagrlio me. To sam željela više nego išta.

Petak, 2. travnja 2004.

Iz ureda sam izišla točno u podne, isključivši računalo i zgrabivši kaput koji je visio na vratima. U središtu grada bila je velika gužva, ali tako to obično biva petkom: sve je puno ljudi koji kupuju, umirovljenika, majki, djece, studenata, kao i ljudi koji bi u stvari trebali biti na poslu, ali iz nekog neobjašnjivog razloga ipak nisu. Sunce je sijalo, a to bi uvijek izmamilo više ljudi u središte grada. Povjetarac je nosio miris ljeta, iako je bilo prohladno. Možda će za vikend biti dobro.

Mrzim gužvu. Radije bih šetala gradom ne vidjevši nijedno živo biće, ali danas sam se morala naći sa Sam.

Sam me čekala u kafiću Bolero, sjedila je za stolom pokraj prozora.

- Hajdemo sjesti otraga, može? Uvijek mi je hladno pokraj prozora.

Sam je iznenađeno podigla obrve, ali je uzela torbicu i kaput pa pošla za mnom u stražnji dio kafića.

Nisam bila ovdje otkako je kafić preuzeo novi vlasnik. Nekoć se zvao Zelena kuhinja, bio je to vegetarijansko-veganski restoran u kojem su se prodavali mjesno uzgojeni organski proizvodi, a odostraga je bio mali kafić. Držao se neko vrijeme, ali kad su studenti otišli preko ljeta, nisu imali dovoljno prometa. Nakon Božića ponovno se otvorio pod imenom Bolero, a uz posebnu ponudu za umirovljenike (čaj i pecivo za jednu funtu), puno mu je bolje išlo.

- Sretan rođendan - napokon sam rekla i poljubila Sam u obraz. - Kako si?

- Dobro sam, hvala - odgovorila je Sam. Izgledala je prekrasno u crvenoj vesti od kašmira, koju je dobila od novog dečka. Dobro, baš i nije bio nov. Upoznali su se u Cheshireu na Badnjak. Alija sam imala osjećaj kao da je nov. Od Božića sam je vidjela samo jedanput.

- Da prijedemo na stvar, kako si ti?

- Da prijedemo na stvar? Što bi to trebalo značiti? - upitala sam. Nisam htjela početi o tome tako brzo.

- Nisam te vidjela cijelu vječnost - rekla je. - Zanimalo me kako si.

U tom trenutku pojavila se konobarica, što mi je odgovaralo. Naručila sam dupli čaj i integralni tost. Sam je naručila bijelu kavu i sendvič sa sirom.

- Kako ti je sa Simonom? - upitala sam.

Na to je otišlo sljedećih pola sata, dok je Sam pojela pola sendviča. Sva je bila u tom novom muškarcu, u budućnosti, u tome kako će se možda vjenčati kad sljedeći put bude bio na dopustu - sve je već isplanirala.

- A što je s tobom? - napokon je pitala i popila kavu. - Kako je s Leejem?

- O, dobro - rekla sam. - U redu je.

- Znači, nije te zaprosio ili nešto tako dramatično?

- U stvari jest. Na neki način.

- Na neki način?

Pogledala sam prema prozoru, da za svaki slučaj provjerim.

- Stalno me prosi. Svaki prokleti tjedan.

- I što, nisi pristala? Zar nisi rekla da?- Sam to nije mogla shvatiti, u to sam bila sigurna.

- Ne vidim koji je smisao toga. Dobro nam je i ovako, slažemo se, znaš, tu i tamo se porječkamo kao i svaki drugi par, zašto mi jenjati to?

- Zašto mijenjati to? Pa možeš imati vjenčanje, pobogu! Vjenčanicu, medeni mjesec, darove! Veliku pijanku za sve svoje prijatelje!

Slegnula sam ramenima. - Ne kažem da se to nikad neće dogoditi. Ali sada su nam važnije neke druge stvari. Imam jako puno posla. I ne želim se brinuti oko organizacije vjenčanja kad se toliko toga događa.

- E pa - rekla je Sam potapšavši me po ruci - očito te silno voli, zar ne? Polako sam miješala čaj i gledala kako se oblici koji nastaju na površini okreću i kovitlaju. - Da - rekla sam.

- Zašto si onda tako tužna? - upitala je.

Ovo mi baš ne ide dobro, pomislila sam. Trebala sam biti vedra, vesela i puna lijepih rođendanskih želja, ali nisam je mogla zavarati.

- Nedostaje mi Sylv - rekla sam, što je bila živa istina, unatoč našem očajnom posljednjem razgovoru.

- Ona je samo u Londonu, znaš. To nije udaljeno milijunima kilometara.

- Obje smo jako zaposlene.

- Čula sam da ste se posvađale.

- Jesi?

Kimnula je. - Claire mi je rekla. Misli da si postala čudna otkako si upoznala Leeja.

- Znam.

- Što se događa?

Slegnula sam ramenima, razmišljajući o tome da li da joj ispričam svoju verziju priče i pitajući se bi li mi to uopće koristilo. - Ni sama nisam sigurna.

Nisam joj vjerovala, ne potpuno. Jedino sam s njom još bila u nekom kontaktu, i to ne redovito. Što ako je i ona razgovarala s Leejem? Možda će ga nazvati čim ode odavde i reći mu što sam sve rekla, kako sam izgledala i što sam jela. Nekom je ispao tanjur u kuhinji, a ja sam se trgnula. Kad sam pogledala Sam, bila je nepronična.

- Claire je u pravu. Promijenila si se.

Odmahnula sam glavom i popila posljednji gutljaj čaja. - Nisam. Samo sam pod stresom zbog posla. Iscrpljena sam. Znaš kako je to - rekla sam.

Nagnula se i ponovno me potapšala po ruci. - Ako ikada budeš trebala razgovarati s nekim, ovdje sam. To znaš, zar ne?

Uspjela sam se nasmiješiti. - Naravno. Ali dobro sam, doista. Mislim da mi samo treba malo odmora. I kako je bilo sinoć? Je li bila velika gužva u Cheshireu? Jeste li se zabavljale?

- Da. Bila je velika gužva u gradu, ne znam zašto.

- Sad je kraj semestra. Posljednja večer za studente da se opiju prije nego što odu kući oprati rublje.

Sam se nasmijala. - Nisu tu bili samo studenti, bila je i masa drugih ljudi. Vidjela sam Emily i Juliju, koja je pitala za tebe. Vani je bio i Roger koji je prije radio s Emily. Sjećaš li ga se? Nekad se zanimao za tebe, zar ne?

Kiselo sam se nasmiješila. - Bojim se da jest. Na kraju je ispao pravi gnjavator... stalno me zvao na posao.

- Srela sam i Katie. I ona je pitala gdje si.

- Žao mi je. Čini se da ste se dobro proveli. Žao mi je što sam to propustila.

- Nisi izišla cijelu vječnost.

- Znam. Slušaj - rekla sam, očajno želeći promijeniti temu - mogle bismo sljedeći vikend otići u Manchester? Potražiti nove cipele, otići na ručak?

- Ne mogu sljedeći vikend, namjeravam pogledati neke stanove - rekla je. - Ali nazvat ću te, može? Možemo otići uskoro. Odlična ideja. Samo mi nemoj dopustiti da potrošim previše novaca.

Platila sam ručak, iako se Sam usprotivila. To je za rođendan, ustrajala sam. Jedino sam s njom još bila u kontaktu od svih svojih starih prijateljica. Čak i ako joj nisam potpuno vjerovala, imala sam samo nju.

Vani, na hladnom zraku, zagrlila me toliko čvrsto da me sve zaboljelo. Stavila mi je ruke na leđa, tapšala me i trljala, kao da me pokušava ugrijati.

- Ajme, kako si smršavila - rekla je.

- Znam - rekla sam. - Super, zar ne?

Ozbiljno me pogledala. - Jesi li sigurna da si dobro? Kuneš se? Jer mislim da nije baš sve u redu.

- Sam, sve je u redu.

Nisam joj se mogla zakleti. Da me ponovno pitala da se zakunem, slomila bih se. Ne bih mogla izdržati. Više nisam mogla lagati, a zaklinjanje nisam shvaćala olako, to mi je bilo jako važno.

- Sigurno?

- Sigurno.

Ponovno me zagrlila, ali uhvatila me za pogrešno mjesto. Pokušavala sam ne micati se, ali boljelo me. Cijelo me tijelo boljelo.

- Znaš gdje sam ako me budeš trebala, zar ne? - rekla je. Kimnula sam, a ona je potom krenula uzbrdo prema fakultetu gdje je radila. Pitam se je li naslutila o čemu je riječ. Znala je da nešto nije u redu, ali nije to mogla imenovati. Ja sam to mogla imenovati, ali nisam to mogla izustiti.

Pogledala sam oko sebe kad sam izišla na Market Square ne bih li ga vidjela, ali nisam

ništa uočila. No to nije značilo da on nije ondje. Ponekad je bio, a ponekad nije. Više nisam znala razliku. Imala sam osjećaj kao da me sve vrijeme gleda, svake minute svakoga dana. Ponekad mi je tako bilo lakše, sigurnije. Manje vjerojatno da ću pogriješiti.

Brojila sam korake kad sam se vraćala u ured: četiristo dvadeset i četiri. Barem je to bio dobar znak.

Utorak, 12. veljače 2008.

Kad sam se vraćala kući večeras, nije se još bilo posve smračilo. I ujutro je bilo više svjetla, a prvi proljetni cvjetovi izbijali su kroz svaki slobodan dio zemlje u sivom Londonu.

Prepuštala sam se svom poroku i krenula kući obilaznim putem, uživajući u sumraku i razmišljajući o tome što ću kuhati za večeru.

Kad sam stigla do Ulice Talbot, nebo se već smračilo i malo je zahladilo. Prošla sam kroz prolaz sa stražnje strane zgrade i pogledala u svoj stan, u balkon, u zastore. Pogledala sam u vrata koja su visjela na šarkama i u gustu travu iza njih.

Zastori su visjeli upravo onako kako sam ih ostavila. Pažljivo sam pogledala u blijedožuti prozor ne bih li vidjela sobu.

Sve je izgledalo u redu, baš kao kad sam otišla.

Došla sam do kraja prolaza i zašla za ugao, krenuvši prema ulici. Kad sam izišla iz tmine, jedan je čovjek prošao pokraj mene i krenuo na drugu stranu ulice, odmičući se od zgrade. Kad sam vidjela njegov obris, zastala sam i sklonila se u sjenu.

Bio je to Lee.

Baš kao što je to uvijek bio Lee, svaki put kad bih vidjela krupna muškarca, taj odlučni korak, plavu kosu, široka ramena. Zadržala sam dah i natjerala se da ga pogledam, baš kad je taj muškarac skrenuo za ugao i prešao na High Street. Nisam ga mogla dobro vidjeti. To nije on, rekla sam si. To se samo tvoj um poigrava tobom. To nije on, to nikada nije on. To je samo tvoja mašta.

Hodala sam Ulicom Talbot prema zgradi, pokušavajući se riješiti tog osjećaja, pokušavajući se vratiti u raspoloženje u kojem sam bila prije nekoliko trenutaka, kad sam se veselila spravljanju večere, tuširanju, gledanju filma ili već nečega, osluškivanju Stuartovih koraka na stubama i odlasku na spavanje.

Ušla sam u zgradu, zatvorila vrata i provjerila ih, prešavši prstima preko ruba vrata, osjećajući kako ulaze u okvir, a potom sam provjerila je li gornja brava zaključana pa nakon toga kvaku: jedan, dva, tri, četiri, pet. Provjerila sam je još jednom, okrenuvši je.

Završila sam s provjerom i čekala. Nešto nije bilo u redu. Nešto jako nije bilo u redu. Počela sam ponovno ispočetka, provjerila vrata, provjerila bravu.

Što nije bilo u redu? Što se događalo? Ali nije bio problem u vratima...

Jedan tren sam zurila u njih, izoštrjenih osjetila i slušala. A onda sam polako okrenula glavu.

Pogledala sam u vrata stana 1. Tišina.

Noge mi se nisu htjele pomaknuti, ali sam ih natjerala. Prišla sam vratima i pokucala, što još nikada nisam učinila, čak nikad nisam ni razmišljala to učiniti.

- Gospođo Mackenzie? Jeste li unutra?

Tišina, grobna tišina. Nisu se čuli EastEndersi, nisu se čule vijesti, u stvari, ništa se nije čulo. Pogledala sam iza sebe, u vrata, u stol na hodniku s hrpom pošte. Sve je bilo u redu. Vrata su i dalje bila zatvorena.

Pokucala sam ponovno, malo jače. Možda je izišla. Možda je otišla nekamo, na odmor ili nešto; razmišljala sam o tome znajući da joj se nešto dogodilo.

Iznenada sam bila prestravljena. Stavila sam ruku na kvaku, a onda je opet maknula s nje. Posegnula sam u džep želeći izvaditi mobitel.

Ovo je bilo glupo. Što ću reći? - Bok, Stuarthe, možeš li, molim te, doći kući? Gospođa Mackenzie ugasila je televizor.

Vratila sam ruku na kvaku i pritisnula je. Vrata su se otvorila i zamahnula prije nego što sam ih uspjela zaustaviti. Udarila su u zid takvom silinom da je udarac odjeknuo do najvišeg kata.

Svjetlo je bilo upaljeno; zapuhnuo me topao zrak i ustajali miris kuhane hrane.

- Ima li koga?

Nisam očekivala odgovor. Zakoračila sam preko praga, samo jedan korak naprijed. Raspored stana odgovarao je mojemu iznad: dnevna soba bila je odmah ravno, kuhinja je bila na kraju, s desne strane i gledala na vrt, kupaonica i spavaća soba bili su mi s desne strane. S tog mjesta je nisam mogla vidjeti pa sam ponovno zakoračila. Tepih pod mojim nogama imao je veseo uzorak i bio je izlizan.

Mogla sam vidjeti dnevni boravak: televizor je bio ogroman, nije ni čudo što je bio tako prokletu glasan. Ali bio je ugašen, vidjela se samo velika tamnosiva površina.

Sada sam se nalazila u ravnini s vratima spavaće sobe. Pogledala sam udesno - u spavaćoj sobi gorjelo je svjetlo, ali ona je bila prazna. Pogledala sam iza sebe prema otvorenim vratima, u stubište koje je vodilo do mojega stana i dalje do Stuartova.

- Gospođo Mackenzie? - Glas mi je zvučao čudno, nervozno. Htjela sam da me umiri, ali nesigurnost koju sam u njemu čula samo me još više uplašila.

Napravila sam još jedan korak unutra. Preda mnom se otvorila dnevna soba, s lijeve strane bili su prozori s navučenim zastorima. Ispred mene, s desne strane, nalazila se kuhinja. Pokraj mene, s lijeve strane, bio je mali stol, s lijepim čipkastim stolnjakom na sredini kojega se nalazila afrička ljubica. Zastori su bili razmaknuti, a iza njih se vidjela samo tama.

Bila je u kuhinji. Vidjela sam samo papuču na nozi.

Potrčala sam prema njoj. - Gospođo Mackenzie! Čujete li me? Jeste li dobro?

Ležala je na boku, krv joj je curila iz glave, ali disala je, jedva. Izvadila sam mobitel iz džepa i nazvala 999.

- Hitan poziv, koju službu trebate?

- Hitnu pomoć - rekla sam.

Rekla sam gdje trebaju doći, rekla sam da gospođa Mackenzie nije pri svijesti, da jedva diše i da joj krv curi iz glave.

Držala sam je za ruku. - Sve je u redu, gospođo Mackenzie. Hitna pomoć je na putu, brzo će doći. Čujete li me? Sve je u redu, bit ćete dobro.

Nešto je rekla. Oko usta joj se skorila krv. Našla sam krpu, malo je namočila, iscijedila da bude vlažna i obrisala joj usta.

- Sve je u redu, sve je u redu - nježno sam rekla. - Ne brinite, bit ćete dobro.

- Cath...

- Da, ja sam. Ne brinite se, stiže bitna.

- Joj... - Oči su joj bile suzne. - Moja glava...

- Sigurno ste pali - rekla sam. - Nemojte se micati, samo što nije došla hitna. Ruka joj je bila hladna. Otišla sam u spavaću sobu po nešto toplo. Na krevetu je bio pleteni prekrivač, po svemu sudeći ručni rad pa sam ga povukla i odnijela u kuhinju prekriti njime priliku koja ja ležala na kuhinjskom podu.

Izdaleka se čula sirena koja je bila sve bliže i bliže. Morat ću im otvoriti vrata, ali sad se nisam mogla pomaknuti.

- Vrata - rekla je. Glas joj je bio slabašan.

- Sve je u redu, gospođo Mackenzie. Ja ću ih pustiti. Ne brinite.

- Vrata... Bila su... Bila su... Vidjela sam... Vani... Sirena se ugasila ispred zgrade.

- Vraćam se odmah, gospođo Mackenzie... - Otrčala sam prema vratima, a ruke si mi se tresle.

Zelene uniforme. Visoki muškarac i niska žena.

- Ovamo. Na podu je.

Stala sam sa strane i pustila ih da rade ono što su morali.

- Znete li što se dogodilo? - Medicinska sestra izgledala je mlado, bila je niža od mene, imala je tamnu, kratko ošišanu kosu.

- Ne znam, ovako sam je našla. Sigurno je pala. Ja živim u stanu iznad. Inače izade pozdraviti me i uvijek čujem da joj je upaljen televizor. Bilo mi je čudno kad nije izišla pa sam joj pokucala na vrata... Znala sam da blebećem kao nenormalna.

- Dobro, smirite se - rekla je. - Bit će dobro, mi ćemo se pobrinuti za nju. Tresete se. Je li vam možda slabo?

- Nije, nije. Dobro sam. Samo... Pazite na nju, dobro?

Kad su je izvukli iz stana, malo sam se počela smirivati. Stajala sam na ulazu i gledala kako guraju kolica, nosila ili kako se to već zove u vozilo hitne pomoći.

Čula sam kako netko trči i ugledala Stuarda kako juri cestom prema zgradi. - Cathy, o Bože, mislio sam... - Ostao je bez daha i naslonio ruke na koljena. - Vidio sam hitnu pa sam pomislio...

- Gospođa Mackenzie. Kad sam ušla, iznenada sam shvatila da ne čujem njezin televizor. Vrata su joj bila otključana pa sam ušla i našla je kako leži na podu u kuhinji.

- Je li jako loše?

Zatvarali su vrata vozila hitne. - Curila joj je krv iz glave. Sigurno je udarila glavom o nešto.

Napokon, vozilo hitne pomoći odvezlo se Ulicom Talbot.

- Dođi - rekao je Stuart. - Idemo unutra.

Pustio me da provjerim vrata dok je on otišao ugaziti svjetla u stan gospođe Mackenzie. Kad sam bila gotova, stajala sam na ulazu i čekala ga.

- Što radiš?

- Tražim ključ. Ne brini, našao sam ga.

Ugasio je sva svjetla u stanu i došao do mene. Zaključao je vrata i spremio ključ u džep.

- Ima li obitelj? Prijatelje?

- Nisam nikada vidjela nikoga.

Oboje smo zastali na prvom odmorištu. - Ideš na piće? - upitao je.

- Može.

Spravljala sam čaj u Stuartovoj kuhinji dok se on tuširao.

Bila sam uznemirena dok sam sjedila za njegovim kuhinjskim stolom obujmivši šalicu. Mislila sam na gospođu Mackenzie kako leži na podu i pokušava govoriti, pokušava mi nešto reći. Vrata... Nešto je bilo s vratima.

Nešto je vidjela vani.

Pitala sam se je li vidjela isto što i ja: taj obris, tamnu konturu muškarca. Sjetila sam se muškarca kojeg sam vidjela kako odlazi, muškarca koji je nalikovao na Leeja. Je li dolazio ovamo? Je li ga vidjela na vratima i uplašila se?

- Nemoj se brinuti - rekao je Stuart ulazeći u kuhinju. - Siguran sam da će biti dobro. Možemo je posjetiti sutra ako želiš.

Bio je topao i mirisao je po gelu za tuširanje, a odjenuo je majicu i traperice. Kad sam ga ugledala, iščeznuli su svi mračni likovi iz mojih misli. Svaki put kad sam mislila da vidim Leeja u proteklih nekoliko mjeseci ispostavilo se da sam to umislila. Zašto bi onda to danas bio on?

Dala sam mu njegov čaj. Već se ohladio. Ja ga nikako ne bih mogla piti takvog.

- Hvala. - Sjeo je preko puta mene i prije nego što sam uspjela skrenuti pogled, opčinio me svojim pogledom.

- U četvrtak putujem u Aberdeen - napokon je rekao.

- Posjetiti svoje?

Stuart je kimnuo. - Tati je rođendan. Obično idem onamo u ovo doba godine. - Pažljivo je odložio šalicu na stol. - Htio sam te pitati bi li htjela poći sa mnom.

Odjednom mi je postalo vruće.

- Ali vjerujem da sam te prekasno obavijestio.

- Da, mislim da jesi. - I ispalio si to kao prokleti grom iz vedrog neba, pomislila sam. Zašto me uopće pitao ako je prekasno?

Čak i da želim ići s njim. - Osim toga, imam zakazan prvi sastanak u petak.

- Aha, da. Zaboravio sam.

Nisi zaboravio, pomislila sam, jer ti nisam ni rekla. A sumnjam i da ti je Alistair rekao - zašto bi to učinio? Nije imalo smisla da mu to govorim. Ponovno sam se razljutila, bez

nekoj posebnog razloga.

- Htio sam ti reći da sam razmišljao o onome što si mi ispričala.

Nisam odgovorila, ispijala sam čaj kako bih skrila nelagodu. Bila sam napeta i nervozna, koža me svrbjela kao da imam na sebi pulover za dva broja manji od onoga koji inače nosim.

- Mislim da bismo trebali ići polagano - rekao je. - Želim da se prvo oporaviš.

- O, baš lijepo od tebe - odbrusila sam.

- Cathy...

- A da idemo polako kao sada? - rekla sam i toliko brzo ustala da se stolica zaljuljala. - Ili da idemo još polakše i da posve odustanemo od svega?

- To ne bih želio.

- Odlično. A što je s onim što ja želim?

- Što ti točno želiš?

- Želim... Želim se osjećati normalno. Zajebenu promjenu. Želim se ponovno osjećati kao normalna osoba.

Nisam ga više mogla gledati, tako opuštenog i samouvjerenog, pa sam se okrenula i pojurila prema vratima.

- Cathy, čekaj. Molim te.

Okrenula sam se prema njemu. - Nemam pojma što osjećaš u vezi s bilo čim - rekla sam.

- Kad budem smatrao da si dovoljno pribrana slušati, reći ću ti što osjećam.

- Ponekad se stvarno jebeno odnosiš svisoka, Stuarde.

- Dobro - rekao je i zakoračio prema meni jedanput, a onda i drugi put. - Zanima te što osjećam.

Odlučno sam kimnula, podignute glave i dovoljno ljuta da prihvatim to što će mi reći ili što god je imao namjeru učiniti, verbalno ili fizički.

- Slušaš?

Kimnula sam. - Samo izvoli. I onda me poljubio.

To me posve iznenadilo. Poljubio me i naslonio na zid u svojem hladnom hodniku, a ruku mi je stavio na obraz. Kad god sam pomislila da je završio, on bi nastavio. Tijelo mu je bilo toplo i čvrsto, pritisnuo me uza zid. Bio je znatno viši od mene, viši i od Leeja, mišićave grade. Trebala sam se prestrašiti. Trebala sam reagirati na isti način kao kad je Robin učinio manje-više istu stvar, na High Streetu, prije dva mjeseca. Alija sam se predala, prepustila, napeti udovi su se opustili, a hladni prsti ugrijali.

Nakon nekog vremena Stuart se naglo odmaknuo i izazovno podignuo obrvu.

- Oh - rekla sam.

Još se malo odmaknuo prema kuhinji i dao mi više prostora.

- Eto što osjećam - rekao je.

- Dobro.

Onda se nasmiješio - bio je to vedar, veseo osmijeh.

Ja sam se nakašljala. - Ovaj, mislim da bismo još malo trebali porazgovarati o tome, možda drugom prilikom.

- Da - rekao je.
- Možda kad se vratiš iz Škotske.
- Slažem se.
- Sad idem kući.
- Dobro. Vidimo se sljedeći tjedan.

Ponedjeljak, 5. travnja 2004.

Danas bi bio majčin šezdeset peti rođendan. Često sam se pitala kakva bi bila da je ostala živa – bismo li išle van na ručak, bih li je ja počastila masažom ili odlaskom kozmetičarki. Ili možda nekim izletom. Pitala sam se bismo li bile dobre prijateljice, bih li je mogla nazvati kad god poželim, kad mi treba razgovor, utjeha, srdačan glas.

Nedostajala mi je.

Da je ostala živa, možda bi moj život bio posve drukčiji. Da oboje nisu poginuli dok sam bila na završnoj godini studija, možda se ne bih ponašala tako kako sam se ponašala. Možda se ne bih opijala svake večeri, spavala sa svim i svakim, drogirala se, budila se u kući kakva neznanca pitajući se gdje sam i što sam radila prošlu noć. Možda bih bila uspješnija na fakultetu, možda bih bila direktorica neke svjetske organizacije, a ne voditeljica kadrovske u tvornici plastike.

Možda one noći ne bih otišla u River, na Noć vještica, u onoj crvenoj haljini od satena, srca servirana na tanjuru. Možda ne bih obukla onu jaknu noseći u džepu račun od čaja koji sam popila u kafiću teretane. Možda ne bih ostavila račun u džepu, gdje ga je mogao pronaći i otkriti način kako ponovno doći do mene. Možda sam se mogla izvući i više ga nikad ne vidjeti.

Možda sam mogla pobjeći.

A možda i sada, da su mama i tata još živi, možda bi me mogli savjetovati da se maknem od njega. Sigurno bi shvatili da je opasan. Bih li ih poslušala? Možda ne bih.

Da je mama ostala živa, možda bih se sad već udala za nekoga, za nekog dobrog, stalozhenog, poštenog. Možda bih imala jedno dijete, možda dvoje, a možda i troje.

Nema smisla da razmišljam o tome što je moglo biti. Danas će biti prvi dan mojega protunapada, odlučila sam - kao što sam odlučivala svaki dan, dok se on ne bi pojavio, ušao u kuću i posložio da sve bude pod njegovom kontrolom.

Ali današnji dan bio je drukčiji.

Dobila sam e-mail od Jonathana Baldwina. Sjetila sam se tko je on, ali ne istog trena. Prije četiri godine u Manchesteru bili smo zajedno na jednomjesečnom tečaju. Bio je ljubazan, poduzetan, dobro smo se zabavili i čini mi se da smo obećali ostati u kontaktu, iako se to nije dogodilo. Njegov sam e-mail dobila na poslu kao grom iz vedra neba, pitao me kako sam. Rekao je da namjerava osnovati podružnicu tvrtke za poslovno savjetovanje u New Yorku pa me pitao bih li nekoga preporučila za posao ondje. Odgovorila sam mu da ću malo razmisliti i javiti mu. To sam doživjela kao neki znak. Pitala sam se bi li New York mogao biti rješenje za mene.

Lee me čekao kad sam se vratila kući s posla.

Ali ne na ulazu, kao što je to nekoć radio - ne, čekao me unutra, u kuhinji, spravljaajući nam večeru. To je radio i prije, a ja sam bila sretna zbog toga. No danas, kad sam otvorila

vrata i osjetila miris kuhanja, samo sam htjela pobjeći. Ali to me nije nikamo odvelo.

Ušao bi u kuću kad god je htio, dolazio bi i odlazio kako mu se prohtjelo. Sjetila sam se kad mi je to jako smetalo, nije to bilo tako davno. Htjela sam vlastiti prostor, ulazna vrata koja sam mogla zaključati znajući da nitko neće ulaziti osim mene.

Sjetila sam se kako sam mu rekla da želim natrag taj prostor. Sjetila sam se da sam tražila da mi vrati ključ, a on je samo otišao. Sjetila sam se kad je samo otišao, bez ikakve riječi.

Kad sam razmišljala o tom razdoblju, nisam mogla vjerovati da bi me tako lako pustio da odem i da sam ja bila takva budala, takva glupača da sam ga otišla potražiti. Mogla sam se izvući. Da sam ga samo ostavila na miru i izbjegavala ga, ponovno počela izlaziti sa svojim prijateljicama, možda bih bila slobodna.

Ali nisam to učinila.

Srijeda, 13. veljače 2008.

Stuart me nazvao u pola dva. U tom trenutku sjedila sam u uredu s Caroline te smo raspravljale o prijavama za posao u skladištu. - Halo?

- Bok, ja sam. Možeš li razgovarati?

- Naravno.

- Upravo sam posjetio gospođu Mackenzie.

- Kako je?

- Nije baš najbolje. Nije došla svijesti otkako su je odvezli. Napravili su razna snimanja. Čini se da je udarila glavom jače nego što smo mislili.

- To je grozno.

- Pitali su me znamo li tko su joj najbliži rođaci.

- Nemam pojma.

Caroline me pogledom upitala treba li otići. Ja sam joj pokazala da oстане.

- Možda da nazovemo tvrtku koja upravlja našom zgradom, možda negdje imaju zapisano. Ne znam.

- Nazvat ću ih danas poslijepodne ako stignem - rekao je Stuart.

- Ako ne stigneš, mogu ih i ja nazvati. - Javit ću ti.

Usljedila je kratka stanka. Pitala sam se je li razmišljao o onom poljupcu. Ja jesam, i te kako.

- Kad imaš let sutra?

- Rano. I vraćam se u nedjelju navečer. Hoću li ti nedostajati? Nasmijala sam se.

- Naravno da nećeš. Ne viđam te baš ni tijekom tjedna, uvijek si na poslu.

- Hm. Možda bih trebao razmisliti o svojim prioritetima.

- Možda.

Je li on to očijukao sa mnom? Barem sam imala takav osjećaj. Pitala sam se kako bi izgledao ovaj razgovor da u mom uredu umjesto Caroline sjedi on.

- Mogu li te nazvati sutra? Sigurno je očijukao sa mnom.

- Sigurno ćeš imati važnijih stvari od toga.

- Ma daj, to su samo tata i Rachel.

- Nema veze, sam si rekao da ih baš ne viđaš često. Iskoristi to vrijeme ondje najbolje što možeš. A i dobro bi ti došao odmor, stvarno naporno radiš.

- Zanima me kako će proći tvoj sastanak s Alistairom. Kako se osjećaš u vezi s tim?

- Dobro. Iskreno, pokušavam ne misliti na to.

- Nazvat ću te sutra navečer. Ako ne budeš htjela razgovarati sa mnom, možeš isključiti

telefon.

- Možda ću to i učiniti. Ovisno o tome kako budem raspoložena. Slušaj, moram natrag na posao. Sretan put! Vidimo se sljedeći tjedan.

- Dobro.

Ja sam prekinula.

- Da pogodim - rekla je Caroline. - Stuart?

- Naša je susjeda iz prizemlja sinoć pala, hitna ju je odvezla. Stuart ju je posjetio, nije baš u najboljem stanju.

- A joj, to nije dobro.

- Otići ću joj u posjet sutra navečer, možda joj do tada bude bolje.

- Ide na odmor ili što?

- Ide u Aberdeen posjetiti tatu i sestru.

- Bila si grozna prema njemu - rekla je.

- Ja? Ma nisam. Stvarno? Odgovorila mi je podigavši obrve.

- Pitao je hoće li mi nedostajati - rekla sam, pokušavajući se prisjetiti jesam li umislila taj ton u njegovu glasu.

- Naravno da će ti nedostajati.

- Pobogu, Caroline, to su samo četiri dana. Ponekad toliko radi da ga ne vidim cijeli tjedan, a sada neće biti ništa drukčije samo zato što je otišao u Aberdeen.

- Hoće li te nazvati?

- Kaže da hoće.

- To je onda to - rekla je. - Ako te bude zvao svaki dan otkako ode u Aberdeen, znat ćeš.

- Što ću to točno znati?

- Da je zaljubljen u tebe.

Ostala sam zatečena. Nisam o tome razmišljala na taj način. Stuarda sam smatrala osobom kojoj mogu vjerovati, osobom koja bi mogla razumjeti što se događa u mojoj glavi pa čak i osobom kojoj sam privlačna i koja vjerojatno želi seks. Ali nisam ga smatrala osobom koja bi mogla biti zaljubljena u mene. I u koju bih seja mogla zaljubiti.

- Što si ti, neka proročica? - upitala sam je i smijala se njezinu ozbiljnom licu.

- Zapamti što sam ti rekla - rekla je. - Vidjet ćeš.

Petak, 9. travnja 2004.

Mislila sam da radi, ali došao je pijan. Otključao je vrata svojim ključem, a ja sam gledala vijesti. Na tren sam bila sretna - opet sam se radovala što ću ga ponovno vidjeti, što će ponovno sve doći na svoje, što ćemo biti opušteni, sretni i što ćemo se zabavljati.

Ali on je zateturao, gotovo pao ulazeći u kuću, a kad sam ustala i krenula pred njega, njegova je šaka tako snažno udarila moje lice, da sam poletjela prema stoliću i pala na leđa.

Toliko sam bila zaprepaštena, da se nisam ni pomaknula, samo sam ležala glave zabijene u tepih, pitajući se što se to, pobogu, dogodilo. A onda sam osjetila bol u glavi, prodornu bol jer me zgrabio za kosu i podigao na koljena.

- Kurvo - rekao je, teško dišući - jebena kujo... Ti si totalna jebena kurva.

Lijevom me rukom ošamario, a obraz mi se zažario od boli. Opet bih pala na leđa da mi nije držao kosu.

- Što sam učinila? - zavapila sam.

- Ne kužiš, zar ne, ti jebena kurvo? - Glas mu je bio ledeno hladan, a smrdio je po pivu.

Onda mi je pustio kosu, a prije nego što sam mogla pasti ili pak ustati, podigao je koljeno i nabio mi ga u nos takvom silinom da sam osjetila kako mi kost puca.

Zavrištala sam i pokušala otpuzati, podići se, i dalje zaprepaštena. Suze su mi tekle niz obraze mijesajući se s krvlju koja mi je šikljala iz nosa i rasječene usnice.

- Ti si moja - rekao je - moja jebena kurva. Napravit ćeš točno ono što ti kažem. Razumiješ?

Plakala sam i mokrim se prstima pridržavala za nogu stola u blagovaonici, zatvorenih očiju. Osjetila sam kako me ponovno ščepao za kosu i otrgnuo od stola te sam čula glas, koji je vjerojatno bio moj, kako ga moli: - Pusti me, molim te, molim te...

Lijevom je rukom otkopčao hlače i krenuo prema kauču, vukući me za sobom kao da sam lutka, a ja sam pokušavala stati na noge kako bi popustio pritisak s kože glave.

Uzdahnuvši, sjeo je na kauč; traperice su mu bile spuštene na bedrima, a kurac mu je bio tvrd - kao da ga je uzbuđivalo to što sam krvarila i što sam bila prebijena. Rekao mi je da mu ga popušim.

Jecajući, krvavih ruku i usta, učinila sam što mi je rekao. Htjela sam mu odgristi jebeni kurac i ispljunuti mu ga u lice. Htjela sam ga toliko jako udariti šakom u jaja da mu ih moraju kirurški odstraniti.

- Pogledaj me. Jebena kurvo, rekao sam ti da me pogledaš!

Podigla sam pogled prema njegovu licu i vidjela dvije stvari koje su me prestrašile. Prvo, njegov osmijeh, pogled u njegovim očima koji je govorio da radim točno ono što želi i da to neće završiti. A drugo je bio džepni nož crne drške koji je držao tek nekoliko centimetara od mojega lica.

- Napravi to kako treba - rekao je - i možda ti ne odsiječem jebeni nos. Napravila sam to kako treba, najbolje što sam mogla, dok su mi krv, slina i suze tekli po njegovim preponama, a on me nije porezao - barem ne taj put.

Moram pobjeći. Moram se pobrinuti da pobjegnem bez njegova znanja, jer imam ću samo jednu priliku da to učinim.

Četvrtak, 14. veljače 2008.

Nakon posla u četvrtak sjevernom sam linijom krenula južno od rijeke. Kupila sam cvijeće na štandu kod postaje Victoria, frezije i ružičaste ruže, a potom uhvatila autobus za Camberwell i bolnicu King's College.

Bilo je neobično izići s autobusa na istom mjestu gdje sam nedavno vidjela Sylviju. Gledala sam oko sebe u slučaju da je opet u blizini, ali, naravno, nije bila. Nije bila u autobusu ni na pločniku. Također je bilo čudno biti toliko blizu Stuartova radnog mjesta dok je on stotinama kilometara daleko.

Trebala mi je cijela vječnost da pronađem odjel - ušla sam kroz glavni ulaz, a završila u dijelu koji se nalazi pokraj autobusnog stajališta, preko puta Maudsleyja. Gospođu Mackenzie pronašla sam na odjelu Byron, u sporednoj prostoriji. Spavala je ili nije bila pri svijesti, a disala je glasno kroz otvorena usta. Smršavjela je ili sam to umislila, ali svejedno se doimala sitnom, poput djeteta izgubljenog u velikom bolničkom krevetu. Na ormariću pokraj kreveta već se nalazila vaza s cvijećem, s narcisima u punom cvatu. Pokraj vaze bilo je jedno pisamce.

- Dobar dan, gospođo Mackenzie - tiho sam rekla, istodobno želeći i ne želeći da se probudi. - Donijela sam vam još cvijeća. Kako se osjećate?

Kakvo glupo pitanje. Sjedila sam na stolici za posjetitelje koja se nalazila pokraj kreveta te sam joj dodirnula ruku, koja je bila iznenađujuće topla, a nadlanica je bila izranjavana od raznih igala kojima su je boli.

- Žao mi je što vas nisam ranije pronašla - rekla sam. - Da sam barem bila ondje.

Učinilo mi se da mi lagano stišće ruku. I ja sam nju stisnula.

- Jeste li pali, gospođo Mackenzie? Je li to bila nezgoda? - Glas mi je malo drhtao.

- Pitala sam se jeste li se preplašili ili što. Jeste li vidjeli nekoga ili nešto što vas je uplašilo.

Opet trzaj, kao da je nešto sanjala, a ruka joj se sama micala.

- Ovdje ste sigurni - rekla sam. - Pomoći će vam da ozdravite. A Stuart i ja sve budno pratimo. Ništa se ne morate brinuti.

Bilo je teško voditi jednosmjerni razgovor. Pogledala sam pisamce. Na njoj je bilo nacrtano crveno cvijeće iznad kojih je ispisana poruka: "Najbolje želje." Svladala me znatiželja. Unutra je pisalo:

Brzo ozdravite, vole vas Stuart (stan 3) i Cathy (stan 2). X

O, pa lijepo, pomislila sam. Nadam se da će znati tko smo kad se probudi. Stavila sam cvijeće u vaznu s narcisima, nisam htjela kretati u potragu za drugom vazom pa sam dolila vode iz umivaonika u kutu.

- Trebala bih poći - rekla sam i još jedanput joj stisnula ruku. - Uskoro ću vas doći opet

posjetiti, dobro?

Telefon mi je zazvonio čim sam ga ponovno uključila, dok sam čekala na autobusnoj postaji na cesti Denmark Hill. - Halo?

- Bok, ja sam. - Bok.

- Rekao sam da ću te nazvati, zar ne? - Jesi. Kako je prošao put?

- Nije bilo loše, hvala. Kako si?

- Dobro. Upravo stojim ispred Maudsleyja i čekam autobus.

- Stvarno? Jesi li posjetila gospođu M? - Jesam. Spavala je.

- Jesu li rekli kako je?

- Nisam vidjela nikoga osim nje. Samo sam ušla i ostala minutu. Uglavnom, stigao mi je autobus.

- Aha. A ne bi mogla razgovarati sa mnom dok si u autobusu? Čekala sam u redu da uđem, iza starijeg para i nekoliko tinejdžera sa skejtovima.

- Mogla bih, ali radije ne bih.

- Mogu li te onda nazvati poslije? Nasmijala sam se. - Možeš, ako želiš.

- U koliko sati?

- Daj mi nekoliko sati, znaš što sve moram obaviti kada dođem kući.

Ponedjeljak, 19. travnja 2004.

Prvi put kad me Lee ozlijedio, hoću reći, prvi put kad su ozljede bile vidljive, morala sam uzeti slobodno tjedan dana. Pretvarala sam se da imam gripu, a da budem iskrena, kad sam u ponedjeljak ujutro nazvala, sigurno sam i zvučala bolesno. Tek nakon tjedan dana ožiljci na licu mogli su se pristojno prekriti šminkom. Jedino je ostao ožiljak na usnici, koji je sada izgledao kao grozna, krastava groznica. Srećom, nos mi na kraju ipak nije bio slomljen, a ako je i bio, nije bilo strašno.

Ne moram ni spominjati da nisam išla liječniku.

Ostao je sa mnom pet dana. Jutro poslije bio je distanciran. Gledao me kao da sam bila toliko glupa da sam uspjela pasti na ulici. Svejedno mi je napravio juhu i pomogao mi da se operem, brišući mi lice s nevjerojatnom nježnošću.

Drugi dan bio je iznimno nježan - rekao mi je da sam jedina žena koju je ikad volio. Rekao mi je da sam njegova, samo njegova i da će ubiti bilo kojeg muškarca koji me pogleda. Rekao je to ravnodušno, onako usputno u razgovoru, ali ja sam vjerovala da bi to mogao učiniti. Bio je ozbiljan.

Morala sam sudjelovati u toj igri. Tih pet dana pokušala sam biti ono što želi da budem. Rekla sam mu da sam njegova, samo njegova. Da sam pogriješila kad sam pokušala prekinuti s njim. Da ga volim.

Kad je u srijedu navečer otišao na posao, ja sam razmišljala koje su mi mogućnosti. Prvo sam ostala kod kuće, u krevetu, gledala televiziju i pretvarala se da se ništa nije dogodilo. Čekala sam i čekala, u slučaju da se vrati. U slučaju da je ovo bio test.

Htjela sam nazvati policiju, ali znala sam da će mi provjeriti telefon. Htjela sam otići iz kuće i potrčati, potrčati što brže prema policijskoj postaji u nadi da će me oni zaštititi. Ali to se ne bi dogodilo, naravno. U najboljem bi ga slučaju ispitah pa bi se započela neka istraga tijekom koje bi on bio slobodan, slobodan doći i otići kad hoće, slobodan ozlijediti me, slobodan ubiti me. Nije bilo vrijedno tog rizika.

U četvrtak sam nazvala bravara za hitne intervencije i dala promijeniti brave na ulaznim i stražnjim vratima.

Te sam večeri prvi put počela temeljito provjeravati.

Do sljedećeg ponedjeljka još mu nije bilo ni traga ni glasa. Pitala sam se je li zauvijek otišao. Jedan dio mene nadao sa da je imao osjećaj krivnje zbog toga što je učinio pa se možda predomislio i odlučio me ostaviti na miru.

Tada sam još barem djelomično bila optimist.

Otišla sam na posao u ponedjeljak, a ljudi su suosjećali sa mnom, iako to nisam zaslužila. Nitko nije sumnjao u to da sam болоvala od gripe - u tjedan dana izgubila sam oko tri kilograma, bila sam blijeda i ispijena i imala sam krastu na usnici. Oteklina na nosu je nestala, a modricu sam lako mogla skriti ispod nekoliko slojeva pudera.

Nisam ostala dokasna, bila sam na poslu samo do četiri sata. Nisam dugo izbivala iz kuće.

Kad sam se vratila kući tog ponedjeljka poslijepodne, prvih dvadesetak minuta provela sam provjeravajući sva vrata i prozore. Sve je bilo zaključano pa sam odahnula.

Nisam provjeravala spavaću sobu, naravno, nisam vidjela nikakvog smisla u tome. Kad sam oko deset pošla na počinak, na krevetu se nalazio svežanj svjetlucavih ključeva i poruka:

IZRADIO SAM TI JOŠ KLJUČEVA ZA NOVE BRAVE.

VIDIMO SE POSLIJE XX

Sljedeći sat provela sam provjeravajući kuću iznova, dok su mi suze tekle niz obraze. Pokušavala sam pronaći način na koji je ušao, ali to mi nije uspjelo.

Te sam večeri imala prvi napadaj panike, prvi od mnogih.

Petak, 15. veljače 2008.

Petak poslijepodne uzela sam slobodno jer sam imala prvi sastanak s Alistairom. Mislila sam da ću biti nervoznija nego što sam bila. Čekala sam na katu Kuće Leonie Hobbs, razmišljajući o Božiću.

Bila je veća gužva nego prošli put, nekoliko je ljudi čekalo, ali nadala sam se da ne čekaju svi Alistaira. Bilo je nekoliko ordinacija i ljudi su stalno ulazili i izlazili.

Danas nisam vidjela Deb s njezinom naušnicom na usnici, za recepcijom na prvom katu sjedila je ugodno popunjena gospođa u pedesetima, sijede kose, a na tamnoplavoj vesti bila je iskaznica na kojoj je pisalo da se zove Jean.

Nije mi se obraćala, samo je pitala kako se zovem. Ni s kim u čekaonici nije ostvarila kontakt očima, samo je usredotočeno gledala u zaslon računala i u olovku koja je dugačkim, tankim lancem bila pričvršćena za stol.

- Cathy?

Skočila sam i krenula hodnikom prema jedinim otvorenim vratima, kroz koja je Alistair sigurno utrčao prije nego što sam ga vidjela.

- Uđi, uđi. Kako si, draga? Drago mi je da se ponovno vidimo.

S obzirom na srdačnu dobrodošlicu, gotovo sam računala s tim da će skočiti i poljubiti me u obraz, ali na sreću, to se nije dogodilo. Sjedio je u kožnom naslonjaču koji se nalazio pokraj stolice i kauča. Dobro je izgledao, smiješio mi se i pokazao da sjednem.

Odabrala sam stolicu. - Bok - rekla sam. - Jesi li sretno stigao kući na Božić?

- O, da. Uspio sam pronaći taksi vrlo blizu vašoj zgradi, bio sam prilično iznenađen što mi je to tako lako uspjelo. Vozač je bio odličan. Hvala vam, jako sam se lijepo proveo. I bilo mi je drago da sam te upoznao nakon što sam od Stuarta čuo toliko dobrih stvari o tebi.

Počela sam se osjećati slabo.

- Dakle - počeo je Alistair. - Čitao sam tvoju procjenu. Bila si kod doktora Parryja, zar ne?

- Da.

- I on ti je prepisao SSRI?

- Da.

- Dobro, dobro. I to uzimaš već, da vidimo, oko tri tjedna?

- Tako nekako.

- Ponekad im treba malo duže da počnu djelovati. Možda će proći neko vrijeme dok ne primijetiš poboljšanje.

- Ne osjećam se omamljeno dok ih uzimam. Brinula sam se da neće biti tako.

- Ne, ti lijekovi nemaju veze s onima koje si prije uzimala, koliko vidim iz tvojih

bilježaka. Ovi ti više odgovaraju. Znaš, doista mislim da ti je bilo grozno. Kad si prošli put bila na liječenju, hoću reći.

Nisam ništa odgovorila.

- Ne bih to trebao komentirati, ali... Bilo kako bilo. Draga moja, meni se čini da ovdje usporedno postoje dva problema. Iz procjene je jasno da boluješ od OKP-a, i to umjerenog do jakog intenziteta po Yale-Brownovoj opsesivno-kompulzivnoj ljestvici. Doktor Parry je zabilježio, a ja bih se složio, da imaš dosta simptoma koji upućuju na PTSP, posttraumatski stresni poremećaj. Simptomi mogu biti slični OKP- u, ali obuhvaćaju slike iz prošlosti, noćne more, reakciju pretjeranog straha i napadaje panike.

Okretao je stranice svojih bilješki. - A ja mislim da ih ti sve imaš...

- Da. Valjda.

- Bi li rekla da se pogoršavaju?

- Pogoršavaju se i poboljšavaju. Hoću reći, početkom prosinca nešto me prestrašilo. Nakon toga otprilike tjedan-dva sam imala gadne napadaje panike i noćne more. I OKP je bio gori. Onda je neko vrijeme bilo malo bolje. A onda se na Badnjak dogodilo nešto loše i sve je neko vrijeme bilo grozno. Trenutačno nije tako loše.

Alistair je kimao i tako pažljivo milovao svoj veliki trbuh, kao da je unutra beba, a ne ručak. - Riječ je o onom pogubnom crvu sumnje, zar ne? Dobro znaš da su vrata zaključana, da je slavina zavrnut, da je prekidač isključen, ali i dalje postoji ta sumnja i moraš se vratiti i ponovno provjeriti...

Premještao je papire i našvrljao nekoliko redaka na zgužvani papirić. - Dobra je vijest da će ti terapija koju ti možemo pružiti pomoći i s OKP-om i s PTSP-om. Ali morat ćeš raditi na tome i kod kuće, sama. Što budeš spremnija raditi na tome, to će rezultati biti bolji. Vjerojatno će biti i nekih prepreka, ali uz malo vremena i truda bit će ti bolje. Dobro?

Kimnula sam.

- Idemo ispočetka. Možeš li mi ispričati kakva si bila kao dijete?

Ispričala sam mu, u početku polako, cijelu nesretnu priču - koja je vodila, ali nikako nije stizala do trenutka kad sam upoznala Leeja, do trenutka kad je moj neizvjesni život naglo krenuo prema rubu litice. Ali to će doći malo poslije.

Prva seansa trajala je sat i pol, a sljedeći će tjedan trajati sat. Tako ćemo se nalaziti jednom tjedno osim ako ne osjetim potrebu za više. Pristala sam na to da nešto pokušam sama kod kuće. Pokušat ću vježbati "izlaganje i prevenciju reakcije". To bi značilo da ću se izložiti potencijalnoj opasnosti i čekati dok tjeskoba ne prođe, ne provjeravajući ni izvodeći rituale koji bi mi inače pomogli da smanjim tjeskobu. Teoretski, tjeskoba bi sama po sebi trebala nestati. I onda ponoviti opet i opet i opet.

Bila sam malo sumnjičava prema toj metodi, ali obećala sam da ću pokušati.

Telefon mi je zazvonio dok sam bila kilometar i pol udaljena od kuće. Ulice su bile tihe, nije bilo puno prometa. Razmišljala sam da idem trčati i tako iskoristim ostatak poslijepodneva, iako je već padao mrak.

- Halo?

- Bok, ja sam. Kako je bilo?

- Dobro. Bilo je u redu. To i ti radiš?
- Otprilike. I nije baš nešto, zar ne?
- Valjda nije, ako to radiš svaki dan. Stalno mislim da je to jako dosadno, kad moraš neprestano slušati svakakve priče.
- Uopće nije dosadno. Nemoj zaboraviti da je svatko drukčiji. Svatko do te teške točke putuje iz drugog smjera. Što sad radiš?
- Idem kući provjeriti sve tri puta. Zašto?
- Nazvat ću te poslije, može? Samo ću odvesti tatu u vrtni centar. Samo sam htio... dati ti do znanja da mislim na tebe.
- Nazvat ću te ako želiš. Kad završim s provjeravanjem. Može?
- Super. Telefon će mi biti pri ruci.

Stalno sam razmišljala o jednoj temi o kojoj sam razgovarala s Alistairom. O teoriji A i o teoriji B - trebala sam razmisliti o tome. Teorija A: ako nekako ne uspijem provjeriti stan ispravno, netko će provaliti. I to ne bilo tko. Lee će provaliti, a ja neću shvatiti da je on to učinio. U pravoj sam opasnosti ako ne uspijem provjeriti temeljito. Teorija B: dovoljno je provjeriti vrata jedanput jer neprestano provjeravanje u stvari ne pridonosi sigurnosti, a razlog provjeravanja je taj što sam jako zabrinuta da sam u opasnosti. Te dvije teorije su oprečne i ne mogu obje biti istinite. Racionalna teorija je, naravno, teorija B: neprestano ponavljanje neće me učiniti ništa sigurnijom nego ako sve provjerim samo jedanput.

Čak i ako prihvatim teoriju B, kako mogu biti sigurna da je istinita? Jedini načinje, prema Alistairovu mišljenju, da provedem neku vrstu znanstvenog eksperimenta na temelju kojega ću zaključiti koja teorija drži vodu.

Očito je kamo ovo sve vodi. Provjeravam manje, ništa loše se ne dogodi, dakle, ako provjeravam sve nebrojeno puta, gubim vrijeme, što znači da bih smjesta trebala to prestati raditi.

Nisam idiot - čak i ja znam da je to gubljenje vremena. Ali to me ne sprječava da to ne radim.

Ono što me brine više od ičega je to da "znanstveni eksperiment" ne uzima u obzir da se moji strahovi uopće ne temelje na nekoj besmislenoj nepostojećoj opasnosti. Temelje se na činjenici da je Lee negdje vani i da me traži.

Ako me već nije pronašao.

Ponedjeljak, 26. travnja 2004.

Lee je bio ovdje nekoliko sati u nedjelju; prije toga je bio na poslu ili što god je već radio kad je odsutan. Kad je otključao vrata u nedjelju navečer, mislila sam da će me opet udariti, ali izgledao je sretno, zadovoljno, kao da je učinio nešto pametno.

- Zašto si promijenila brave? - usputno je pitao, dok smo objedovali.

Postala sam napeta. - Zapravo, ne znam - veselo sam rekla. - Nakon provale, znaš. Mislila sam da će tako biti sigurnije.

- Jesi li mi mislila dati novi ključ?

- Naravno.

Nasmijao se, iako meni ništa nije bilo smiješno.

Kad sam jutros došla na posao, poslala sam e-mail Jonathanu Baldwinu u kojem sam ga pitala da mi pobliže opiše kakvu osobu traži, a poslijepodne sam dobila odgovor: Catherine, drago mi je što si mi odgovorila. Prvenstveno tražim nekoga tko će mi pomoći ustanoviti podružnicu u New Yorku - idealan bi bio netko s iskustvom u savjetovanju, iako mi je u stvari važniji netko poduzetan i predan, netko tko je dovoljno fleksibilan da uoči povoljne prilike. Sjećam se da si djelovala kao osoba koja bi mogla voditi neku veliku organizaciju.

Mogu srediti LI radnu vizu, a imam u najmu i stan na Upper East Sideu (ništa spektakularno, ali ima balkon s južne strane, što je rijetko). U budućnosti postoji mogućnost ostvarivanja partnerstva ako sve bude bilo u redu.

Nedostatak je taj što trebam nekoga odmah – stalno me zovu iz New Yorka s poslovnim ponudama koje moram odbiti zato što imam obveze ovdje pa bih što prije volio naći nekoga tko će osnovati ured u New Yorku. Imaš kakvu ideju?

Pozdrav, Jonathan

Pitam se bih li to mogla izvesti. Kad bih uspjela sve srediti telefonski i e-mailom, razgovarati s njim dok sam na poslu i raspraviti o detaljima, to bi mogla biti moja prilika za bijeg. Mogla bih završiti u New Yorku prije nego što Lee išta dozna. Kad bih mogla otići u New York barem nakratko, na tri mjeseca, dobila bih malo vremena da odlučim što dalje. Možda bih mogla dobiti dopust na poslu.

Samo mi treba dovoljno vremena da pobjegnem od njega.

Petak, 15. veljače 2008.

U High Streetu je još bila gužva. Skrenula sam za posljednji ugao i ušla u Ulicu Talbot. Sad sam bila umorna, morat ću se jako usredotočiti na provjeravanje da ne pogriješim.

Ušla sam u prolaz i došla do stražnje strane zgrade. Pogledala sam u prozore, u sve prozore, na balkonu se vidjelo osam staklenih ploča, a na spavaćoj sobi zastori su bili posve navučeni. U Stuartovu stanu svjetlo je bilo upaljeno u spavaćoj sobi.

Namjestila sam sat i u njegovu stanu. Uključit će se u jedanaest. U prizemlju, stan gospođe Mackenzie bio je potpuno mračan. Sve je izgledalo u redu. Nastavila sam do kraja prolaza i došla do prednje strane zgrade.

Kad sam ušla i zatvorila ulazna vrata, sjetila sam se da sam jedina osoba u zgradi. Večeras ću biti jedina osoba koja će spavati u ovoj ogromnoj zgradurini. Nema gospođe Mackenzie, nema Stuarta, samo ja. Sinoć sam razgovarala sa Stuartom satima pa sam imala osjećaj da je ovdje; nisam imala dojam da sam sama. Ali večeras imam drukčiji osjećaj.

Provjerila sam vrata, prelazila prstima preko ruba, ne bih li osjetila bilo što, udubljenja ili izbočenja, nešto što bi moglo ukazati na to da je netko petljao s njima. Potom gornja brava. Onda donja brava. Okrenula sam ručku šest puta u jednom smjeru, šest puta u drugom. Nedostajao mi je zvuk televizora gospođe Mackenzie.

Nedostajao mi je njezin izlazak iz stana da me pozdravi.

Zastala sam nakon prve runde provjeravanja. U ovom trenutku inače bi ona otvorila vrata iza mene.

Nisam sigurna jesam li nešto osjetila ili namirisala: propuh možda, miris hrane skuhane prije nekog vremena, dašak hladnog zraka. Polagano sam se okrenula i pogledala u vrata. Zatvorili smo ih, zaključali, one večeri kad je gospođu Mackenzie odvezla hitna. Stuart je nazvao tvrtku koja upravlja zgradom i rekao im što se dogodilo. Rekli su da će poslati nekoga po ključ, ali još nitko nije došao.

Namrštila sam se, škiljeći u vrata. Izgledala su čudno. Malo sam se približila.

Vrata su bila odškrinuta, a tračak tame nazirao se iza vratnice. Ponovno sam osjetila propuh, ovaj put sam bila sigurna u to, dašak hladnog zraka dopirao je iznutra.

Dodirnula sam kvaku i vrata su se otvorila. Nisu bila zaključana. Unutra je bilo mračno, kao u grobu.

Ponovno sam zatvorila vrata, čvrsto. Kad sam pritisnula bravu, vrata se više nisu otvorila. U torbi su mi bili Stuartovi rezervni ključevi. Ključ stana gospođe Mackenzie stavio je na privjesak zajedno sa svojim ključevima.

Pronašla sam ključeve, gurnula pravi u bravu i okrenula ga. Provjerila sam kvaku.

Stavila sam ključ u patentnu bravu, okrenula ga, a vrata su bila čvrsto zatvorena. Dobro, sigurno su bila zatvorena i zaključana. Ako je netko unutra, trebat će mu ključ da iziđe van.

Vratila sam se ulaznim vratima da ih provjerim po drugi put. Ali nije išlo, jer samo sam mislila na vrata stana gospođe Mackenzie, kojima sam bila okrenuta leđima. Što ako ih nisam ispravno zaključala? Što ako su se vrata ponovno otvorila dok sam im ja bila okrenuta leđima? Dok nisam gledala?

Ponovno sam ih provjerila. I dalje su bila zaključana. Provjerila sam i patentnu bravu.

Po treći put sam provjerila ulazna vrata, da sve bude u ravnoteži. Napokon sam se osjećala bolje. Popela sam se stubama i ušla u stan. Svjetlo u blagovaonici bilo je upaljeno, kao što sam ga ostavila, a ostatak stana bio je mračan i hladan. Pričekala sam tren na ulazu, osluškivala zvukove ne bih li čula nešto neuobičajeno, nešto čudno. Ništa.

Počela sam provjeravati vrata stana, osjećajući se nelagodno, ali nisam bila sigurna zašto. Nisam mogla prestati misliti na to da sam sama. Potpuno sama.

Kad sam završila s provjeravanjem, bilo je gotovo devet sati. Očekivala sam da nešto neće biti u redu, ali sve je bilo onako kako je trebalo biti. Sve je bilo u redu.

Napokon sam sjela i nazvala Stuarda.

- Bok, ja sam.

- Konačno, gotovo sam se prestao nadati da ćeš nazvati! - Zvučao je umorno.

- Kako ti je tata?

Stuart je uzdahnuo i počeo govoriti malo tiše. U pozadini se čula televizija. - Dobro je. Puno je slabiji nego prošli put kad sam ga vidio. Mislim da Rach to ne primjećuje, ona ga vidi svaki dan.

- Jeste li išli u vrtni centar?

- Jesmo, ali padala je kiša. Na kraju smo uglavnom bili u staklenicima. Nevjerojatno koliko taj čovjek može gledati različite biljke, a da mu ne dosadi. A ovdje je i proketo hladno. Stvarno mi nedostaješ, Cathy.

- Stvarno? - osjetila sam kako mi se obrazi rumene, shvativši da i on meni nedostaje. Iako se nismo baš viđali tijekom tjedna, bilo mi je teško što ga nema.

- Da. Da si barem ovdje.

- Vraćaš se u nedjelju navečer. To će brzo proći.

- Neće. Barem ne meni. Kako ćeš provesti subotu?

- Ne znam. Ići ću oprati rublje. Trčati možda. Već neko vrijeme nisam trčala. Uslijedila je stanka. - Znači, dobro je prošlo? Seansa s Alistairom?

- Bilo je dobro. Imam zadaću... bodovanje. Znaš.

- A sada se dobro osjećaš?

Znala sam na što cilja. Na temelju mogega raspravljanja o simptomima pokušao je procijeniti vjerojatnost kasnijeg napadaja panike. - Dobro se osjećam u vezi s tim. Nervoznija sam zbog toga što sam sama u zgradi. Mislim, dolje nema gospođe Mackenzie, a tebe nema gore. Samo ja i duhovi.

- Hoćeš reći, mirno je.

- Da. E da, ima još nešto. Zaključali smo njezina vrata, zar ne? Mislim, zaključali smo ih ključem?

- Jesmo. Zašto?
- Vrata su bila otvorena kad sam došla kući. Vrata stana gospođe Mackenzie, hoću reći. Bila su odškrinuta.
- Sigurno je tvrtka poslala nekoga da dođe. Rekli su da će to učiniti, zar ne?
- Da, ali oni bi sigurno zaključali vrata, ne bi ih ostavili otvorenima.
- Možda nisu bili dovoljno pažljivi. Uglavnom, siguran sam da su sada zaključana!
- Nadam se.
- Cathy, ti si ih zaključala. Sve je u redu. Nisam odgovorila.
- Kad sam te tek upoznao, sve si to sama radila. Zaključavala si se svake večeri, provjeravala jesu li vrata sigurna i sve je bilo u redu. I sada je sve u redu, nema nikakve razlike.
- Pokušavala sam zvučati vedro. - Da, znam. Dobro sam, stvarno jesam.
- Hoćeš li sljedeći put ići sa mnom u Aberdeen?
- Možda. Ako me obavijestiš na vrijeme.
- Rachel jedva čeka da te upozna.
- Ma daj, Stuarte. Jesi li joj rekao za OKP?
- Nisam. Zar bih trebao?
- Samo želim da dobije potpunu sliku o meni.
- OKP nije dio tebe, zar ne? To je samo simptom. Kao što su šmrklji dio prehlade.
- Odlično. Što si im onda ispričao?
- Rekao sam im da sam upoznao djevojku srebrne kose i tamnih očiju, koja je duhovita i pametna i šarmantna i povremeno nevjerojatno uvredljiva. Može popiti pedeset šalica čaja na dan i staklenim te očima gledati toliko dugo dok ne spustiš pogled.
- Sad shvaćam zašto ne mogu dočekati da me vide. - Pokušavala sam se oduprijeti zijevanju, ali to je bilo nemoguće.
- Zadržavam te?
- Jako sam umorna. Oprosti. Sinoć se nisam naspavala, a danas sam pješačila nakon sastanka, autobusi su zapeli u prometu.
- Pješačila si od Kuće Leonie Hobbs?
- Ma daj, nije to tako daleko. Volim pješačiti.
- Ponovno sam zijevnula.
- Uzmi telefon uza se kad legneš, može? - rekao je.
- Zašto?
- Ako se probudiš usred noći, nazovi me. Može?
- Ne želim te probuditi, to nije u redu.
- Ne smeta mi. Ako si ti budna, i ja želim biti budan s tobom.
- Stuarte, sve ovo jako je čudno, doista.
- Kako to misliš, čudno?

- Kad se vratiš u nedjelju, to više neće biti kao prije, zar ne? Sve se promijenilo. Od onog neki dan.

- Misliš, otkako sam te poljubio.

- Da.

- Promijenilo se, u pravu si. Bio sam odlučan držati se podalje da se možeš usredotočiti na oporavak. Ali mislim da više ne mogu tako. Zabrinjava li te to?

- Nisam sigurna. Mislim da ne.

- Slijećem u devet i nešto u nedjelju navečer. Mogu te doći vidjeti kad stignem? Bit će kasno.

To je bio presudan trenutak, prekretnica.

Malo sam oklijevala prije nego što sam odgovorila, znajući što znači da , a što bi ne moglo značiti.

- Cathy?

- Možeš. Dođi me vidjeti. Bez obzira na to koliko bude sati.

Petak, 21. svibnja 2004.

Lee radi cijeli vikend, a za promjenu to mi je unaprijed najavio. Ne znam je li to neki test, da vidi hoću li pobjeći. Sigurna sam da ne zna ništa o New Yorku pa mislim da gotovo računa s tim da ću pokušati pobjeći od njega na neki drugi način. Čak je rekao da bih trebala izići večeras i naći se s prijateljicama.

Prošlih nekoliko tjedana ponaša se kao da je naša veza normalna. Nije bio nasilan, nije iznenada banuo, čak nije imao nikakve nerazumne prohtjeve. Bio je i dobar - brinuo se o meni kad sam bila prehladna prošli tjedan, kuhao mi je večeru i obavljao kupnju. Da nisam vidjela njegovu drugu stranu, mislim da bih bila zadovoljna trenutačnim stanjem naše veze.

Sve je krenulo nabolje kad sam mu rekla da razmišljam uzeti dopust s posla. Bila je to moja mjera predostrožnosti; ako netko s posla nazove ili ako mi nešto slučajno izleti, mogu se osloniti na to da sam mu već rekla. I, naravno, on je oduvijek htio da prestanem raditi, od samog početka. Mislila sam da to želi zato da me može više viđati, ali čak je i tada bila riječ o kontroli.

Sada ga puno bolje poznajem. Kad sam na poslu, zna me nazvati u različito vrijeme. Ako se vratim u ured i vidim da imam propušten poziv od njega, moram ga odmah nazvati. Uvijek me pita moram ili ići nekamo izvan ureda, imam li kakav sastanak - on zna moj raspored bolje nego ja. Jednom sam imala sastanak s GM-om nekoliko sati, a kad sam ga nazvala, mislila sam da će se ljutiti na mene. Ali nije bio ljut. Poslije se ispostavilo da se dovezao do zgrade u kojoj radim, ugledao moj auto na parkiralištu, otvorio ga svojim rezervnim ključem (sad ima i ključeve auta, iako mu ih ja nisam dala, ali svejedno ih se domogao) i provjerio kilometražu. Sve je bilo u redu, što znači da nisam išla nekamo ne obavijestivši ga. Točno zna kolika mi je kilometraž, koliko kilometara imam od kuće do posla i obrnuto. Ne mogu skrenuti s puta.

Nisam mu se pokušala suprotstaviti u vezi s tim stvarima. Znam da je to pogrešno. Znam da me u potpunosti drži pod kontrolom. Činjenica što to sve znam moja je osobna pobuna. On ne zna što mi se događa u glavi. Ne zna da ću potražiti priliku da pobjegnem ili da znam da mogu pokušati pobjeći samo jedanput. Ubit će me, znam da hoće, ako zabrljam.

U kontaktu sam s Jonathanom. Bila sam izravna i rekla zašto bi trebao uzeti mene za posao u New Yorku. Ne sjećam se da sam nekome rekla da želim osnovati svoju kompaniju u budućnosti, ali ne bi me čudilo da sam to izjavila u pijanom stanju na nekoj večeri tijekom održavanja konferencije. U svakom slučaju, nije me briga o kakvom se poslu radi - iako ću se iznimno truditi - to je bijeg koji tražim. Srećom, sve se može riješiti putem e-maila na poslu, ništa se ne mora slati na kućnu adresu, nema potrebe. Kad sam dobila drugu putovnicu prije tjedan dana, ponijela sam je na posao i ostavila je u ladici.

Nadam se da će me Jonathan primiti, mislim da će mu uspjeti to što planira.

Mislim da ću poludjeti ako ne uspije. Izvatke kreditne kartice već sam odavno počela dobivati u elektroničkom obliku, tako da ne bi trebao biti problem rezervirati zrakoplovnu

kartu. E-mail provjeravam na poslu. Nakon provale, nisam kupila novo prijenosno računalo. Nisam vidjela nikakav smisao u tome.

Dakle, za sada me može nadgledati koliko god hoće, neću još dugo biti u Lancasteru.

Uskoro ću biti slobodna.

Nedjelja, 17. veljače 2008.

Čula sam Stuarta na stubama, kako vuče naprtnjaču i stavlja je na zid. Sjedila sam na kauču, na nogama, u čarapama, napetih živaca. Kad sam ga čula, pitala sam se trebam li ga pustiti da se popne gore s tom svojom torbom, raskomoti, smiri, istušira, popije piće ili što god već ljudi rade kad se vrate s puta. Pitala sam se je li zaboravio da je rekao da će me doći vidjeti, iako smo o tome razgovarali u petak navečer, iako je to spomenuo opet sinoć i iako mi je poslao poruku s Heathrowa da mi kaže kako mu je zrakoplov sletio i da je na putu kući.

Onda sam se sjetila njegova ramena i dok si rekao keks otrčala do vrata, sve otključala i otvorila ih.

Baš je stigao do odmorišta.

Ostao je bez daha, a naprtnjača mu je ležala pokraj nogu poput ulovljene zvijeri, ruka mu je bila provučena kroz naramenicu kao da će je odvući natrag u brlog. - Ajme - rekao je - ovo je prokleta teško.

- Što je unutra?

- Gomila knjiga. Ne znam što mi je bilo na pameti kad sam ih uzimao. Bile su u Rachelinoj garaži.

Zurila sam u njega jedan tren. - Da ti pomognem odnijeti ih gore?

Nije ništa odgovorio. Izgledao je kao da je zaboravio gdje je i što radi. Doimao se izgubljeno.

- Mogu li ući? - napokon je rekao.

Kimnula sam i maknula se da ga pustim. Naprtnjaču je ostavio tamo gdje je bila - bespomoćno je, poput zvijeri, ležala na leđima na odmorištu.

Zatvorila sam vrata čim je ušao i počela s procesom zaključavanja i provjeravanja, brojeći što sam brže mogla, a da ne pogriješim, dok je Stuart sve vrijeme stajao iza mene i čekao.

Na kraju je rekao: - Cathy, pobogu. Ovo je mučenje.

- Radim to najbrže što mogu.

- Daj, ozbiljno. Molim te. Prestani, zaključano je.

- Što više govoriš, to će duže trajati, zato šuti, dobro?

Čekao je. Sigurno je brojio sa mnom, jer čim sam završila i prije nego što sam počela ponovno, prišao mi je s leđa i ovio ruke oko mojega struka. Nisam se trgnula. Naslonio je glavu na moju, a u kosi sam osjetila njegov topao dah. Pogledala sam u njegove ruke koje su mi obujmle struk. Polagano sam se okrenula i podigla glavu tako da ga mogu pogledati, a njegov pogled bio je nepрониčan.

- Nervozan si - rekla sam. Nasmiješio se. - Zar je tako očito?

- Sve je u redu - rekla sam i poljubila ga.

Nakon tog prvog poljupca sve je bilo lakše. Odvela sam ga u svoju spavaću sobu.

Počeo me skidati, onda su nam se tijela zapetljala pa sam ja preuzela i skinula se.

U spavaćoj sobi je bio mrak, jedino je svjetlo dopiralo iz dnevne sobe, ah svejedno sam bila svjesna ožiljaka. Sigurno ih je osjetio u mraku, dok mi je milovao kožu. Ali nije ništa rekao. Sigurno ih je osjetio i usnama i jezikom kad me ljubio. Nije rekao ni riječ.

Najčudnije od svega bilo je to što sam osjetila, sve sam osjetila. Inače osjećam samo nadražnost, nelagodu, napetost, bol. Površina moje kože uništena je ožiljcima; mnoge ni ne osjetim, navodno je riječ o umrtvljenim živcima. Ali kada me on dirao, sve sam osjetila. Kao da imam novu kožu.

Utorak, 25. svibnja 2004.

Jučer me Jonathan nazvao na mobitel; hvala Bogu, nikoga nije bilo u uredu. Trebao je to biti intervju, ali odmah sam zaključila da je to samo formalnost. Pokušala sam ga zamisliti, ali nisam mogla spojiti glas s nekim licem. U svakom slučaju, bila sam nervozna, ali sam pokušavala to prikriti. Malo sam uveličala svoje iskustvo u poslovnom savjetovanju, uglavnom, upalilo je. Rekao je da će me zaposliti na tri mjeseca, temeljem ugovora na određeno, samo za početak. Ako mi se posao bude sviđao i ako se njemu sviđi kako radim, produžit će mi ugovor. Rezervirao mi je zrakoplovnu kartu i e-mailom mi poslao detalje - kartu ću morati preuzeti u zračnoj luci.

Na kraju radnoga dana sastala sam se sa šeficom i predala joj zahtjev za otkaz.

Kad se pribroji godišnji odmor, u tvrtki mi je ostalo još samo dva tjedna. Nije bila sretna. Pretvarala sam se da mi je žao što mora naći novog voditelja kadrovske te sam se ispričala zbog toga, ali u stvari sam bila presretna.

I tako sam danas otišla u grad, što ne činim često. Iako sam htjela otići u poštu kupiti američke dolare, nisam to odmah učinila u slučaju da me Lee gleda. Trebao je negdje raditi, ali to nije značilo da me ne prati. Već je to činio prije i to toliko često da sam viđala njegovo lice kamo god sam išla. Vjerojatno sam to većinom umišljala, ali ne uvijek.

Neko sam vrijeme šetala po Boots-u, pretvarajući se da gledam testove za trudnoću - to bi ga trebalo oraspoložiti ako gleda, pomislila sam - a onda šminku.

Let sam imala u 16 sati u petak, 11. lipnja, a posljednji dan na poslu u Ujedinjenom Kraljevstvu bit će četvrtak, dan prije. Odlučila sam kupiti kovčeg i ostaviti ga na poslu te iz kuće iskrasti neke potrepštine, odjeću, jednu ili dvije stvari odjednom, a nešto više kad ga ne bude kod kuće. Kovčeg ću moći sakriti u skladištu na poslu - srećom sam samo ja tamo ulazila. To nije bilo idealno rješenje, nikad se tako nisam pakirala, ah snaći ću se. Uzet ću samo neophodnu odjeću, a ostatak ću kupiti kada dođem u New York.

Ali u kući je bilo još mnogo stvari. Nisam se mogla pretvarati da iznenada pravim veliku čistku - nije bilo vrijedno rizika. S njujorškom plaćom moći ću plaćati stanarinu i za kuću u Lancasteru, barem u početku. Možda ću se za nekoliko mjeseci moći vratiti i predati ključeve gazdarici te odnijeti svoje stvari. Samo mi je trebalo nekoliko mjeseci, tek toliko da me zaboravi i krene dalje.

Podigla sam pogled preko police i ugledala ga - s druge strane trgovine, pokraj ulaza. Nosio je odijelo, primijetila sam, možda je imao sastanak s upravom.

Morala sam se pretvarati da ga nisam vidjela, iako sam mu tako rado htjela mahnuti. Ali to mi je poremetilo plan da odem u poštu. Pokušat ću ponovno sutra - reći ću mu da moram podići pošiljku za prijateljicu ili nešto slično.

Petak, 22. veljače 2008.

Naglo sam se probudila, iz čvrstog sna za nekoliko sekundi došla sam u stanje potpune budnosti, a srce mi je brzo udaralo.

Bila sam u Stuartovu krevetu i bio je potpuni mrak. Nije se čulo ništa osim njegova disanja pokraj mene. Cijelim tijelom sam osluškivala, naprezala sam se čuti što me to probudilo.

Tišina.

Pogledala sam Stuarta, njegov obris osvijetljavalo je prigušeno svjetlo s prozora, a rame mu je bilo blijeda krivulja. Još uvijek sam se navikavala da spavamo zajedno, iako smo svaku slobodnu minutu otkako se vratio iz Aberdeena provodili skupa.

Svaki put kad bih se probudila i ugledala njega pokraj sebe, trebalo mi je nekoliko trenutaka da se smirim i prisjetim gdje sam.

Sanjala sam Sylviju. Stuart je bio pokraj mene, bili smo goli i vodili ljubav u krevetu kao da smo sami, što smo i radili prije nekoliko sati. U snu sam podigla pogled i ugledala nju na vratima: crvena beretka čvrsto je stajala na plavoj kosi, a na tankim ustima bio je opak osmijeh.

Opet se začuo neki zvuk. Ali ne u stanu, nego vani. Ustala sam iz kreveta i prišuljala se do prozora na suprotnoj strani. Usput sam skinula Stuartovu majicu s kukice na vratima i ogrnula se njome.

Još nije svanulo, još je bio potpuni mrak, a nebo je tek postajalo sivo. Pogledala sam prema stražnjem vrtu; od zida sam samo vidjela tamni pravokutnik uobičajena oblika, a ispod njega nalazili su se sivi buseni trave. S ovog mjesta nisam mogla vidjeti šupu, pogled mi je zaklanjao balkon. Malo sam se nagnula i provirila prema tami te sam se baš počela opuštati kad se iznenada nešto pomaknulo.

U istom trenutku Stuart je nešto rekao, a ja sam gotovo iskočila iz kože. - Što radiš? Vračaj se u krevet.

- Netko je vani - rekla sam, panično šapćući.

- Što? - Zamahnuo je nogama, ustao i protegnuo se prije nego što mi je prišao. - Gdje?

- Tamo dolje - šapnula sam. - Pokraj šupe.

Malo sam se odmaknula od prozora, kako bi mogao bolje vidjeti.

- Ništa ne vidim. - Zagrlio me i zijevnuo. - Hladno je, vrati se u krevet.

Vidio je moj izraz lica te je ponovno pogledao kroz prozor i, na moje zaprepaštenje, podignuo ga. Zaškripalo je kao da se otvaraju vrata pakla. - Pogledaj - iznenada je rekao i pokazivao van.

Neka je sjena pretrčala preko tratine i provukla se ispod vrata; bila je to tamna sjena, ali ne ljudska. - Lisica - rekao je. - To je samo lisica. A sada dođi ovamo.

Spustio je prozor, skinuo mi košulju i uvukao me natrag u topao krevet. Koža mi je bila hladna, ali on ju je brzo ugrijao, jezikom, rukama i cijelim nagim tijelom, a ja sam zaboravila obris koji sam vidjela. Zaboravila sam da taj obris uopće nije sličio lisici, nego je bio veći, još tamniji i krupniji. Zaboravila sam kako mi se činilo da se nalazi na mojemu balkonu, na katu ispod i kako sam vidjela odraz sivog neba na nečemu sjajnom, dugom i tankom, kao da je riječ u dugačkom nožu.

Četvrtak, 10. lipnja 2004.

Previše je bilo nadati se da će Lee raditi na dan mojega bijega. Ali, na neki način, bilo je bolje da je kod kuće, pokraj mene. Tako sam znala gdje se točno nalazi. A ako uspijem otići dovoljno rano, mogla bih imati prednost već u startu.

Sinoć je kasno došao, otključavši vrata, dok sam ja gledala film na kauču. Mozak mi je radio sto na sat, mislila sam na to kako ću mu pobjeći i strahovala što će se dogoditi ako nešto krene po zlu. Kad sam čula ključ u vratima, natjerala sam se da se nasmiješim, ostanem smirena, da ništa ne odam.

Danas je bio u odijelu. Sako je objesio na stolicu u blagovaonici pa je došao poljubiti me.

- Želiš li nešto popiti? - upitala sam.

- Dobro bi mi došlo pivo - rekao je. Izgledao je umorno. Uzela sam bocu piva iz hladnjaka i donijela mu je.

- Baš sam razmišljao - rekao je - da bismo trebali otići nekamo na odmor. Što misliš? Da se maknemo od svega, samo ti i ja.

- Zvuči dobro.

- Jesi li poslala one formulare za izradu putovnice? Pogledala sam ga, nadajući se da nije vidio kako sam se trgnula. - Jesam. Ali ništa nisam dobila. Dugo im treba, zar ne? Lee je podigao obrve i popio gutljaj piva iz boce. - Oduvijek sam htio posjetiti SAD. Nikad tamo nisam bio. A ti? - Ni ja.

- Volio bih ići u Las Vegas. Ili New York. Što ti misliš?

Srce mi je tako glasno udaralo, da ga je sigurno čuo. - Zvuči super.

- Znaš da te volim, Catherine? Nasmiješila sam mu se. - Naravno.

- Mislim da je bitno da budemo iskreni jedno prema drugome. Voliš li ti mene?

- Da.

- Mogli bismo se vjenčati. U Las Vegasu. Što ti misliš?

U tom trenutku pristala bih na bilo što samo da ga ušutkam. Trebalo mi je još samo nekoliko sati.

- Mislim da to zvuči prekrasno - rekla sam. I poljubila ga.

Četvrtak, 28. veljače 2008.

Danas sam ponovno imala napadaj panike.

Nije bio ni približno grozan kao drugi napadaji koje sam imala, a mislim da nijedan neće biti onako strašan kao onaj koji sam imala na Badnjak, kad sam prvi put razgovarala sa Sam Hollands, ali baš kad sam počela misliti da one tablete djeluju i da mi je bolje, barem što se tiče tjeskobe, dogodilo se nešto što me izbacilo iz ravnoteže.

Ostala sam u autobusu sve do Park Grovea, što je vrlo blizu stana, odmah iza ugla. Išla sam redovitim putem kroz stražnji prolaz i nekoliko trenutaka gledala zastore, provjeravajući svaku staklenu ploču na balkonskim vratima, kako bih bila sigurna da zastori vise ispravno. Pogledala sam u vrata koja su visjela na šarkama. Neka je životinja zacijelo išla ovim putem: trava je bila ugažena, a sivkasta dlaka zapela je za drvo. Vrata nisu izgledala kao da ih je netko micao. Ako je netko dolazio na moj balkon, morao je preći zid. Pogledala sam ga. Bio je visok oko dva metra, čvrst i nije bilo lako svladati ga.

Ponovno sam pomislila na gospođu Mackenzie i na to kako mi je rekla da je vidjela nešto vani. Možda je htjela reći da se uplašila nečega što je vidjela vani i zbog toga pala.

Dobro sam pregledala vrata u prizemlju, njezin izlaz na terasu. Sve je izgledalo u redu. Njezin stan bio je u mraku, baš kako smo ga ostavili.

Stuart je već stigao kući, gore je spravljao večeru. Ja sam se namjeravala presvući i uzeti čistu odjeću za sutra.

Provjeravanje mi je večeras bilo opterećenje, osobito zbog toga što je Stuart bio gore, a svaka minuta koju sam utrošila na petljanje s vratima i prozorima bila je uzalud potrošena.

Stigla sam do spavaće sobe, a onda je sve pošlo po zlu. Čak nisam odmah ni primijetila. Zastori su bili razmaknuti.

Kao da me netko polio kantom hladne vode. Osjećala sam kako mi srce skače u grudima, toliko glasno da sam ga čula unatoč tome što mi je krv jurnula u uši. Jedan tren nisam mogla disati, a onda sam počela disati brzo i otežano. Zavrtjelo mi se u glavi pa sam se usredotočila na duboko disanje. Uspori. Udahni - zadrži - izdahni.

Sada mi ovo dobro ide. Kao i racionalizacija. Nitko nije bio ovdje. Sigurna si. Nitko nije bio ovdje, ti si ostavila zastore razmaknutima kad si prošli put dolazila. Diši. Duboko diši.

Ujutro bi već bio dan kad bih se probudila. Jutros sam razmaknula zastore u Stuartovoj spavaćoj sobi, kako bih pustila malo svjetla u sobu. Posljednji put sam u svom stanu bila - kada? U ponedjeljak navečer? Vani je još bio dan kad sam otišla iz stana, kad sam otišla gore spraviti večeru prije nego što je on došao s posla. A što je bilo kad sam stajala vani u prolazu i gledala u prozore prije nekoliko minuta? Jesu li bili razmaknuti? Pokušala sam to zamisliti, ali nisam bila sigurna - gledala sam u balkon, a potom u stan gospođe Mackenzie. Čak se nisam mogla sjetiti ni jesam li uopće pogledala u prozor spavaće sobe. Sigurno bih primijetila da sam ih ostavila razmaknutima, zar ne?

Ostavila sam ih razmaknutima. Nitko nije bio ovdje, ja sam ih ostavila razmaknutima. To je bilo jedino moguće objašnjenje.

Mogla sam to prihvatiti, da je bio dan, da nisam morala zatvarati zastore, ali svi drugi zastori u stanu - osim zastora na balkonu koji su bili razmaknuti na točno određenoj udaljenosti - bili su navučeni.

Možda čak nisam ni bila u spavaćoj sobi u ponedjeljak navečer? Jesam li ispravno provjerila stan u ponedjeljak? Ili mi se toliko žurilo da sam propustila provjeriti spavaću sobu i ostavila zastore razmaknutima od prošloga puta kad sam bila u njoj?

Pokušavala sam se prisjetiti ponedjeljka, što sam radila, ali sve mi se pomiješalo sa srijedom i ponedjeljkom prije toga.

Nastavila sam duboko disati dok nisam počela osjećati da se mogu pomaknuti.

Došla sam do zastora i nekoliko trenutaka gledala u vrt, pokušavajući uočiti je li nešto drukčije: narcisi su nasumično rasli uz rub gredica, a trava je bila prevelika. U vrtu ništa nije bilo drukčije ni neobično. Ništa zbog čega bih se trebala brinuti.

Provjerila sam prozor, opipavajući ga cijelog. Sve je bilo u redu. Navukla sam zastore i presvukla se, govoreći si kako sam glupa, budala. Traperice su bile na krevetu, složene točno onako kako sam ih ostavila. Obukla sam ih i uzela čistu majicu. Iz ormara sam uzela čistu bluzu za sutra, dugačku suknju i tamnoplave cipele na petu koje su išle uz suknju pa sam sve složila na urednu hrpicu, a cipele stavila na vrh.

Odjeću sam stavila u vrećicu koju sam odložila pokraj vrata stana prije nego što sam još jednom otišla provjeriti je li sve sigurno. Ovaj put sam to učinila kako treba. Zastori su bili navučeni, svi osim onih u blagovaonici, koju sam mogla vidjeti iz stražnjeg prolaza. Ostavila sam ih razmaknutima točno na pola, a tkanina je padala na točno određeni način koji ću prepoznati.

Osjećala sam se dobro kad sam krenula gore do Stuartova stana. Osjećala sam se dobro i dok smo večerah, dok sam mu pričala kako sam zamalo poludjela u spavaćoj sobi samo zato što sam zaboravila da sam zastore ostavila razmaknutima. Smijali smo se i sve je bilo u redu, sve je bilo u redu dok se nismo ušuškali na kauč u Stuartovoj dnevnoj sobi, gledali komediju i smijali se dok mi suze nisu počele teći niz obraze.

Sve je bilo u redu do trenutka kad sam gurnula ruku u džep hlača, tražeći maramicu, a umjesto nje izvukla dugme, malo dugme obloženo crvenim satenom, zajedno s komadićem crvene tkanine pričvršćene uz njega, kao da ga je netko okretao i okretao dok ga na kraju nije otkinuo.

Nakon toga ništa nije bilo u redu.

Petak, 11. lipnja 2004.

U četiri sata poslijepodne bit ću slobodna.

Kad sam jutros otvorila oči, Lee je čvrsto spavao pokraj mene, a trepavice su mu bile raširene po obrazu poput ptičjega krila. Izgledao je prekrasno, smireno, kao da nije sposoban nikoga ozlijediti.

Bilo je nevjerojatno rano, ali nisam više bila umorna - bila sam puna nervozne energije. Osjećala sam se kao da ću nastupiti u Royal Albert Hallu ili sudjelovati u nevjerojatno lukavoj pljački dragulja. Današnji dan isplanirala sam do najsitnijih detalja, a imala sam i rezervni plan u slučaju da nešto krene po zlu. U slučaju da bude sumnjičav, u slučaju da se dogodi nešto neočekivano.

Prije nego što smo sinoć legli, rekla sam mu da ću danas otići ranije na posao, da poslijepodne imam sastanak za koji se moram pripremiti. Čak nije djelovao ni zabrinuto, sumnjičavo - u stvari, mislim da me baš nije ni slušao. Zasad je sve bilo dobro.

Petnaest do šest. Ustala sam, najtiše što sam mogla, pazeći da ga ne probudim. Pošla sam u kupaonicu odjenuti se, u tamnoplavi kostim, cipele s malom petom - u istu odjeću koju sam nosila prošli tjedan. Htjela sam nešto doručkovati, ali mi je u želucu bilo toliko loše da sam pomislila kako ću povraćati.

Povraćat ću.

Do kupaonice u prizemlju stigla sam baš na vrijeme, a iz usta mi je izišla vodenasta bljuvotina. Bože, nervoznija sam nego što sam mislila. Usta sam isprala hladnom vodom, a ruke su mi malo drhtale.

Rutinu sam pažljivo osmislila da bude ista kao i svakoga normalnog radnog dana, iako je Lee gore čvrsto spavao. Napravila sam si lijepu punđu. Našminkala sam se, popila čašu vode, oprala je i stavila na cjedilo. Malo sam razmislila pa oprala i čistu zdjelicu za pahuljice i žlicu te ih također stavila na cjedilo.

Uzela sam torbu i ključeve i tiho zatvorila ulazna vrata za sobom. Bilo je gotovo pola sedam.

Četvrtak, 28. veljače 2008.

- Tako, to je bolje, hajde. Duboko udahni. I opet. Malo sporije.

- Ne mogu, grozno je, ovo...

- U redu je. Ja sam ovdje, sve je u redu, Cathy.

Crveni komadić stajao je nasred tepiha, poput otvorene rane. Nisam ga mogla pogledati. U pozadini su se na televiziji smijali mojoj histeriji. Nekome sa strane to bi vjerojatno bilo jako smiješno.

Kad sam se gotovo pribrala, odveo me u kuhinju i natjerao da sjednem za stol dok on spravlja čaj.

- Što se dogodilo? - upitao je. Uvijek je bio tako spokojan, tako prokleta smiren.

- To. To što mi je bilo u džepu.

Stuart je pogledao prema tepihu. - Što je to?

Mahala sam glavom dok mi se nije zavrtjelo. - To je... Samo jedno dugme. Ne radi se o tome. Radi se o tome kako je dospjelo u moj džep? Ja ga nisam ondje stavila. Nije smjelo biti ondje. To znači da je bio u stanu. Ušao je i stavio ga u moj džep.

- Hajde, smiri se, duboko diši. Ti to možeš, nemoj se opet predati tome. Izvoli čaj, hajde, popij malo.

Popila sam nekoliko gutljaja, opekla si grlo pa mi je pozlilo. Ruke su mi drhtale. - Ti to ne razumiješ.

Sjeo je preko puta mene sa svojim čajem i čekao. Uvijek s tim beskrajnim jebenim strpljenjem koje me živciralo. To me podsjećalo na jebene medicinske sestre u onoj ludoj sjebanjoj tobožnjoj bolnici.

- Možemo prestati razgovarati o tome? Molim te? Sada sam dobro. Nije ništa rekao.

Popila sam čaj. Unatoč svemu, počela sam se smirivati. I dalje nisam mogla pogledati to dugme, razmišljati o tome što to znači. Na kraju sam uspjela prošaptati:

- Možeš li ga se, molim te, riješiti?

- Morat ću te na trenutak ostaviti samu.

- Dobro. Nemoj ići negdje daleko.

- Bacit ću ga van u kantu za smeće. Dobro?

Ustao je od stola. Ja sam stavila ruke na lice, da si zaklonim pogled. Oči sam čvrsto zatvorila dok nisam čula kako se vrata stana zatvaraju - sad je znao da ih ne smije ostaviti otvorenima - i njegove korake na stubama. Htjela sam vrištati. Htjela sam vrištati bez prestanka, ali suzdržala sam se, brojila do deset, rekla si da je nestalo, da ga zauvijek više nema, a možda ga uopće nije ni bilo, možda sam to umislila.

Vratio se nakon nekoliko minuta i ponovno sjeo za kuhinjski stol. Pila sam čaj i

nasmiješila mu se, nadajući se da mi je osmijeh bio umirujući. - Vidiš? - rekla sam.

- Nema nikakve brige. Tvoja luda cura samo je opet pošizila bez razloga.

On me samo staloženo gledao u oči. - Volio bih da mi ispričaš - rekao je. - Mislim da će pomoći.

Nisam ništa rekla, pitajući se mogu li reći ne i ako to kažem, hoće li to prihvatiti ili će ustrajati i dalje...

- To je dio moje prošlosti. Želim se riješiti toga, zaboraviti to - rekla sam.

- To je dio tvoje prošlosti koji očito ima znatan utjecaj na tvoju sadašnjost.

- Misliš da sam gaja sama stavila u džep?

- Nisam to rekao.

Ugrizla sam se za usnu. Čaj sam popila do pola, inače bih već ustala i otišla. U svakom slučaju, htjela sam otići dolje i početi provjeravati, pokušati shvatiti kako je uspio ući.

- Slušaj - napokon je rekao - ne pokušavam ti ući u glavu. Samo želim otkriti kako ti mogu pomoći. Možeš li pokušati zaboraviti što radim i jednostavno mi ispričati? Ja nisam tvoj psihoterapeut, Cathy. Ja sam samo jadnik koji je zaljubljen u tebe.

Nasmijala sam se unatoč svemu. - Oprosti. Toliko dugo držim to u sebi pa mi je teško sve samo tako izbaciti, shvaćaš?

- Shvaćam.

Ustala sam, sjela mu u krilo i naslonila glavu na njegov vrat. Zagrlio me i tako me držao.

- Imala sam jednu crvenu haljinu. Nju sam nosila kad sam ga upoznala. A on je postao malo lud u vezi s tim.

Odmah sam se sjetila te haljine kad sam je kupila, kako mi je savršeno stajala, kako sam morala kupiti i cipele koje pristaju uz nju. U početku sam je obožavala. Htjela sam je nositi sve vrijeme.

- A to te dugme podsjeća na tu haljinu?

- Da, ne, ne radi se o tome. To dugme je skinuto s te haljine... Jao, ne znam! - Pokušavala sam se prisjetiti, očajno sam pokušala zamisliti haljinu, veličinu dugmadi, jesu li bili metalni ili plastični. Prvo sam bila posve sigurna da je to dugme bilo s te haljine, a sad sam opet posumnjala. Naravno, sad kad je dugme bilo u kanti za smeće, više nisam mogla provjeriti. Ali jedno je bilo sigurno. - To je nešto što bi on učinio, Stuarthe. To je točno ta uvrnuta igra koju je nekoć igrao. Stavio je to u moj džep da mi dade do znanja da je došao po mene.

Stuart je milovao moje ruke, ali po načinu na koji me držao, osjetila sam da je napet. Čekala sam da kaže: to je samo dugme. To ništa ne znači.

- Možda si ga pokupila negdje - nježno je rekao.

- Nisam - rekla sam. - Ne kupim stvari samo tako. Ti kupiš? Ti slučajno pokupiš tuđe smeće? Ne? E pa ni ja.

- Možda se pomiješalo u pranju - rekao je - u praonici rublja. Sićušno je. Možda ga je netko ostavio u perilici prije tebe. Sve se moglo pomiješati, zar ne? Možda je zapelo u perilici. Zar to nije moguće?

- Na čijoj si ti strani?

Ustala sam jer su me iznenada njegove ruke počele gušiti. Krenula sam van, onda se predomislila i vratila se, koračajući po stanu, pokušavajući spriječiti napadaj panike, bijesa i strašno beznađe.

- Nisam znao da postoje strane.

- Šuti i prestani se ponašati kao kreten! - povikala sam.

Ušutio je. Prešla sam granicu i odmah sam se osjećala loše. - Oprosti - rekla sam. - Nisam tako mislila.

- Trebala bi nazvati policiju - napokon je rekao.

- Zašto? Neće mi vjerovati - očajno sam rekla.

- Možda hoće.

- Ti mi ne vjeruješ pa zašto bi mi onda oni povjerovali?

- Nije da ti ne vjerujem. Mislim da si proživjela strašnu traumu, da se bojiš i da zbog toga zanemaruješ mogućnost kako možda postoji razumno objašnjenje za to na koji je način dugme dospjelo u tvoj džep.

- O tome se radi, Stuarthe. Bilo je u mojem džepu. Nije se prikvačilo za traperice u pranju, bilo mi je u džepu. Nije moglo slučajno upasti onamo, a ni ja ga nisam stavila. On ga je stavio. Kako ne kužiš? Prije je radio takve stvari. Provalio bi u moju kuću dok mene nije bilo, ostavljao mi poruke, pomicao stvari. Stvari koje možda ne bi ni primijetio. Zato sam počela provjeravati.

- Provalio bi ti u kuću?

- Bio je stručnjak za to. Nikad nisam shvatila kako mu je to uspijevalo. Mogao je provaliti u bilo koju kuću, a da ne shvatiš kako je to učinio.

- Isuse. Hoćeš reći da je bio provalnik?

- Ne. Nije bio provalnik. Bio je policajac.

Petak, 11. lipnja 2004.

Odvezla sam se od kuće i nisam se usudila osvrnuti se.

Sunce je već sijalo, nebo je bilo plavo i vedro, bilo je prohladno, ali ne i hladno.

Bit će prekrasan, fantastičan dan. Kad sam stigla do kraja ulice, uključila sam pokazivač smjera i skrenula udesno, a potom sam osjetila kako se u meni nagomilava vrisak, smijeh, manični smijeh olakšanja. Sva ta panika koja se toliko dugo nakupljala u meni.

Odvezla sam se na posao, ušla kroz stražnja vrata da ne moram pozdravljati zaštitare te sam uzela kovčeg iz skrovišta. U bočnom pretincu nalazili su se moji dolari, putovnica s tromjesečnom vizom i zrakoplovna karta. Ured mi je bio prazan, bez ikakvih stvari - netko drugi tu će useliti svoje stvari sljedeći tjedan. Kovčeg sam odvukla kroz stražnja vrata, nadajući se da zaštitari neće gledati u kameru upravo u tom trenutku, nadajući se da me nitko neće vidjeti i pitati kako sam i nisam li već trebala otići s posla?

Prvi dio plana prošao je dobro.

Kad sam došla na autocestu, pjevala sam. Dovezla sam se do Prestona i uspjela se provući kroz sve veću gužvu do željezničke postaje. U obližnjoj ulici nalazila se trgovina rabljenim autima. Parkirala sam na ulici ispred prepunog dvorišta. Na suvozačevo u najmračnijem KUTU sjedala stavila sam prometnu dozvolu i knjižicu vozila, u kojoj sam potpisala da prodajem auto, a ostatak sam ostavila prazno. Ostavila sam i poruku:

Tko god ga dobije, molim, pazite na ovaj auto. Meni više ne treba.

Hvala

Ključeve sam ostavila unutra. Tko god ga pronađe, nadam se da neće smatrati potrebnim prijaviti ga policiji.

Izvadila sam kovčeg iz prtljažnika i dovukla ga do ulaza u postaju. Kupila sam kartu za London, platila gotovinom te sam s kovčegom čekala na peronu. Vlak za London stiže za pet minuta. Htjela sam već biti u vlaku, iako sam znala da Lee vjerojatno još čvrsto spava, htjela sam biti daleko od njega, htjela sam pobjeći i nikad se ne osvrutati.

U vlaku je isprva bila gužva, na svakoj postaji ljudi su ulazili i izlazili. Htjela sam se opustiti, čitati knjigu, izgledati kao normalna osoba. Mirno sam sjedila i kroz prozor promatrala krajolik i gradove kako prolaze, a svakom postajom bila sam sve dalje od starog života i sve bliže slobodi.

Prije točno tjedan dana, kasno je došao kući. Mislila sam da neće dolaziti, da ću biti sigurna barem do subote, ali pojavio se otključavši si vrata. Gledala sam neku emisiju o New Yorku, trgnuvši se kad sam čula da se vrata otvaraju i zatvaraju te sam bez razmišljanja ugasila televizor.

Prije nego što je ušao u dnevnu sobu, osjetila sam alkohol. Neće biti ugodno, znala sam.

- Što radiš? - upitao je.

- Baš se spremam na spavanje. Hoćeš nešto popiti?

- Dosta mi je pića.

Strovalio se na kauč pokraj mene. I dalje je nosio iste traperice i majicu s kapuljačom kao i prije dva dana kad je otišao raditi. Umornom je rukom prešao preko čela. - Sinoć sam te vidio u gradu - rekao je, prkosnim tonom.

- Stvarno? - I ja sam njega vidjela, ali nisam mu to htjela priznati. - Bila sam na piću sa Sam. Rekla sam ti to, sjećaš se?

- Dobro, kako god.

- Mislila sam da radiš - rekla sam, poželjevši da mu samo mogu reći da me ostavi na miru i prestane me slijediti.

- I jesam radio - rekao je. - Vidio sam te kako iz Cheshirea ideš u Druid's. Izgledalo je kao da se dobro zabavljaš. Tko je bio onaj tip?

- Koji tip?

- Onaj tip s tobom. Grlio te.

Razmišljala sam, silno sam se trudila prisjetiti se. - Ne sjećam se da me grlio, ali tip koji je bio s nama je Samin dečko.

- Dođi. - Ruke su mu bile raširene, doduše malo je gubio ravnotežu, ali stisnula sam zube i ušuškala se na njegova prsa. Snažno me zagrlio i pritisnuo mi lice na svoju majicu. Smrdio je na birtiju, asfalt, brzu hranu i alkohol. Rukom mi je sklonio kosu s lica, a potom primaknuo glavu da me poljubi. Bio je nespretan.

Nakon minute rekao je: - Oni dani u mjesecu?

Na trenutak sam pomislila da kimnem, ali to mi neće pomoći. - Nisu.

- Zašto si onda tako neraspoložena?

- Nisam neraspoložena - rekla sam, pokušavajući zvučati vedro. - Umorna sam, to je sve. - Kako bih to dokazala, zijevnula sam stavivši ruku na usta.

- Uvijek si prokleta umorna.

Opet sam se našla u dvojbi: ili ću biti hrabra i dopustiti mu da dobije što želi ili ću mu se pokušati suprotstaviti i riskirati da me opet prebije. Kad je bio u ovakvom pijanom stanju, nikad mi nije dopustio da ga odbijem, a ja nisam htjela riskirati da novi posao u New Yorku započnem s masnicama na licu.

- Ali nisam preumorna - rekla sam nasmiješivši se. Stavila sam ruku na njegovo međunožje i milovala ga. Otkopčala mu pojas.

Na kraju me svejedno istukao. Jebao me, a ja sam se trudila da ne bude jako bolno, pretvarajući se da uživam. Znala sam kako će završiti čim me počeo udarati po guzici tijekom seksa. Prvo me lagano lupio, ali onda je udarao sve jače dok nisam zavapila. Očito ga je ovih dana to napaljivalo. Mogao me jebati satima, osobito ako je popio, dizao mu se i spuštao i sve vrijeme me ozljeđivao - grizao me ili povlačio za kosu dok nisam zavapila, a čim je čuo taj istinski bolni krik, ozljeđivao me sve jače i jače dok nije svršio.

Naglo ga je izvadilo iz mene i okrenuo me na leđa; dahtao je, a oči su mu zaiskrile od zadovoljstva. Koža na stražnjici mi je bridjela u dodiru s tepihom.

Pitala sam se što će sad učiniti. Mislila sam kako ga se više ne mogu bojati. Toliko me puta ozlijedio da je to već bilo nešto normalno. Čak je bio sve maštovitiji u pronalaženju novih načina kako da me ponizi.

- Nemoj me udariti u lice - tiho sam rekla.

- Što?

- Bilo gdje, samo ne u lice. Na poslu su postali previše radoznali.

Zlokobno se nacerio, a ja sam pomislila da će učiniti upravo to, da će me udarati po licu dok mi ne razdere kožu. Osjetila sam kako mi naviru suze, iako sam mrzila da me vidi dok plačem.

- Ma nemoj?

Kimnula sam, ne mogavši ga više gledati. Potom je namjerno stavio ruku pod moju bradu, palac na jednu stranu, prste na drugu.

- Nemoj - rekla sam - molim te, Lee...

- Umukni - rekao je - ovako je dobro, svidjet će ti se.

Dok me jebao, nisam mogla disati, stavila sam prste na grlo pokušavajući smanjiti pritisak. Zujanje u ušima upućivalo je na to da ću za nekoliko trenutaka izgubiti svijest.

A onda je, dok me i dalje snažno jebao, popustio pritisak, a ja sam kašljala i dahtala, uvlačeći zrak u pluća. Jedini način da ga zaustavim bio je taj da se predam. Vrištala sam, toliko glasno i jako koliko sam mogla, a suze su mi tekle niz obraze.

Suočila sam se sa smrću. Bila sam toliko prestrašena da sam vrištala gotovo nesvjesno, vrištala i vrištala.

Nije me pokušavao zaustaviti, nije mi ponovno stavio ruku na usta, samo me pustio da vrištim. Upalilo je. Nakon nekoliko sekunda izvadio ga je iz mene i svršio mi po licu.

U vlaku, dok smo prolazili kroz sunčano zelenilo Midlandsa, zažmirila sam od mučnine.

Nakon toga se podigao, oteturao u kupaonicu i oprao se u umivaoniku, a potom je otišao gore i strovalio se u krevet. Čekala sam dok nije počeo hrkati, potom sam, i dalje plačući, četveronoške otišla u kupaonicu istuširati se. Barem su jedine masnice bile na grlu. Na poslu sam svaki dan ovaj tjedan nosila maramu oko vrata. Svi su mislili da imam šljivu od poljupca, i to u dobi od dvadeset četiri godine.

U devet sati, vlak je stao u Creweu. Čula sam kako na zvučnicima nabrajaju preostale postaje, sve do Eustona, i onda: - Zbog kvara na signalizaciji u Nuneatonu, vlak će kasniti pola sata.

Pola sata? Pogledala sam na sat, iako sam znala koliko je sati. Sve je bilo u redu.

Imala sam dodatna dva sata uz tri sata prije leta na Heathrovu. Ako ne bude još kašnjenja, stići ću na vrijeme bez problema.

Htjela sam spavati, ali bila sam previše napeta, previše nervozna. Kad ću se moći opustiti? Hoću li se opustiti u zrakoplovu? Ili kad stignem u New York? Kad čujem da je otišao iz Lancastera ili kad prođe godina dana da mi se nije javio?

Hoću li se ikada moći ponovno opustiti?

Nedjelja, 9. ožujka 2008.

Na kraju sam nazvala inspektoricu Hollands, iz Odjela za obiteljsko nasilje Policijske postaje Camden, samo zbog mira u kući. Kad sam je napokon dobila, ona je posve zaboravila tko sam. Ispričala sam joj o zastorima i o dugmetu te zamuckujući rekla kako su takve radnje bile tipične za Leeja dok smo bili zajedno. Dok sam to izgovarala, i menije zvučalo glupo. Kao kad netko želi dobiti nečiju pozornost. Gotovo sam računala s tim da će mi odbrusiti zato što trošim njezino vrijeme, ali zapravo je rekla vrlo malo. Rekla je da će nazvati kolegu u Lancashireu i javiti mi ako nešto bude zabrinjavajuće. Nije me nazvala.

Te noći Stuart nije dobro spavao. Ležala sam pokraj njega i čekala da zaspi, znajući da je budan zbog toga što sam mu ispričala. Zaslužio je nekoga boljeg od mene. Zaslužio je nekoga tko nije tako sjeban, nekoga komu, uz sva ostala sranja koja ga prate, ne diše još i psihopat za vratom. U tišini smo ležali jedno pokraj drugoga, ne dodirujući se. Ja sam htjela još razgovarati o tome, ali nije imalo smisla.

Nije to bilo obično dugme. Nije to bilo ni obično crveno dugme, sad sam bila sigurna u to. Bilo je to dugme s haljine koju sam nosila u drugom životu, u drugom vremenu, kad mi je srce bilo servirano na pladnju. S haljine koju sam voljela, a potom mrzila. U određenom trenutku, prsti koji su nekoć milovali taj saten s takvom nevjerojatnom senzualnošću zgrabili su sićušno dugme i silovito ga okretah dok nije otpalo.

Kad sam se sljedećega jutra probudila, Stuart se već bio obukao i spremio za posao. - Trebali bismo otići nekamo za vikend - rekao je.

- Kako to misliš?

- Nekamo na odmor. Izvan grada. Što misliš?

Na kraju smo vikend proveli u hotelu u Peak Districtu i išli u duge šetnje tijekom dana, a navečer puno jeli i potom se cijelu noć grlili u veličanstvenom krevetu s baldahinom. Bio je to prekrasan vikend i, suprotno očekivanjima, nisam imala potrebu petljati sa zastorima.

Bio je to onakav vikend o kojem bih nekada nadugačko i naširoko razgovarala sa Sylvijom. Naravno, to se sada ne može dogoditi. Ponekad se pitam gdje je, što radi. Možda živi nedaleko od mene, možda prolazim pokraj njezine kuće svaki dan. Ne znam gdje je. Kad bih nazvala u Daily Mail, vjerojatno bih je uspjela pronaći, ali puno toga se dogodilo u međuvremenu i ne znam bih li joj se mogla javiti. Sylvia je, iako mi je dugo, dugo bila najbolja prijateljica, sada dio staroga života, života kojemu se, kako sam bila uvjeren, nisam mogla vratiti.

Sada imam novi život, i to sa Stuartom.

Panika nastala zbog crvenog dugmeta postupno je nestajala, a tijekom vikenda sam mogla malo razmisliti o tome. Nisam mogla pronaći nikakvo racionalno objašnjenje kako je dospjelo u moj džep pa sam se pretvarala da se to nije ni dogodilo. Možda je Stuart bio u pravu - možda sam ga sama uzela, u nekom stanju odsutnosti, možda je to bio neki čudan,

nov simptom OKP-a.

Ali kad smo stigli kući, ja sam se vratila provjeravanju, i to temeljitom. Svako jutro prije posla morala sam otići u stan, provjeriti je li sve u redu, a kad sam se vratila s posla također sam morala provjeriti i upaliti svjetla kad je pao mrak, tako da izgleda kao da sam kod kuće - u slučaju da netko gleda izvana - čak i ako sam gore sa Stuartom. Kupila sam još jednu vremensku utičnicu: televizor bih uključila kad sam došla s posla, a on bi se ugasio u jedanaest sati navečer. Ponekad sam uspjela ograničiti provjeravanje na samo tri puta, kao što mi je Alistair savjetovao, a ponekad je bilo više.

Što se tiče osjećaja da me netko gleda - njega se nikada nisam riješila. A sada se vratio u punoj snazi. U svakoj ulici, trgovini, svaki put kad sam izišla iz stana, imala sam osjećaj da me netko gleda. Znala sam da je to samo moja mašta. Na kraju krajeva, bio je kilometrima daleko, zar ne? Možda su ga pustili krajem prosinca, ali ako me mislio potražiti, to bi dosad već i učinio.

Dio mene želio je da je pronašao neku novu osobu s kojom će biti, a drugi dio nadao se da nije, za njezino dobro.

Petak, 11. lipnja 2004.

Kad sam stigla na Heathrow, imala sam manje od sata da se prijavim. Drugi dio putovanja - otkad sam stigla na Euston pa išla podzemnom do Paddingtona da bih stigla na Heathrow Express, vukući glupi kovčeg za sobom, bio je iznimno težak. Bila sam sve napetija.

Prijavila sam se na šalteru American Airlinesa i to je bio odlučujući trenutak. Bila sam ovdje, bila sam sigurna. Nekoliko trenutaka obilazila sam trgovine na terminalu, razmišljajući o tome da potrošim novac na stvari koje mi ne trebaju. Donje rublje nisam kupila otkako sam upoznala Leeja. Da sam si kupila kakvo rublje, optužio bi me da spavam s nekim drugim. Dodirnula sam nježne čipkaste gaćice u trgovini donjim rubljem i razmišljala o tome da ih kupim. A onda sam, osvrćući se po krcatom terminalu, ugledala obris koji je jako nalikovao na njega. Zastao mi je dah, ali muškarac se okrenuo i to nije bio on.

Lee je daleko u Lancasteru, pomislila sam. Mislio je da sam na poslu. Bio je petsto kilometara daleko, a čak i ako dozna da me nema, kad stigne ovamo, ja ću već biti na sigurnom u zrakoplovu. Sada više ništa ne može učiniti.

No, svejedno sam htjela biti u čekaonici za odlazak. Bilo je besmisleno lutati naokolo.

Svakim korakom imala sam osjećaj da me netko gleda. Čak i ovdje, kilometrima daleko od kuće, kilometrima daleko od Leeja, viđala sam njegovo lice gdje god pogledala. Bit će tako dobro maknuti se od svega toga.

Stala sam u red za provjeru prije prolaska u čekaonicu za odlazak te sam posljednji put pogledala u more lica na terminalu, lica koja su bila udubljena u svoje obveze, sretna lica koja idu na odmor te umorna poslovna lica. Odijela i kratke hlačice, sunčane naočale i aktovke. Još malo i tamo sam. Još nekoliko koraka, još nekoliko sati u čekaonici i ući ću u zrakoplov. Bit ću slobodna.

A onda sam, iznenada, ugledala njega kako prolazi pokraj Tie Racka i ide prema meni. Pogled mu je bio uprt u mene, a izraz lica ravnodušan.

Red je još uvijek bio formiran uz metalnu ogradu, a ja nisam mogla ostati stajati tu.

Samo sam potrčala, u panici, potrčala sam što sam brže mogla, prema zaštitaru u uniformi koji je šetao po terminalu nemajući pojma što će ga snaći. Nisam se usudila pogledati iza sebe. Da jesam, vidjela bih Leeja kako pokazuje značku zaštitaru čije su se oči sve više širile dok sam jurila prema njemu, otvorenih usta koja su bezvučno vikala nešto kao: "Pomozite mi, pomozite mi..." Umjesto da se ispriječio između mene i Leeja, umjesto da je bio moj zaštitnik, spasitelj, zgrabio me i bacio na pod tako da su mi lice, ruke i koljena udarila o granit i držao mi ruke na leđima dok Lee nije izvadio lisice i stavio mi ih na ruke. Dok je Lee hvatao zrak i dašćući izgovarao:

- Uhićena si, uhićena - zaštitar nije ništa rekao, samo je dahtao i znojio se od napora i uzbuđenja što je upleten u nešto tako dramatično, i to drugoga radnog dana na poslu.

Čula sam sebe kako jecam: - Pomozite mi, molim vas, on me ne smije uhititi, nisam ništa učinila... - Ali nije pomoglo.

Zaštitar je pomogao Leeju da me dignu na noge.

- Hvala, prijatelju - rekao je Lee.

- Nema problema. Trebate još kakvu pomoć?

- Ne trebam, pojačanje me čeka vani u kombiju. Još jednom hvala.

Sve je bilo gotovo u minuti. Naravno, nije bilo nikakvog pojačanja u kombiju. Nije bilo ni kombija. Odmah pokraj glavnog ulaza stajao je auto, civilni policijski auto, s upaljenim rotacijskim svjetlima. Čvrsto me držeći za lakat, izgurao me van kroz vrata.

Mogla sam ponovno pokušati potrčati. Ali to nije imalo smisla.

- Budi dobra cura, Catherine - rekao mi je. - Budi dobra. Znaš da to želiš. Ugurao me na stražnje sjedalo auta. Očekivala sam da će zatvoriti vrata, sjesti naprijed i krenuti. Ali sjeo je odostraga pokraj mene.

Ne sjećam se što se dogodilo nakon toga.

Petak, 14. ožujka 2008.

Na sljedećem sastanku s Alistairom rekla sam mu da ponovno prolazim kroz teško razdoblje. Kazala sam mu za Leejevu naviku pomicanja i skrivanja stvari te za komadić crvene tkanine i dugme koje sam našla u džepu. Po njegovu izrazu lica zaključila sam da nikad nije čuo takvu priču, iako se trudio to skriti. Vjerojatno je mislio da sam ga sama stavila u džep. Vjerojatno se pitao bolujem li i od kakve psihoze uz anksiozni poremećaj.

Istodobno je bio utješan i strog, što je bilo za svaku pohvalu. Kako god se to dogodilo, dugme je ipak bilo samo dugme. Nije ništa značilo. Na svijetu ima puno crvenih stvari, rekao je, i one nas ne mogu ozlijediti. Crveno dugme nije me uopće ozlijedilo. Bilo mi je u džepu, ja sam ga dodirnula, razina tjeskobe je porasla, ali osim toga, nije me ozlijedilo, zar ne?

Nije dugme samo po sebi bilo problem, htjela sam povikati, nego to kako je, k vragu, dospjelo u moj džep? Ali nije imalo smisla ponovno prolaziti to s njim, on mi nije mogao pomoći, a već sam se i te kako navikla da mi ljudi ne vjeruju. Čekala sam poziv iz policije, da me umire i kažu kako je Lee i dalje kilometrima daleko i da sam sigurna. U svakom slučaju, nešto mi je postajalo jasno, jedan svijetli tračak usred tame. Bilo da sam sama uzimala crvene predmete kako bih nahranila svoje strahove ili da me Lee zapravo opet počeo uhoditi, ono što sam trebala od Alistaira bilo je isto. Trebala sam naučiti da ovaj put ne budem žrtva - ni same sebe ni nekoga drugoga. Trebala sam snagu kako bih se mogla suočiti s lošim stvarima koje život nosi. Trebala sam vratiti kontrolu nad svojim životom.

Za sada, Alistair je rekao da bismo se trebali usredotočiti na PTSP. To je uključivalo mnogo elemenata. Kad su mi dolazila sjećanja o tome što se dogodilo ili kad sam mislila na Leeja, ta sam sjećanja i misli trebala pustiti da dođu i odu.

Sjetila sam se kad sam sa Stuartom bila u kafiću u Brightonu, pa mi je on rekao nešto slično u vezi s muškarcem kojeg sam se uplašila. Počela sam te misli doživljavati kao dio poremećaja, a ne kao dio moje osobnosti.

- Najviše bih voljela da uopće nemam takve misli - rekla sam - ne želim ih uopće prihvatiti.

Alistair je protrljao ruke, ispreplećući prste na umirujući način.

- Cathy, moraš zapamtiti da te misli moraju nekamo otići. One su sada u tvojoj glavi i ne mogu izaći. Zato su tako uznemirujuće. Pojave ti se te misli, a ti ih pokušavaš nekamo potisnuti. Pokušavaš ih odagnati, ali one će se opet vratiti jer ti um nije imao vremena preraditi ih, suočiti se s njima. Ako puštiš da dođu, razmisliš o njima, onda ćeš ih moći pustiti i da odu. Nemoj ih se bojati. To su samo misli.

- To ti misliš. Možda su to samo misli, ali i dalje su užasne. Kao da živim u filmu strave.

- Onda tako gledaj na njih. One su dio filma strave koji će prije ili poslije završiti. Bez obzira na to koliko bile strašne, moraš ih pustiti da dođu i odu.

Glas mu je bio smiren i nevjerojatno utješan. Zamišljala sam Stuarta ovdje, kako u ordinaciji sluša ljude koji mu govore o svom očaju, tuzi, usamljenosti, o tome kako više ne shvaćaju svijet, o tome kako žele da svemu dođe kraj.

Onda sam otišla kući i pokušala sve to probaviti.

Kao što je slučaj sa svakom drugom ovisnošću, u noćima kad sam bila sama, bilo je vrlo lako udovoljiti svom poroku, a da Stuart ili bilo tko drugi to ne dozna. Ali provjeravanje mi nije pričinjavalo nikakvo zadovoljstvo, ni sad ni prije; više sam osjećala olakšanje - privremenu odsutnost straha. Alistair mi je naveo niz stvari kojima mogu pokušati smanjiti stres uzrokovan neispravnim provjeravanjem. Među njima su duboko disanje, racionaliziranje strahova, davanje drugih imena tim strahovima tako da ne postanu stvarni, normalni strahovi, nego samo manifestacija OKP-a. To nisu dobri strahovi, oni su dio mojega stanja - zašto bih ih htjela zadržati?

Večeras mi je, baš kad sam došla s posla, zazvonio telefon. Prvo sam mislila da je Stuart, ali bila je to inspektorica Hollands. To naglo ubrzavanje otkucaja srca - hoće li ikada nestati? Mislila sam da će mi reći kako Leeja nema, kako je Lee nekome rekao da me ide pronaći te je nagovorio nekog policajca da mu dade moju kućnu adresu.

- Samo sam vam htjela javiti da sam razgovarala s kolegom u Odjelu za obiteljsko nasilje policijske postaje Lancaster.

- Da?

- Poslali su nekoga da provjeri gospodina Brightmana jutro nakon što ste me nazvali. Ne mogu jamčiti da nije išao do vas, ali to je malo vjerojatno. Bio je u krevetu, radio je noć prije. Radi u jednom noćnom klubu u gradu. Policajci su provjerili i sigurno je radio one noći kad ste nazvali. Iako nije nemoguće da je otputovao u London, vrlo je malo vjerojatno da se to dogodilo. Imate li nekih drugih razloga zašto mislite da bi mogao znati gdje ste?

Uzdahnula sam. - Ne baš. Samo znam kakav je on. Zar ne bi trebao imati neku licenciju ako radi kao čuvar?

- Ne radi kao čuvar, samo skuplja čaše. Lancaster će i to provjeriti, ne brinite. Iako nema nikakvih uvjeta koje je dobio uz otpuštanje, imam osjećaj da ga drže na oku.

Ali ne mogu ga dovoljno dobro držati na oku, pomislila sam.

- Mislim da se možete opustiti, Cathy. Da vas je mislio potražiti, mislim da bi do sada to već učinio. A vi imate moje brojeve, je li tako?

- Da, hvala, imam.

- Ako mislite da vam je netko u stanu, samo smjesta nazovite 999. Dobro?

- Dobro.

Kad bih se barem mogla riješiti tog osjećaja. Nije to samo strah da bijednoga dana mogao doći po mene, nego više od toga. Ne radi se o tome što ako me nade, nego kada. Jedini razlog zašto se još nije pojavio, pretpostavljajući, naravno, da sam ipak ja ostavila zastore razmaknute i da sam nekako odsutno odnekud uzela dugme prekriveno crvenim satenom, jest taj da ne zna gdje sam.

Ali kada dozna, doći će po mene.

Subota, 12. lipnja 2004.

Prvo što sam primijetila bilo je svjetlo - jako svjetlo koje mi je svijetlilo u zatvorene oči.

Usta su mi bila suha, nisam ih odmah mogla otvoriti. Jesam li spavala?

Na trenutak nisam mogla osjetiti ruke, a onda sam shvatila da su mi čvrsto povezane na leđima. Sve od ramena do vrhova prstiju me zaboljelo, iznenada i snažno.

Lisice.

Jedva sam otvorila oči, u panici, i shvatila da ležim na boku, lica pritisnuta o tepih. Sivi tepih, poznat. Znači, kod kuće sam, u gostinjskoj sobi.

Pokušala sam okrenuti glavu što je više moguće, ali nisam puno toga vidjela. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da se prisjetim kamo sam išla, što se dogodilo, a kad sam se prisjetila, kao da mi je netko zadao razoran, silovit udarac. Bježala sam. Bila sam... tako... blizu...

Barem ga ovdje nisam mogla vidjeti, ali znala sam da nije daleko. Nisam imala pojma koliko vremena imam prije nego što se vrati pa sam pokušala razmisliti što se dogodilo.

Glava me boljela. Isprva nisam mogla zaključiti boli li me zbog toga što sam toliko dugo ležala u tako neprirodnom položaju ili zbog toga što me udario. Svaka je misao bila naporna i bolna.

Od zračne luke... kući... sigurno me dovezao svojim autom. Ne sjećam se toga. Sigurno je prošlo nekoliko sati. Ničega se ne sjećam.

Nisam imala pojma koliko je sati, a čak nisam mogla zaključiti nije li dan zato što je svjetlo bilo upaljeno. Zastori su sigurno bili navučeni.

Pokušala sam ispružiti noge, ali i one kao da su bile povezane. I ruke i noge bile su mi svezane. Uopće se nisam mogla pomaknuti.

Pokušala sam se okrenuti na leđa, ali odmah sam se morala zaustaviti zato što je svaki pokret bio nevjerojatno bolan. Vrtjelo mi se u glavi i na trenutak sam vidjela samo zvijezde.

Što se dogodilo? Morala sam razmisliti. Morala sam se usredotočiti na ovo. Bilo je jako važno.

Rekao je da sam uhićena... Ljudi su gledali, a neki su prolazili kao da se ništa nije događalo. Pokazao je svoju značku zaštitarima, a oni su ga onda pitali treba li pomoć. Sigurno sam se odupirala. Vukao me. Vikala sam, pokušavajući im reći da je ovo otmica, da će me ozlijediti, ali, naravno, svi su sigurno mislili da sam neka luđakinja. I ja bih to mislila da sam bila u zračnoj luci, čekala svoj let, na putu na odmor u neku vruću, egzotičnu zemlju. Ili na medeni mjesec ili pak na poslovni put. Uhićena luđakinja. Droga, vjerojatno. Poslovni put. Možda u New York.

Pitala sam se što se dogodilo s mojim kovčegom. Morali su ga nekako izvaditi iz zrakoplova. Sigurno je let kasnio u polasku.

Koliko će trebati dok netko shvati da me nema? Trebala sam početi raditi u utorak - to je za tri dana. A prije toga, gazdarica Jonathanova unajmljenog stana vjerojatno će pretpostaviti da ću kasnije doći. Ako uopće bude primijetila da me nema. A Lee bi mogao napraviti veliku štetu u četiri dana.

Suze su mi kliznule niz nos i pale na tepih.

Koliko će mu trebati da se vrati? Nisam se mogla pomaknuti. Nije me samo mogao ostaviti ovdje, zar ne? Morala sam doznati što namjerava. Da me namjeravao ubiti, već bih bila mrtva. Vjerojatno je smislio nešto još gore.

Kad sam to pomislila, čula sam zvukove - stube su škripale. Bio je to onaj zvuk koji bih čula dok sam ležala u krevetu i pretvarala se da spavam, čekajući da se popne i pitajući se hoće li biti dobre volje i ostaviti me na miru.

Vrata gostinjske sobe bila su zatvorena i u blizini sam čula ključ kako se okreće. Čak nisam ni znala da gostinjska soba ima ključanicu. Nikad je prije nisam trebala. Dakle, samo jedan ključ.

Osjetila sam kako mi povlači glavu, a to me zaboljelo - povukao me za kosu. Skidao mi je povez s usta. Nisam ni znala da imam povez na ustima, ali očito jesam - uzeo je neku krpicu. Ispod nje, kutovi usana su me boljeli, na njima se skorila krv. Osjetila sam kako svježa krv počinje teći kad je maknuo povez. Pokušala sam nešto reći, ali samo sam uspjela zastenjati. Žmirila sam. Nisam ga htjela gledati. Nisam željela vidjeti njegovo lice više nikad.

- Ako ti skinem lisice, hoćeš li biti dobra? - pitao je. Glas mu je bio miran, staložen. Znači, nije bio pijan. Barem nešto.

Kimnula sam, ribajući obrazom o tepih. Još je mirisao po novom. Osjetila sam kako me hvata za zapešće i otključava lisice, koje su zveckale kad ih je skinuo.

Instinktivno sam ispružila ruke te sam zavapila od boli zbog naglog pokreta.

- Umukni - rekao je, smirena glasa - ili ću te opet onesvijestiti.

Ugrizla sam se za usnu, a suze su mi tekle niz obraze. Sad kad mi je skinuo lisice, mogla sam istegnuti noge, iako je i to bilo jako bolno. Toliko o suprotstavljanju, pomislila sam. Nisam se mogla ni pomaknuti.

Nakon nekog vremena, ispružena na boku, pomislila sam da ću moći sjesti.

Pokušala sam se podići oslonivši se na lakat te sam otvorila oči. Soba se vrtjela oko mene. Ugledala sam svoju ruku, zapešće koje je bilo natečeno, a koža ogrebena i izranjavana na mjestu gdje su bile lisice.

On je strpljivo čekao gledajući me kako se neumorno mučim u želji da sjednem. Kad mi je to uspjelo, pogledala sam ga, a on je sjedio na podu, naslonjen na vrata, ispruženih nogu. Izgledao je zadovoljno. Nadlanicom sam obrisala usta. Na njoj je bilo malo krvi, ali ne mnogo. Glava me i dalje boljela. Sigurno me udario i tako onesvijestio. Još sam bila u kostimu - onom tamnoplavom koji sam izabrala za put u New York jer se ne gužva. E pa, sad je bio zgužvan. Sako je bio poderan preko jednog ramena; osjetila sam kako se para dok sam se pomicala. Suknja je bila otkopčana straga. Je li me pokušao skinuti?

Oko gležnjeva mi je bilo omotano uže, plavo najlonsko uže, ne previše debelo i labavo najednom kraju. Sigurno je bilo omotano oko lisica. Htjela sam ga odvezati, ali nisam imala nimalo snage.

- Jesi... jesi li me drogirao? - upitala sam, a glas mi se jedva čuo. Grlo mi je bilo suho.

Nasmijao se. - Je li to jedino pitanje koje imaš za mene?

Neprimjetno sam slegnula ramenima. Maloprije mi se to činilo kao dobro pitanje, ali odjednom više nije bilo bitno.

Kako si me pronašao? To sam ga htjela pitati. Kako si doznao? Kako si uspio stići do Heathrowa tako brzo? I povrh svega, zašto? Zašto moj plan nije uspio? Zašto nisam bila u tom zrakoplovu, negdje iznad Atlantika? Zašto već nisam bila u New Yorku?

- Shvatit će da me nema - rekla sam. - Kad se ne pojavim u New Yorku, prijavit će da sam nestala. Netko će me potražiti.

- Ma tko to?

- Moj prijatelj. Koji će me zaposliti u New Yorku.

- Tvoj prijatelj? Misliš na Jonathana Baldwina?

Krv mi se sledila u žilama kad je Lee izgovorio to ime.

- Što? Što si to rekao?

Iz stražnjeg džepa hlača izvukao je nešto i bacio prema meni. Bila je to posjetnica. Podigla sam je prstima koje više nisam osjećala. Sjedne strane urednim crnim slovima na zelenoj i zlatnoj podlozi pisalo je:

Jonathan Baldwin BSc, MBA, CHRP, CHSC Viši savjetnik

Okrenula sam posjetnicu. S druge strane mojim je rukopisom bilo napisano Konferencija o menadžmentu promjena, Manchester 5.-16. lipnja 2000.

- Bila je u tvom rokovniku - rekao je - a ti si pala na to, na svaku prokletu riječ. Oduvijek sam znao da si naivna, Catherine, ali nikad nisam mislio da si toliko glupa. Znači, u New Yorku me nije čekao nikakav posao. Ni stan. Ni bijeg. I nitko neće primijetiti da me nema: nitko u New Yorku i nitko ovdje. Možda će proći tjedni, čak i mjeseci dok netko ne shvati da me nema. A onda ću već biti mrtva. Osjetila sam ogroman nalet očaja, poput crnog oblaka zbog kojeg se ne možeš usredotočiti ni na što drugo osim na bol. Ovo ne može biti istina, jednostavno ne može. Razgovarala sam s njim, dopisivali smo se, to nije bio Lee, bio je to drugi muškarac dubljega glasa, drukčijeg naglaska. Jonathan je bio stvarna osoba, sjećala sam ga se. Lee to nije mogao učiniti. Nije mogao.

- Ti si mi to smjestio? - jecala sam. - Ti si mi sve to smjestio?

- Na prošlom poslu stalno sam to radio. Zločinci su sumnjičavi, ponekad je potrebna cijela vječnost da ih uvjeriš. Ali ti si odmah pala na to, zar ne? Čak nisi ni oklijevala. Čak nisi ni razmišljala o tome trebaš li to učiniti. Samo si iskoristila priliku i odjebala me.

Znači, to je bila istina. Izigrao me, iskoristio je protiv mene moju želju za bijegom. Ništa nisam mogla učiniti. Svaki put kad bih vidjela izlaz, kad bih vidjela tračak slobode, u stvari sam bila u kavezu.

Jedno pitanje, ono ključno pitanje, stvorilo se u crnoj magli mogega mozga. - Što ćeš sada učiniti?

Razmišljao je. Nisam ga htjela pogledati u oči, ali znam da je pažljivo razmišljao.

- Još nisam odlučio - konačno je rekao.

- Možeš me pustiti - rekla sam.

- Ne bih rekao - odmah je odgovorio. - Ti si moja, to znaš. Pokušala si me ostaviti. Dao sam ti puno prilika, Catherine. Dao sam ti toliko puno jebenih prilika. A ti si me iznevjerila.

- Znaš da me ne možeš ovdje držati dovijeka. Otkrit će se. Izgubit ćeš posao. Kratko se nasmijao. - Da, baš. Hoćeš reći, ako nešto namjeravam, bolje da te odmah dokrajčim?

Kimnula sam.

- Želiš da te ubijem? - znatiželjno je upitao.

Ponovno sam kimnula. Sva borbenost u menije nestala. Željela sam to okončati. Iznenada je ustao i stao iznad mene. Pozlilo mi je. - Znaš, to mrzim kod tebe, Catherine - zarežao je. - Olako se predaješ.

Gurnuo me koljenom, a ja sam se prevrnula na tepih i mučila se sjesti, dok su mi se suze i sline slijevale niz lice u bolna usta.

Čekala sam da me udari. Čekala sam da me zvizne u glavu, udari, lupi. Htjela sam to. Pripremila sam se na to i žudjela sam za tim. Nisam htjela ništa drugo osim zaborava.

Sljedeći je put progovorio kroz stisnute zube, kao da mu se toliko gadim da se jedva natjerao nešto kazati. - Ti si smeće. Ti si prljava jebena kurva, Catherine. Ne znam da li da te ubijem, pojbem ili da se popišam na tebe.

Zajecala sam, a onda sam čula kako raskopčava traperice. Nakon nekoliko sekundi topla pišalina kapala mi je po kosi, po onome što je ostalo od elegantnog kostima i po novom sivom tepihu.

Plakala sam, pokušavajući držati oči i usta zatvorenima tako da ništa ne ude u njih. Taj zvuk, taj smrad. Počela sam povraćati.

Kad je završio, na trenje otišao iz sobe, ostavivši vrata širom otvorena. Počela sam puzati prema njima i ugledala hodnik, kupaonicu iza njega, ali prije nego što sam uspjela izaći, on se vratio. Donio je lavor hladne vode, spužvu kojom sam čistila kadu i sapun. Kad je bacio lavor na tepih, voda je mirisala po bjelilu.

- Operi se, pizdo jedna - rekao je. Potom je izišao iz sobe i zaključao vrata. Zavapila sam. Ali nije mi stavio lisice.

Nedjelja, 16. ožujka 2008.

U tami sam otvorila oči, brzo dišući, a srce mi je snažno udaralo. Na trenutak nisam znala gdje sam, ali onda se Stuart pomaknuo pa sam shvatila da sam s njim u njegovu stanu. Samo on i ja. Nije bilo Leeja. Bila je to samo još jedna noćna mora. To nije stvarno, rekla sam si. To je samo dio poremećaja. Neka misli dođu pa ih pusti da odu.

Htjela sam probuditi Stuarta, ali to ne bi bilo pošteno. Neko sam vrijeme samo ležala u tami i osluškivala.

Čula sam neke zvukove.

Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim da su to stvarni zvukovi, a ne dio uobičajenog ritma zgrade ni zvuk krvi koja mi udara u glavu.

Udarac u daljini. Možda dolje? Ne, nije tako zvučalo. Još dalje. Možda na ulici. Zvukove s ulice iz Stuartova stana nisam mogla čuti tako dobro kao iz svojega. Zatvaraju se vrata auta?

Pogledala sam na Stuartov alarm. Bilo je deset do tri ujutro, najhladniji, najmračniji i najusamljeniji dio noći. Trebala bih spavati. Trebala bih se vratiti svojoj noćnoj mori. Na trenutak sam se zapitala jesam li uopće budna, sanjam li sve ovo.

Još jedan udarac, a potom struganje. Kao da se nešto vuče po podu. Nešto teško, nepokretno.

Sjela sam i naprezala se bolje čuti. Nekoliko trenutaka nije se ništa čulo. Samo Stuartovo disanje, duboko, pravilno. Zvuk hladnjaka koji je zujao u kuhinji. Paljenje auta koji je potom otišao.

Možda je to bilo to - samo netko tko je otišao u svoj auto.

Stuart mi se približio, a ja sam ponovno legla, privila se uz njega i stavila njegovu ruku na svoje tijelo, da me štiti, da budem sigurna. Zažmirila sam i pokušala misliti na dobre stvari, pokušala zaspati.

Subota, 12. lipnja 2004.

Nakon nekoliko minuta se vratio i odnio lavor. Prije toga, nemoćno sam ribala tepih. Već sam osjetila kako mi koža na prstima bridi od bjelila u vodi. Dio tepiha koji sam ribala od svijetlosive pretvarao se u prljavo žutu.

Nakon toga, nije ga bilo nekoliko sati.

Neko vrijeme sam jecala, ali ne dugo. Pokušala sam izići - pokušala sam otvoriti vrata, ali nisam mogla. Pokušala sam udarati po prozoru, ali on nije gledao na ulicu i nitko me nije mogao ni vidjeti ni čuti. U sobi nije bilo ničega što bih mogla upotrijebiti kao oružje i čime bih mogla razbiti prozor.

Prije nego što sam otišla u zračnu luku, u ovoj sobi nalazio se krevet, ormar, radni stol sa starim računalom, komoda i mali prenosivi televizor, kao i još nekoliko sitnica. Sada nije bilo ničega. Ostala je samo karniša i zastori koji su visjeli s nje, ali ničim nisam mogla skinuti tu karnišu. Pokušala sam je povući, misleći kako ću njome razbiti prozor, ali lako je izdržala moju težinu, čak i kad sam skakala.

Bila sam žedna i pitala sam se koliko je sati, koji je dan. Koliko je vremena prošlo otkako sam nešto popila? Ovako neću dugo izdržati. Ako je otišao na posao, ako ga ne bude nekoliko dana, prvo će me srediti dehidracija.

Neumorno sam vikala: - Upomoć! Upomoć! Upomoć! - najglasnije što sam mogla, ali jedini rezultat bila je grlobolja.

Malo sam sjela i pokušala smisliti plan. Pomislila sam kako bih od čarapa mogla napraviti omču i staviti mu je oko vrata kad ude u sobu i tako ga pokušati ugušiti. To je bio najbolji plan koji sam mogla smisliti. Žeđ, strah i glad otežavali su mi sposobnost razmišljanja.

Oprezno sam opipala stražnji dio glave i osjetila kvrgu koja me toliko zaboljela kad sam je nježno pritisnula da sam se zamalo onesvijestila. Kosa oko nje bila je zapetljana i prekrivena skorenom krvi. Znači, onesvijestio me. Pitala sam se koliko sam dugo bila u nesvijesti.

Pitala sam se hoću li imati snage suprotstaviti mu se kad se vrati i ima li to uopće smisla. Ako ga pokušam napasti, uzvratit će mi, a onda će me nedvojbeno kazniti što sam to pokušala.

Ali nisam mogla samo sjediti i dopustiti mu da radi što god želi. Ako me ubije, barem će se okončati cijela ova usrana situacija.

Razmišljala sam o tome da zavežem čarape za karnišu ili da napravim omču od zastora i objesim se. Razmišljala sam o tome tako detaljno, da sam se već vidjela obješenu i zamislila njegovo lice kad me pronađe. Bila bi to neka vrsta pobjede. Iako bi moji prijatelji, njegovi kolege s posla i svi ostali mislili da sam počinila samoubojstvo zato što sam bila u depresiji. Izvukao bi se i nitko nikad ne bi doznao kakav je bio prema meni. A on bi to opet

učinio nekoj drugoj.

Ipak sam odlučila da ću mu se pokušati suprotstaviti. Ponovno sam zavrištala.

Zbog toga nisam čula kako ulazi kroz ulazna vrata, penje se stubama i otključava vrata gostinjske sobe, mojega zatvora.

Četvrtak, 20. ožujka 2008.

Kad sam se večeras vratila s posla, na cjedilu u kuhinji ugledala sam zdjelicu, žlicu i šalicu.

Bilo kojoj normalnoj odrasloj osobi bilo bi logično racionalno objašnjenje da sam oprala zdjelicu nakon što sam doručkovala pahuljice te sam je ostavila da se suši i otišla na posao.

Ali, u stvari, nisam učinila ništa slično tome.

Bio je to pokazatelj koliko sam već napredovala ne predavši se napadaju panike.

Čak se nisam vratila do vrata i počela ponovno provjeravati. Stajala sam ondje i zurila u zdjelicu, znajući što to znači. Srce mi je brzo udaralo i gotovo sam se bojala pogledati iza sebe, u slučaju da Lee ondje stoji.

Ali on nije bio u stanu, to sam znala jer sam sve već jedanput provjerila. Ulazna vrata bila su čvrsto zatvorena i zaključana, kao i svakoga dana otkako se Stuart doselio. Vrata stana također su bila sigurno zaključana, ja sam ih zaključala i provjerila ih. I balkonska su vrata bila zaključana. Sve u stanu bilo je u redu - u redu - dok na kraju nisam došla u kuhinju spraviti si nešto za jelo.

Čekala sam da tjeskoba prođe, odlučna da se neću predati. Prvo dugme, a sad ovo.

Crveno dugme s komadićem tkanine bilo je poput upozorenja - manje suptilnog od ove nove poruke. Prva poruka bila je poput zastave, doslovno poput crvene zastave iako je bila mala, kojom mi je rekao da se vratio, da me pronašao. Bila je to uzbuna, upozorenje. Znao je da će me bilo tko komu to kažem čudno gledati i pomisliti kakva to osoba željna pozornosti može otrgnuti dugme s nečega, staviti ga u džep i onda doživjeti napadaj panike. Ali, ovaj put je znao da nikome ništa neću reći. Koja je svrha? Nijedna razumna osoba ne bi povjerovala da je netko provalio i bez ikakvih tragova samo ostavio nekoliko komada posuđa na cjedilu.

Zdjelicu, žlicu i šalicu bacila sam u kantu za smeće, a vrećicu sam iznijela na odmorište. Nakon toga skuhalo sam si čaj i malo razmislila.

Trebala sam se iseliti. Trebala sam početi tražiti novi stan još onda kad sam pronašla dugme u džepu hlača, prije gotovo mjesec dana. Shvatila sam da je za to sada prekasno - on će me slijediti, vidjet će da gledam nove stanove i znat će gdje ću živjeti prije nego što se uopće uselim.

Čak i kad bih pobjegla, kad bih sve ostavila i vlakom nekamo otišla, opet bi me pronašao. A osim toga, nisam mogla sve ostaviti - posao, stan, Stuarta. Misli koje su začete u Alistairovoj ordinaciji postajale su sve jasnije i pridonijele su mojoj odlučnosti. Što bih postigla bježanjem? Nije mi uspjelo prošli put, ne bi mi uspjelo ni sada. Morat ću ostati. Morat ću se pripremiti za borbu.

Subota, 12. lipnja 2004.

Vrata su se otvorila takvom silinom da sam poskočila i prestala vrištati.

Bila sam posve nespremna za ono što je uslijedilo - njegova šaka poletjela je prema momemu licu i zabila mi se u jagodičnu kost tako da sam odletjela unatrag, a stražnjim dijelom glave, koji je već bio ozlijeđen, udarila sam o zid kad sam pala.

Na trenutak se nisam mogla pomaknuti, bila sam izvan sebe, ali ionako nisam imala vremena razmišljati o svom sljedećem potezu. Zgrabio me za kosu i povukao pa me još jače udario. Ovaj put šaka mi se zabila u nos pa je krv počela šikljati iz njega, a ja sam ošamućeno gledala kako se na sivom tepihu stvara crvena lokva. Gušila sam se, jecajući, povraćajući.

- Umukni! - povikao je. - Što ti je, k vragu, palo na pamet da si tako vrištala?

- Pusti me - tiho sam ga molila.

- Neće ići, Catherine. Ne sada.

Ovaj put sam se pokušala izmaknuti prije nego što me udario u desno oko, u hrbat nosa. Stavila sam ruku na lice, pokušavši ga zakloniti, a on ju je maknuo i stavio na pod. Gledala sam ga kako mi staje na prste i čula kako pucaju.

Suzdržala sam se da ne zavrištim, bol me probadala. - Nemoj, molim te, Lee, nemoj više. Molim te.

- Skidaj se.

Pogledala sam ga. Desno oko nije se moglo smiriti.

- Ne, nemoj... Molim te.

- Skini prokletu odjeću sa sebe, ti glupa, prljava kujo. Odmah.

Sjedeći sam skinula sako s ramena. Desnu ruku nisam mogla normalno micati, prsti su mi počeli oticati. Uskoro je izgubio strpljenje pa mi je sam skinuo jaknu, strgnuvši je s bolnih ramena. Bluzu je samo poderao. Onda me podigao na noge, počupavši me za kosu koju je bacio na tepih te je ruku obrisao o traperice, a potom mi skinuo suknju.

Onda je zastao. Smučilo mi se od pomisli na njega, ali svejedno sam podigla glavu. Htjela sam ga pogledati u oči i vidjeti što namjerava.

Svom snagom nastojala sam usredotočiti se na njegovo lice. Podsmijeh. O, Bože. Oh, k vragu - uživao je. Uistinu je uživao u ovome.

Dok sam ga gledala, posegnuo je u stražnji džep traperica i izvadio nož, džepni nož crne drške, zaobljene oštrice, djelomično nazubljene, dužine otprilike trinaest centimetara.

Pronašla sam snage da progovorim, da ga molim, preklinjem, plaćući. - Ne, Lee, nemoj, nemoj, molim te, nemoj...

Približio se i stavio oštricu ispod mojih gaćica na bok, a kad ih je prerezao, začuo se čist, jasan zvuk. Na goloj koži osjetila sam hladnu oštricu. Nisam se mogla pomaknuti.

Potom je to ponovio na drugoj strani. Stavio mi je ruku između nogu i povukao gaćice. Zakoračio je unatrag i odmjerio me. - Ružna si - rekao je, s podsmijehom.

- Jesam - rekla sam. I ja sam to osjećala.

- Toliko si smršavjela da izgledaš kao jebeni kostur.

Slabašno sam slegnula ramenima.

- Tako si jebeno mršava. Prije si mi se sviđala, dok si imala malo mesa. Bila si tako prekrasna, tako predivna, da te nisam mogao prestati gledati, znaš?

Ponovno sam slegnula ramenima. Desno oko počelo mi se zatvarati, a glava me jako boljela. Pogledala sam u krv koja mi je iz slomljenog nosa curila po tijelu. Posvuda krv. Tko bi rekao da toliko krvi može iscuriti iz jednog nosa?

Teško je uzdahnuo. - Ne mogu te takvu jebati. Nisi uopće privlačna, znaš? Kimnula sam.

Okrenuo se i izišao iz sobe, ali prije nego što sam shvatila da je otišao, ponovno se vratio noseći nešto, nešto crveno. Bacio je to na mene, a tkanina je skliznula po mojoj goljoj koži poput poljupca, tako je bila nježna.

- Obuci je.

Moja crvena haljina. Pronašla sam otvor, navukla je preko glave suzdržavajući suze i povukla prema dolje.

Pogledala sam ga i pokušala se nasmiješiti. Pokušavala sam izgledati privlačno. Ovaj put me rukom opalio preko usta. Pala sam na pod, a bolje bila toliko jaka, toliko prodorna, da sam se počela smijati. Umrijet ću ovdje, a nisam se mogla prestati smijati.

Bio je na meni i razmaknuo mi noge stenjući. Potom mi je podigao haljinu do struka. Čula sam kako se dere, a to kao da ga je još više napaljivalo.

Što je bilo najgore od svega, nije smrdio po alkoholu. Čak nije bio ni pijan, nije mu to moglo poslužiti kao isprika.

Ležala sam i smijala se sama sebi, a on je stenjao i gurao ga u mene, neprestano ga nabijao, a ja sam mislila kako je bol, ta bol koja je dolazila iz ozlijeđenih zglobova, slomljenih prstiju, nosa, glave, desnog oka, razbijenog kuta usana iz kojih je curila krv, a ja sam je pila, kušala, gotovo poželjevši da je ima još, mislila sam kako je sve to jebeno smiješno. Tako ironično! Gotovo sam sjela u zrakoplov za New York, a nisam se uopće morala truditi oko toga. Mogla sam ostati ovdje, zaključati se u gostinjsku sobu i čekati ono što je bilo neizbježno.

Bol koja je dolazila od njegova silovitog jebanja nekako nije bila gora od svega ostalog. Na kraju krajeva, to sam već doživjela. Dok me silovao, nije radio ništa drugo. Nije me ubijao.

Petak, 28. ožujka 2008.

- Kako ide? - upitao je Alistair kad sam ušla u njegovu ordinaciju.

- Solidno - rekla sam. Predala sam mu list papira koji sam marljivo ispunjavala cijeli tjedan.

S lijeve strane bile su napisane prisilne radnje provjeravanja poredane po važnosti, potom prisilne radnje izbjegavanja, posložene po istom načelu. Počeli smo s onim najlakšima. Svakoj radnji dodijelila sam broj bodova od 0 do 100, ovisno o tome koliko bi me nešto uzrujalo kada ne bih određeni ritual odradila ispravno.

Najgore je bilo neprovjeravanje vrata, čemu sam dodijelila 95 bodova. Najmanje, neprovjeravanje prozora kupaonice, dobilo je 40 bodova. Prisilne radnje izbjegavanja: izbjegavanje gužve 65 bodova, policije 50, a ono crvene boje, naravno, nakon nedavnog incidenta, bilo je najgore - 80 bodova. Ispod toga bila su pravila: kupovanje određenim danima, jedenje određenim danima, što nije bilo tako strašno kao prije, pa sam svakom pravilu dodijelila po 20 bodova. Ali najvažnije pravilo - ispijanje čaja u točno određeno vrijeme - dobilo je 75 bodova.

Dobila sam zadatak da se izložim najmanjim strahovima koliko god je moguće.

Osim ovih bodova, napisala sam i koliko sam bila uzrujana nakon tog izlaganja strahu, kad je tjeskoba popustila.

Alistair je čitao moj popis i kimao te povremeno podizao obrve. Osjećala sam se kao učenica koja pokazuje zadaću učitelju. - Dobro, vrlo dobro - rekao je.

- Podsjeća me na onaj dio u Harryju Potteru, znaš, kad se suočavaju s nečime što ih najviše plaši pretvarajući to u nešto smiješno.

- Da. Ili, recimo, na Hamleta.

- Na Hamleta?

- "Jer ništa nije ni dobro ni zlo, nego mišljenje ga takvim čini." Uglavnom, reci mi što si sve pokušala.

Duboko sam udahнула. - Pa, uspjela sam pogledati neke policijske programe na televiziji. Počela sam s filmom, ali onda sam uspjela pogledati onu emisiju gdje snimaju iz stražnjeg dijela policijskog auta. - I?

- Bilo je dobro. Htjela sam ugasiti, ali nisam. Duboko sam disala dok sam to gledala, a na kraju je bilo i zanimljivo. Stalno sam si govorila da to nije stvarno.

Mislila sam da ću poslije toga imati noćne more, ali nisam ih imala.

- To zvuči odlično. Ali, moraš biti oprezna s time da si govoriš kako to nije stvarno. U stvari, bilo bi bolje da si to uopće ne govoriš. Unutarnji razgovor još je jedan oblik sigurnosnog ponašanja. Pokušaj ponovno, ali samo gledati program i uživati u njemu. Samo ga doživi kao bilo koji drugi televizijski program.

- Dobro.

- A kako ide provjeravanje?

- Kupaonicu više ne provjeravam. Izostavila sam je iz rituala provjeravanja kada dođem kući.

- I kako je to prošlo?

- Iznenadujuće lako.

- Stresu koji proizlazi iz toga dala si samo pet bodova. Odlično.

To je bila istina. Kupaonicu sam samo zaobišla. Rekla sam si kako nema šanse da nije sigurna - na kraju krajeva, taj glupi prozor čak se ne može ni otvoriti, ali svejedno sam ga prije provjeravala. U početku nije bilo tako dobro.

Kad sam završila s provjeravanjem svega ostalog, imala sam čudan osjećaj, a još sam dugo nakon provjeravanja sjedila i zurila u vrata kupaonice, sve vrijeme razmišljajući o tome kako je sve u redu i zamišljala kako prizor nije otvoren. Nakon nekog vremena to me prošlo i nisam se osjećala tako loše.

Uočavanje napretka bila mi je odlična motivacija. Htjela sam otići kući i pokušati još nešto, nešto teže.

Naš sat je gotovo istekao, kad je Alistair ponovno uzeo moj popis. - Mislim da trebaš obratiti pažnju kako nedostaje nekoliko elementa na tvom popisu - rekao je.

- Na primjer?

- Razmisli malo. Što je tvoj najveći strah? Onaj ogromni.

Razmislila sam, isprva ne znajući na što misli, a onda sam iznenada shvatila i nisam ništa htjela reći. Osjetila sam tjeskobu o kojoj smo upravo razgovarali - otkucaji srca bili su sve brži, a ruke su mi počele drhtati.

- Ovdje si sigurna. Pokušaj to izgovoriti.

Čula sam svoj glas kako dolazi iz daljine. - Lee.

- Tako je. Morat ćeš se suočiti i s tim strahom, inače suočavanje s ostalim strahovima baš i nema smisla. Mislim da bi bilo bolje što prije suočiti se s tim strahom. Svi ostali strahovi proizlaze iz toga glavnog straha, zar ne? Dakle, ako se suočimo s tvojim osjećajima prema Leeju, i ostali strahovi trebali bi popustiti. Zar to nema smisla?

- Ima - rekla sam. Naravno da je imalo smisla. Da se više ne bojim Leeja, ne bih morala provjeravati vrata i raditi glupe besmislene stvari na koje potratim cijeli dan, zar ne? Sve je to zvučalo preočito. - Ali to nije beznačajan strah, zar ne?

Mislim, shvaćam da je smiješno provjeravati ladicu s priborom za jelo šest puta, da je to gubitak vremena. Ali strah od Leeja je stvar samoočuvanja.

Alistair je kimao. - Da, ali moraš shvatiti da ne govorimo o istoj stvari. Sjedne strane postoji Lee, a s druge pomisao na Leeja. Lee kao takav vjerojatno živi svojim životom negdje na sjeveru. Ali pomisao na Leeja uznemirava tvoj život. Misliš da ga vidiš kad si negdje vani. Zamišljaš da će ti pokušati provaliti u stan. Dakle, moramo se suočiti s tom pomisli na njega, tom slikom o sveprisutnoj figuri koju si stvorila u mislima, tim izvorom svih loših stvari.

Počela me boljeti glava.

- Znači, ne kažem da bi trebala pronaći pravog Leeja, suočiti se s njim i čekati da anksioznost prođe. Moraš se suočiti sa svojom percepcijom njega, kao što se suočavaš s prisilnim radnjama, pomoću tehnike izlaganja i prevencije reakcije.

- Kako? Kako da to učinim?

- Samo dopusti da ti misli dođu i odu. Prisjeti se svega. Neka napetost dođe, čekaj dok ne popusti, a potom, prije nego što ode, opet pomisli na njega. Kad si u stanu, zamisli da on ulazi u sobu. Stvori si tu sliku. Zamisli da stojiš ispred njega, da ga gledaš u oči. A onda čekaj da napetost popusti. To su samo misli, Cathy. Neka dođu i odu.

To je zvučalo tako lako.

- Hoćeš li pokušati?

- Što... sada?

- Možemo pokušati i sada. Ali moraš pokušati i kod kuće. U početku zamoli Stuarta da bude pokraj tebe, ako želiš. Ali nemoj se osloniti na to da će te on smiriti. Moraš se sama smiriti.

- Nisam sigurna da to mogu.

- To ovisi o tebi, naravno. Ali razmisli kako bi ti bilo da se ne bojiš Leeja. Vrijedi pokušati, zar ne? Ako sada pokušamo, moglo bi ti biti lakše učiniti to kod kuće.

Ovdje barem nećeš doći u iskušenje provjeravati vrata. Što kažeš na to? Nisam odgovorila.

- Razmisli prvo koliko bi te uzrujalo da misliš na Leeja. Poslužimo se našim sustavom bodovanja. Od 0 do 100, što misliš, koliko bi to bilo?

- Samo da mislim na njega? Devedeset.

- Dobro. Idemo pokušati, može?

Zažmirila sam, ne znajući što radim ni hoće li sve poći krivo. Nije mi bilo teško zamisliti Leeja. Ionako mi je stalno bio u mislima, čak i ako sam to pokušavala potisnuti. Ovaj put, pustila sam misli da dođu. Zamislila sam svoj stan. Sjedila sam na kauču i gledala prema vratima. Čekala sam. Zamišljala sam kako se vrata otvaraju, a Lee stoji na ulazu.

Osjetila sam nalet straha, srce mi je počelo brže tući, a suze su mi navrle na oči.

- Tako - rekao je Alistair. - Pusti ih neka dođu, nemoj ih sprječavati.

Zamislila sam ga kako hoda prema meni. Lee je, kao i uvijek, bio zgodan, kratke plave kose, tena koji je uvijek bio malo tamniji čak i usred zime. Te oči, plavetnije od ljetnoga neba. Ta krupna građa, mišićave ruke i prsa. Došao je do kauča i pogledao me. Čak se i nasmiješio.

Čekala sam. Već sam osjetila da je napetost manja nego kad sam počela razmišljati o njemu. Očekivala sam da će ovo završiti pravim napadajem panike, ali uopće nije bilo tako strašno.

- Pričaj mi o onome što zamišljaš - rekao je Alistair.

- Lee je u mom stanu - rekla sam. - Samo stoji ondje.

- Dobro, dobro. A sad zamisli kako odlazi. Neka sjedne u auto i odveze se. Uspjela sam. Okrenuo se, namignuo mi - nemam pojma odakle je to došlo - i zatvorio vrata za sobom.

Pošla sam do prozora, gledala ga kako ulazi u auto, srebrni auto, zatvara vrata i odlazi. Zamislila sam se kako se vraćam na kauč i palim televizor.

Otvorila sam oči.

- Kako je bilo?

- Uspjela sam - rekla sam.

- A sada razmisli o tjeskobi. Koliko bi bodova dala sada, dok razmišljaš o njemu?

- Oko... oko sedamdeset. Možda osamdeset.

- Dobro. Vidiš? Ti to možeš. To je dobar početak.

Subota, 12. lipnja 2004.

Dugo je trajalo, a na kraju, gotovo da mi je bilo žao što je bilo gotovo. Izvukao ga je iz mene, odmaknuo se i sjeo naslonjen na zid, držeći ruke na glavi. Vidjela sam svoju krv na njegovim rukama, na njegovu licu. Onda sam čula kako jeca. Oprezno sam se podigla u sjedeći položaj.

- Što to radim? - rekao je slomljena glasa. - O, Bože. Što k vragu?... Pogledala sam ga, a on je plakao.

Dok sam mu se približavala, sve me boljelo. On je plakao, a ja sam sjela pokraj njega, naslonila se na zid i zagrlila ga. Naslonio je glavu na moj vrat, a suze su mu niz lice klizile na moju kožu.

Smrskanu sam šaku, na kojoj su tri bolna, hladna prsta bila debela poput kobasica, stavila na njegov obraz. - Dobro je. - Glas mi je zvučao izobličeno, a usnica mi je bila rasječena i nateknuta. - Dobro je, Lee. Sve je u redu, doista.

Dugo je plakao naslonjen na mene, a ja sam ga držala u zagrljaju pitajući se hoću li se na kraju ipak izvući iz svega.

- Zatvorit će me - rekao je, glasno jecajući - zbog ovog će me strpati u zatvor.

- Ma neće - tješila sam ga. - Neću ništa reći. Bit ćemo dobro, stvarno. Samo ti i ja.

- Stvarno? - Pogledao me poput djeteta.

Pitala sam se vidi li moje uništeno lice. Jesam li izgledala dovoljno utješno? Kako je, pobogu, mogao misliti da će išta biti u redu nakon ovoga?

Morala sam nastaviti na ovaj način, to mi je bila jedina šansa. - Moraš mi dopustiti da se malo operem.

- Naravno.

Začudo, ustao je i otišao iz sobe.

Dopuzala sam do kupaonice, uspjela ući pod tuš i stajati ondje. Gledala sam krv kako se razrjeđuje i u gotovo prekrasnim uzorcima kovitla na bijelom emajlu. Isprala sam pišalinu iz kose, pokušavajući ne gledati u grude dlaka koje su otpadale i začepile odvod. Koža mi je bridjela, desna ruka i dalje je bila neupotrebljiva. Pitala sam se što će se dogoditi ako mi ne namjeste slomljene kosti u ruci.

Srećom, ručnik u kupaonici bio je tamnoplave boje, a ne bijel, tako da krv koja je kapala s mene dok sam se oprezno brisala nije bila previše uočljiva. Krvarila sam i između nogu. Vjerojatno sam imala mjesečnicu, pomislila sam, koja mi je kasnila.

Nisam previše razmišljala o tome, kašnjenje sam pripisala mršavljenju, stresu, nepravilnoj prehrani.

Kao da se sve to događalo nekome drugom. Otišla sam u spavaću sobu i uzela uloške, gaćice, odjeću - traperice, remen, široki džemper. Mogla sam pobjeći, baš tada. Mogla sam

pobjeći na ulicu i doživati pomoć.

Ali u tome je bila kvaka. Nisam mogla pobjeći. Nisam imala kamo otići. Nisam mogla pozvati policiju, zar ne? On je bio jedan od njih. Pogledali bi me, a on bi izmislio priču kako sam traumatizirana zbog nekog slučaja na kojem on radi na tajnom zadatku i kako odajem znakove duševne bolesti, a on mi pokušava pomoći. Odveli bi me u bolnicu, pokrpali me, a onda bi me zatvorili na psihijatrijski odjel. Ili još gore, poslali bi me kući. Lijevom sam rukom nemoćno pokušala oprati krv u gostinjskoj sobi. Krvi je bilo posvuda - na zidovima, na tepihu, na vratima. Na kraju sam odustala i otišla dolje.

Petak, 28. ožujka 2008.

Kad sam se vraćala iz Kuće Leonie Hobbs, brzo sam hodala, dugačkim korakom, a puls mi se ubrzavao. Ako se večeras fizički umorim, imam šanse zaspati. To je barem bila moja teorija. Sve mi je teže bilo zaspati u svome stanu; satima sam ležala budna i osluškivala zvukove izvana. Bilo mi je čak teško i spavati sa Stuartom u njegovu stanu; svaki zvuk koji sam čula kao da je dolazio iz moga stana.

Kad sam s glavne ceste skrenula u Lorimer Road, iščeznula je buka prometa.

Čula sam korake koji su bili savršeno usklađeni s mojima. Nekoliko metara čak sam i mislila da su moji. A onda sam shvatila da je netko na pločniku iza mene.

Mislila sam da je daleko pa sam se osvrnula. Samo nakratko.

Iza mene je hodao neki muškarac, tridesetak metara daleko, uhvativši moj korak.

Tamna odjeća, majica s kapuljačom koju je navukao na glavu. Nisam mu mogla vidjeti lice zato što je bilo u sjeni ulične rasvjete. Samo sam vidjela njegov dah na hladnom zraku.

Ubrzala sam i čekala da uskladi svoj korak s mojim. Zvuk njegovih koraka bio je iritantan.

I on je ubrzao.

Na kraju Lorimer Rooda, opet je bila glavna cesta. Vidjela sam autobuse koji su stajali u gužvi, ali barem ću moći ući ujedan od njih ako budem morala. U bilo koji. Prije nego što sam došla do glavne ceste, shvatila sam da više ne čujem zvuk tih koraka. Osvrnula sam se. Muškarca više nije bilo. Sigurno je ušao u neku kuću.

Poslije, kad sam došla kući, samo sam tražila i tražila znak. Provjerila sam vrata, prozore i kuhinju. Čak sam provjerila i kupaonicu, što nisam radila već tjednima. Znala sam da je bio ovdje. Mogla sam ga namirisati, osjetiti njegovu prisutnost, kao što zec može namirisati lisicu.

Trebao mi je još cio sat nakon provjeravanja prije nego što sam pronašla to. U kuhinjskoj ladici, koju sam već provjerila - jedan nož i jedna vilica, stavljeni ispod ostalog pribora, pažljivo skriveni u pogrešnom pretincu.

Subota, 12. lipnja 2004.

Bio je u kuhinji i miješao čaj. Sretan obiteljski prizor nakon svega što se dogodilo prije pola sata bio je malo čudan.

Nasmiješio mi se. Plava kosa sprijeda mu je bila umrljana krvlju, kad je krvavim rukama prošao kroz kosu. Poljubio me u obraz, a ja sam mu se uspjela nasmiješiti pa mi se posjekotina na usnici ponovno rastvorila. - Jesi li dobro? - upitao me. Kimnula sam. - A ti?

- Jesam. Žao mi je.

- Znam.

Otišli smo u dnevnu sobu, a ja sam se oprezno spustila na kauč.

- Nisam htio da odeš - nemoćno je rekao. Sjedio je u naslonjaču preko puta mene i tako mi dao malo prostora. Osjetila sam da je sav bijes izišao iz njega. Ako mislim pobjeći, sad je pravi trenutak. Ali nisam imala nimalo snage.

- E pa, sad više nikamo ne idem, zar ne? - Glas mi je zvučao čudno, ne samo zbog nerazgovjetnog izgovaranja riječi zato što su mi usta bila izobličena nego mislim da mi je i uho bilo ozlijeđeno. Čula sam zvonjavu, zujanje.

- Zašto si to učinio? - upitala sam, iako sad to uopće nije bilo važno. Mislila sam ono što sam rekla. Odlučila sam da više neću pokušavati pobjeći.

Lee je izgledao izmoždjeno. Koža mu je bila blijeda, bio je umoran, a njegove svijetloplave oči bile su mutne. - Htio sam vidjeti što ćeš učiniti.

- Jesi li ono ti bio na telefonu? Pretvarao se da si Jonathan?

Kimnuo je. - Mislio sam da ćeš me prepoznati, ali nisi. Napravio sam si e-mail adresu. U stvari, sve je bilo vrlo jednostavno. Nikad nisam mislio da ćeš povjerovati. Nikada nisi provjerila da vidiš je li to istina, zar ne?

- Kako si tako brzo stigao do Heathrowa? - Još me jedino to mučilo. Odmahnuo je glavom i uzdahnuo. - Catherine, ponekad si stvarno nevjerojatno glupa, znaš?

Slegnula sam ramena. Pa što onda? Bio je u pravu.

- Imam plava rotacijska svjetla i sirenu. Gužva i ograničenje brzine ne igraju mi nikakvu ulogu.

S tom spoznajom nije mi bilo ništa lakše.

- Ali, znaš, bogme si me izvozala.

- Stvarno?

- Nisam mislio da ćeš ići vlakom. Mislio sam da ćeš voziti do Heathrowa. Kad ti nisam mogao pronaći auto na autocesti, upalio sam rotacijsko svjetlo i odvezao se do Heathrowa. Znaš koliko je malo nedostajalo da udeš u taj zrakoplov? Da nisam vozio tako brzo, ukrcala bi se i odletjela.

Nisam željela razmišljati o tome, o tome koliko je malo nedostajalo da budem slobodna.

Bilo je to prebolno.

- A što je s kamerama na aerodromu? Zar se neće vidjeti da si se samo pretvarao da me hapsiš?

- Ne brinu me kamere. One su posvuda na aerodromu: u svim trgovinama, na svim ulazima i izlazima, pokriven je svaki centimetar. Ali sve je u vlasništvu različitih kompanija, a polovina kamera uopće ne radi ili je kvaliteta snimke toliko loša da se išta može razaznati, ili se pak vrpce presnimavaju svaka dvadeset četiri sata jer nemaju novac da kupe nove. Često je osoba koja je zadužena za njih na odmoru, a nitko drugi ne zna kako radi sustav. Čak i kad bi mogli sve skupiti, trajalo bi godinama da se pregledaju snimke samo tog dana. A ako znaš koga treba nazvati, možeš lako riješiti problem. Da budem iskren, više me brinuo APNR.

- Što?

- Sustav za automatsko prepoznavanje registarskih tablica. Tako bi se moglo dokazati da je auto išao do Heathrowa na dan kad sam u uredu trebao provjeravati zapisnike o nadzoru. Ali zamijenio sam tablice.

Ovo nije imalo smisla. Pitala sam se koliko ću još dana izdržati.

Nakon što sam popila čaj i pojela sendvič koji mi je spravio, zajedno smo gledali televiziju pretvarajući se da je sve u redu. U jedanaest sati rekao mi je da se skinem. Učinila sam to bez pogovora, iako mi je bilo teško učiniti to samo jednom rukom. Kad sam se skinula u gaće, rekao mi je da ispružim ruke. Ja sam to učinila, a on mi je opet stavio lisice. Istoga trena hladnije metal zarezao moju ranjenu kožu i odmah sam osjetila prodornu bol. Odveo me natrag u gostinjsku sobu i bacio mi deku.

Sjela sam na pod, a on je stajao na ulazu. Mislila sam da će otići, ali nakon nekoliko trenutaka zatvorio je vrata, sjeo na pod i naslonio se na zid.

- Nikad ti nisam ispričao o Naomi - rekao je.

Subota, 29. ožujka 2008.

U subotu sam se rano probudila i otišla na trčanje.

Kosu sam svezala u rep, budući da je bila one iritantne duljine - dovoljno duga da mi je vjetar nanosi u oči, a prekratka da se napravi bilo što elegantno. Rep je bio veličine prokulice, a jedino čime sam ga mogla povezati bila je ona grozna crvena gumica koja poštarima ispadne kad vam donesu poštu. Kad sam počela trčati, bilo je još prerano za gužvu i bilo je prohladno. Krenula sam pravilnim korakom prema parku, a pločnik mi je pod nogama bio mokar. Sada je bilo oblačno, ali poslije bi mogao biti lijep dan. Mogla bih poći u kupnju. Mogla bih si potražiti novu odjeću.

Nisam si već dugo kupila ništa novo. A i poradit ću na nečemu. Poradit ću na OKP-u. Alistair je rekao da nastavim tako, da vježbam i da ne dopustim da tjeskoba posve ode. Trebam se naviknuti na nju. Na to da ode sama od sebe, a ne da je smirim provjeravanjem.

Kad sam se vratila u Ulicu Talbot, namjerno sam odmah ušla unutra, bez uobičajenog prolaska kroz stražnji prolaz. To je bio čudan osjećaj, a čim sam provjerila ulazna vrata i vrata stana gospođe Mackenzie, odmah sam provjerila zastore u stanu, ovaj put iznutra. Sve je bilo u redu. Provjerila sam vrata stana, bila su u redu. Provjerila sam ostatak stana osim kupaonice, sve u redu.

Razmišljala sam o tome kako bih trebala izići i provjeriti stan iz prolaza, ali sad kad sam bila unutra, to baš nije imalo smisla. Svejedno sam bila nervozna.

Obukla sam traperice i džemper i dok sam provjeravala spremajući se izići, odlučila sam da više neću provjeravati ladicu s priborom za jelo. Htjela sam to učiniti posljednji put, za svaki slučaj, ali ipak nisam. Kako bih to nadoknadila, u potpunosti sam se usredotočila na vrata stana. To je vjerojatno bilo varanje, jer sam zamijenila jedno sigurnosno ponašanje drugim, ali svejedno mi nije baš pomoglo.

Kad sam sjela u autobus, pokušala sam procijeniti razinu anksioznosti i zaključila da je negdje oko četrdeset. To uopće nije bilo loše. Osobito ako uzmem u obzir da sam ionako većinu dana bila napeta, uvijek u iščekivanju da će se on pojaviti, uvijek očekujući da će se dogoditi nešto loše. U stvari, čak i nakon toga što nisam provjerila kupaonicu i ladicu s priborom za jelom, vjerojatno sam se osjećala bolje nego što bih se inače osjećala kad izlazim vikendom.

Nisam mogla vjerovati da mi to uspijeva. Nisam mogla vjerovati da se osjećam bolje.

Autobusom sam došla do Camdena, izišla kod Camden Locka i počela obilaziti trgovine. Razmišljala sam o tome da odem do grada, do Ulice Oxford možda, ali to bi doista bilo zastrašujuće. Ovo je bio dobar početak.

Znala sam što tražim, što želim kupiti, a kad sam to napokon ugledala u jednoj trgovini rabljenom robom, znala sam da je moram uzeti.

Bila je to potkošulja od crvene svile, slična onoj koju mi je sirota Erin darovala za Božić.

Veličina je bila S. Gledala sam je nekoliko trenutaka, osjećajući reakciju svoga tijela, kako mi sve govori da odem, da pobjegnem od toga. To je samo potkošulja, rekla sam samoj sebi. To je saliven komad tkanine. Neće me ozlijediti, ne može me ozlijediti.

Nakon nekoliko trenutaka dodirnula sam je. Bila je nježna, iznimno nježna i iznenađujuće topla, kao da ju je netko maloprije skinuo sa sebe.

- Želite li je probati? - Okrenula sam se i ugledala nisku djevojku kratke crne kose s intenzivnim plavim pramenovima.

- Samo gledam, hvala.

- To je vaša boja - rekla je. - Probajte. Ne grize.

Morala sam se nasmijati. Bila je posve u pravu. Uzela sam vješalicu i pošla u kabinu, koja se sastojala od niše u stražnjem dijelu trgovine i pamučnog zastora koji je visio na tri zveckajuća metalna koluta. Srce mi je tuklo.

Nemoj ništa misliti. Samo je probaj.

Skinula sam džemper, leđima okrenuta od ogledala. Skinula sam potkošulju s vješalice i obukla je preko glave, zatvorenih očiju. Bilo mi je malo zlo, vrtjelo mi se, kao da sam na nekoj divljoj vožnji ringišpilom. Učinila si to, rekla sam si. Sad ćeš morati otvoriti oči i pogledati.

Pogledala sam. Ali ne u ogledalo, nego u svoje tijelo.

Nijansa je bila drukčija od one na haljini. Bila je crvena poput trešnje, a ne onako izazovno grimizna kao haljina. Potkošulja je bila nježna, prekrasna, a zlatna nit bila je provučena na donjem rubu.

Bilo mi je dosta. Skinula sam je, stavila na vješalicu i navukla džemper preko glave. Poriv da odem oprati ruke bio je vrlo jak. Stavila sam vješalicu tamo gdje sam je i našla i odmah otišla iz trgovine, prije nego što je trgovkinja mogla reći bilo što.

U blizini se nalazila klupa. Sjela sam na nekoliko trenutaka dok su ljudi prolazili pokraj mene i mislila na to koliko sam uplašena te sam čekala da to prođe. Već sam znala što ću učiniti, a sama pomisao na to me plašila. Ne znam kad sam postala tako hrabra. To mi prije baš i nije polazilo za rukom, zar ne?

Kad sam se bila na razini oko trideset, ustala sam i nastavila obilaziti trgovine. Bila je gužva, ali ne toliko velika da se uplašim. Pronašla sam trgovinu začina i kupila mješavinu meksičkih začina za Stuarda. Pokraj trgovine bila je knjižara s rabljenim knjigama pa sam neko vrijeme ondje gledala romane i vodiče, čak i knjige o samopomoći.

Nakon toga, sjela sam u jedan kafić i naručila čaj. Inače bih sjela u stražnji dio kafića, što dalje od vrata, da me nitko ne vidi i da ja mogu vidjeti svakoga tko ulazi prije nego što netko vidi mene. Natjerala sam se da sjednem pokraj prozora.

Srećom, ispred kafića bili su stolovi za kojima su sjedili ljudi pa se nisam osjećala posve izloženom, ali svejedno se nisam baš osjećala ugodno.

Stuart mi je već poslao tri poruke, vjerojatno između seansi s pacijentima. Kako sam, što planiram i slično. Odgovorila sam mu.

S, kupujem u Camdenu. Možeš li vjerovati? Da ti nešto kupim? C x Brzo mi je odgovorio. Znači li to da ćemo sljedeći vikend zajedno u kupnju? S x

Nasmijala sam se. Već me cijelu vječnost pokušava nagovoriti da idemo u kupnju. A to mu je uspjelo jedino pod krinkom da idemo na izlet, kao onaj put kad smo išli u Brighton.

Gledala sam kako ljudi prolaze pokraj mene i očekivala da ću vidjeti nekoga sličnog Leeju. U stvari, gotovo sam se nadala da će se to dogoditi kako bih mogla testirati svoju reakciju. Ali nijedan muškarac slične građe nije uzrokovao strah u meni.

Bilo je vrijeme da se vratim.

Nisam previše razmišljala, samo sam se vratila. Ušla sam u trgovinu. Trgovkinja mi se nasmiješila. - Bok - rekla je. - Imala sam predosjećaj da ćete se vratiti.

I ja sam se njoj nasmiješila. - Nisam mogla odoljeti - rekla sam, uzela potkošulju i stavila je na pult.

- Koji broj cipela nosite? - pitala je i gledala mi noge pokušavajući procijeniti veličinu.

- Trideset devet - rekla sam. - Zašto?

- Upravo sam dobila ove. - Uzela je kutiju s cipelama i podigla poklopac. U kutiji su stajale crvene cipele od antilopa s potpeticom, otvorene pete i palca.

Zamamna crvena, boja trešnje. Bile su nove, čak je još i papir bio u njima. - Probajte ih - rekla je. - Piše da su broj trideset i osam, ali nikad se ne zna.

Skinula sam tenisice i čarape pa obula cipele. Bile su mi dobre. Bilo je čudno ponovno stajati u potpeticama. Pogledala sam u svoja stopala. Kako je sve ovo bilo neobično. Kako je bilo čudno imati cipele na nogama i osjećati se dobro, možda malo ošamućeno, ali nema veze.

- Uzet ću ili - rekla sam.

- Može za deset funta? Nisam im stigla staviti cijenu.

- Može.

Bilo je neobično i nositi kući potkošulju i cipele u velikoj vrećici. Sjetila sam se Erinina dara i kako sam ga se morala riješiti ne dodirnuvši ga. A sad sam u stvari kupila potkošulju od crvene svile. Vrećica je bila teška pa sam je u autobusu stavila na sjedalo pokraj svojega. Nisam je ni pogledala. Morat ću biti hrabra i uzeti je kad budem silazila na High Streetu. Cijelim putem kući, razina anksioznosti bila je visoka, možda oko četrdeset ili pedeset. Čekala sam da padne, ali nije bilo nekog pomaka.

Išla sam kroz prolaz, ali nisam se zadržavala. Samo sam bacila pogled. Bila sam uplašena, uplašena zbog toga što sam učinila. Provjerila sam ulazna vrata, vrata stana gospođe Mackenzie, a vrećica je stajala na stubama i čekala me. Zamislila sam crvenu potkošulju, kako pulsira poput živog bića.

To je samo komad tkanine, pomislila sam. Ne može me ozlijediti.

Svejedno sam vrećicu odnijela sve do zadnjeg kata i ostavila je u Stuartovu stanu, odmah iza vrata.

Kad sam došla kući i sve provjerila, sve je bilo u redu. Odmah sam se osjećala bolje. Izostavila sam ladicu s priborom za jelo, kao i kupaonicu, popila piće, pojela kolačić i osjećala se dobro.

To je bio početak.

Nedjelja, 13. lipnja 2004.

Nisam dugo spavala. Bilo je jako hladno. Nijedan položaj nije bio udoban, sve me boljelo. Kad sam vidjela svjetlo iza zastora, shvatila sam da sam sigurno ipak malo spavala, ali nisam se toga mogla sjetiti.

Jecala sam, tiho, zbog toga u kakvu sam se osobu pretvorila. Izgubila sam volju za borbom. Htjela sam se predati, htjela sam da sve bude gotovo. Sramila sam se same sebe.

A sada, kao da sve već nije bilo dovoljno strašno, samo sam mogla misliti na Naomi.

- Naomi? - rekla sam.

- Ona je bila posao. Izvor. Bila je udana za nekog koga smo htjeli uhititi. Ja sam je lijepim riječima nagovorio da radi za nas. Trebala nam je davati informacije koje bi nam pomogle da ga uhvatimo.

Pogledao je u prste, masnice na njima, a onda ih skupio u šaku i nasmiješio se. - Bila je najljepša žena koju sam ikad vidio.

Trebao sam raditi s njom, ali umjesto toga, jebao sam je i zaljubio se. Oni to nisu znali, mislili su da radim ono za što sam plaćen, ali nakon tog prvog puta nisam se mogao kontrolirati. Htio sam dati otkaz, kupiti joj kuću stotinama kilometara daleko, negdje gdje će biti na sigurnom, daleko od tog smeća koje je bio njezin muž.

- Što se dogodilo? - prošaptala sam.

Pogledao me kao da je zaboravio da sam ondje. Ponovno je stisnuo prste u šaku i gledao kako koža oko članaka prstiju postaje bijela. - Nije se samo jebala sa mnom, nego me i zajebavala. Sve vrijeme dok mi je odavala informacije o njegovim planovima, on joj je govorio što da mi kaže.

Naslonio je glavu na zid duboko uzdahnuvši, a onda je jedanput udario glavom o opeku. I drugi put. - Ne mogu vjerovati da sam bio tako prokleta glup. Vjerovao sam sve što mi je rekla.

- Možda se previše bojala svoga muža - rekla sam.

- E pa, to je njezina pogreška, zar ne?

Malo sam razmislila o tome. - Što joj se dogodilo?

- Došlo je do oružane pljačke, kako smo i očekivali, samo što smo ih čekali na pogrešnoj strani grada. Sjedili smo ondje u autima, parkirani kao idioti, dok je drugi zlatar izgubio četvrtinu milijuna funta, a trgovkinji su bejzbolskom palicom razbili glavu. Upravo u trenutku kad sam se pitao što se, k vragu, događa, dobio sam poruku od Naomi da se nađemo. Otišao sam na uobičajeno mjesto, otvorio vrata njezina auta, a unutra je sjedio njezin muž. Dobro se nasmijao u vezi s tim. Ja sam poslužio njihovoj svrsi, rekao je. Oboje su me pošteno zajebali.

Podigao je koljena i lagano stavio ozlijeđene ruke na njih, a sva je napetost nestala.

- Tjedan poslije nazvala me. Plakala je, rekla mi gluposti kako je on vršio pritisak na nju, kako se bojala, zanimalo ju je jesam li doista mislio ono kad sam rekao da ću joj pomoći da ode od njega. Rekao sam joj da se spakira i da se sastanemo na uobičajenom mjestu.

- Pomogao si joj da pobjegne?

Nasmijao se. - Nisam. Prerezao sam joj grkljan i ostavio je u jarku. Nitko nije prijavio da je nestala. Nitko je čak nije ni tražio.

Ustao je, protegnuo se kao da mi je upravo ispričao priču za laku noć, otvorio vrata i otišao, isključivši svjetlo i ovivši sobu tamom.

Subota, 5. travnja 2008.

Mislim da sam ga danas opet vidjela. Na kraju, gotovo da mi je laknulo.

Stuart je radio dokasna pa sam ga ostavila da spava i otišla do High Streeta po neke namirnice. Počelo je u Coopu - onaj uobičajeni osjećaj da me netko gleda, ali bio je jači nego inače. U trgovini je bila velika gužva, puno ljudi stajalo je između polica, a kamo god sam pošla, lica su bila poznata, kao da je riječ o ljudima koje sam već prije vidjela.

Dok sam čekala u redu na blagajni iza troje ljudi, taj osjećaj postajao je sve snažniji. Podigla sam pogled, a on je stajao na odjelu za voće i povrće, na drugoj strani trgovine i gledao ravno u mene. Nisam uopće sumnjala je li to on ili nije, iako je izgledao nekako drukčije; isprva nisam znala kako.

Rekla sam si da je sve u redu. Dok sam stajala u redu, vježbala sam duboko disanje, pravilno, a svaki udah bio je najvažnija stvar tog trenutka, iako sam zapravo htjela vrisnuti i pobjeći.

To nije stvarno, rekla sam samoj sebi. To je dio OKP-a. To se tvoja bujna mašta poigrava s tobom. On nije stvaran. To je samo neki muškarac koji nalikuje njemu, to već znaš. On nije ovdje.

Kad sam ponovno pogledala onamo, nije ga bilo.

Noseći vrećice s namirnicama, na putu kući sve sam vrijeme provjeravala hoću li ga negdje vidjeti - na ulazu u trgovinu, na prednjem sjedalu jednog od automobila koji su prolazili ili kako prelazi cestu iza mene i odlazi - sve su to mjesta gdje sam ga prije viđala.

Ništa. Možda sam to umislila. Možda je to bio netko tko je nalikovao na njega? Kad sam došla kući, prvo sam provjerila svoj stan prije nego što sam otišla k

Stuartu. Počela sam s vratima stana, potom sam provjerila cijeli stan i završila u spavaćoj sobi. Sve je bilo kao i inače. Bila sam gotovo očajna što nisam pronašla nešto što nije na svom mjestu, nešto što će dokazati da je bio tu, ali nisam izbivala dovoljno dugo. Pogotovo ne ako me pratio. Na kraju krajeva, čak ni Lee nije mogao biti na dva mjesta odjednom.

Probudila sam Stuarta šalicom čaja i poljupcem. Kad je otvorio oči i zijevnuo, podigao je pokrivač i neodoljivo se nasmiješio, pozivajući me da legnem pokraj njega. U tom trenutku ništa nisam željela više nego skinuti se i ušuškati uz svojega toplog, golog dečka.

Nisam mu namjeravala reći za Leeja, ali poslije, kad sam ležala glave naslonjene na njegovo ramenu, iznenada je rekao: - Danas si drukčija nego inače.

Podigla sam glavu i pogledala ga. - Stvarno? Kako to misliš?

Okrenuo se na trbuh i podbočio na laktove tako da me može vidjeti. Uhvatio me za ruku i poljubio u nadlanicu pa polako milovao moje ruke, ožiljke na njima, pažljivo ih gledajući. - Nešto se dogodilo?

Slegnula sam ramenima. - Ništa posebno. Mislim da sam u trgovini vidjela nekoga koga

poznajem, to je sve.

- Misliš Leeja?

Za razliku od mene, njemu nije bio problem izgovoriti njegovo ime. Stuart se mogao jako dobro suočiti sa strahom, imenovati ga, riješiti ga se i krenuti dalje. A to je bilo nešto što sam ja tek počela učiti.

Gledao me pozorno onim svojim zelenim očima, kao da sam jedina osoba na svijetu.

- Viđaš ga sve vrijeme - rekao je. To nije bilo pitanje. Već smo prije razgovarali o tome.

- Ovaj put bilo je drukčije.

- Kako drukčije?

Nisam željela ovo raditi, nisam to željela priznati, jer razgovor o tome učinio bi ga stvarnim. Ako to zadržim za sebe, mogu se pretvarati da sam to umislila. Ali nije imalo smisla pokušavati završiti ovaj razgovor - neće me prestati ispitivati dok ne bude potpuno zadovoljan.

- Nosio je drugu odjeću. Kosa mu je bila kraća. Dobro? Jesi li sad sretan? - Izmigoljila sam iz kreveta i obukla se.

Gledao me onim svojim pogledom koji je dijelom bio razigran, dijelom znatiželjan. - Sjećaš se kad si me prije nekoliko mjeseci pitala zašto ti ja ne bih mogao pomoći?

- Hm.

- E pa, eto zašto. - Uhvatio me za zglob, povukao me na krevet i škakljao dok se nisam počela smijati.

Onda je prestao i ozbiljno me pogledao. - Preseli se k meni - rekao je.

- Ma daj, ionako praktički živim ovdje.

- Pa onda se možeš useliti. Uštedjeti nešto novca. Biti sa mnom sve vrijeme.

- Da me možeš zaštititi?

- Ako to želiš.

A onda sam iznenada shvatila. - Misliš da je to bio on - rekla sam. Uхватила sam ga. - Ne nužno.

- Ne nužno? Što to, k vragu, znači?

Malo je oklijevao prije nego što je odgovorio. - To znači da mislim da si razumna osoba. Znamo da su Leeja pustili iz zatvora prije nekoliko mjeseci. Još uvijek ne znamo kako je ono dugme završilo u tvom džepu. Osim toga, mislim da si svjesna svoga stanja u toj mjeri da znaš kada nešto nije samo dio tvoje mašte, a ti misliš da je to možda bio on, ergo, ja mislim da je to možda bio on.

- Prestani govoriti kao jebeni psiholog - rekla sam i udarila ga jastukom.

- Kad bih se složio s tim, kako bi se ti osjećala? - upitao je, ironično se nasmiješivši.

Zakolotala sam očima.

- Ozbiljno - rekao je kad sam ponovno bila u njegovu zagrljaju. - Ovaj put bilo je drukčije. Dakle, možemo izvesti dva zaključka: najvjerojatnije si vidjela nekoga tko te podsjetio na njega, ali tko je istodobno bio dovoljno drukčiji da ne budeš sigurna, što je neobično.

- I tko me gledao s druge strane trgovine - dodala sam.
- Drugim riječima, sa značajne udaljenosti od mjesta na kojem si se ti nalazila. Nisam htjela misliti na to što bi drugi zaključak mogao biti. Pokušavala sam mu odvratiti pozornost ljubeći ga, dugo, polako, snažno, nekoliko minuta. Dobro se ljubio, bez ikakvih drugih namjera - mogao me samo ljubiti, a da ne poželi nešto više.
- I, hoćeš li pristati? - na kraju je tiho upitao, lica priljubljena uz moje.
- Na što?
- Da dođeš živjeti sa mnom.
- Razmislit ću o tome - rekla sam. Mislim da iskreno nije očekivao ništa više od toga.

Nedjelja, 13. lipnja 2004.

Ostavio me samu veći dio dana. S vremena na vrijeme pitala sam se je li izišao, a onda bih čula zvuk iz nekog dijela kuće i shvatila da je sve vrijeme ovdje. Čulo se udaranje izvana, možda iz garaže? Što je radio?

Neko sam vrijeme gledala kroz prozor, nadajući se da će me netko vidjeti. Pogledala sam u susjedni vrt, želeći da susjedi iziđu pa da počnem udarati po prozoru. Pokušala sam lisicama lupati po staklu, ali buka je bila toliko jaka da sam se uplašila da će on doći gore. A to ionako nije imalo smisla. Nije me mogao čuti nitko osim njega.

Vrijeme se promijenilo, bilo je kišovito i vjetrovito. Više je nalikovalo na listopad nego na lipanj. Sjela sam i naslonila se na zid, čekajući da dođe po mene. Zurila sam u svoja zapešća, u kraste koje su se na njima stvorile preko ogrebotina od lisica. Ako se previše budem micala, rane će se opet otvoriti pa sam mirno sjedila. Nisam mogla saviti tri prsta desne ruke. Koža na njima bila je ljubičasta, s podlivenom krvlju, ali otekline je malo splasnula. Bilo mi je drago što nemam ogledalo. Oko mi je većinom bilo zatvoreno, a u uhu mi je zujalo.

Kad se počelo mračiti, osjetila sam kako me obuzimaju umor i žeđ te sam ponovno legla i zamotala se u deku. Sigurno sam zaspala, jer kad sam se probudila, on je stajao nada mnom, a unatoč tome što mi je nos bio slomljen, osjetila sam nešto.

- Ustani - rekao je odlučnim, ali ne ljutitim glasom. Mučila sam se sjesti jer su me svi udovi boljeli. Od svjetla koje je dolazilo iz hodnika, na podu sam vidjela paketić krumpirića zamotan u papir i lavor s vodom. Nije smrdjelo po bjelilu. Borila sam se s porivom da ne zaronim glavu u lavor i ne popijem svu vodu.

Okrenuo se i zaključao vrata za sobom.

- Hvala - povikala sam promuklim glasom, a onda sam nagnula lavor i izlila vodu u svoja suha usta.

Svjetla su bila ugašena, a vrata zaključana. Nakon nekoliko minuta legla sam na tepih, zamotala se u deku najbolje što sam mogla i udisala smrad pišaline, krvi i bjelila. Sjetila sam se Naomi te sam se zapitala koliko mi je još ostalo.

Ponedjeljak, 14. lipnja 2004.

Kad sam otvorila oči, prvo što sam pomislila bilo je: Danas ću umrijeti.

Znala sam to zbog boli koju sam osjećala. Bolje došla na drukčiju razinu, išla je prema meni poput naleta vlaka čim sam otvorila oči. Znojila sam se, drhtala i iako sam sigurno satima naizmjenice padala u nesvijest i ponovno dolazila svijesti, odjednom sam postala prisebna i znala što će se dogoditi.

Između nogu, ispod tanke deke, krv je curila iz mene toliko jako da sam mislila kako je sigurno puklo nešto iznutra i da ću jednostavno iskrvariti tu u svojoj gostinjskoj sobi. Neće morati učiniti ništa više. Jednostavno ću umrijeti od onoga što je već napravio.

Unatoč tome što mi je dao hranu, bila sam preslaba da bih se pomaknula i previše sam se tresla da bih se mogla osloniti na pod i podići pa sam ostala ležati, osjećajući bol u cijelom tijelu, ali najviše u trbuhu, unutra.

Tonula sam u san i budila se, a jednom sam čak sanjala da sam stigla u New York. Spavala sam u ogromnom krevetu, a prozori od debelog stakla gledali su istodobno na Kip slobode, Central Park, Empire State Building i Hooverovu branu. Trbuh me bolio zato što sam se prejela, a bila sam i mamurna. Samo sam morala malo odspavati i sve će proći.

Kad je on ušao? Nekoliko sati poslije? Ili možda čak sutradan? Čak nisam bila sigurna nije li ondje ili nije. Možda sam i njega sanjala. Možda sam sanjala i to kad mi je podigao glavu i ponovno je spustio na tepih. Osjećala sam se kao da letim.

- Catherine.

Čula sam njegov glas i nasmiješila mu se. Zvučao je čudno, kao da je pod vodom.

- Catherine. Probudi se. Otvori oči.

Ležao je na podu pokraj mene i iznenada sam kroz ono što mi je ostalo od nosa namirisala alkohol. A možda sam ga i kušala dok je izdisao, toliko je bio blizu mogega lica.

- Catherine, kurvo. Probudi se.

O, Bože, pomози. Onda sam se nasmijala. I počela kašljati, što me zaboljelo.

- Otvori oči.

Samo se jedno oko otvorilo, i to malo. A onda sam uspjela vidjeti nešto srebrno i crno, što je postupno postajalo nešto dugačko i sjajno. Gotovo lijepo.

Na kraju, shvatila sam da je to nož tek kad me prvi put porezao. Nisam pustila ni glas. Htio je da zavapim, ali više nisam imala snage.

Kad me drugi put porezao, na lijevoj nadlaktici, malo me zaboljelo, ali više sam osjećala toplinu na hladnoj, hladnoj koži.

Kad me opet porezao, pa opet i opet, čula sam kako šmrca, možda i plače, te sam se prisilila ponovno otvoriti oko. Mučila sam se pogledati ga. Ubit će me na ovaj način. Zašto mi jednostavno ne prereže grkljan? Ili zapešća? Da bude brže gotovo. A ne ovako.

Nisam se opirala. Maknuo je deku kad me počeo rezati po nogama. - Isuse - čula sam kako govori. Nisam ni bila svjesna toga da je prestao, ali valjda u jednom trenutku ipak jest.

Ležala sam ondje i osjetila kako se rane rastvaraju, samo one male. Krvarila sam iz ruku, nogu, iz utrobe, a tepih ispod mene bio je daleko od svijetlosivog.

Utorak, 8. travnja 2008.

Caroline i ja napokon smo počele proces intervjuiranja kandidata za rad u skladištu u našem novom distribucijskom centru. Razgovori, koje smo vodile jučer i danas, išli su dobro, sve do deset sati kad je Caroline otišla dolje po sljedećeg kandidata.

Pregledavala sam njegovu prijavu - Mike Newell, trideset sedam godina, malo iskustva u skladištenju, ali prijava mu je bila čitka, dobro napisana, što je bilo više od nekih koje smo morali odbaciti. Nije imao djece, živio je u južnom Londonu, a naveo je da ga zanima svjetska povijest i elektronika. Razlog zbog kojeg smo ga pozvali na intervju bila je rečenica kojom je odgovorio na pitanje: "Zašto mislite da biste bili dobri za ovo radno mjesto u tvrtki Lewis Pharma?" - "Iako nemam puno iskustva u skladištenju, mislim da bih svojim entuzijazmom i voljom mogao puno naučiti, a organizaciji bih mogao ponuditi svoju potpunu predanost." Entuzijazam, predanost, volja - to bismo mogli dobro iskoristiti.

Caroline je razgovarala s njim u trenutku kad su se otvorila vrata prostorije za intervju, a ja sam ustala i pripremila svoj smiješak dobrodošlice, spremna pozdraviti petu osobu koju smo toga dana intervjuirali.

Srce mi je stalo. Bio je to Lee.

Srdačno se nasmiješio i rukovao sa mnom. Caroline mu je rekla da sjedne i raskomoti se, a ja sam ostala stajati blijeda kao krpa, suhih usta.

Jesam li halucinirala? Bio je ovdje, u odijelu, s prijaznim, srdačnim osmijehom na licu, a pogled mu se gotovo nije ni susreo s mojim. Ponašao se kao da me uopće ne poznaje. Kao da je njegovo ime Mike Newell, a ne Lee Brightman.

Htjela sam potrčati prema vratima. Pitala sam se hoću li povraćati. A onda sam razmislila o njegovu držanju, o tome kako se ponaša posve normalno te sam se zapitala jesam li skrenula s uma, jesam li potpuno poludjela i je li ovo bila neka neobična halucinacija.

- Dakle, gospodine Newell - živahno je rekla Caroline - malo ću vam objasniti o kakvoj se kompaniji radi i o kakvom radnom mjestu, a onda ćemo vam postaviti nekoliko pitanja kako bismo vas malo bolje upoznali. Na kraju ćemo odgovoriti na vaša pitanja ako ih budete imali. Slažete li se s tim?

- Da, naravno. - Bio je to Leejev glas, ali naglasak mu je bio drukčiji, škotski možda? U svakom slučaju, bio je to sjevernjački naglasak.

Je li to bio on?

Dok mu je Caroline već uvježbano govorila o Lewis Pharmi i o trenutačnom razdoblju proširenja, ja sam ga promatrala očarano i istodobno uplašeno. Kosa mu je bila malo tamnija i kraća, bio je malo bijedi - što se moglo i očekivati - i malo je ostario, pojavile su mu se bore oko očiju koje prije nije imao. I to je imalo smisla.

Pozorno je gledao Caroline, kimao u pravom trenutku i izgledao kao da upija sve što

govori. Nikad ga nisam vidjela u takvom odijelu - nije mu baš dobro stajalo.

Izgledao je kao da ga je posudio. Nisam mogla zamisliti da Lee nosi nešto u čemu ne izgleda besprijevano. Naravno, osim ako je bio na tajnom zadatku, kad bio nosio onu prljavu odjeću koja je smrdjela kao da je spavao vani.

U tom trenutku posumnjala sam je li to on.

Prošle su gotovo tri godine otkako sam ga posljednji put vidjela, na sudu dok sam slušala svjedočenje. Naravno, nije me bilo na presudi. Tri dana prije završetka suđenja bila sam po drugi put zatvorena u psihijatrijsku bolnicu. Dok su njega osuđivali na zatvor, ja sam bila nakljukana tabletama za smirenje i provodila većinu dana buljeći u mrlju na zidu.

Pokušala sam se prisjetiti kako je tada izgledao, a to je bilo zbujujuće. Toliko sam se silno trudila potisnuti njegovu sliku iz svojih misli. U noćnim morama, čak i u onim trenucima kad bih ga vidjela na ulici, u trgovini, bio je obris bez lica.

Je li to bio on?

Caroline je bila pri kraju svojega govora, što je značilo da ću začas ja biti na redu.

Shvatila sam da sam nesvjesno počela disati duboko i polako, da sam se smirivala svakim udahom, da sam se suočavala s ovim jer sam morala. Pokušala sam misliti na razinu anksioznosti. Najmanje šezdeset, možda sedamdeset. Nisam se mogla slomiti ovdje. Očajno sam trebala ovaj posao - oni su mi dali priliku, a ja je nisam mogla uprskati. Čekala sam da me prođe strah. To će malo potrajati. Morat ću se suočiti s njim.

- Dakle - rekla sam, kao da mnome upravlja automatski pilot - gospodine Newell.

Pogledao me i nasmiješio mi se. Te oči - nešto nije štimalo. Bile su pretamne. To nije bio on, nije mogao biti on. Umišljala sam to, kao što sam mnogo puta prije umišljala da ga vidim.

- Možete li nam reći nešto o svojem posljednjem radnom mjestu i zašto ste odlučili otići?

Slušala sam što govori, ali nisam ništa registrirala. Caroline je bilježila što govori, a to je bilo dobro jer ja neću zapamtiti ništa što kaže. Govorio je nešto da je radio u inozemstvu posljednjih nekoliko godina, u nekom kafiću u Španjolskoj. Pomagao je prijatelju. Naravno, provjerit ćemo to, ali ako je to bio Lee, vrlo lako je mogao sve krivotvoriti.

U sebi sam se trudila ne predati se potpunom strahu i užasu što sjedim preko puta muškarca koji me gotovo ubio, koji me prebio i silovao. Slušala sam kako mi govori o svojoj karijeri, kako je radio različite poslove nakon što je bio u vojsci - a to sigurno možemo provjeriti, zar ne? Sigurno postoje zapisi o tome, zar ne? Rekao nam je da se zove Mike Newell, da je odrastao u Northumberlandu, a ne u Cornwallu, ali da je većinu radnog staža proveo u Škotskoj. Nije spomenuo Lancaster. Nije spomenuo da je bio osuđen za nanošenje teških tjelesnih ozljeda. Nije spomenuo da je osuđen na tri godine zatvora.

Caroline je ponovno preuzela riječ i pružila mu priliku da nas nešto pita.

- Samo me zanima - rekao je onim glasom, onom zanimljivom mješavinom naglasaka koje nisam mogla dešifrirati - postoji li nešto što tražite u svom idealnom kandidatu, a ja vam danas to nisam uspio pokazati?

Caroline me pogledala, pokušavajući ne odati onaj zadovoljni smiješak. - Cathy?

Možeš li ti odgovoriti na ovo pitanje?

Bilo je to jedno od najboljih pitanja koje sam ikad čula na intervjuu. – Naravno - rekla sam, pokušavajući održati glas smirenim - bilo bi bolje da imate iskustva u skladištenju, ali to nije ključno. Razgovarali smo s puno kvalitetnih kandidata u proteklih nekoliko dana i nadamo se da ćemo donijeti odluku do sutra poslijepodne.

Nasmiješio mi se. Zubi su mu bili drukčiji od Leejevih - bili su bjelji? Ravniji? Sad kad sam ga ponovno promotrila, uistinu je izgledao drukčije. Nisu samo oči bile u pitanju. Zubi, kosa, grada... bio je svakako manje mišićav od Leeja. Čak i u odijelu koje mu nije najbolje stajalo, sjećam se da su mu se bicepsi ocrtavali ispod rukava, što god da je nosio. Sve je bilo samo malo, uznemirujuće drukčije.

- Zahvaljujemo vam što ste došli, gospodine Newell - rekla sam, rukujući se s njim. Stisak mu je bio čvrst, topao, dlan mu nije bio znojan, savršen stisak osobe koju želite zaposliti.

Caroline ga je odvela dolje i ostavila me samu u sobi za intervjuiranje, a mozak mi je radio sto na sat. Je li to bio on? Pregledala sam prijavu - čitak rukopis, velika slova - nije nalikovalo na njegov rukopis, ali mogao je dati nekome da mu ispuni prijavu, pobogu, to nije ništa značilo. Možda je nosio kontaktne leće. Možda je dao popraviti zube. A u zatvoru nije mogao toliko vježbati. Što se posljednjeg posla tiče, dvije godine u kafiću u Španjolskoj? Imao je prijatelje ondje, svatko bi mu s druge strane telefonske linije mogao dati preporuku i to nam ne bi ništa pomoglo. A nije baš bio osunčan.

S druge strane vrata, čula sam kako Caroline dovodi sljedećeg kandidata za razgovor pa sam pripremila svoj osmijeh dobrodošlice. A iza mojih sljepoočnica majka svih glavobolja počela je pripremati svoj dolazak.

Čim je intervju završio, rekla sam Caroline da idem popiti tabletu. Nakon ovog intervjua imali smo pauzu, a onda još tri intervjua prije nego što pođemo kući.

Caroline nije mogla prestati pričati o Mikeu Newellu.

- Mislim da je i te kako bio najbolji danas, zar ne? Iako nema iskustva s radom u skladištu, očito je pametan i voljan naučiti, zar ne? A ono pitanje na kraju - to ću si zabilježiti kad sljedeći put ja budem kandidatkinja na nekom intervjuu. Ti si odgovorila fantastičnoga stvarno nisam imala pojma što bih odvrtila. I znam da je to neprofesionalno, ali moj Bože, ne izgleda baš loše, zar ne? I doista je šarmantan...

- Vidimo se za minutu, dobro? - bilo je sve što sam uspjela reći. Zgrabila sam torbicu sa stola i krenula prema stražnjem izlazu zgrade.

Izvadila sam mobitel i papirić na kojem su bili brojevi inspektorice Hollands. Mobitel joj je bio isključen pa sam je pokušala nazvati na drugi broj. - Odjel javne sigurnosti, detektivka Lloyd pri telefonu, mogu li vam pomoći?

- Ovaj... Bok. Mogu li dobiti Sam Hollands?

- Inspektorica Hollands je trenutačno na sastanku. Mogu li vam pomoći?

- Da, da. Trebam pomoć. - O, Bože, kako da sve ovo objasnim u samo nekoliko rečenica? Kako da nekome objasnim koliko je ovo hitno, a da im ne dam povoda da misle kako sam totalna luđakinja?

- Halo? Jeste li sada u opasnosti?

- Ne, mislim da nisam. - Osjećala sam kako mi naviru suze. Molim vas, pomislila sam, nemojte biti ljubazni prema meni, ne bih to sada mogla podnijeti.

- Kako se zovete?

- Cathy. Cathy Bailey. Prije četiri godine napao me muškarac po imenu Lee Brightman. Dobio je tri godine zatvora zbog toga, a rečeno mi je da su ga pustili za Božić. To se dogodilo na sjeveru, u Lancasteru.

- Dobro - rekla je žena s druge strane linije.

- Inspektorica Hollands mi je rekla da je pušten. Mislim da sam ga vidjela prije nekoliko dana ovdje u Londonu i javila sam to inspektorici Hollands, ona je javila kolegama u Lancasteru da ga provjere, a oni su joj rekli da je i dalje tamo.

- A vi ste ga opet vidjeli?

- Radim kao voditeljica kadrovske i mislim da je upravo kod mene bio na intervjuu za posao u tvrtki u kojoj radim.

- Mislite?...

- Izgledao je drukčije, ali ne puno. Rekao je da se zove Mike Newell, ali jako je nalikovao na Leeja... imao je isti glas kao on, sve. Zanima me može li ga netko u Lancasteru provjeriti sada, mislim, odmah? Jer upravo je otišao, prije otprilike pola sata. Pa ako je to bio on, to znači da ne može biti u Lancasteru.

- Imate li nalog o zabrani pristupa ili nešto slično tome?

- Nemam.

- Znate lije li on dobio zabranu da ne smije kontaktirati s vama?

- Mislim da nije.

- Aha. Ali predstavio se kao da je netko drugi?

- Da, predao je prijavu za ovaj posao, napisao cijelo radno iskustvo, ali sve je to mogao lažirati. Mislim, u prijavi piše da je posljednjih nekoliko godina radio u Španjolskoj.

Usljedila je dugačka stanka. Pogledala sam na sat - još pet minuta i morat ćemo se vratiti u prostoriju za intervjuiranje.

- Je li vam prijetio na bilo koji način?

- Što, tijekom intervjua? Nije - rekla sam.

- Je li na bilo koji način pokazao da vas je prepoznao ili da nije ta osoba za koju je tvrdio da jest?

- Ne, glumio je sve vrijeme.

- Ali sigurni ste da je to on?

Izbjegla sam odgovor najbolje što sam mogla. - I prije je to radio. Uživao je u tome da se iznenada pojavi i uplaši me. Pratio me dok sam išla u kupnju, a ako je mislio da sam se predugo zadržala, pretukao bi me kad bih se vratila kući. Obožava psihološke igre i znam da bi se rado pojavio na mojemu radnom mjestu pretvarajući se da je netko drugi, samo da vidi moju reakciju.

Još jedna dugačka stanka. Pitala sam se bilježi li to što govorim.

- Dobro. Mogu li vas nazvati na ovaj broj?

- Imam intervjuje do poslije pet, ali imam govornu poštu.

- U redu, nazvat ću vas.

Utrčala sam u zgradu, u ženski WC. Dok sam prala ruke, pogledala sam svoj odraz u ogledalu. Izgledala sam pribranije nego što sam mislila. Kosa mi je narasla, a nedavno sam je ošišala u lijepu bob frizuru. Bila sam blijeda i malo umorna, a tamnoljubičasta jakna davala je mojoj koži zelenkastu nijansu, no malo pudera to može popraviti.

Caroline je već bila u prostoriji za intervjuje. - Jesi li spremna za treću rundu? - upitala je.

- Naravno.

- Jesi li dobro? - Izgledala je zabrinuto, kao da je upravo primijetila da nešto nije u redu.

- Jesam - rekla sam. - Jako me boli glava od tog silnog koncentriranja na intervjuje.

- Aha - rekla je. - Kad sam dovela onog zadnjeg kandidata, Newella, izgledala si kao da si vidjela duha. Mislila sam da ćeš se onesvijestiti.

Ja sam bila na redu da idem po kandidate. Nasmiješila sam se u nadi da je osmijeh dovoljno veseo da bude sretna zbog njega pa sam pošla dolje po sljedećeg kandidata.

Kad je završio zadnji intervju, Caroline i ja uzele smo kratak predah prije sastanka na kojem ćemo razgovarati o kandidatima i odlučiti koga ćemo zaposliti, a koga odbiti.

Izišla sam van na svjež zrak, a glava me i dalje jako boljela. Tablete koje sam popila uopće mi nisu pomogle. Uključila sam telefon, a nakon nekoliko trenutaka začuo se signal za dolazak nove poruke. Nazvala sam broj govorne pošte.

- Ovo je poruka za Cathy Bailey. Ovdje Sandra Lloyd iz Odjela za javnu sigurnost Policijske postaje Camden. Samo sam vam htjela javiti da sam kontaktirala s kolegama u Lancasteru; poslat će nekoga da provjeri gospodina Brightmana. Još mi se nisu javili, ali javit ću vam čim se oni meni jave. Pozdrav za sada.

Znala sam da nema nikakve koristi od toga - dok ga pronađu već će proći dovoljno vremena da se on vrati u Lancaster.

Dok sam šetala parkiralištem i uživala na suncu, pitajući se kad će se Stuart vratiti kući s posla, zazvonio mi je telefon. - Halo?

- Cathy? Ovdje inspektorica Lloyd. Jeste li dobili moju poruku?

- Jesam, hvala. Ima li kakvih novosti?

- Upravo su me zvali iz Lancastera. Otišli su ga provjeriti na kućnu adresu, ali ondje nije bilo nikoga. Ali žena s kojom sam razgovarala rekla mi je da ga je vidjela jučer i kako joj nije spominjao da namjerava ići u London. Jeste li sigurni da je to bio on?

Kako sam mogla odgovoriti na to? Ne, nisam bila sigurna, ali nisam ni luda.

Nemam halucinacije.

- Ne, nisam sto posto sigurna.

- Mislim da je to vrlo malo vjerojatno. Na kraju krajeva, zna li on uopće da živite u Londonu? Zna li gdje radite?

- Nadam se da ne zna.

- Stvar je u tome što nema nikakva ograničenja, što bi značilo da može ići kamo želi bez

ikakva nadzora. Kolege u Lancasteru mogu ga provjeriti s vremena na vrijeme, ali ne mogu ga uznemiravati ako im ne da nikakva povoda.

- Zamalo me ubio - rekla sam, a glas mi je dolazio iz daljine.

Sandra Llyod govorila je takvim tonom koji je odavao da suosjeća sa mnom. - Da, ali to je bilo davno. Možda je krenuo dalje, u više pogleda. Znam da će ga kolege u Lancasteru držati na oku najbolje što mogu pa se nemojte brinuti.

- Dobro - nemoćno sam rekla - hvala.

Čak nisam bila ni iznenađena. Nisu mi vjerovah prošli put, nije bilo razloga zašto bi mi sada vjerovah.

Ako to nije bio on, a ja sam imala nevjerojatno uvjerljive halucinacije, onda ću morati naučiti kako da se nosim s njima dok mi ne bude bolje. A ako je to bio on, onda neću moći sama dokazati da se nije vratio u Lancaster kao dobar dečko.

Morat ću čekati trenutak kad odluči otkriti svoje karte i morat ću biti spremna na njegovu igru.

Kad sam se vratila u ured, Caroline je bila u jakni.

- Hajde - rekla je - idemo van.

- Stvarno? - pitala sam. Od glavobolje se nisam baš mogla usredotočiti na to što govori.

- Da. Moramo se maknuti odavde, hajde.

Izišle smo kroz glavni ulaz, skrenule za ugao i ušle u kafić pokraj ulaza u poslovnu četvrt. Bila je gužva jer su zaposlenici iz ureda došli na piće, ali uspjele smo naći stol u stražnjem dijelu, pokraj kuhinje. Tu je bilo mračno.

Caroline je stavila naša pića na stol. - Izgledaš posve izmoždeno - rekla je. Nasmijala sam se. - Hvala na komplimentu.

- Ozbiljno - rekla je - što se dogodilo?

Pogledala sam svoju prijateljicu, svoju jedinu prijateljicu koju sam imala u Londonu. Osim Stuarta, koji mi je bio i prijatelj.

- Duga je to priča - rekla sam.

- Imam vremena.

Duboko sam udahnula. Ovo je bilo jako teško. Pričanje te priče s vremenom nije postajalo lakše. Osjetila sam da mi naviru suze, da me obuzima umor, iscrpljenost pa sam sve to potisnula. Neću se slomiti, ne ovdje.

- Prije četiri godine napao me muškarac s kojim sam bila u vezi i zamalo me ubio. Uhitili su ga i nakon dugačke istrage i sudskog postupka osudili na tri godine zatvora.

- O, Bože - rekla je. - Jadna. Jadna, jadna djevojko.

- Preselila sam se u London jer sam znala da će brzo izići i da će me ponovno potražiti. Zato sam ovdje.

- Znači, tamo si bila prije? U Lancasteru, zar ne?

- Da. Htjela sam biti daleko od njega kad ga puste. U slučaju da se odluči potražiti me.

Caroline je izgledala jako zabrinuto.

- Misliš li da hoće?

O tome sam ozbiljno razmislila. Nisam mogla ništa uljepšati, taj užas nije se mogao drukčije prikazati. - Da. Mislim da hoće.

Caroline je uzdahnula. - Znači, uskoro bi trebao izići.

- Već je izišao. Pustili su ga za Božić.

- O, Bože. Nije ni čudo da si tako blijeda. Sigurno si na smrt prestrašena. Kimnula sam. Ponovno sam htjela zaplakati, ali kako bi mi to koristilo? Samo sam željela otići kući i biti sa Stuartom.

- Taj muškarac. Gospodin Newell.

- Da?

- Izgledao je kao on. Mislila sam da je to on. Zato sam izgledala tako čudno. Rekla si da sam izgledala kao da sam vidjela duha. E pa, mislila sam da jesam. Pogledala sam je, tako srdačnu i brižnu s tamnocrvenom sjajnom kosom, savršeno oblikovanom, u elegantnom sivom odijelu. Oči su joj bile pune suza. - Jadna, jadna djevojko.

Zagrllila me i držala me duže nego što sam mislila. Osjetila sam kako mi suze naviru na oči. Sačuvati ću ih za poslije, kad budem sama.

- Zašto mi to nisi prije rekla? - tiho me upitala. Nije to bio prijekor, htjela mi je pomoći.

- Teško mogu vjerovati ljudima - rekla sam.

Kad sam napokon došla kući, provjerila sam vrata dva puta. Bila su čvrsto zatvorena. Vrata stana također su izgledala u redu, ali očito nisu bila takva. Morat ću ponovno sve ispravno provjeriti. To nije bio OKP. Bila je to stvar preživljavanja.

Mobitel mi je zazvonio čim sam završila i stavila vodu za čaj na štednjak. Mislila sam da je Stuart, ali bio je to broj koji sam maloprije unijela: na zaslonu je pisalo "HOLLANDS".

- Halo?

- Cathy? Ovdje Sam Hollands, iz Policijske postaje Camden.

- Bok.

- Koliko znam, danas ste razgovarali s mojom kolegicom?

- Tako je. Bila je vrlo ljubazna. Jeste li dobili još kakvu informaciju?

Usljedila je stanka, a čulo se šuštanje papira. - Zvali su me kolege iz Lancastera. Ponovno su svratili na adresu gospodina Brightmana prije petnaestak minuta, a gospodin Brightman došao je kući upravo kad su mu oni kucali na vrata.

Na brzinu sam izračunala - intervju je bio u pola dva, a završio je nešto prije dva. Znači da je mogao uhvatiti vlak i, ako nije bilo kašnjenja, vratiti se u Lancaster upravo kad mu se policija pojavila na vratima.

Iako je sve to djelovalo malo vjerojatno.

- Vjerujem da nisu rekli što je imao na sebi?

- Ne, nisu. Detektivka Lloyd mi je rekla da je došao na intervju? Nasmiješila sam se. Vjerovala mi je, stvarno mi je vjerovala.

- Da. Doista mislim da je to bio on, ali nisam ga vidjela tri godine. Izgledao je kao da je smršavio. Ali to je moguće, zar ne?

- I nije pokazao da vas poznaje?

- Ne. Ponašao se kao i drugi kandidati koji dolaze na intervju: bio je malo nervozan, malo nadobudan. Ali oduvijek je dobro glumio. Nemojte zaboraviti da je imao posao i istodobno me tukao.

Nisam spomenula koji posao. Na kraju krajeva, to već zna.

- Gdje ste sada?

- Kod kuće. Dobro sam, osjećam se dobro. Hvala vam. Hvala što mi vjerujete.

- Nema problema. Slušajte, ako trebate pomoć, nazovite me opet, može?

- Dobro. Hoću.

- Još nešto. Smislite neku šifru, nešto što možete reći da on ne posumnja ako bude u vašoj blizini, ako budete u opasnosti.

- Hm... sada?

- Da. Nešto bezazleno. Recimo "Uskrs"?

- "Uskrs"?

- Da. Ako budemo razgovarale dok ste vi u opasnosti, pitajte me kako sam provela Uskrs. Pretvarajte se da sam vam prijateljica, kolegica s posla. Može?

- Može.

- Sigurna sam da to neće biti potrebno. Ali za svaki slučaj, označila sam vaš kućni broj u sustavu. Ako nazovete, svi pozivi smatrat će se hitnima. To će biti u sustavu tri mjeseca i automatski će se poništiti ako ne nazovete. Ako poželite razgovarati ili ako vam bude trebao savjet, nazovite me na mobitel.

- Dobro. Hvala vam, inspektorice. Stvarno ste izvrsni.

- Sam, zovite me Sam. I upišite moj broj pod imenom "Sam" tako da me možete nazvati ako to bude potrebno.

Oklijevala sam. - Mislite da sam u opasnosti?

- Mislim da je uvijek dobro biti pripremljen. Ako je zadovoljno nastavio sa svojim životom u Lancashireu i ne namjerava vas posjetiti, ne možemo ništa izgubiti, zar ne?

Završili smo razgovor, a ja sam spravila čaj i dodavala mlijeko dok čaj nije poprimio pravu boju.

Razmišljala sam više od sata i nakon toga donijela odluku.

Upalila sam prijenosno računalo koje sam donijela kući, otvorila tablicu sa svim kandidatima koji su bili pozvani na intervju za posao u skladištu i tražila dok ga nisam pronašla. Mike Newell. Adresa na Herne Hillu. Telefonski broj.

Malo sam oklijevala, pitajući se da možda pričekam Stuarta. Nisam namjeravala razgovarati s gospodinom Newellom. Samo sam htjela čuti njegov glas. Da čujem glas, znala bih. Bila bih sigurna. I, naravno, ako je sada u Lancasteru, neće se moći javiti na telefon na adresi u Herne Hillu.

Naravno, kad sam čula glas, šokirala sam se, ali odmah potom shvatila sam da sam zapravo sve vrijeme to i predosjećala.

- Halo? - Ženski glas, glas koji sam jako dobro poznavala. Jedna riječ mi je rekla sve što

sam trebala znati.

Šutjela sam, razmišljajući, i to dovoljno dugo da ona kaže: - Halo? Halo, tko je to? Smogla sam snage. - Što to radiš?

Sada je ona oklijevala. Njezin glas preko telefona - mješavina naglaska sjeverozapadne Engleske i onog iz otmjene djevojačke škole - postao je hladan. - Kako to misliš, što radim?

Pitala sam se je li mi glas bio toliko uvjerljiv koliko sam htjela da bude. - Kad sljedeći put budeš razgovarala s njim, a znam da sada nije tamo, možeš mu reći da ga se više ne bojim.

Spustila sam slušalicu. Ponovno izdana.

Srijeda, 9. travnja 2008.

Bio je jako dobar osjećaj buditi se vrlo rano ovih dana. Sviđalo mi se vidjeti izlazak sunca, obećavajuće ružičasto nebo i slušati ptičice kako pjevaju iz svega glasa.

Stuart je spavao, u svom krevetu, u svom stanu, pokraj mene.

Izgledao je prekrasno. Lice mu je bilo tako spokojno, koža blijeda, u sjeni jutarnjeg svjetla, a one prekrasne oči zatvorene. Pitala sam se što bi rekao kad bih ga probudila samo da mu vidim oči. Ruka mu je ležala na praznom dijelu kreveta gdje sam ja bila do prije nekoliko trenutaka. Ta jaka ruka, nježni i vješti prsti koji su me tako dobro znali uzbuditi.

Sinoć kad je došao u stan, iznenadio se što sam već bila ondje. Uhvatio me za ruku i odveo u spavaću sobu prije nego što sam uspjela bilo što učiniti, bilo što reći. Skinuo mi je odjeću i svaki put kad bih nešto pokušala reći, ušutkao me poljupcem - na kraju sam shvatila koliko sam ga bila željna.

Nakon toga zajedno smo ležali zapleteni u pokrivač, a povjetarac koji je dolazio kroz otvorene prozore dnevne sobe nježno nam je dodirivao kožu koja se potom naježila.

- Što ti se danas dogodilo? - jednostavno je pitao. Pitala sam se kako zna.

Prvo nisam ništa odgovorila, pitajući se kako da mu to ispričam, a da mi povjeruje.

- Sjećaš li se kad sam ti pričala o Sylviji?

- To je ona ženska koju si vidjela u autobusu? Sjećam se.

Ustala sam i ogrnula se Stuartovom košuljom, koja je bila bačena na pod ispred spavaće sobe. Mirisala je na njega, na njegov dan na poslu, na balzam poslije brijanja i na njegov znoj. Otišla sam u kuhinju i iz hladnjaka izvadila bocu a vina. Srećom, imala je običan čep; nemam pojma gdje bih mogla pronaći vadičep. Spustila sam prozore u spavaćoj sobi - već je bilo malo hladno.

Sjedio je u krevetu, a oči su mu bile umorne. Kad je vidio bocu, nasmiješio se. - Potpuno si apstinirala dok nisi upoznala mene - rekao je.

- Znam, super, zar ne?

Naizmjenice smo pili iz boce. Vino je bilo ledeno.

S beskrajnim strpljenjem čekao je da pronađem prave riječi, unatoč činjenici što je na poslu proveo ogroman broj sati i što je samo htio spavati.

- Dala je iskaz policiji. Rekla im je kako misli da gubim zdrav razum, da sam postala opsjednuta Leejem i kako mislim da spava s drugim ženama. Kazala im je da bih pomahnitala kad bi se on kasno vratio kući s posla. U izjavi je rekla da sam se rezala žiletom.

Gledao me i čekao.

- Nikad, nikad se nisam sama ozlijedila. Iako sam se prezirala nakon što se sve to dogodilo, nikad to nisam učinila. Ni prije ni poslije toga. Doživjela bih to kao neuspjeh. Kao

da odustajem.

- Ne razumijem. Zašto je to rekla? - Dugo je pio iz boce, a onda dao bocu meni.

Osjetila sam kako mi se obrazi rumene dok se alkohol širio mojim krvnim žilama.

- Mislim da je spavao s njom.

Uzeo mi je bocu iz ruku i pažljivo je odložio na noćni ormarić. - Nikad mi nisi pričala kako ti je bilo na sudu - rekao je.

- Nisam. U mnogo pogleda bilo je puno gore nego sam napad.

- Vjerujem da je tako - rekao je.

- Nisam izdržala cijelo suđenje. Mislim da treći dan nisam ni stigla do suda, a dan poslije su me zatvorili u bolnicu. Ali kako sam poslije čula, proveli su unutarnju istragu i odlučili da će ga optužiti za nanošenje teških tjelesnih ozljeda. I za kazneno djelo protiv pravosuđa, jer su dokazali da je lagao kad su prvi put razgovarali s njim.

- Ali pokušao te ubiti, zar ne? Zašto ga nisu optužili za pokušaj ubojstva?

- Lee je bio inspektor. Radio je na tajnim zadacima gotovo četiri godine. Prije toga radio je u obavještajnoj službi kao tehnička potpora za obavljanje tajnih zadataka, a još prije toga bio je u vojsci, iako mi nikad nije rekao gdje. Imao je besprijekorno čist dosje. Kad su istraživali moj iskaz, on im je ispričao posve drukčiju priču, kako sam ga uhodila, kako sam mu otežavala život, kako me već trebao prijaviti, ali mu je bilo žao i takva sranja.

Stuart je polagano odmahivao glavom. - To je... Ali tvoje ozljede?

Slegnula sam ramenima. - Rekao je da sam si većinu sama nanijela nakon što je on otišao. Priznao je da me zatočio, ali rekao je da je to bilo zbog moje i njegove sigurnosti. Također je priznao da je u nekim stvarima postupio loše, ali rekao je da je to učinio samo zato što mu je bilo istinski stalo do mene i što nije htio da imam problema zbog toga što sam učinila. Kazao im je da sam sigurno slomila nos kad sam ga pokušala udariti glavom. Nije to bilo baš uvjerljivo objašnjenje, ali samo im je morao usaditi sjeme sumnje.

- A Sylvia je podržala njegovu priču?

- Tako je. I prije nego što su me zvali da svjedočim, zatvorili su me u bolnicu.

Tako nikad nisu čuli što se doista dogodilo. Nikada nisu čuli moju stranu priče.

- Bez obzira na to, zar nisu pokazani liječnički dokazi?

- Jedini liječnik koji je svjedočio bio je jedan ljubazni psihijatar koji im je rekao da ja ne mogu svjedočiti zato što su me silom odveli za moje vlastito dobro i zato što se sada nalazim na zatvorenom odjelu gdje sam doživjela živčani slom.

- Ali mislim fizički, ne psihički. Ozlijedio te, pobogu...

- Kad su me prvi put odveli u bolnicu, imala sam četrdeset jedan kilogram.

Procijenili su da sam izgubila dvije litre krvi kroz sto dvadeset posjekotina koje sam imala na nogama, rukama i torzu te zbog spontanog pobačaja.

Polagano je odmahivao glavom. Ni na tren nije skinuo pogled s mene. - Kako su, pobogu, mogli misliti da si sama sebi nanijela te ozljede?

Slegnula sam ramenima. - Kad me prestao rezati, obrisao je nož i stavio mi ga u ruku. Nijedna posjekotina nije bila na mjestu koje sama ne bih mogla dosegnuti. Na kraju, priznao

je da je kriv samo za masnice na nadlaktici gdje me uhvatio i na licu: rekao je da me ozlijedio u samoobrani kad sam krenula nožem prema njemu. Da, priznao je i da smo uživali u, kako je on to nazvao, "grubom seksu", prije nego što sam ja poludjela i počela ga napadati.

- Ali svatko tko zna nešto o samoozljeđivanju mogao bi reći da se nisi sama rezala. Nitko se ne ozljeđuje na takav način. To se jednostavno ne događa.

Uzela sam bocu i prekrivenih nogu sjedila na krevetu i pila. Ovo je bilo teže nego što sam mislila.

- Znam da zvuči nevjerojatno. Već sam bezbroj puta to odvtjela u mislima: kako je sve to nepošteno, kako se sve to moglo dogoditi. Ali ne pomaže. Na kraju, sve se svelo na njegovu riječ protiv moje. A on se pojavio u elegantnom odijelu, našao se u poznatom policijskom i sudskom okruženju, koristio je njihov jezik, govorio im je kako je sve pošlo krivo iako su njegove namjere oduvijek bile dobre i kako mu je žao. A ja sam na zatvorenom odjelu doživljavala živčani slom. Kome će povjerovati? U stvari, čudo je da su mu uopće sudili. Čudo je što ga nisu poslali kući s jebenim odličjem.

Čak i kroz ugodnu, toplu omamljenost uzrokovanu s više od pola boce vina, zaključila sam da je čuo dosta. Vidjela sam taj pogled u njegovim očima, isti onaj koji sam već vidjela u Caroline. Hvala Bogu, to nije bila nevjerica. To je bio užas.

Znala sam da mu je za sada dosta i da mu ne mogu ispričati ostatak. Ne mogu mu reći da sam danas vidjela Leeja. Sve je to bilo malo previše, kao da mu noćne more s kojima se svaki dan susretao na poslu sada počinju zadirati u privatni život.

- Slušaj - rekla sam, odloživši bocu natrag na noćni ormarić. - Bolje mi je, Stuarde. Pogledaj me.

Pogledao me.

Čak i u polumraku, ožiljci su mi posvuda bili vidljivi, uzorak uništenja na mojoj koži.

- Sada ne krvarim. Više me ne boli. Gotovo je, dobro? Ne možemo utjecati na ono što se dogodilo, ali možemo utjecati na ono što će se dogoditi. Naučio si me toliko puno o tome, o izlječenju. Odsada ćemo se usredotočiti samo na dobre stvari.

Ispružio je ruku i prstima mi milovao tijelo - prsti su mu se kretali od ramena preko grudi do trbuha. Približila sam mu se, toliko da ustima može slijediti trag svojih prstiju.

Više ništa nismo morali reći.

Nedjelja, 13. travnja 2008.

Sjela sam u autobus za Herne Hill.

Bio je to prvi uistinu topao dan u godini pa sam požalila što sam ponijela jaknu.

Kad sam krenula jutros, sunce se još nije uzdignulo iznad krovova pa je bilo prohladno. A sada sam jaknu morala držati pod rukom i to mi je bila gnjavaža.

Dugo sam šetala oko zgrade, iako sam znala gdje se nalazi: sve sam proučila prije nego što sam krenula. Ulice su bile prazne, London je bio nevjerojatno miran, kao da su svi otišli na more, a ja ostala sama u gradu.

Kad sam stala ispred zgrade, namjestila sam ozlojeđen izraz lica, nadajući se da će biti uvjerljiv.

Zgrada je u mnogočemu nalikovala našoj: bila je to jedna od viktorijanskih kuća u nizu koji se prostirao cijelom ulicom, kao i sljedećom, kao i onom sljedećom.

Podrumski stan imao je zaseban ulaz, a do žarko crvenih vrata vodile su vijugave kamene stube. Elegatno kameno stubište vodilo je do crnih ulaznih vrata, koje je hitno trebalo oličiti, a pokraj njih nalazilo se pet zvona za pet stanova. Popela sam se do ulaznih vrata. U prijavi je naveo stan 2. Na zvonu nije bilo prezimena, iako je na ostalima bilo. Stan 1 - Leibowicz. Stan 4a - Ola Henriksen. Stan 4b - Lewis. Stan 5 - Smith & Roberts. Pitala sam se što se dogodilo sa stanom 3?

Stisnula sam zvono za stan 2 i čekala. Nije bilo odgovora.

Razmišljala sam da se vratim kući pa sam na tren sjela na gornju stubu dok su mi tople zrake sunca obasjavale lice. Potom sam se okrenula i pogledala vrata, ustala i malo ih gurnula. Odmah su se otvorila, a iza njih se nalazio hodnik s crno-bijelim pločicama, kao na šahovskom polju.

Stan 2 nalazio se u stražnjem dijelu zgrade, u prizemlju. Vrata su bila od običnog lesonita i imala su samo patentnu bravu. Glasno sam pokucala i čekala.

Iznutra su se začuli koraci i mumljanje.

Potom su se vrata naglo otvorila, a na ulazu je stajala Sylvia. Jedan joj je ručnik bio zamotan na glavi, a drugi je labavo visio oko njezina tijela.

- O - rekla je - to si ti.

- Ja sam. Mogu li ući?

- Zašto? - Imala je drzak izraz lica, koji sam često viđala na njoj kad je komunicirala s konobaricama, osobljem u kafiću, ljudima u javnosti ili pak sa službenicima, ali nikad sa mnom.

- Htjela bih razgovarati s tobom.

Maknula je ruku s vrata i ušla u stan ostavivši vrata otvorenima kako bih ja mogla ući.

- Uskoro izlazim - rekla je.

- Bez brige, ne namjeravam dugo ostati - rekla sam.

Dok sam čekala da se obuče, ušla sam u dnevnu sobu i promatrala tipične Sylvijine stvarčice - ogromne plakate na zidovima koji zagušuju mali prostor, kauč presvučen nekolicinom šarenih prekrivača, čajnu kuhinju koja vjerojatno nije služila ni za što osim za hlađenje boca sauvignon blanca.

Nije bilo nikakvog traga Leeju. Napola sam očekivala da ću vidjeti njegovu odjeću, cipele, torbu - bilo što. Možda čak i njegovu fotografiju. Ali kao da nikad nije bio tu. Iza ogromnih, teških, zagasitocrvenih zastora koji su bili malo predugački, nalazila su se vrata koja su vodila u vrt. Trava je bila zarasla, puna korova, a ponegdje bi se vidjela čudna nakupina boje koja je bila ostatak iz doba kad je vrt pripadao nekome tko ga je održavao.

Pitala sam se tko živi u podrumskom stanu i suosjećala s tom osobom koja dane provodi u podzemlju. I ja sam se ondje našla.

- Dobro - rekla je, uletjevši u sobu koja je odmah djelovala krcato. - Što želiš? Slegnula sam ramenima. - Vidjeti te, valjda.

Izgledala je zbunjeno. - Pa, evo me. Vidjela si me.

Izgledala je mršavije nego kad sam je prošli put vidjela, a iako je odjeća koju je nosila bila tipična za nju - žarkocrvene traperice, ljubičasti džemper sa zelenim kožnim pojasom i šljokičaste svjetlucave cipele - te žive boje nekako su je gušile. Kosa joj je bila više pepeljastoplava nego zlatnoplava, kovrče su joj bile teške i skupljene običnom crnom kopčom. Ispod šminke izgledala je blijedo.

- Žao mi je - samo sam rekla. - I došla sam ti to reći. Žao mi je. Ali ni to nije očekivala.

- Žao mi je što nismo ostale u kontaktu nakon što si otišla.

- Bilo mi je teško ovdje, znaš? Teže nego što sam mislila da će biti. Nedostajala si mi.

- I ti si meni nedostajala. Odjednom sam imala osjećaj da više nemam prijatelja. Kao da je sunce zašlo iza oblaka kad si ti otišla.

- Vjerojatno sam se i ja trebala više potruditi da ostanemo u kontaktu - priznala je.

Pomislila sam: Da, ali tada si bila previše zaokupljena jebanjem s mojim bivšim dečkom, zar ne?

Nasmiješila se, malo je omekšala. Ako ću joj morati povlađivati, laskati joj, to ću i učiniti.

- Slušaj - rekla je. - Hoćeš li nešto popiti? Vino? Čaj?

- Može čaj. Hvala.

Uključila je kuhalo u kuhinji i lupala po elementima neko vrijeme. - Prošle godine sam kupila ovaj stan. Lijep je, zar ne? - nadglasavala se sa šištanjem vode u kuhalu.

- Jest - rekla sam. - Vidi se da je tvoj.

Nasmiješila se i zahvalila mi kao da sam joj udijelila kompliment. - Što je s tobom? Sada živiš ovdje?

- Da - rekla sam.

- Znači, ipak sam tebe vidjela na autobusnom stajalištu - rekla je.

- Jesi.

- Nisam bila sigurna. Izgledaš drukčije s tom kosom... tako kratkom.

Povukla je vrata terase, ona su se otvorila, a metalni okvir tako je bolno zagrebao po kamenoj ploči čija je duboka brazda potvrdila koliko dugo stoji ondje, nepopravljena. Sjele smo van sa šalicama čaja, na niski zid između terase i trave.

- Koštao me cijelo bogatstvo, naravno. Kod kuće bih za taj iznos mogla kupiti četverosobnu palaču.

- Mogu misliti. - Ispod vrata terase nalazila se rešetka, široka otprilike metar, pod kojom su se sigurno nalazili prozori, kroz koje je u podrumski stan ulazilo malo prirodnog svjetla. Ali, nije se moglo pobjeći kroz njih. Užasavala bih se tih rešetki da živim ondje.

- Dobro izgledaš - rekla je.

Nisam primijetila da zuri u mene. Nasmiješila sam joj se. - Dobro se osjećam. U stvari, vjerojatno bolje nego ikad.

Stavila je ruku na moje koljeno. - Drago mi je, Catherine, stvarno. Možda bismo mogle zaboraviti sve one loše stvari koje su se dogodile. Sve je to bilo jako ružno.

Kipjela sam od bijesa. Morala sam nastaviti samo kipjeti, jer uz još samo malo izazivanja taj će se bijes pretvoriti u ubojiti, osvetnički gnjev koji neću moći kontrolirati.

- Da - rekla sam.

Sylvia je pijuckala čaj. Ptice su cvrkutale, a u vrtu je bilo tiho, spokojno, kao da smo negdje na selu. Sunce mi je grijalo glavu.

Iznenada se prodorno, glasno nasmijala. - Sigurno si se šokirala kad se pojavio kod tebe na posluje l' da? Onako miran. Spreman za intervju.

- Da, tako nekako.

- Rekla sam mu da to ne učini, ima mnoštvo različitih poslova u Londonu i sve to, ali htio te iznenaditi. Rekao je da će se pokušati pomiriti s tobom, vidjeti možemo li svi ponovno biti prijatelji.

- Nismo uspjeli osobno razgovarati. Morali smo obaviti još puno razgovora. Iskosa me pogledala. - Hoćeš li mu dati taj posao?

- Moramo razgovarati s još nekoliko ljudi.

Namrštila se. - On je dobar čovjek, to znaš, zar ne? Dobar čovjek.

Pitala sam se na kojem planetu ona živi, što joj je rekao, što joj je učinio da vjeruje njemu, a ne meni. Možda je vjerovala u ono u što je htjela vjerovati.

Htjela sam igrati tu igru, složiti se s njom i reći da, on je dobar čovjek, ali to je ipak bilo malo previše. Samo sam se mogla pretvarati da u stvari govori o Stuartu pa sam se natjerala kimnuti.

- Znaš, bilo mu je jako teško. U zatvoru baš i ne vole bivše policajce.

Odlično, pomislila sam. Što je očekivala da ću reći? Jadan Lee, u kakvoj se samo teškoj nevolji našao?

- Imaš li koga? - pitala je gurkajući me laktom, uz onaj zavodnički osmijeh na licu.

Nasmiješila sam se. - Ja? Nemam. Nisam ni s kim bila poslije, znaš kako je.

Veliki grad. Previše posla.

Kimnula je. - I ja sam hodala s nekoliko muškaraca, znaš. Ali nikad nisam upoznala nekoga kao što je Lee. On je vrlo... poseban. Ali, dakako, ti to već znaš.

Pogledala sam je jer je izabrala tako čudne riječi. Pogledala je u vrata terase, kao da je čula nešto u stanu, a menije tada nešto užasno palo na pamet.

On je tu, u stanu. Sve je vrijeme bio tu.

- Što ćeš sada raditi? - upitala je, tišim glasom. Nekako uznemireno. Nije skidala pogled s vrata terase, iza kojih je dopirala tama dnevne sobe.

- Ništa - tiho sam rekla. - Neću ništa raditi.

- Dobro onda - veselo je rekla i okrenula mi se sa smiješkom, srdačnim i sretnim smiješkom.

Popile smo čaj i više nisam imala razloga ostati. Htjela sam otrčati što je brže moguće i nikada se više ne vratiti, ali prije toga morat ću proći kroz stan.

Natjerala sam noge da se pomaknu, a kad sam ušla unutra, osjećala sam se malo bolje. U stanu je bilo tiho, čulo se samo kako Sylvia pere čaše u sudoperu i govori o tome kako bismo se trebale naći na kavi, izići jedne večeri, kako namjerava ići van za svoj rođendan i zanima je bih li i ja mogla doći.

Iz uskog hodnika vidjela se njezina spavaća soba: krevet je bio nepospremljen, vrata ormara širom otvorena, a ormar krcat šarolikom tkaninom koja je visjela na vješalicama. S druge strane bila je kupaonica, a kada se nalazila uz dalji zid. Sigurno sam umislila da je tu, jer jednostavno nije bilo mjesta gdje bi se mogao skriti. Uopće nije bio tu.

Na izlazu mi se srdačno nasmiješila. Došla sam k njoj upozoriti je, a sada to nisam mogla učiniti. Htjela sam joj reći da mu kaže da ću ga ubiti ako mi se približi. Doista ću ga ubiti. Ali nisam ništa rekla.

Umjesto toga nasmiješila sam joj se, obećala da ću joj se javiti i krenula prema glavnoj cesti i autobusnom stajalištu, osjećajući kako me gleda s crnih ulaznih vrata. Već se godinama nisam osjećala tako slobodno. Što sam dalje hodala, to mi je korak bio lakši, a kad sam došla do glavne ceste, gotovo sam plesala. Nisam imala plan akcije, još ne, ali sada sam barem mogla početi razmišljati o tome da ga osmislim.

Od Herne Hilla vraćala sam se prema Camberwellu. Autobus 68 odvezao me do bolnice Maudsley i ondje sam sišla. Stuart je završavao s poslom za pola sata. Naravno, mogao bi završiti i za nekoliko sati ako bude imao hitan slučaj, ali nadala sam se da neće biti tako. Također sam računala s tim da će izići kroz glavni ulaz, a ne kroz neki sporedni, ali nisam se namjeravala brinuti ni oko toga.

Sjedila sam na zidiću okupana suncem i mahala nogama. Ovdje je bila veća prometna gužva, ali svejedno je bilo tiše nego radnim danom. Gledala sam autobuse kako dolaze i odlaze, ljude kako prolaze.

Gotovo ga nisam vidjela. Pogledala sam prema autobusnom stajalištu i ugledala ga. Izišao je ranije.

- Hej - rekla sam.

Stuart se okrenuo i obradovao kad me ugledao. Potrčao je prema meni i snažno me poljubio u usta. Potom je sjeo na zidić pokraj mene.

- Hej i tebi. Što radiš ovdje?

- Čekam da mi se sreća nasmiješi - rekla sam.

- Aha. I kako ide?

- Dosta dobro, mogu ti reći.

- Mogli bismo sjesti u kakav lijep kafić i ondje čekati? Što misliš o tome?

Otišli smo u Buli, koji nipošto nije bio lijep kafić, ali poslužio je svrsi. Terasa je bila puna ljudi koji su ondje očito sjedili i pili većinu dana pa smo sjeli unutra. Naručili smo bocu vina i sjeli u hlad, slušajući razgovore koji su dopirali kroz otvorena vrata.

- Razmišljao sam o onom odmoru - rekao je.

- Kojem odmoru?

- Onom koji smo htjeli rezervirati dok je bilo jako hladno. Nikad ga nismo rezervirali.

- To je zbog tebe i tvoje protestantske radne etike.

- Svejedno, trebali bismo rezervirati nešto.

Pogledala sam kroz prozor i pijuckala vino. Sada sam već mogla popiti nekoliko čaša da se ne napijem.

Rekao je još nešto, ali nisam pozorno slušala. A onda sam postala svjesna toga da je to što je rekao bilo važno. - Što si to rekao?

- Rekao sam da bismo trebali rezervirati neko lijepo mjesto, možda za jesen.

- Nisi to rekao.

Zarumenio se. Pogledao me, nakrivivši glavu na jednu stranu.

- Dobro. Rekao sam da bismo možda mogli rezervirati nešto za medeni mjesec. Nemoj se smijati.

- Ne smijem se. Zar ne moraš prvo učiniti nešto drugo da bi mogao ići na medeni mjesec?

- Vjerojatno pitam pogrešnim redoslijedom.

Nisam mogla vjerovati što čujem. Sada je imao moju potpunu pozornost. Izvana su dopirali zvukovi prodorna smijeha, kao da je netko ispričao najbolji vic na svijetu.

- Pa onda pitaj ispravnim redoslijedom.

Otpio je velik gutljaj vina. - Dobro, hoću. Cathy, hoćeš li se udati za mene pa da nakon toga možemo ići na neki lijep odmor, nekamo gdje je toplo?

Nisam odmah odgovorila, a on je vjerojatno pomislio da je zabrljao jer je rekao:

- Ovo mi baš ne ide. Nemam pojma što da kažem ni kako da to kažem. Samo znam da te volim, da ćemo se prije ili poslije vjenčati i biti sretni do kraja života pa bih htio provjeriti slažeš li se s tim. I htio bih ti dati ovo.

Tražio je po torbi i izvadio kutijicu.

Gledala sam u kutijicu, koja je dugo zatvorena stajala na stolu između nas. Nisam ga namjerno htjela mučiti. Čak sam i znala što osjećam. Znala sam da se više od svega želim udati za Stuarta i biti s njim do kraja života.

Ali ne još.

Stuart je djelovao posve smireno, samo su mu oči bile drukčije. Njegov pogled slamao mi je srce. - To je "ne", je li tako?

Duboko sam udahnula. - To je "ne još".

- Je li to dobro?

Nisam više mogla podnijeti njegov pogled. Ustala sam, sjela mu u krilo i poljubila ga, dugačko i snažno, osjećajući da mi uzvraća iako je bio povrijeđen. Iako sam ga povrijedila ne rekavši "da". Neki kreten s terase ušao je po nove zalihe piva pa zafučkao i dobacio kako ima besplatnu predstavu, ali nisam prestala. Mislim da Stuart nije ništa čuo.

Na kraju smo se vratili u Ulicu Talbot, odmah otišli na zadnji kat, trčeći uz stube. Čak nisam ni provjerila ulazna vrata. Ni jedanput. Utrčali smo u stan i uspjeli zalupiti vratima te skinuli odjeću. Nismo čak došli ni do spavaće sobe, nego smo to goli učinili na podu dnevne sobe, potom i u kuhinji, a nakon toga i u kupaonici.

Nakon nekoliko sati, kad je već bio mrak, a povjetarac koji je dolazio kroz prozor već je bio hladan, prošaptao je: - Zadrži ga. Zadrži prsten, može? Zadrži ga dok "ne još" ne postane "da".

Utorak, 22. travnja 2008.

Iznenada sam se probudila, u nekoliko sekundi potpuno sam se razbudila iz čvrstog sna. Srce mi je udaralo.

Što se dogodilo?

Stuart se pomaknuo pokraj mene, podigao ruku i stavio je na moju, nježno me povlačeći prema dolje. - Hej - promrmljao je. - Nastavi spavati.

- Čula sam nešto - rekla sam.

- Sanjala si.

Stavio mi je ruku oko struka. Ja sam ležala, mirna, a srce mi je i dalje kucalo. Opet sam čula nešto, kao i maloprije. Udarac.

Tišina, samo moje srce, samo Stuartovo disanje. Ništa više. Ovo nije bilo dobro. Nema šanse da ću moći ponovno zaspati.

Ustala sam iz kreveta, trudeći se da ga ne probudim. Obukla sam majicu i hlačice. Bosa sam išetala iz spavaće sobe.

Stanje bio mračan. Pogledala sam u vrata stana. Ona su gledala u mene, čvrsta, tiha, utješna. Dnevna soba bila je osvijetljena, narančasta svjetla uličnih svjetiljki osvijetljavala su strop. Sagnula sam se, sjela na nisku prozorsku klupčicu i gledala na ulicu.

Bilo je posve tiho, mirno, nisu se čuli auti. Čak ni mačka. Jedino se iz velike udaljenosti čula tutnjava zrakoplova čija su svjetla svjetlucala na mračnom narančastom nebu.

Baš sam se htjela vratiti u krevet, ali onda sam ponovno čula udarac. Prigušen, tup zvuk kao da nešto mekano pada negdje u daljini.

Bilo je to negdje u zgradi, dolje. Negdje ispod nas.

Htjela sam probuditi Stuarta. Razina anksioznosti bila je vrlo visoka, oko sedamdeset ili osamdeset. Prsti su mi se tresli, a koljena su mi klecala kad sam ustala. Čekala sam da opet čujem nešto. Ništa.

K vragu, ne mogu se ovako ponašati do kraja života. Morat ću provjeriti.

Bosa sam prišla vratima i nakon malo oklijevanja otvorila ih. Stubište je bilo mračno, hladno, a propuh je dolazio odozdol. Čekala sam da mi se otkucaji srca malo smire. Nenam razloga za brigu, rekla sam samoj sebi. To je naša zgrada. Tu smo samo Stuart i ja, nitko više. Slobodno pogledaj.

Pošla sam dolje, ostavivši Stuartova vrata otvorena. Iz ulaznih vrata dopiralo je svjetlo, kao i prigušeno svjetlo iz prozora na odmorištu. To je bilo jedino svjetlo u zgradi.

Kad sam se našla pred vratima svojega stana, zastala sam i čekala, osluškujući. Ništa.

Ovo je bilo smiješno.

Krenula sam dolje, polako, stajući na rub svake stuba tako da ne zaškripi. Propuh je sada bio još gori, gotovo se osjetio povjetarac. Naježila sam se. Vlažan, ustajao zrak, miris

hladne zemlje. Miris zemlje s groblja.

Sada sam vidjela ulazna vrata koja su bila čvrsto zatvorena. Nije bilo znaka da ih je netko otvorao.

A onda iznenada - TRES - u blizini.

Nije to bio glasan udarac, ali bio je dovoljno glasan da se trgnem. Sagnula sam se tako da kroz ogradu vidim vrata stana gospođe Mackenzie.

Bila su opet otvorena. Sirom otvorena.

Ukopavši se na mjestu, pogledala sam u crni omotač tame u stanu. Zvuk koji sam čula kao da je potjecao od zatvaranja kuhinjskih elemenata i odjekivao u praznom stanu. Netko je bio unutra.

Dišući duboko i polagano koliko je to bilo moguće, pokušala sam se usredotočiti, razmisliti. Ovo je bilo suludo. Nitko nije mogao biti unutra. Ako je i bio, tumačio je po mraku. Zašto nije upalio svjetlo? Obujmila sam si koljena i čekala da panika popusti. Naravno, bilo bi lakše i brže vratiti se gore, dozvati Stuarta, otići provjeriti svoj stan da se uvjerim da je siguran. Ali već sam sama sišla do dolje i neću sada odustati.

- Cathy?

Začula sam glas iza sebe, točno iza sebe, zavrištala i poskočila. Vrištala sam glasnije i jače nego što sam mislila da je to moguće.

- Hej, ja sam, sve je u redu... Što pobogu?... Cathy, oprost, nisam ti se htio tako prikristi.

Tresla sam se od glave do pete, naslonivši se na zid. Pokazala sam prema otvorenim vratima, prema razjapljenom otvoru i tmini. - Čula sam... Čula sam...

- Sve je u redu. Hajde, diši. Osim panike osjećala sam i bijes.

- Što, k vragu... - rekla sam kad sam uspjela progovoriti. - Zašto, pobogu, nisi nešto rekao? Zamalo sam dobila infarkt.

Slegnuo je ramenima. - Mislio sam da možda mjesečariš.

- Nisam mjesečarila u cijelom prokletom životu.

- Pa što onda radiš?

Pogledala sam prema vratima. Ako je netko i bio unutra, vjerojatno se uplašio i pobjegao. Moj vrisak sigurno je probudio pola ulice.

- Čula sam neke zvukove. Došla sam pogledati. I, vidi, vrata su otvorena. Ja sam ih zaključala. Zaključala sam ih i provjerila. A sada su otvorena.

Duboko je uzdahnuo, a uzdah mu je govorio: "O, ne, opet ispočetka." Potom me pomaknuo da može proći. Sišao je u prizemlje i upalio svjetlo. Oboje smo treptali i zaštitili oči od nagle svjetlosti. Ulaz u stan bio je crn i prazan. Vidjela sam dio ludog uzorka na tepihu. Stuart me pogledao umorna lica i stao na ulaz u stan.

- Ima li koga?! - povikao je. - Je li netko unutra? Ništa, baš ništa se nije čulo. Ušao je.

- Budi oprezan - rekla sam.

Nakon nekoliko trenutaka u stanu su se upalila svjetla. Spustila sam se stubama. Kad su svjetla bila upaljena, sve je odjednom izgledalo manje opasno. Stuart je ušao u dnevnu sobu

gospođe Mackenzie i bos, u boksericama, stao pokraj kauča. - Nema nikoga - rekao je. - Vidiš?

I dalje sam osjetila propuh. - Vidi - rekla sam.

Donja staklena ploča kuhinjskih vrata bila je razbijena, a klinasti komad stakla širok tridesetak centimetara razbijen je ležao na podu. Osjetio se miris vrta, a noćni povjetarac rashlađivao mi je gole noge.

- Nemoj se približavati - rekao je - mogla bi se posjeći. - A onda je, zanemarivši vlastiti savjet, prišao bliže.

- Na staklu su životinjske dlake. Čini se da je ona lisica ušla.

- Opet ta prokleta lisica - rekla sam. - Zar misliš da je prozor razbila čekićem? Ustao je i prešavši kuhinjski pod došao do mene, izbjegavajući razbijeno staklo. - Nema nikoga - rekao je. - Idemo gore.

Zatvorili smo vrata, zalupivši njima. Stuart mi nije dopustio da ih provjerim. Čula sam kako brava sjeda, oboje smo to čuli. Vratili smo se gore, a Stuart je legao u krevet.

Ja sam sjedila u kuhinji upaljenih svjetala i pila čaj. Ruke su mi i dalje drhtale, ali svejedno sam bila smirena. Nisam mogla vjerovati da sam to učinila, da sam se spustila stubama usred noći, napustila utočište, napustila Stuartov krevet, prošla kroz vrata i sišla.

Unatoč razbijenoj staklenoj ploči, unatoč tome što je netko očito provalio u stan gospođe Mackenzie, a taj netko nije bila ni lisica ni neka druga životinja, nego neka osoba, osjećala sam se smireno, slobodno i staloženo.

Ali i dalje ljutito. Ne samo zbog toga što mi se tako prikrao, što sam zbog toga vrisnula i otjerala onoga tko je bio u stanu nego i zbog toga što je mislio da sam ja to učinila. Mislio je da sam ja otvorila vrata stana. Nije to rekao, ali vidjela sam to u njegovim očima.

Počeo je sumnjati u mene, baš kao i Claire i Sylvia, a potom i policija, sudac, liječnici, svi.

Nisam se vratila u krevet. Upalila sam televizor i ostala budna dok se nije razdanilo, napola gledajući televiziju, a napola vježbajući misliti na Leeja. Već sam bila nervozna, nije bilo teško otići korak dalje i dovesti razinu anksioznosti do vrhunca. Mislila sam na to kako on provaljuje u stan gospođe Mackenzie. Mislila sam na to kako živi ondje, u tami, kako sluša mene i Stuarda u stanu gore, kako sluša dok razgovaramo, dok vodimo ljubav. Mislila sam na njega i na to što namjerava.

Kad se napokon razdanilo, na licu su mi bile suze. Nisam imala napadaj panike, disanje mi je bilo normalno. Kontroliranje panike postalo je sve lakše.

Čuvši da se Stuart budi, stavila sam kuhati vodu za čaj. Odnijela sam mu šalicu čaja.

- Jesi li dobro? - pitao je pospana glasa.

- Jesam.

- Oprosti - rekao je. - Oprosti što sam te sinoć uplašio.

- Nema veze.

- Poslije ću nazvati kompaniju i reći im da pošalju nekoga tko će popraviti to staklo. I staviti još jednu bravu na vrata. Dobro?

- Dobro. A ja idem dolje spremi se za posao. Dodirnuo mi je ruku. - Već? Vрати se u krevet.

- Gotovo je sedam. Vidimo se večeras, dobro?

Poljubila sam ga. Okrenuo se u krevetu odspavati još pet minuta, a ja sam izišla iz stana i krenula stubama u svoj stan. Potreba da počnem sve provjeravati i dalje je bila prisutna, ali sada sam je kontrolirala. Umjesto da provjerim prozore i vrata, da provjerim stoje li zastori točno onako kako sam ih ostavila, provjeravala sam druge stvari.

Da su me Stuart, Alistair ili bilo tko drugi pitali zašto to radim, zašto provjeravam, ne bih im mogla objasniti. Nitko drugi ne bi mogao primijetiti ono što sam ja primjećivala, male pokazatelje da je Lee bio u stanu. Vrata su uvijek bila zaključana, baš onako kako sam ih ostavila, ali to nije bilo bitno. Nisam mogla objasniti kako sam znala da je bio ovdje dok mene nije bilo.

Jednostavno sam znala.

Srijeda, 23. travnja 2008.

Stuart mi je pokucao na vrata kad se vraćao s posla. Mislila sam ga ignorirati, baš kao i onaj prvi put kad mi je pokucao na vrata prije nekoliko mjeseci.

- Bok - rekla sam.

Izgledao je umorno. - Ideš gore?

- Ne idem, moram nešto obaviti. A onda idem spavati. U redu? Sinoć se nisam baš naspavala. A i ti izgledaš iscrpljeno.

- Prilično sam umoran. Samo dođi na večeru. Na sat vremena. Molim te? Malo sam razmišljala o tome.

- Imam janjeći file. Mislio sam pripremiti kebab s limunom, kuminom i rižom. Popustila sam. Dao mi je pet minuta da zaključam. Kad sam se popela na gornji kat, on je već pravio ražnjiće od janjetine.

- Danas sam nazvao tvrtku za upravljanje zgradom - rekao je.

- Jesi? - Izvadila sam vino iz hladnjaka i vadičep iz ladice s priborom za jelo.

- Poslat će nekoga da popravi staklo u stanu u prizemlju i ugradi novu bravu.

- Mislim da je netko već bio. Pokraj vrata stana ima dosta piljevine. Možda su ugradili usadnu bravu ili nešto slično.

Uključio je roštilj. Već je fino mirisalo - češnjak, začini i limun. - Pitali su me kako je gospođa Mackenzie.

- Zar je nisu išli posjetiti?

Slegnuo je ramenima. - Čini se da nisu. Nazvao sam u bolnicu nakon razgovora s njima. Mislim da baš nemaju velike nade za nju. Još uvijek nisu uspjeli pronaći najbliži rod.

- Jadna gospođa Mackenzie. Posjetit ću je sljedeći tjedan. Sjeli smo za stol i počeli jesti.

- Trebali bismo opet nekamo otići, sad kad je toplije - rekao je žvačući.

- Otići nekamo?

- Za vikend ili tako nešto. Da se maknemo od svega.

- Ovo je fino - rekla sam.

- Mogli bismo otići u Aberdeen. Ili u Brighton... Mogli bismo provesti vikend u Brightonu, što kažeš?

Nisam odgovorila.

Prestao je žvakati i počeo me gledati, pijući iz svoje vinske čaše. Gledao me onim pogledom psihologa: distancirano, zabrinuto, znatiželjno.

- Ne znam - rekla sam. - Trenutačno imam jako puno posla. Moram s Caroline proći kroz sve one ugovore o zapošljavanju, a tu je i terapija s Alistairom... i razmišljala sam o preuređivanju stana...

- Hej - tiho je rekao i prekinuo me. - Prestani.
- Što da prestanem?
- Prestani me odgurivati od sebe.
- Ne radim to. Ne odgurujem te od sebe. Samo imam puno posla i...
- Prestani me odgurivati.

Pogriješila sam pogledavši ga u oči i istog trena sam se izgubila. Zurila sam u njega, isprva ljutito, ali samo na tren, a onda sam se smekšala. Nisam htjela sve to prolaziti sama. Nisam to željela prolaziti bez njega.

- Vrata, vrata stana gospođe Mackenzie...
- Što s njima? - pitao je i uhvatio me za ruku.
- Sinoć sam mislila... Ti si mislio da sam ja to učinila. Mislio si da sam ih namjerno ostavila otvorenima, zar ne?

Odmahnuo je glavom. - Ne.

- Imala sam osjećaj da mi ne vjeruješ.
- Vjerujem ti, Cathy.
- Netko je pokušao provaliti. Dolje. Zato je staklo razbijeno.
- Da - rekao je.
- Zašto si ti rekao da je to bila lisica?
- Nisam rekao da je lisica razbila prozor.

Bio je u pravu - u biti nije rekao ništa tome slično.

- Zašto nisi zabrinut? Možda je netko bio u stanu.

Slegnuo je ramenima. - Cathy, živimo u Londonu. Provale se stalno događaju. U moj stan su provalili dok sam živio u Hampsteadu. Prije dvije godine ukrali su mi auto i nitko ga nije pronašao. Alpha su jednom opelješili u Hyde Parku. Takve stvari događaju se sve vrijeme. To nema nikakve veze s Leejem. - Ali...

- I tko god da je razbio prozor, ne zna se kako je ušao. Stražnja vrata bila su zatvorena i zaključana.

- Ali vrata stana bila su otvorena!

- I ti i ja znamo da ta kvaka nije baš pouzdana. Vjerojatno su se otvorila zbog propuha nakon što je prozor razbijen.

Ugrizla sam se za usnicu. Ovo ne vodi nikamo.

- To nije bio Lee, Cathy - nježno je rekao. - On nije ovdje. Samo smo ti i ja.

Dobro?

Maknula sam tanjure. Dok sam ih ispirala i stavljala u perilicu, osjećala sam se jedno i strašno iscrpljeno. Prekinuo me, pažljivo mi uzeo tanjur iz skliske ruke i okrenuo me prema sebi. Podigao mi je bradu tako da pogledam u njega, u njegove oči.

- Volim te - rekao je. - I jako sam ponosan na tebe. Hrabra si, jaka i odvažna. Hrabrija si nego što misliš.

Suze su mi jedna za drugom tekle niz obraze. Poljubio ih je. Zagrlio me i nježno me

njihao, a nakon nekog vremena zaboravila sam da bih trebala otići dolje i tobože obaviti neki posao, kako sam mu rekla. Zaboravila sam na razbijeno staklo, na piljevinu na podu i na hladan propuh koji mi je puhao po zglobovima. Zaboravila sam na sve osim na njega, na Stuarda i na toplinu njegovih ruku koju sam osjetila na svojoj koži.

Srijeda, 7. svibnja 2008.

Sljedeća dva tjedna sve je bilo u redu. Imali smo službeno otvorenje novog skladišta, a svi nadzornici i radnici koje smo zaposlili navikavali su se na posao i to im je išlo jako dobro. Predsjednik uprave pismeno nam se zahvalio na trudu koji smo uložili.

Jednom tjedno imala sam terapiju s Alistairom i radili smo na tome da provjeravanje svedem na nulu. To mi je nekoliko puta i uspjelo. A kad sam provjeravala, to su uglavnom bile stvari za koje sam mislila da ih je možda netko pomaknuo. Ali nakon one noći kad su vrata stana gospođe Mackenzie bila otvorena, nije se više ništa dogodilo. Nisu se čuli nikakvi zvukovi noću, nije bilo dokaza da je on ili netko drugi bio u stanu. Baš ništa.

Stuart je bio zaokupljen dovršavanjem istraživanja i radio je dokasna. Ja sam spavala u svom stanu tako da on može nesmetano spavati u svom kada dođe s posla. Zbog toga se nismo vidjeli gotovo cijeli tjedan.

Caroline i ja pile smo čaj i čavrljale, za što nismo imale puno vremena prethodnih tjedana. Baš me pitala nešto u vezi sa Stuartom kad mi je stigla poruka: C - zaboravio sam kako je to kod kuće. Pokušavam si osloboditi vikend. Volim te. S x Nekoliko minuta nakon toga, zazvonio mi je telefon. Napola sam očekivala da to bude Stuart, ali nije bio on. Na moje iznenađenje, bila je to Sylvia.

- Bok - rekla je. - Oprosti što te zovem na posao, ali ne znam ti kućni broj. - Glas joj je bio čudan, odjekivao je, a u pozadini se čula buka prometa.

- Nema veze. Kako si?

- Dobro - rekla je - nemam puno vremena. Možemo li se naći na ručku? Danas?

- Imam dosta posla, Sylvia.

- Molim te. Ne bih te pitala da nije važno.

Pogledala sam u stolni kalendar - sastanak u 14 sati, ali do tada bih se trebala vratiti. - Dobro, može. Gdje ćemo se naći?

-John Lewis, Ulica Oxford, kafić na četvrtom katu. Znaš ga?

To nije bilo tipično mjesto gdje biste očekivali sastanak sa Sylvijom, ali njezin nastup bio je tako poznat, očekivala je da se svi prilagode njoj, da se sastanu s njom u njezinu svijetu, kao da se cijeli svijet vrti oko nje. - Naći ću ga.

- U dvanaest?

- Potruditi ću se.

- Vidimo se. I, Catherine, hvala ti.

Bez daha, kao da je i dalje u nekoj spilji, poklopila je.

Cijelo jutro razmišljala sam o tome. Imala sam osjećaj da je riječ o zamci, ali o pametnoj zamci. Ne bih se trebali bojati sastanka s nekim na takvome mjestu, koje je javno, puno ljudi, s mnogo ulaza i izlaza. Nema šanse da me Lee uhvati jer će me teško moći pratiti na

takvome mjestu. Ako mu ona ne pomogne. Da me pozvala u svoj stan, odbila bih.

Sjetila sam se sunčanoga nedjeljnog prijedodneva prije nekoliko tjedana, kad sam je iznenadila, a vjerojatno i njega. Ne znam gdje se mogao skriti u tom stanu, ali zbog načina na koji je ona gledala u taman, hladan stan, bila sam sigurna da sluša, da je ondje.

No, bilo riječ o zamci ili ne, svejedno ću ići.

Izvan klimatiziranog ureda bilo je nevjerojatno toplo. Sunce je sijalo, a ulice su bile pune uredskih radnika koji su kretali prema parkovima i zelenim površinama uhvatiti malo sunca. Tri ulice sam propješačila, prešavši cestu nekoliko puta, a onda sam uzela taksi. Ne znam zašto. Ako se Sylvia želi naći sa mnom, onda on očito zna kamo idem, ukoliko me gleda. Možda nas je ovim sastankom htjela spojiti za neki civilizirani razgovor na neutralnom terenu. Nisam se bojala, ali osjećala sam se i te kako nelagodno, nemirno, kao da krećem prema nečem užasnom i nepredvidljivom.

Kroz otvoren prozor uživala sam u povjetarcu, dok je taksi stajao i ponovno kretao. Deset minuta poslije našla sam se u sporednoj ulici, ispred stražnjeg ulaza u trgovački centar. Bilo je hladno i sjenovito, a povjetarac mi je hladio gole noge.

Kafić na četvrtom katu bio je pun, a nakon što sam ga brzo pregledala, mislila sam da sam stigla prije nje. No kad sam se okrenula izići, vidjela sam je kako ustaje sa stolice i maše mi. Sjedila je odostraga, pokraj WC-a, ali nije to bio razlog zašto je nisam primijetila. Nosila je crnu suknju i bijelu bluzu kratkih rukava te crne cipele na petu. Očekivala sam njezine uobičajene šarene boje, a ona je bila odjevena gotovo kao mlada službenica.

- Bok - rekla je i na moje iznenađenje raširila ruke pa me poljubila u obraz.

- Gotovo te nisam prepoznala - rekla sam.

- Ah, misliš zbog ovoga? - Prodorno se nasmijala. - Upravo sam to kupila. Imam intervju s direktorom pravne službe, ponekad se isplati malo se dotjerati... ako me shvaćaš.

Već mi je naručila čaj, a na stolu su nas čekala i dva peciva s cimetom. - Kao u dobra stara vremena - rekla je dok sam sjedala. - Podsjeća me na Paradise Café. Osvrnula sam se po kafiću. Uopće nije nalikovao na Paradise Café, ali nisam ništa rekla.

- I - veselo je rekla, žvačući - kako je?

- Dobro, hvala - rekla sam. Čekajući.

- Znači, nije dobio posao. Mislim, Mike.

Mike. - Nije. Na kraju se ispostavilo da nema dovoljno iskustva. Mislim, vođenje kafića u Španjolskoj osamnaest mjeseci i nije neko korisno iskustvo za rad u skladištu, zar ne?

Prostrijelila me pogledom.

- Ali, to nije bila moja odluka. Sve se boduje, a on nije dobio toliko bodova kao i drugi. To je sve. Nisam ništa mogla učiniti.

Sylvia je slegnula ramenima kao da se ne radi o njezinoj koži te me gledala dok pijem čaj. Bio je mlak. Pitala sam se koliko dugo sjedi ovdje. Potisnula sam poriv da se osvrnem, da pogledam po prostoriji, kroz ulaz prema trgovinama. Bio je tu negdje, u to sam bila prilično sigurna.

- To sam ja učinila - rekla je - u slučaju da te zanima.

- Što to?

- Ja sam mu rekla kako da te pronade. Vidjela sam natječaj za posao u Evening Standardu, tvoje ime i kontakt. "Za daljnje informacije i formular za prijavu obratite se Cathy Bailey..." Mislila sam da je to vjerojatno ona ista Catherine.

Razmislila sam o tome na tren. - E pa, bila si u pravu. To je ista Catherine.

- Žao mi je - rekla je.

- To sad više nije bitno - rekla sam, i dalje ne znajući na koji dio velike izda je misli. - No, kako si ti?

Nije mi uspjela odgovoriti, zato što joj je u tom trenu zazvonio telefon koji se nalazio na stolu između nas. Gotovo je iskočila iz kože i zgrabila ga te nervozno rekla: - Halo?

Pretvarala sam se da ne slušam.

- Da. Ne, na kavi sam s prijateljicom. - Pogledala me i pokušala mi se nasmiješiti. - Ne, ne znaš je. Zašto, želiš nam se pridružiti?... Dobro onda. Ne, ostavila sam je na poslu. Zašto?... Dobro. Vidimo se uskoro. - Poklopila je i izgledala kao da joj je pao kamen sa srca.

- Oprosti zbog ovoga - rekla je. Primijetila sam da je blijeda, šminka koju je imala na sebi nije bila tako istaknuta. Izgledala je kao da ju je nekoliko puta oprala perilica rublja, doimala se isprano. Htjela sam pitati je li to on, ali nije imalo smisla, jer sam već znala da jest. To je bila namještaljka, zaključila sam. Iz nekog suludog razloga želio je da vjerujem Sylviji, da joj se povjerim. Telefon, koji je stajao na stolu, snimao je naš razgovor.

- Dečki - rekla je. - Znaš kakvi su... Uvijek te provjeravaju. Ja sam slegnula ramenima i nasmiješila se. - Ma nemoj?

- Uglavnom - rekla je, pokušavajući zvučati veselo - moram ići. Samo sam te htjela pozdraviti, vidjeti kako si. - Popila je kavu i ostavila pecivo. Kad je ustala, vidjela sam da je smršavjela, čak i u proteklih nekoliko tjedana otkako sam je posljednji put vidjela.

- Ideš? - upitala sam.

- Da, žao mi je. Moram obaviti onaj intervju. Javit ću ti se, dobro? Pazi na sebe, Catherine.

Glas joj je bio čudan, tih, kao da potiskuje nešto ogromno, nešto što se ne može kontrolirati. Na tren sam joj pogledala u oči i vidjela nešto što nisam očekivala.

Zagrlila me i ostala u zagrljaju malo duže nego što sam očekivala, a potom uzela veliku vrećicu koja se nalazila ispod stola. U njoj je bila hrpa šarene tkanine i crvene cipele na petu s cvjetićima.

Gledala sam kako odlazi, provlačeći se između stolova i iščezavajući u gužvi kupaca koji su čekali na blagajni s košarama punim dizajnerske odjeće i posteljine od egipatskog pamuka.

Nedjelja, 11. svibnja 2008.

Poruku sam našla tek sada, četiri dana nakon što sam se našla sa Sylvijom u onom kafiću. Stuart je bio na poslu, a ja sam raspoređivala rublje za pranje.

Bila je zataknuta u džep moje široke suknje - toliko je bila mala da je možda nikad ne bih ni pronašla da nemam naviku provjeravati džepove prije nego što odjeću odnesem na pranje.

Zurila sam u nju jedan tren, znajući što znači, prije nego što sam ju otvorila. Samo tri riječi, koje je mogao napisati bilo tko, ali koje je sigurno napisala ona. SADA TI VJERUJEM.

Tri riječi, nažvrljane na poledini računa iz kafića trgovačkog centra Johna Lewisa, smotanog nekoliko puta.

Sve sam shvatila za nekoliko sekundi, taj užas, i pitala se nije li možda prekasno. Htjela sam otići onamo, izvući je, pobjeći. Kamo bismo otišle? Htjela sam ga pronaći, uzeti nož, iznenaditi ga i okončati to onako kako sam htjela da bude okončano prije četiri godine. Htjela sam nazvati Stuarta na posao, pitati ga što da radim.

Na kraju sam učinila jedinu stvar koju sam zapravo mogla.

Uzela sam mobitel i otišla u Stuartov stan. Bez njega je bilo tiho i prazno. Sunce se uzdignulo nad krovove, a kuhinja je bila okupana zlatnim svjetlom. Sjela sam za kuhinjski stol i nazvala jedan broj.

- Mogu li razgovarati s inspektoricom Hollands, molim vas? - pitala sam.

Morala sam čekati nekoliko minuta prije nego što se javila. U međuvremenu, u pozadini se čula buka iz Ureda za obiteljsko nasilje Policijske postaje Camden, netko je nekoga smirivao.

- ... Pokušajte duboko disati. Ne, ne brinite se, samo polako. Znam... Jako je teško. Nema problema, zato smo ovdje.

- Halo? Cathy?

Glas joj je bio odlučan, poslovan. Odjednom sam se zapitala postupam li ispravno.

- Oprostite što smetam. Zabrinuta sam za nekoga. Za prijateljicu. Mislim da je u nevolji.

U Zajamčenom odmoru bilo je tiho ove rane nedjeljne večeri, za šankom je bilo nekoliko redovitih gostiju koji su pili pivo i razgovarali o tržištu nekretninama. Uranila sam i naručila čašu bijeloga vina pa sjela na isti kauč gdje me Stuart držao za ruku i govorio mi kako ga je Hannah izdala. Otada smo mnogo napredovali.

Došla je samo deset minuta kasnije nego što je rekla da će doći. Ne znam što sam očekivala, ali znala sam tko je čim je ušla kroz vrata koja su bila otvorena kako bi večernji povjetarac rashlađivao kafić. Traperice, crna majica, kratka prirodna plava kosa s frizurom koja je nekoć nalikovala na mladu Lady Di, ali koja je bila pregusta i teška da bi se mogla onako češljati na stranu. Bila je niža nego što sam mislila, ali imala je građu osobe koju biste

htjeli imati pokraj sebe u nekoj svađi.

Odmah je došla do šanka, naručila čašu nečega i onda mi prišla. - Cathy? Rukovale smo se. - Kako si me prepoznala?

Nasmiješila se. - Sama si.

Sam se osvrnula po kafiću i predložila da iziđemo na terasu. Nisam ni znala da postoji terasa, ali došli smo do nje kroz otvorena vrata iza šanka. Bila su samo dva stola, ali bilo je dovoljno vjetra da temperatura bude podnošljiva.

- Hvala ti što si došla - rekla sam. Da budem iskrena, iznenadila sam se zbog spremnosti koju je pokazala da odustane od svojih večernjih planova kako bi čula tužnu priču o Sylviji.

- U redu je - veselo je rekla - večer je prelijepa da bih je provela unutra. Popila je malo piva i polizala usne, a onda me upitno pogledala.

Sve sam joj ispričala. Ispričala sam joj o svom prijateljstvu sa Sylvijom i rekla joj kako su nam odnosi zahladnjeli nakon što se odselila u London, dok sam pokušavala prekinuti vezu s Leejem. Kako sam je vidjela u autobusu i kako je Lee naveo njezinu adresu u prijavi za posao u mojoj tvrtki. Onda sam joj rekla kako sam je posjetila prije nekoliko tjedana, kako smo se sastale i na kraju - rekla sam joj za poruku.

Izvadila sam je iz džepa, otvorila i pružila joj je. Malo ju je proučavala, a onda mi je vratila.

- Što misliš da to znači? - upitala me.

Osjetila sam kako malo gubim strpljenje. - Pa da vjeruje da je Lee bio nasilan prema meni zato što je sada takav prema njoj.

- Je li ti rekla da je u vezi s Leejem?

- Ne tim riječima.

- Je li ti rekla da ga se boji? Ili ti dala kakvu naznaku?

- Nije mi rekla, ali puno je stvari upućivalo na to. Kad me zvala da se nađemo u srijedu, nazvala me iz telefonske govornice, a ne s mobitela. Lee mi je znao ozvučiti telefon i čitati mi e-mailove; tako je doznao da planiram pobjeći pa vjerojatno to radi i njoj. Mjesto gdje je predložila da se nađemo bilo je u javnosti, negdje gdje ima puno ulaza i izlaza, što znači da je mislila da bi on mogao pratiti nju ili mene. A kad smo se našle, nosila je jako čudnu odjeću.

Sam me upitno pogledala. Imala je velike svijetloplave oči, na licu koje nije izgledalo ni nevino ni obmanjujuće.

- Sylvia uvijek nosi žarke boje, poput rajske ptice, uvijek je u žutom, ružičastom, ljubičastom, tirkiznom i slično. Nosi svilu, kašmir, kožu. Nikad ne nosi ništa obično. U srijedu je nosila crnu suknju i bijelu bluzu. Rekla mi je da je upravo kupila tu odjeću i da poslije ima ozbiljan intervju za koji se htjela obući malo ozbiljnije. Njezina uobičajena odjeća nalazila se u vrećici koju je nosila sa sobom. Ali to nikad prije nije učinila. Mislila je da će se svojim stilom odjeće isticati u gomili, zato je to napravila.

- Znači, misliš da se htjela stopiti s gomilom?

- Tako je. Sigurno ju je pratio, kao što je nekada pratio mene. I nije imala torbicu sa

sobom. Samo vrećicu.

- Nije imala torbicu?

- Tada nisam baš razmišljala o tome. Ali vjerojatno joj je unutra stavio prislušivač ili sustav za praćenje. Znam da to sve zvuči suludo. Dok god ne živite s takvom osobom.

Slegnula je ramenima i kimnula. - Ali nije ga spominjala, nije rekla da je nesretna? Iako nije imala torbicu?

- Nije. Iako mislim da mi je to htjela reći, ali ju je onda netko nazvao na mobitel.

Mislim da je to bio on. Otišla je odmah nakon poziva. Sjedile smo u kafiću tek nekoliko minuta.

- I misliš da ti je gurnula tu poruku u džep.

- To je račun s pićem i hranom koje je kupila. Pogledaj: datum i sat pokazuje vrijeme kad smo se našle. Sigurno je to napisala prije nego što sam došla.

Sam je ponovno uzela poruku i pogledala je, ne račun, nego nažvrljane riječi na poledini. Pitala sam se misli li da sam ih ja napisala.

- Gledaj, zašto bi mi odjednom povjerovala? Na sudu je svjedočila da me Lee nije ozlijedio, da sam totalna luđakinja i da sam si sama nanijela te ozljede, a bila mi je najbolja prijateljica! Što bi je iznenada moglo uvjeriti u suprotno?

Sam Hollands je duboko udahnula, a onda izdahnula i bacila pogled na malu terasu prije nego što se nagnula prema meni.

- Prije nego što sam došla ovamo, svratila sam na adresu koju si mi dala. Nitko mi nije otvorio. Nadam se da nemamo razloga za brigu što se tiče ovoga, ali moram priznati da me zabrinjava to što gospodin Brightman pokušava uspostaviti kontakt s tobom.

- Ne moraš se brinuti zbog mene - hrabro sam rekla. - Ja znam kakav je on, što je u stanju učiniti.

Utješno mi se nasmiješila. - Učinit ću što mogu, dobro? Raspitat ću se, provjeriti kako je, pobrinuti se da bude dobro. Ali bojim se da još uvijek ne možemo dokazati da je nekoga zlostavljao i ne možemo mu izdati zabranu pristupa.

Slegnula sam ramenima. - Predstavio se kao druga osoba, kao Mike Newell. Pitam se je li policija provjerila podatke iz njegova životopisa, bi li njegov prijatelj iz Španjolske i dalje bio spreman pretvarati se da je radio kod njega prošle godine. Iako to i dalje ne dokazuje da su Mike Newell i Lee Brightman ista osoba.

- Prepusti to meni - rekla je i popila pivo. - Javit ću ti se. U međuvremenu ću provjeriti i kako ti je prijateljica.

Ustala je i protegnula se.

- Jao, ovo je bio dugačak dan.

- Više ne radiš danas?

Sam je kimnula i nasmiješila se. - Ne radim. Mislim da ću pojesti jelo s curryjem i dugo se namakati u kupki.

Šetale smo do križanja s Ulicom Talbot, potom se rukovale, a ona je krenula prema podzemnoj.

- Nemoj zaboraviti - rekla je - ako ti bude trebala pomoć. Uskrs.

- Dobro - rekla sam i nasmiješila joj se.

Kad sam došla kući, već je gotovo bio mrak. Još uvijek sam se smiješila dok sam stavljala ključ u bravu na ulaznim vratima, ali vrata su se otvorila bez otključavanja. Netko ih nije zaključao.

Vrata stana bila su zaključana, baš kako sam ih ostavila, a unutra je sve bilo na svome mjestu. Sve je bilo na svome mjestu, ali ja sam svejedno osjećala nelagodu.

Stajala sam usred dnevne sobe i gledala u balkonska vrata i vrt iza njih: drveće je bilo mirno, a zrak ustajao i zagušljiv. Ponovno sam provjerila balkonska vrata - bila su zaključana i sigurna - a potom ih širom otvorila. Povjetarac koji mi je hladio kožu na terasi Zajamčenog odmora se smirio, a unatoč tome što je sunce zašlo, bilo je toplo.

Vrata u vrtu bila su otvorena i napola visjela na šarkama. Tako su stajala od oluje prošle veljače. Zvala sam kompaniju da ih popravi, a oni su jednom poslali nekog tko ih je postavio kako bi trebala biti. No taj pokušaj i nije bio baš uspješan. Ionako nitko nije koristio vrt, u stvari, nikad nisam vidjela da itko hoda puteljkom iza vrtova pa me nije ni brinulo to što su vrata bila napola otvorena.

Nije se ništa čulo, ni dašak vjetra ni pjev ptica ni šapat. Ali svejedno sam imala čudan osjećaj. Zrak je bio težak i zagušljiv, a oblaci su se počeli skupljati.

Pitala sam se što radi, gdje je, je li Sylvia zaključana u kupaonici, krvari li ili pak čeka da je netko dođe spasiti kao što je Wendy spasila mene.

Wendy mi je poslije rekla da je upravo vadila vrećice iz prtljažnika kad je Lee izišao iz kuće. Izgledao je omamljeno, rekla je, kao da je malo pijan, a onda je ušao u auto i odvezao se. Ali nije ju to uznemirilo. Kad je sjedao u auto, vidjela je krv na njegovim rukama i košulji.

I, srećom za mene, vrata nije zatvorio kako treba. Kad je bila sigurna da je otišao, gurnula je vrata, rekla mi je, i povikala: "Ima li koga?" Krenula je stubama i pronašla me kako ležim na tepihu gostinjske sobe. Mislila je da sam već mrtva. Na sudu su pustili njezin poziv hitnoj. Wendy, koja je inače bila toliko smirena, toliko nježna, vrištala je u pomoć i jecala od šoka jer je pronašla nekoga golog tko krvari iz sto različitih mjesta na tijelu i tko gotovo više ne diše. Bilo mi je jako teško slušati to.

Mislim da mi je to bio posljednji dan na sudu - ionako se ne sjećam puno toga sa suđenja.

Odjednom mi je mobitel zazvonio u torbici na kauču pa sam se trgnula.

- Hej, ti - rekao je Stuart nevjerojatno umornim glasom. - Nedostajala si mi danas.

- I ti meni. Jesi li uskoro gotov?

- Da. Još zapisujem neke bilješke, a onda ću krenuti. Da nam kupim nešto za jelo na putu kući?

- To zvuči dobro - rekla sam. - Slušaj, nakratko ću izići. Htjela bih provjeriti nešto na poslu.

Čula sam promjenu u njegovu glas. - Vraćaš se na posao?

- Da, ne brini, neće dugo trajati. Vratit ću se vjerojatno prije nego što ti dođeš. S druge strane linije uslijedila je stanka. - Cathy, dobro si, zar ne?

- Jesam - rekla sam i nasmiješila se - naravno da jesam. Samo to želim riješiti da se ne brinem cijelu noć.

- Dobro - rekao je. - Ponesi telefon.

- Hoću. Vidimo se poslije.

- Volim te.

- I ja tebe - rekla sam.

Kad sam prekinula, jedan sam tren samo stajala i razmišljala o tome što sam rekla i kako bi to moglo zvučati nekome tko sluša. Izbjegavala sam razgovarati sa Stuartom u svom stanu, u slučaju da je Lee ozvučio stan i prisluškiavao. Pitala sam se koliko ću dugo još moći izdržati.

Sjela sam u autobus koji je otprilike išao u dobrom smjeru, južno od rijeke.

Promet više nije bio toliko gust, a kad sam došla do Sylvijine ulice, već se potpuno smračilo. Hodala sam od postaje na kojoj sam izišla s autobusa, pokušavajući se sjetiti koja je od ovih identičnih ulica ona prava. Već je prošao gotovo cio sat otkako me Stuart nazvao dok sam bila u stanu.

Oličena crna vrata ovaj put su bila čvrsto zatvorena. Pozvonila sam na stan broj

2. Čula sam kako zvoni sve do stražnje strane zgrade, ali nitko se nije javljao. Pričekala sam malo, a onda ponovno pozvonila. Pogledala sam na sat. Devet i deset. Sigurno je kod kuće? Većina ljudi je nedjeljom navečer bila kod kuće, čak i u Londonu. Ponovno sam pozvonila, a ovaj put interfon je oživio. Ali nije se javila Sylvia, nego netko drugi.

- Slušaj, očito nije kod kuće. Stoga jednostavno odjebi!

- Oprostite - rekla sam. - Trebala bih se naći s njom, možete li me pustiti? Nije bilo odgovora, interfon je ušutio.

E pa, nisam mogla sjediti vani cijelu noć. Došla sam do kraja ulice, skrenula lijevo i slijedila kosinu zabata do neizbježnog prolaza sa stražnje strane kuća. Tu je bio mrkli mrak i nema sumnje da je sve bilo puno psećih govana, smeća i svakakvog užasa, ali tu se morala nalaziti stražnja strana Sylvijina stana i vrt gdje smo sjedile i pile čaj na suncu.

Dvjesto deset koraka po prljavoj zemlji, točno koliko mi je trebalo od pročelja kuće do kraja ulice. Našla sam se ispred vrata zaraslih korovom i pred oronulim zidom. Opipala sam grubu opeku, prešla prstima preko vrha koji mi je dosezao do ramena i podigla se, ogrebavši koljeno pri pokušaju da se popnem.

Kad sam uspjela laktove staviti na zid, ugledala sam vrt i donje prozore - svugdje je bio mrak. Na prvom i drugom katu bilo je svjetlo, a prozori su bili širom otvoreni. Morat ću biti tiha.

Podigla sam se na zid, nesigurno sjela i razmišljala što učiniti. Bilo je vrlo vjerojatno da jednostavno nije kod kuće. Otišla je nekamo tijekom vikenda, u posjet prijateljima ili čak roditeljima u Lancaster. Pobjegla mu je, možda zauvijek, ono što meni nikad nije uspjelo.

Ili je bila unutra. Ugašenih svjetala.

E pa, došla sam ovamo, ne mogu sada tek tako otići kući ne provjerivši. Prebacila sam noge preko zida i spustila se, ogrebavši noge o ciglu. Proklinjala sam se što nisam obukla nešto prikladnije od ljetne haljine.

Iz gornjih stanova čula sam glasove, smijeh i klasičnu glazbu - klavir je svirao umirujuće, melodično. Možda su imali svečanu večeru.

Koračala sam vrtom, koji je bio osvjetljen od svjetala što su dolazila odozgor. Molila sam Boga da nitko u tom trenutku ne pogleda van. Ali tada sam se sjetila niskog zidića na terasi, koji je bio u sjeni.

Kad su mi se oči prilagodile na tamu, kroz staklo sam provirila u dnevnu sobu i iza nje. Sve je bilo onako kako sam se sjećala - posteri, kauč nepravilna oblika prekriven satenskim prekrivačima, knjige, hrpe časopisa. U mraku sam mogla razaznati i vrata u hodniku, kupaonica je bila s lijeve strane, a spavaća soba s desne, ako sam se dobro sjećala.

I jedna i druga vrata bila su odškrinuta.

Znači, to je to. Gdje god da je, nije bila zatočena u svome stanu.

Zakoračila sam unatrag, a noga mi je propala kroz nešto. Bila je to rešetka iznad prozora podrumskog stana. Pogledala sam u mračnu jamu ispod; od svjetala odozgor o crtavali su se prozori, koji su također bili obavijeni tamom. Prošla me jeza.

Osjećajući se glupo, brzo sam otrčala do kraja vrta, očekujući vikanje kad netko primijeti kako moje gole ruke i noge trčkaraju po travi.

Ali odmah sam se našla ispred zida. S ove strane izgledao je puno viši, a cigla je bila manje hrapava. Morat ću se dobro pomučiti da ga preskočim. Vrata koja su vodila u prolaz imala su ogroman sjajan lokot, znači ni tu mi neće biti ništa lakše.

Stara kanta za smeće s metalnim poklopcem stajala je pokraj zida. Koliko sam mogla procijeniti, bila je prazna, ali nije ugodno mirisala. Povukla sam je nekoliko koraka po gustoj travi i prislonila uza zid, dok je svako struganje i klepetanje odjekivalo i zaglušivalo ugodne zvukove Šostakovičeva Drugog koncerta za klavir, koji se čuo iz gornjih prostorija.

Probala sam hoće li poklopac izdržati moju težinu i izdržao je. Samo sam morala podići nogu, a to sam i učinila i čim sam rukama dosegla vrh zida, poklopac je skliznuo i pao na travu. Dok sam prelazila zid, glazba je iznenada stala i začuli su se zabrinuti glasovi: - Što je to bilo?... - Ma, vjerojatno samo lisica... Ne brini, draga, stvarno nemaš razloga.

Dakle, našla sam se na drugoj strani zida, bez daha, osjećajući se glupo i pitajući se zašto se, pobogu, penjem po zidovima kad mogu biti kod kuće sa Stuartom, koji je sad već stigao i pitao se kad ću se vratiti.

Vrijeme je da krenem. Gdje god da je Sylvia bila, barem sam provjerila.

Sjela sam ujedini autobus koji je išao u pravome smjeru. Ostavio me s druge strane parka, otprilike kilometar i pol od stana pa sam malo hodala, a malo trčala kroz tminu prema Ulici Talbot. Vrućina je bila sve jača, a čudna buka grmljavine naglašavala je moje korake i nagovještavala kišu.

Došla sam pred zgradu, pogledala u prozore Stuartova stana na zadnjem katu i primijetila da su svjetla upaljena. Stigao je prije mene. Potisnula sam poriv da odmah uđem pa sam umjesto toga nastavila hodati do kraja ulice, skrenula lijevo i ušla u prolaz.

Htjela sam malo razmisliti.

Vani nije bilo žive duše dok sam se vraćala s autobusnog stajališta; pokraj mene je prošlo nekoliko usamljenih automobila i jedan biciklist, ali nijedan pješak. Ovih dana nitko

nije šetao Londonom, pogotovo ne u predgrađu. I pogotovo ne noću.

Osim mene.

Nešto loše dogodilo se Sylviji. Bila sam sto posto sigurna u to. Bila je tako drukčija. Više nije bila onako odrješita, bila je tiša, a oči su joj bile zabrinute. Mislila sam da je samo koristi kako bi došao do mene, ali što ako gaja više nisam zanimala? Što ako je našao novu žrtvu koju će kontrolirati?

To sam mislila sve do trenutka kad sam pogledala u stražnju stranu zgrade i vidjela da su zastori u mojoj blagovaonici širom razmaknuti i da svjetlo dolazi iznutra.

Ostala sam ukopana na mjestu. Bio je unutra. Možda je i sada tamo.

Razmišljala sam što učiniti, pitala se trebam li nazvati Sam Hollands, a onda sam se sjetila da bi to mogao biti Stuart, kojemu sam dala ključ. Sigurno se pitao jesam li u svom stanu pa je odlučio provjeriti jesam li dobro.

Odjednom se na mojemu prozoru pojavio neki lik. Žurno sam se sklonila, ali odmah sam odahnula. Bio je to Stuart, koji je stajao pokraj prozora s mobitelom u ruci i tipkao po njemu. Istoga trena zavibrirao je telefon u mojemu džepu.

C – gdje si? Jesi li dobro? S x

U tom trenutku htjela sam ga vidjeti više nego išta na svijetu. Otrčala sam do kraja prolaza, spotičući se o zaraslu travu i gotovo se smijući zato što je bio tamo i zato što je ipak sve bilo u redu.

Stigla sam do ulaznih vrata. Stavila sam ključ u bravu, ali nekako sam već znala da mi neće trebati. Gurnula sam vrata s ključem koji je bio u bravi i ona su se otvorila. Pritisnula sam bravu i gurnula vrata te ih jednom provjerila iz čiste navike, osjećajući se glupo i sretno, želeći biti gore, sa Stuartom, zagrliti ga, zaboraviti prošlost i misliti samo na budućnost.

Na tren sam zastala ispred vrata svojega stana i osluškivala. Nije se čuo nikakav zvuk. Ništa, apsolutna tišina.

Okrenula sam ključ u bravi i širom otvorila vrata. Ispred mene dnevna soba i blagovaonica bile su u mraku. Jedino svjetlo dolazilo je iz spavaće sobe.

Nešto nije bilo u redu. Zašto je Stuart ugasio svjetla?

U tom trenutku, dok sam stajala na ulazu, namirisala sam to, namirisala sam njega. Samo malo sam ga mogla osjetiti, ali svejedno sam prepoznala taj miris od kojega mi je srce počelo brže tući, a želudac se grčiti.

Lee.

Sigurno je unutra, u dnevnoj sobi.

Pokušavala sam zamisliti gdje se skriva čekajući da se vratim.

Zakoračila sam u hodnik i načinila još jedan korak dok nisam došla do vrata spavaće sobe. Svjetiljka s noćnog ormarića bacala je prigušeno svjetlo na pod, kao i dugačke, mračne sjene.

Stuart je ležao na krevetu i izgledao kao da čvrsto spava. Na tren sam odahnula i osjetila kako se opuštam, ali njegov položaj nije bio prirodan i imao je cipele na nogama. Potom sam vidjela nešto crveno na jastuku, kako se iz njegove glave širi po bijelom

pamuku.

Smjesta sam se pomaknula. - Stuarde! O, ne! - vrisnula sam i prišla mu, podigla mu glavu i u krajnjem užasu gledala crvenilo na svojim prstima. Disao je pravilno, plitko.

Čula sam zvuk iza sebe i ukočila se. Polagano sam ustala i okrenula se.

Stajao je na ulazu u spavaću sobu, prepriječivši mi put.

Bilo je to vrlo čudno. Iako mi je srce brzo udaralo i iako mi je bila muka i vrtjelo mi se, bila sam nevjerovatno smirena. Osjećala sam se isto onako kao što sam se osjećala prošli put kada me mislio ubiti. Naravno, ni tada me nije uspio dokrajčiti. Ako me tada nije uspio ubiti, neće ni sada. Gotovo sam se nasmijala kad sam automatski izračunala razinu anksioznosti - vjerojatno oko šezdeset.

- Gospodine Newell - rekla sam - baš lijepo što ste svratili.

Nasmijao se. Tada sam osjetila njegovu nesigurnost. Nije bio onako krupan kao prije ili sam možda u mislima stvorila sliku ogromnog čudovišta? Uglavnom, mislim da me nije mogao ni prepoznati. Sada sam bila drukčija Catherine od one koju je on poznavao.

- Dečko ti i nije nešto - rekao je. - Pravi slabić.

- Što želiš?

- Razgovarati.

- Hajde onda.

Začudo, pustio me da prođem. Bacila sam pogled na ulazna vrata, pitajući se trebam li pojuriti prema njima, ali istodobno sam znala da ne mogu ostaviti Stuarda.

Upalila sam svjetlo pokraj kauča i sjela. Mobitel mi se nalazio u džepu suknje. Dok je on sjedao preko puta mene, pritisnula sam tipku na mobitelu za koju sam se nadala da će pozvati posljednji broj koji sam nazvala. Čekala sam nekoliko sekundi i prekinula. Nadala sam se da je prošlo dovoljno vremena da zazvoni.

- Dobro izgledaš - rekao je. A onda, na moj užas: - Nedostajala si mi.

- Stvarno?

- Naravno da jesi. Mislio sam na tebe svaki dan, svaki božji dan. Nije trebalo tako završiti. Sve je pošlo krivo.

- Kako to misliš? - Osjetila sam kako me obuzima bijes. Bila sam sve odlučnija. Pokušala sam razmisliti koje su mi mogućnosti. Da budem ljubazna? Ili bezobrazna? Kako ću dobiti više vremena?

- Trebala si mi reći.

- Što to?

- Da si trudna. Trebala si mi reći, Catherine. - Glas mu je bio tih, gotovo nježan. Nisam mogla vjerovati što čujem. - O čemu ti pričaš?

- Izgubila si bebu, našu bebu, zar ne? Da si mi rekla... Sve bi bilo drukčije. I dalje bismo bili zajedno.

- Misliš, ne bi me pokušao ubiti da si znao da sam trudna?

- Spriječio bih te... da budeš tako gruba prema sebi. Bolje bih se brinuo o tebi, potražio bih pomoć, prije nego što se sve to dogodilo...

Polagano sam odmahivala glavom. - Ti doista misliš da sam ja kriva za sve? Vjeruješ vlastitim lažima?

- Ma daj, Catherine. Znaš kakva si bila. Naravno da si ti kriva. Zato sam te morao pronaći, da te ponovno vidim. Da te spriječim da se ozlijediš. Da si opet to ne učiniš. Mogli smo pokušati ponovno, potruditi se zbog djeteta. Mogli smo biti obitelj.

Zurila sam u njega na tren, gotovo sam prasnula u smijeh. Od svega što sam očekivala protekle četiri godine, ovo sigurno nisam.

- Treba mi piće - na kraju sam rekla. - Želiš li i ti nešto popiti? Dugo me gledao svojim plavim očima, razmišljajući. - Naravno.

Otišla sam u kuhinju i izvadila bocu vina iz hladnjaka. Razmišljala sam da je upotrijebim kao oružje. Mislim da je i njemu to palo na pamet, jer je ustao i krenuo prema meni baš kad mi je u džepu zazvonio mobitel.

Gledali smo jedno u drugo. Izvadila sam telefon i pogledala u zaslon.

- Nemoj se javiti - rekao je, točno u trenutku kad sam pritisnula "prihvati".

- Bok, Sam! Kako si?

S druge strane začuo se glas Sam Hollands, glas mojega spasa. Zvučala je umorno.

- Imam propušten poziv. Sve u redu?

- Kako je bilo za Uskrs? - rekla sam. - Baš sam mislila na tebe... Lee mi je zgrabio telefon iz ruke i razbio ga o kuhinjski zid.

Raspao se na nekoliko komada i raspršio po podnim pločicama.

- Rekao sam ti da se ne javiš. Zar nisi slušala? Kao i inače? - povisio je ton i pokušao me zastrašiti.

- To je bilo malo glupo - rekla sam. - Što ako me dođe vidjeti? Prešla sam granicu. Nadlanicom me opalio po licu te sam se zabila u kuhinjski element. Obraz mi je bridio, a u ustima mi je počela teći krv. Trebala sam biti uplašena. Trebala sam biti na smrt preplašena. Ali umjesto toga, bilo mi je dosta da taj muškarac toliko godina kontrolira moj život.

- Tko je to bio?

- Sam - rekla sam. - Mislila sam da si čuo kad sam to rekla. No sada kad si mi razbio mobitel, nećeš moći provjeriti govorim li istinu, je l' tako?

Podsmjehnuo se. - Sam je u Lancasteru pa nije baš vjerojatno da će te doći vidjeti, zar ne?

- Druga Sam.

Iskoristila sam taj trenutak da dohvatim bocu vina i zamahnem prema njemu uz bijesni vrisak od kojega je vjerojatno na tren oglušio. Htjela sam ga pogoditi u glavu, ali sam ga lupila u rame: nedovoljno jako da ga ozlijedim, ali dovoljno da ga izbacim iz ravnoteže. Boca mi je iskliznula iz ruke i razbila se na podu.

Iskoristila sam tu priliku i potrčala prema kupaonici, zalupila vrata za sobom i zaključala se.

- Odlazi! - vrištala sam. - Odlazi, ostavi me na miru!

Kao da će to učiniti?! Samo sekundu poslije počelo je udaranje pa stanka, a potom tup udarac kad je ramenom pokušao provaliti. Vrata su malo poskočila, ali su još držala. No neće još dugo.

Kad su vrata udarila u kadu takvim zvukom kao da dolazi kraj svijeta, bila sam spremna za njega. Jedino oružje koje sam imala bila je bočica dezodoransa koji sam mu nasprijela u lice, dok su njegove ruke letjele prema meni da me udare, ali to mu nije uspjelo. Izišao je iz kupaonice držeći ruke na licu. Kašljao je i vikao: - Kurvo!

Catherine, ti luda, jebena kurvetino!

I ja sam vikala. - Što si učinio Stuartu? Što si mu učinio, gade? Propalico!

Gurnula sam ga i otišla u kuhinju po nož. Po bilo što. Prsti su mi bili kao žele dok sam izvlačila ladice, tražeći bilo što. Jedino što sam uspjela pronaći bio je nožić za guljenje krumpira. Stisnula sam ga najjače što sam mogla i okrenula se da se suočim s njim.

Ali nije bio ondje. Nije se čulo ništa osim lupanja mogega srca i prvih teških kapi kiše koje su padale po balkonu i rapršivale se po staklu. Prošlo je nekoliko minuta.

- Iziđi! - povikala sam. - Gdje si, gade?! Gdje si, prokleti gade? Više te se ne bojim. Dođi, ti jebena usrana kukavico!

Ruke su mi se tresle, ali nožić sam čvrsto držala, kao da ima čeličnu oštricu dugačku petnaest centimetara, a ne samo jadnih pet centimetara i plastičnu dršku.

Da je stajao ispred mene, zabila bih mu je u tijelo, što dublje, u vrat, u lice. Ali nije ga bilo.

U polutami sam mahnito gledala oko sebe. Mogao je izići kroz ulazna vrata. Osvrnula sam se po kuhinji i ugledala nešto drugo - upaljač za plinski štednjak. Gurnula sam nožić u džep i uzela upaljač.

- Iziđi! - povikala sam. - Što čekaš?

S ovog mjesta vidjela sam ulazna vrata, koja su bila odškrinuta, a svjetlo iz hodnika dopiralo je unutra. - Ne - promrmljala sam i potrčala prema vratima da ga stignem.

Ali on je bio iza kauča i iznenada je ustao, oborio me, a bočica dezodoransa i upaljač iskliznuli su mi iz ruke i otkotrljali se po podu dok sam ja padala licem okrenuta prema tepihu i tupo udarila o njega.

Nasmijao se, pomahnitala izraza lica u polutami, lica koje je bilo mokro od suza i od dezodoransa koji sam mu nasprijela u oči. - Ne bojiš se? Ha? To si rekla? - Sjedio mi je na grudima, a ja sam ga šakama udarala gdje god sam stigla, ali to mu očito nije smetalo.

- Miči se s mene, govno jedno - siktala sam. - Miči se s mene!

Uhvatio me za ruku te me pokušavao zgrabiti i za drugu dok sam ga udarala i nastojala mu se domoći očiju, grebući gdje god sam stigla. Ako mi zarobi i drugu ruku, ako me sveže, gotova sam.

- Gdje je Sylvia? - povikala sam, režala. - Što si joj učinio? Ponovno se nasmijao, kao da sam rekla nešto smiješno. - Bože, Sylvia. Recimo samo da me neće prijaviti.

Izvana su svjetla automobila na trenutak osvijetlila sobu, a ja sam vidjela njegove oči, njegov pogled pa me obuzeo strah. Do tada se nisam bojala. Ali sada sam vidjela da će me ubiti. Ovaj put obaviti će to brzo.

Umjesto da sam ga udarala u lice, lijevom sam rukom posegnula u džep i uhvatila nožić za guljenje krumpira. Svom snagom sam mu ga zabila u bok i gotovo istoga trena pao je s mene, stenjući.

Drška nožića virila mu je iz boka. Okrenuo se, pogledao je i oprezno dodirnuo.

Puzala sam u tami, opipavajući tepih u potrazi za bočicom i glatkim metalom upaljača, a prsti su mi ih dohvatili upravo u trenutku kad me zgrabio za gležanj. Zamahnula sam nogom unatrag svom snagom, a moja se tenisica zabila u nešto što ga je zaboljelo jer je zastenjao.

Za to vrijeme ja sam se okrenula, istisnula sprej i pritisnula upaljač.

Plamen je krenuo po mojoj dnevnoj sobi, prema figuri koja je ležala na leđima.

Vidjela sam njegove oči, šok i strah u njima, a onda sam naciljala u lice. U tom trenutku samo se pretvorio u obris što ga je progutao plamen, dok je on mlatarao rukama. Mislila sam da će šutjeti, ali vrištao je, usta su mu bila puna vatre, a zvuk koji je ispuštao bio je najgori koji sam ikada čula.

I moje su ruke gorjele pa sam bacila dezodorans. Stajala sam na tren pitajući se bih li trebala što učiniti, budući da se on okretao lijevo–desno po tepihu previjajući se kao mahnit. Plamen se ugasio, a on je mirno ležao. Lice mu je bilo crno, a košulja uništena.

Uzdahnula sam i zajecala, upravo u trenutku kad sam čula korake na stubama, glasnije od kiše koja je udarala po prozoru, glasnije od tuljenja protupožarnog alarma iznad moje glave, a potom su se vrata širom otvorila. Osvrnula sam se i ugledala obrise kako ulaze kroz vrata, samo dva obrisa, samo dva obrisa u uniformama

- Što su oni mislili? Ali nikad u životu nisam bila tako sretna što vidim dvoje ljudi.

Pala sam na koljena i zaplakala.

Srijeda, 4. ožujka 2009.

Sjedila sam na niskom zidiću ispred glavne zgrade i vidjela kako trči parkiralištem, traži rupe između auta i onda se provlači kroz njih, usporavajući kad se svjetlo na semaforu promijenilo.

Kad je došao do mene, već je ostao bez daha.

- Bok - rekao je. - Kasnim li?

Odmahnula sam glavom. - Odgodili su, tako da počinje tek u pola. Svi još čekaju vani u hodniku.

- Je li ona unutra?

- Jest.

Poljubio me, bio je to brz poljubac u obraz, ali nakon njega je uslijedio još jedan duži. Prsti koje je stavio na moj obraz bili su hladni.

- Stuarate, nervozan si.

- Malo. Ti nisi?

- Malo.

- Idemo unutra. Da završimo s tim. Sam Hollands čekala nas je unutra.

- Kako se osjećaš, Cathy? - upitala je. Danas je bila elegantna, u odijelu i s novom frizurom. Ona je jutros svjedočila.

- Dobro sam. Hvala.

- Odgodili su početak - Sam je rekla Stuartu. - Čini se da se gospodin Brightman opet ne osjeća dobro.

- Kakvo iznenađenje - rekao je Stuart.

Samo sam ih napola slušala, pregledavajući čekaonicu, gledajući ljude kako dolaze i odlaze, tražeći nju. Gdje je? Trebala je biti ovdje.

- Sam, gdje je?...

- Otišla je na WC.

Stuart me i dalje čvrsto držao za ruku. Poljubio ju je. - Pođi potražiti je - rekao je.

- Vidimo se unutra. Nemoj gledati u njega. Gledaj u mene, ako budeš trebala.

- Samo idi - rekla sam. - Ja ću biti dobro. Uistinu.

Prošao je kroz vrata, tražeći mjesto među publikom. Sudnica se punila.

- I ja bih trebala ući - rekla je Sam. - Osim ako ne želiš da pričekam?

- Ne, samo idi - rekla sam. - Ja čuje naći.

Oklijevala je na tren. Vrtarar se vrpolio pokraj vrata, izgledao je nervozno.

- Sredit ćemo ga - rekla je.

Ja sam se nasmiješila, a ona je ušla u sudnicu.

U ženskom WC-u, Sylvia je stajala za umivaonikom i zurila u svoj odraz u ogledalu.

- Hej - rekla sam.

Potrudila se nanijeti malo šminke, da si malo osvježi lice, ali svejedno je izgledala jako blijedo.

- Bojim se, Catherine - rekla je.

- Znam.

- Jučer si bila tako hrabra. Slušali su te.

- Slušat će i tebe.

Gledala sam kako joj se lice mršti pa sam joj prišla da je pridržim. Drhtala je, a mršava ramena bila su joj ukočena od straha.

- Sve je u redu - rekla sam. - U redu je biti uplašen. Ali znaš što? On je uplašeniji od tebe. Ti sada imaš moć. Znaš to? Ne može nas više ozlijediti. Samo moramo izdržati ovo i sve će biti u redu.

Odmaknula se i silovito brisala oči maramicom. - Znam, znam. Imaš pravo. Ali...

- Jesi li mu čula glas prvoga dana? Sjeti se kako je bilo kad su ga pitali kako se zove i kad su mu rekli da se izjasni o krivnji? Bio je to samo cijuk. To je sve što je ostalo od njega. Nema ga više. Kimnula je i slabašno se nasmiješila. Duboko je udahnula.

- Nemoj ga gledati ako ne želiš. Gledaj mene, Stuarda ili Sam. Svi smo uz tebe. Zajedno smo u tome. Dobro?

- Da.

- Idemo onda - rekla sam.

- Još nešto. - Kopala je po torbici i izvadila ruž. Žarkocrveni. Dok ga je nanosila, ruka joj je bila mirna. Bilo je vrijeme.

Kazneni sud u Londonu

Državno odvjetništvo protiv Brightmana

Srijeda, 4. ožujka 2009.

Jutarnja rasprava

Sudac McCann

GOSPOĐA SCOTT: Molim vas da se predstavite punim imenom i prezimenom.

GOSPOĐICA BARTLETT: Sylvia Jane Lesley Bartlett.

GOSPOĐA SCOTT: Hvala. Dakle, gospođice Bartlett, koliko dugo poznajete gospodina Brightmana?

GOSPOĐICA BARTLETT: Oko pet i pol godina.

GOSPOĐA SCOTT: I bili ste u vezi s njim?

GOSPOĐICA BARTLETT: Da.

SUDAC McCANN: Možete li govoriti glasnije, gospođice Bartlett?

GOSPOĐICA BARTLETT: Ispričavam se. Da.

GOSPOĐA SCOTT: Bili ste u vezi s optuženikom i neko vrijeme dok je bio u zatvoru, zar ne?

GOSPOĐICA BARTLETT: Da, jesam.

GOSPOĐA SCOTT: A kad je pušten u prosincu 2007., ponovno ste mogli provoditi vrijeme s njim?

GOSPOĐICA BARTLETT: Tada sam živjela u Londonu, a Lee je trebao biti u Lancasteru. Trebao se javljati u policijsku postaju svaki tjedan, razgovarati sa socijalnim radnikom i slično, tako da se nismo viđali često.

GOSPOĐA SCOTT: Je li vas gospodin Brightman posjećivao u Londonu?

GOSPOĐICA BARTLETT: Jest, kad god je mogao.

GOSPOĐA SCOTT: I kako biste opisali svoju vezu s njim u to vrijeme? Jeste li bili sretni?

GOSPOĐA SCOTT: Samo polako.

SUDAC McCANN: Želite li sjesti, gospođice Bartlett?

GOSPOĐICA BARTLETT: Hvala. Ispričavam se. Lee je bio puno drukčiji kad je izišao iz zatvora. Ponekad je bilo teško izići na kraj s njim.

GOSPOĐA SCOTT: Kako to mislite?

GOSPOĐICA BARTLETT: Bio je, ovaj... svadljiv. Često je mijenjao raspoloženje.

GOSPOĐA SCOTT: Je li bio nasilan prema vama?

SUDAC McCANN: Gospođice Bartlett, trebate li čašu vode?

GOSPOĐICA BARTLETT: Ne, ne. Ispričavam se. Znao je reći grozne stvari i bojala sam ga se. Ali nasilan je bio samo onaj prošli put.

GOSPOĐA SCOTT: Hvala, razumijem da vam je ovo vrlo teško. Kad je gospodin Brightman izišao iz zatvora, je li vam spominjao Catherine Bailey?

GOSPOĐICA BARTLETT: Nije. Vidjela sam Catherine u siječnju prošle godine. Bila sam u autobusu, a ona je stajala vani i čekala na autobusnom stajalištu. Kad sam se vidjela s Leejem, rekla sam mu da sam je vidjela.

GOSPOĐA SCOTT: I kako je on reagirao?

GOSPOĐICA BARTLETT: Tada nije ništa komentirao. Ali sigurno ju je potražio.

Vidjela sam natječaj za posao u novinama i Catherininino ime navedeno kao osobu za kontakt. Catherine je radila u kadrovskoj pa sam pretpostavila da je to ona.

Kad sam to pokazala Leeju, rekao je da će se prijaviti za taj posao, iz šale. Htio je napisati moju adresu u prijavi.

GOSPOĐA SCOTT: I što ste vi mislili o tome?

GOSPOĐICA BARTLETT: Nisam bila sretna zato što ponovno želi stupiti u kontakt s njom. Posvađali smo se.

GOSPOĐA SCOTT: Prije nekoliko trenutaka rekli ste da je gospodin Brightman bio nasilan samo onaj prošli put. Možete li objasniti kako je došlo to toga?

GOSPOĐICA BARTLETT: (.Nerazumljivo.)

SUDAC McCANN: Gospođice Bartlett, možete li, molim vas, biti malo glasniji?

GOSPOĐA SCOTT: Možete li nastaviti?

GOSPOĐICA BARTLETT: Mogu. Hvala.

GOSPOĐA SCOTT: Moje pitanje bilo je vezano uz posljednji put kad ste vidjeli gospodina Brightmana prije nego što je uhićen.

GOSPOĐICA BARTLETT: Pogledala sam u njegovu torbu. Donio je torbu kad je došao. Obično ju je nosio kad je izlazio, ali taj put ju je ostavio pa sam pogledala unutra.

GOSPOĐA SCOTT: I što ste našli?

GOSPOĐICA BARTLETT: Uglavnom odjeću, cipele, stvari koje biste ponijeli da idete nekamo na vikend. Ali na dnu torbe pronašla sam... druge stvari. Catherininu fotografiju. Pornografsku fotografiju. I neku opremu, elektroničke uređaje, ne znam točno čemu služe. I nož.

GOSPOĐA SCOTT: Shvaćam. I samo da razjasnimo, kojeg se datuma to dogodilo? Sjećate li se?

GOSPOĐICA BARTLETT: Bio je to utorak, 6. svibnja prošle godine.

GOSPOĐA SCOTT: A kad ste sljedeći put vidjeli gospodina Brightmana, jeste li mu rekli što ste pronašli?

GOSPOĐICA BARTLETT: Jesam. Bilo je to drugi dan ujutro. Ne znam gdje je bio te noći, nije dolazio u stan.

GOSPOĐA SCOTT: I kako je reagirao?

GOSPOĐICA BARTLETT: Bio je jako ljut. Udario me u glavu.

Izgubila sam svijest na nekoliko trenutaka, a kad sam ponovno došla k sebi, on je... On je...

GOSPOĐA SCOTT: Samo polako.

GOSPOĐICA BARTLETT: Ispričavam se. On je bio na meni. Silovao me.

GOSPOĐA SCOTT: Silovao vas je?

GOSPOĐICA BARTLETT: Da.

GOSPOĐA SCOTT: Što se potom dogodilo?

GOSPOĐICA BARTLETT: Otišao je. Samo je uzeo torbu i izišao.

GOSPOĐA SCOTT: Jeste li nazvali policiju?

GOSPOĐICA BARTLETT: Nisam. Previše sam se bojala. Nisam znala kamo je otišao.

Mislila sam da bi se mogao vratiti svakoga trena.

GOSPOĐA SCOTT: Što ste učinili?

GOSPOĐICA BARTLETT: Okupala sam se. Obukla čistu odjeću. Otišla sam do telefonske govornice i nazvala Catherine na posao. Htjela sam da se nađemo.

GOSPOĐA SCOTT: S Catherine ste se našli u Ulici Oxford, zar ne?

GOSPOĐICA BARTLETT: Da. Htjela sam da se nađemo na javnome mjestu, u slučaju da me slijedi.

GOSPOĐA SCOTT: Jeste li namjeravali reći Catherine što vam se dogodilo?

GOSPOĐICA BARTLETT: Jesam. Htjela sam je upozoriti.

GOSPOĐA SCOTT: Upozoriti?

GOSPOĐICA BARTLETT: Mislila sam da je namjerava pronaći i ponovno napasti.

GOSPOĐA SCOTT: Kad ste se našli s Catherine, jeste li joj to rekli?

GOSPOĐICA BARTLETT: (Nerazumljivo)

GOSPOĐA SCOTT: Sylvia, možete li, molim vas, odgovoriti da vas svi čuju?

GOSPOĐICA BARTLETT: Ne. Nisam. Nisam imala priliku reći joj to. Lee me nazvao čim je Catherine stigla. Zvučao je normalno, ali znala sam da nas gleda. Pitao je zašto nosim takvu odjeću.

GOSPOĐA SCOTT: Možete li objasniti što mislite da je on time mislio?

GOSPOĐICA BARTLETT: Obično nosim žarke boje. Odlučila sam obući običnu crnu suknju i bijelu bluzu. Mislila sam da će me tako teže uočiti, u slučaju da me slijedi.

GOSPOĐA SCOTT: A on je komentirao vašu odjeću?

GOSPOĐICA BARTLETT: Da. I pitao je s kim se sastajem. Ja sam mu rekla s nekime koga ne poznaje. On je rekao da lažem, da je to netko koga oboje jako dobro poznajemo. Znala sam da nas gleda.

GOSPOĐA SCOTT: Što ste učinili?

GOSPOĐICA BARTLETT: Otišla sam. Mislila sam da mogu ostaviti Catherine samu, da će biti sigurna. Mislila sam da će prije slijediti mene nego nju.

GOSPOĐA SCOTT: A je li se to i dogodilo?

GOSPOĐICA BARTLETT: Jest.

GOSPOĐA SCOTT: Kamo ste otišli?

GOSPOĐICA BARTLETT: Malo sam šetala. Pokušala sam mu izmaknuti. Otišla sam u galeriju, u trgovine. Kad sam napokon došla kući, već se bilo smračilo. On me čekao na stubama. Prestrašila sam se kad sam ga vidjela. Bio je... vrlo miran, djelovao je smirujuće. Potom je rekao da mi želi nešto pokazati pa me poveo u podrumski stan.

GOSPOĐA SCOTT: Možete li objasniti što je to? To nije vaš stan, zar ne?

GOSPOĐICA BARTLETT: Nije. Podrumski stan u našoj zgradi bio je prazan. Mislim da su ga preuređivali. Nije bilo namještaja. Mislim da nije bilo ni struje.

GOSPOĐA SCOTT: Što se dogodilo kad vas je odveo onamo?

GOSPOĐICA BARTLETT: Oprostite, ja...

SUDAC McCANN: Gospođice Bartlett, treba li vam stanka?

GOSPOĐA SCOTT: Imam još samo nekoliko pitanja, ako je svjedokinja u stanju nastaviti.

GOSPOĐICA BARTLETT: Dobro sam. Ispričavam se.

GOSPOĐA SCOTT: Možete li nam ispričati što se dogodilo kad ste otišli dolje?

GOSPOĐICA BARTLETT: Udarao me rukama i nogama. Vikao je na mene, stalno mi je ponavljao da sam glupa. Rekao mi je da ne zaslužujem živjeti.

GOSPOĐA SCOTT: Koliko je to trajalo?

GOSPOĐICA BARTLETT: Nisam sigurna. Imala sam osjećaj da traje jako dugo.

Odvukao me u kupaonicu. Tamo je bio zahod, umivaonik i priključci za tuš, ali ništa više od toga. Nije bilo prozora; bila je to mala prostorija. Potom je otišao i zaključao vrata.

GOSPOĐA SCOTT: Je li to zadnji put kad ste ga vidjeli?

GOSPOĐICA BARTLETT: Ne. Vratio se nakon nekog vremena. Nosio je rukavice.

Mislila sam da će me ubiti.

GOSPOĐA SCOTT: Je li vas ponovno napao?

GOSPOĐICA BARTLETT: Nije. Rekao je da ide pronaći Catherine, da se želi pomiriti.

GOSPOĐA SCOTT: Što mislite da je time mislio?

GOSPODIN NICHOLSON: Časni suče, svjedokinju se pita za mišljenje.

GOSPOĐA SCOTT: Časni suče, mislim da je svjedokinja bila u situaciji u kojoj je iz riječi optuženika mogla zaključiti što je mislio.

SUDAC McCANN: Razumijem što želite reći, ali volio bih da se gospođica Bartlett drži opisa događaja o kojima je riječ. Molim vas, nastavite.

GOSPOĐA SCOTT: Gospodin Brightman došao je k vama i rekao da namjerava pronaći Catherine. Što se dogodilo nakon toga?

GOSPOĐICA BARTLETT: Otišao je. Zaključao je vrata i otišao. Ostavio me ondje. Pokušala sam izići, lupati na vrata, ali nitko me nije mogao čuti. Nisam mogla van.

GOSPOĐA SCOTT: Bili ste tamo četiri dana, zar ne?

GOSPOĐICA BARTLETT: Da.

GOSPOĐA SCOTT: Dakle, imali ste pristup vodi, ali nije vam ostavio ništa hrane?

GOSPOĐICA BARTLETT: Tako je.

GOSPOĐA SCOTT: Hvala vam. Časni suče, nema više pitanja.

SUDAC McCANN: Hvala, gospođo Scott. Dame i gospodo, napraviti ćemo stanku. Nastavljamo u tri sata.

UNAKRSNO ISPITIVANJE

GOSPODIN NICHOLSON: Gospođice Bartlett, kako ste se vi i gospodin Brightman upoznali?

GOSPOĐICA BARTLETT: Catherine nas je upoznala.

GOSPODIN NICHOLSON: Kad ste započeli vezu s gospodinom Brightmanom, je li on još uvijek bio u vezi s gospođicom Bailey?

GOSPOĐICA BARTLETT: Jest, ali rekao mi je...

GOSPODIN NICHOLSON: Hvala. A vi ste znali da je on istodobno u vezi s gospođicom Bailey i s vama?

GOSPOĐICA BARTLETT: Da, ali...

GOSPODIN NICHOLSON: Biste li se opisali kao osobom koja govori istinu, gospođice Bartlett?

GOSPOĐICA BARTLETT: Da, naravno.

GOSPODIN NICHOLSON: Jeste li 2005. godine dali iskaz policiji u vezi s vašim prijateljstvom s gospođicom Bailey?

GOSPOĐICA BARTLETT: Jesam.

GOSPODIN NICHOLSON: Sjećate li se da ste pritom izjavili da ste tijekom prijateljstva s gospođicom Bailey bili svjesni toga da si je ona nanosila ozljede nožem?

GOSPOĐICA BARTLETT: Da.

GOSPODIN NICHOLSON: Je li vaša izjava bila istinita, gospođice Bartlett?

GOSPOĐICA BARTLETT: Nije.

GOSPODIN NICHOLSON: Priznajete da ste lagali u iskazu policiji?

GOSPOĐA SCOTT: Svjedokinja je već odgovorila na to pitanje.

SUDAC McCANN: Gospodine Nicholson, moram reći da me brine kamo ovo vodi.

GOSPODIN NICHOLSON: Časni suče, predlažem zatvorenu raspravu budući da ovdje moramo razjasniti još jedno sporno pravno pitanje.

SUDAC McCANN: U redu. Dame i gospodo, nastavit ćemo s raspravom, ali bih vas zamolio da odete u sobu za porotnike. Bit ćete pozvani čim nastavimo. Hvala.

Porota se razilazi

ZATVORENA RASPRAVA

SUDAC McCANN: Gospođo Scott?

GOSPOĐA SCOTT: Htjela bih ukazati na to da gospodin Nicholson zna da postoji drugi iskaz gospođice Bartlett u kojem je jasno izjavila da je lagala zbog pritiska optuženika. Gospođica Bartlett ispitana je nakon prethodnog upozorenja na prava.

GOSPODIN NICHOLSON: Časni suče, jasno je da se gospođici Bartlett ne može vjerovati i da nije u stanju dosljedno svjedočiti. Želim poroti ukazati na to.

GOSPOĐA SCOTT: Časni suče, ona se jako bojala gospodina Brightmana. Vjerojatno bi zanimala vlastito postojanje da ju je prisilio na to.

SUDAC McCANN: Gospodine Nicholson, ako je gospođica Bartlett dala drugi iskaz u kojem objašnjava zašto nije govorila istinu u prvom, držim da bi se to trebalo izložiti pred porotom.

GOSPODIN NICHOLSON: U redu.

SUDAC McCANN: Hvala, možete li pozvati porotu? Nastavljamo gdje smo stali.

Nedjelja, 23. svibnja 2010.

Sam Hollands čekala me vani.

- Jutro - rekla je dok sam sjedala na suvozačevo sjedalo. - Lijep dan za tajnoviti put. Što si rekla, kamo idemo?

- U St. Albans.

Vozile smo se prema glavnoj cesti.

- Jako sam ti zahvalna na ovome. Znam da vjerojatno imaš pametnijih stvari koje možeš raditi na slobodan dan, Sam.

- Ispričaj mi ponovno. Dobila si pismo?

Dočekalo me jučer kad sam se vratila iz kupnje. Ništa nije nagovijestilo neugodno iznenađenje koje me unutra čekalo - bila je to obična omotnica, moje ime i adresa ispisani na poleđini, poštanska marka, umrljan žig. Pročitala sam ga Sam.

Draga Catherine, često razmišljam o tebi. Htio sam ti reći da mi je žao zbog svega što se dogodilo. Žao mi je zbog mnoštva stvari i imam dar za tebe koji hi, nadam se, mogao ispraviti puno toga.

Moraš otići do industrijske zone Farley sjeverno od St. Alhansa. Jedinica 23 nalazi se točno na sjevernom kraju zone. Ako parkiraš ispred te jedinice, možeš prošetati iza zgrade gdje se nalazi otvoreni prostor s drvećem. Slijedi drvored do kraja i pronaći ćeš ono što sam ti ostavio.

Nadam se da ćeš učiniti tu posljednju stvar za mene i prihvatiti je kao ispriku.

- To je sve?

- Zašto?

- Čini se kao nagli završetak pisma. Znaš, ljudi koji započinju pismo s "Dragi Tko God" obično ga završavaju s "Tvoj Tko God", zar ne?

Bile smo na autocesti M1 i vozile se prema autocesti M25. Automobili s druge strane autoceste jurili su pokraj nas. Ugrizla sam se za usnicu.

- Cathy?...

- Ima još nekoliko rečenica na drugoj stranici. Osobno je.

- Kako to misliš... osobno?

- Ništa bitno. Doista.

- Cathy. To nije obično pismo, to je dokaz. To znaš, zar ne?

- Pričekajmo da vidimo o čemu se uopće radi, može? Možda je neka glupost.

- Što Stuart kaže na sve to?

- Otišao je na nekoliko dana u onu novu bolnicu u Belgiji. Na konferenciju.

Bila je usredotočena na cestu, a nezadovoljstvo je iskazala stisnuvši usne. Na kraju ću

joj ionako pokazati pismo - morat ću to učiniti. Ali zasad sam htjela da to bude između njega i mene.

- Što misliš o čemu se radi? - upitala je Sam.

- Ne znam. Recimo da mislim da nije ništa dobro.

- I ja isto. Drago mi je da si me nazvala.

- Mislila sam da bi mogla biti zamka.

- Još uvijek je unutra, na sigurnom, pa se ne moraš brinuti da će se on ondje pojaviti. Jutros sam nazvala zatvor.

- Pismo nije poslano iz zatvora - rekla sam.

Primijetila sam. Sigurno ga je netko prokrijumčario za njega. Što god da se dogodi, napisat ću izvještaj o ovome.

Skrenule smo s autoceste i slušale Saminu satelitsku navigaciju koja nam je mirnim glasom govorila da skrenemo lijevo pa desno i nastavimo ravno 3,8 kilometara.

- Kako je Stuart?

- Dobro je. Dobro smo.

- Kako je u braku?

Nasmijala sam se. - Ne puno drukčije nego prije. Tek smo pet mjeseci u braku, daj nam malo vremena.

- Ništa od djece još?

- Još ne. Nemoj mi reći da tebe obuzimaju majčinski osjećaji?

- Mene ne, ali Jo da. Mislim da ćemo se vjenčati sljedeće godine.

- Sam, nisi mi ništa rekla.

- Pa, zajedno smo već deset godina. Već je vrijeme.

- Jesi lije zaposila?

- Nisam još.

- Trebaš to učiniti. Isplati se. Možemo li doći na vjenčanje?

- Naravno da možete. Mislila sam pozvati i Sylviju.

- Rado bi došla.

- Uglavnom, stigli smo.

Industrijska zona Farley bila je napuštena, dugačke široke ulice bile su prazne, a smeće je prekrivalo oštećene ceste. Prošli smo kombi u kojem se prodavao kebab, a rolete su bile spuštene. Polovina jedinica bila je prazna, a cio prostor odisao je ozračjem napuštenosti. Ni jedinica 23 nije bila iznimka. Bila je najdalja od svega, iza posljednjeg ugla. Kao na kraju svijeta.

Sam je parkirala auto ispred nje.

- Tamo, pogledaj.

Usred korova oko zgrade, uska prašnjava staza vijugala je između žičane ograde i zida jedinice. Žareće koprive koje su nam dosezale do grudi njihale su se na povjetarcu.

Sam je krenula prva i krivudala stazom, jednom se rukom pridržavajući za zid. Ispred

nas protrčao je zec, a ja sam poskočila.

Iza jedinice uski prostor odjednom se pretvorio u prostranu pustopoljinu. Prešle smo veliki betonski dio, kroz čije pukotine je rastao korov. Sunce nam je sijalo iznad glave, a ptica je cvrkutala negdje odozgora. Sve je bilo posve napušteno, nikoga nije bilo na vidiku.

- Kamo sada?

- Zaklonila sam oči od sunca i pogledala uokolo, prema drveću koje je opisao pa ugledala to, tu intenzivnu boju u sivom, smeđem i zelenom krajoliku.

- Tamo. Vidiš ono?

Bila je to crvena boja, grimizna, poput zastave, a kad smo joj se približile, lepršala je kao da je još živa. Već sam znala što je to, ali svejedno sam se šokirala kad sam je vidjela izbliza. Osjetila sam kako mi suze naviru na oči i počinju teći prije nego što sam ih uspjela zaustaviti. Kao da sam vidjela staroga prijatelja, noćnu moru.

- Što je to? - upitala je Sam.

- Moja haljina.

Rubovi su bili poderani, bila je prašnjava i prljava, ali svejedno sam je prepoznala. Nije bilo dugmeta, neki su dijelovi bili izrezani, a izlizani krajevi lepršali su na vjetru. Sigurno je bila ovdje već neko vrijeme.

- To je to? Samo stara haljina?

Bila je pritisnuta starom hrđavom lopatom na neravnom tlu, pokraj hrpe kamenja koja je izgledala poput humka, poput groba.

- Ne - rekla sam. - To je samo biljeg.

Vidjela je to nekoliko trenutaka poslije mene. Na dnu jarka, vjetar je pomaknuo pramen tamne kose. Isprva je djelovala umjetno, poput izlizane grube tkanine za vreću, a koža je izgledala poput starog platna. A onda sam ugledala iznenadnu bjelinu slomljene kosti i više nije bilo sumnje.

Jao, sranje, sranje. - Sam je zgrabila mobitel i počela zvati pojačanje, a ja sam kleknula na suhu zemlju i kamenje i milovala nježnu tkaninu kako bi se utješila.

Mislim da se zove Naomi - rekla sam.

Iz stražnjeg džepa traperica izvukla sam drugu stranicu pisma.

Sam. Pogledaj ovo.

Žao mi je zbog onoga što sam učinio Sylviji i starici koja je živjela u stanu u prizemlju.

Nisu mi ništa značile osim sredstva preko kojeg ću doći do tebe. Moraš shvatiti da me nitko i ništa neće spriječiti da te pronađem, Catherine. Ostavio sam ti ovaj dar kao znak da sam spreman preuzeti krivnju za sve. Ali to me neće zaustaviti. Čekat ću te kolikogod bude trebalo. A jednoga dana bit ću slobodan i pronaći ću tepa ćemo moći biti zajedno.

Čekaj me, Catherine.

Volim te.

Lee

ZAHVALE

Knjiga koju držite u rukama nikad ne bi nastala da nije bilo pomoći i potpore mnogih ljudi. Prije svega htjela bih se zahvaliti Vicky Blunden, Candidi Lacey, Corinne Pearlman, Lindi McQueen, Dawn Sackett i svima u Myriad Editions, jer su prihvatili moj originalni kaos i pretvorili ga u nešto čime se jako ponosim. Zahvaljujem i na tome što su pružili priliku potpunom početniku.

Roman U najmračnijem kutu napisan je 2008. godine kao dio natječaja National Novel Writing Month koji vodi Chris Baty zajedno s prekrasnim timom ljudi, a da nije bilo ohrabrenja sa stranice Nanowrimo (www.nanowrimo.org). mislim da ne bih stigla dalje od prvog poglavlja. Puno vam hvala! Nadam se da vam se sviđa.

Htjela bih se zahvaliti i svojim prijateljicama Ellen Doughty i Lindi Weeks, koje su pročitale koncept i ohrabrivale me sve vrijeme. Moj rođak Michael George nagovorio me da pošaljem knjigu (iako je nije ni pročitao) pa i njemu moram zahvaliti.

Hvala i Gregu Mosseu na izazovnom i poticajnom tečaju pisanja kriminalističkih romana na West Dean Collegeu i osobito na ohrabrenju u vezi s pisanjem ove knjige! Hvala ti, Greg!

Hvala i tebi, Lillian Fox, nadarena spisateljice koja si me nadahnjivala i usmjeravala u pravom smjeru mnogo puta i gurala me kad mi je to bilo najpotrebnije. Vanessa Very pročitala je rukopis kad je bio pri kraju te je dala neke briljantne prijedloge koji su sve promijenili. Ova knjiga ne bi bila ništa bez Lillian i Vanesse pa vam se objema zahvaljujem.

Hvala i mojoj divnoj prijateljici Alexiji Fernholz, kliničkoj psihologinji koja je spremno sa mnom podijelila svoje znanje. Zahvaljujem i Stephenu Starbucku na pravnoj pomoći i savjetima.

Zahvaljujem i ovim ljudima: Mary, Vicky, Hannah, Sonja, Ella, Hanna, Fiona, Shelagh, Nadia, Mia, Sophy, Jenna, Steven, Janet, Alison, Sarah, Tricia, Michael, John i David, Nickie i svim svojim online prijateljima koji su mi pružili potporu tijekom ovog pothvata.

Prekrasnim i nadarenim Medway Mermaids, hvala na pametnim komentarima i na tome što ste me bodrile.

Posebna zahvala obitelji Moscicki (Jackie, Julie, James, Phoebe i Anna), a za uspjeh su zaslužni i: Jane Mellinger, Nicola Samson, Maxine Painter, Lou Bundock, Naomi i Will Lay, Chris Gambrell, Clare Howse, Russ Shopland, Alexandra Amos, Lucy Smith, Emily Mepstead, Patricia Cox, Katie i Wayne Totterdell, Matt Liston, Tara Melton, Clive Peacock, Claire Eastham, Phil Crane, Bob Sidoli, Gordon Lindsay, Emma Dehaney, Lindsay Brown, Angela Wiley, Karen Aslett, Jenny Harknett, Pam Wiley, Judy Swan, Robert Nicks, Trish Cross. Zahvaljujem i svim ostalim prijateljima koji su trpjeli što sam stalno pričala o svojoj knjizi i koji su me ohrabrivali puno više nego što je prijateljstvo nalagalo. Hvala vam.

I na kraju, puno hvala mami, Davidu i Alexu, koji najviše trpe, ali koji me svejedno vole.